

Dădaca

Când cel care ți-a scăpat
printre degete e mai aproape
decât crezi. . .

LANA FERGUSON

TRADUCERE DE KARLA DEDU-FOTESCU

ROMANCE

LEDA BAZAAR

O femeie descoperă că tatăl fetiței pentru care lucrează ca dădacă ar putea fi cel mai mare (Only)Fan al ei în acest roman plin de pasiune semnat de Lana Ferguson.

Rămasă dintr-odată șomeră și în pragul evacuării, Cassie Evans are două opțiuni: să-și găsească un nou loc de muncă sau să-și redeschidă contul de OnlyFans pe care nu l-a mai folosit de mult. Dar piața muncii este de-a dreptul îngrozitoare, iar în ceea ce privește OnlyFans... ei bine, să zicem că există motive pentru care Cassie nu poate reveni la ce-a fost odinioară. Chiar atunci când totul părea pierdut, Cassie descoperă un anunț de angajare pentru un post de bonă internă, care pare să fie soluția ideală pentru problemele ei. Totul e perfect. Aproape prea perfect – până când tânăra își întâlnește viitorul angajator.

Aiden Reid, un celebru chef și extraordinar exemplar masculin, este departe de a fi tatăl singur și închistat pe care și-l imagina Cassie. Bărbatul o șochează când îi spune că este cea mai calificată candidată pe care a întâlnit-o în ultimele săptămâni și practic o imploră să accepte postul. Cu mâinile și ochii lui care o fac să se gândească instantaneu la sex, ideea de a trăi sub același acoperiș cu Aiden îi pare periculoasă, dar, fără altă opțiune, decide să accepte postul de dădacă și să rămână alături de el și de fiica lui adorabil de tenace, Sophie.

Cassie descoperă curând că Aiden nu îi este deloc străin, ba dimpotrivă – proaspătul său angajator este foarte familiarizat cu ea... sau cel puțin cu corpul ei. Având în vedere faptul că Aiden nu și-o amintește, tânăra se confruntă cu o situație imposibilă. Pe măsură ce relația lor atinge temperaturi mai ridicate decât cele din oricare bucătărie în care Aiden a lucrat vreodată, Cassie se străduiește să-i spună adevărul, lucru care o aduce în fața celei mai terifiante posibilități – aceea de a pierde cea mai bună șansă de a fi fericită pe care a avut-o vreodată.

„Cartea aceasta este de parcă Ali Hazelwood și Tessa Bailey ar fi avut împreună un copil. Am devorat fiecare pagină și m-am întristat când povestea a ajuns la final."
RUBY DIXON

ISBN: 978-606-088-460-6
9 786060 884606
www.edituracorint.ro
LEDA BAZAAR

„Am nevoie de mai multe cărți precum *Dădaca*! O eroină inteligentă și educată (da, vă rog!) întâlnește un tată singur, motivat și orientat spre carieră. Scântei zboară... și zboară, și zboară! [...] Acesta este tipul de întorsătură fierbinte pe care și-o dorește BookTok! Acum am nevoie ca Lana Ferguson să lucreze mai repede, pentru că vreau să citesc tot ce scrie!"

RUBY DIXON

„Ferguson umple povestea (în care te întrebi dacă protagoniștii vor rămâne împreună) cu stări emoționale complexe și un puternic sentiment de inevitabilitate. Fanii lui Rosie Danan ar trebui să se grăbească să cumpere această carte!"

PUBLISHERS WEEKLY

„Totul la *Dădaca* este încântător: intriga, ritmul, personajele și mai ales vocea înțeleaptă și amuzantă a lui Ferguson. De asemenea, este revigorant să vezi personaje pozitive din punct de vedere sexual care abordează intimitatea cu maturitate. Dacă ești fan al vorbelor murdare și al pasiunii care se consumă încet, o să adori acest roman!"

BOOKPAGE

LANA
FERGUSON

Dădaca

LANA FERGUSON

Dădaca

Traducere din limba engleză de
Karla Dedu-Fotescu

LEDA BAZAAR

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FERGUSON, LANA
Dădaca / Lana Ferguson; trad. din lb. engleză de Karla Dedu-Fotescu. - București: Leda Bazaar, 2024
ISBN 978-606-088-460-6

I. Dedu-Fotescu, Karla (trad.)

821.111

Scumpei mele mame, care m-a întrebat cândva:
„N-ai prefera să scrii cărți pentru copii?"

Mi-am spus că nu voi fi agitată.

Ei de fapt nu mă pot vedea, așa că de ce îmi bubuie inima atât de tare?

Potrivesc camera pentru a patra oară, verificând unghiul înainte să-mi evaluez din nou ținuta.
E alcătuită dintr-un sutien drăguț, iar lenjeria intimă e asortată – ce urmează nu diferă cu nimic de ceea ce am mai făcut de o mie de ori până acum.

Doar că acum o voi face pentru privitori nevăzuți care mă plătesc.

Inspir adânc, amintindu-mi că am nevoie de bani.
Că e corpul meu și că preiau controlul asupra lui.
Tot ce fac începând din acest moment e alegerea mea, și eu sunt la comandă.

Această idee mă face să mă simt curajoasă.

Inspir adânc. Îmi verific peruca. Îmi îndrept masca.

Pot s-o fac.

Pornesc camera.

CAPITOLUL 1

Cassie

— O SĂ AJUNG O BOSCHETARĂ.

O aud pe Wanda plescăind din limbă tocmai din bucătăria ei (care de fapt nu e chiar așa de departe într-un apartament de 65 de metri pătrați) și, când ridic capul de pe catifeaua tocită a canapelei ei, o văd scuturând o spatulă spre mine.

— N-ai voie să-ți plângi de milă! îmi zice. N-o să ajungi o boschetară. Poți să te instalezi pe canapea, dacă e nevoie.

Fac o grimasă spre canapeaua din catifea menționată anterior, uitându-mă de la ea la teancul de ziare de la capătul ei, la televizorul care sfidează timpul refuzând să moară în interiorul carapacei lui din lemn.

— N-aș putea… să profit de tine, răspund timid, nedorind să-i rănesc sentimentele. O să mă gândesc eu la ceva.

În al treilea an de facultate la terapie ocupațională – să-mi pierd slujba de terapeut asistent la spitalul pentru copii nu a făcut parte din plan. Abia făceam față chiriei *cu* salariul pe care mi-l dădeau, iar acum, că au fost nevoiți să facă restructurări, apartamentul meu și mai mic de vizavi de cel

al Wandei pare să devină tot mai mult ceva de domeniul trecutului.

— Aiurea! mă contrazice Wanda. Știi că ești binevenită aici oricând!

Îmi suflu un cârlionț castaniu de pe față, ridicându-mă în șezut de pe pernele canapelei. O cunosc pe Wanda Simmons de vreo șase ani; am cunoscut-o când m-a invitat la ceai după ce m-am încuiat afară din apartament în prima mea săptămână aici. Ideea ca prietena mea cea mai bună să fie o femeie de 72 de ani nu prea figura pe lista mea de lucruri pe care să le îndeplinesc aici, însă e posibil ca ea să fie mai interesantă decât mine, așa că asta e.

— Wanda, oftez. Te iubesc. Știi asta, dar... ai o singură baie și nu ai Wi-Fi. Lucrurile nu ar funcționa niciodată între noi.

— Diferența de vârstă e problema, nu-i așa? se bosumflă ea.

— Cu siguranță nu! Tu vei fi întotdeauna singura femeie pentru mine.

— Doar zic. Opțiunea există.

— Și ce o să faci când o să-ți aduci acasă bărbații de la bingo și eu o să stau aici, pe canapeaua ta?

— A, n-o să te deranjăm. O să ne ducem în dormitor.

Fac o grimasă.

— Sunt total de acord să ți-o tragi, dar cu certitudine nu vreau să fiu de cealaltă parte a acestor pereți foarte subțiri în timp ce o faci.

Wanda chicotește în timp ce amestecă în sosul pentru chiftele.

— Poți oricând să începi să faci din nou filmulețele alea cu țâțe.

Gem.

— Te rog, nu le spune filmulețe cu țâțe!

— Ce? E o cameră. Îți arăți țâțele. Ești plătită.

Îmi las fața să-mi cadă înapoi pe canapea. Într-un fel, regret că i-am spus Wandei despre... *trecutul* meu cu OnlyFans, dar nu am anticipat că va ține mai bine decât mine la tequila în seara în care i-am povestit tot. Nu că mi-ar fi rușine cu asta, în niciun caz. Am făcut bani frumoși. A fost o decizie ușoară să iau bani de la oameni care voiau să se descarce, pe când mă confruntam cu o factură iminentă de taxe școlare pe care altfel nu aș fi putut începe să o achit. Adică, țâțele mișto chiar ar trebui să-și câștige propriul venit. Cred că Margaret Thatcher a zis asta cândva.

— Știi că nu pot, oftez. Mi-am șters complet contul. S-au dus toți urmăritorii mei. Mi-ar lua alți doi ani să-i adun din nou.

Pe de altă parte, mi-am învățat lecția de prima dată. Măcar partea *asta* am păstrat-o pentru mine.

— Atunci, ce ai de gând să faci? Ți-ai căutat altă slujbă?

— Încerc s-o fac, mormăi, umblând pe telefon prin aceleași anunțuri de angajare care, în mare parte, nu au dat niciun rezultat. De ce să pui anunțuri de angajare dacă nu ai de gând să răspunzi?

— E prea multă lume în orașul ăsta, țâțâie Wanda. Știi, când m-am mutat eu aici, chiar puteai să te plimbi pe stradă și să recunoști oameni. Acum parcă e un furnicar. Un zumzet permanent. Știi că există o nenorocită de băcănie în care nici nu-ți folosești cardul? Doar intri și ieși. Am crezut tot timpul că fur. Aproape că mi-a dat palpitații.

— Da, am discutat despre noul magazin Fresh, mai ții minte? Te-am ajutat să-ți faci cont.

— A, da! În curând o să te trezești că o să-ți aducă în zbor cumpărăturile direct la ușă.

— Wanda, urăsc să-ți spun asta, dar o fac deja.

— Pe bune? Hmm... Ar trebui să-mi instalezi și aplicația asta. Mă scapă naibii de-o plimbare.

— Presupun că nu te opui atât de tare viitorului, până la urmă.

— Da, da. Ce zici de cârciuma aia de pe Fifth?

— N-o să-mi dea liber pentru laboratoarele din campus.

— Știi, Sal zicea că i-ar prinde bine puțin ajutor la...

— Nu mă angajez la fast-food, rostesc ferm. Lui Sal îi place prea mult să pipăie.

— Mi-a cam plăcut asta la el, râde Wanda.

— Nu ești prea bătrână ca să fii atât de excitată?

— Sunt bătrână, Cassie, pufnește ea. Nu moartă.

— Zău că nu știu ce o să *fac*! mă vait.

— Verifică din nou anunțurile! Poate ți-a scăpat ceva.

— Am verificat de zece ori, pufnesc.

Wanda încă mă bombăne din bucătărie în vreme ce eu oricum studiez din nou secțiunea de anunțuri de angajare, gândindu-mă că, dacă mă uit prin ea de suficient de multe ori, o să-mi sară în ochi un anunț miraculos pe care nu l-am observat până atunci. Cum poate fi atât de greu să găsesc o slujbă care să-mi permită să-mi fac temele pentru școală seara și să am weekendul liber din două în două săptămâni pentru cursurile din campus? Adică, suntem în San Diego, nu în Santa Barbara. Trebuie să existe *ceva* prin care să pot...

— O, rahat! exclam brusc.

Wanda iese din bucătărie cu spatula în mână.

— Ce?

— „Caut: bonă cu normă întreagă care să locuiască cu noi. Experiența în lucrul cu copiii e obligatorie. Cazarea și masa sunt gratuite. Doar solicitări serioase."

Wanda pufnește.

— Nu vrei să fii blocată având grijă de copilul...

— „Salariul de pornire"... Sfinte Sisoie!

— E bun?

Ridic privirea spre Wanda cu gura căscată și, când îi spun cât oferă, Wanda rostește un cuvânt pe care, de obicei, îl rezervă pentru când pierd cei de la Lakers[1]. Apoi expiră prelung în vreme ce-și mângâie buclele albe și îngrijite așa cum o face când e tulburată.

— În cazul ăsta, presupun că ai face bine să-i suni.

Nu mă așteptam ca Aiden Reid să revină atât de rapid cum a făcut-o după ce i-am trimis un e-mail și cu siguranță nu mă așteptam să pară atât de nerăbdător să stabilim o dată pentru un interviu. Și, că veni vorba de dată, *clar* nu mă așteptam să-mi propună să ne întâlnim într-unul dintre cele mai selecte restaurante din oraș – unul unde nu-mi permit să mănânc și pentru care sunt destul de sigură că nu am ținuta potrivită nici măcar ca să *fiu acolo*. Așa țin interviuri oamenii bogați? Mă îndoiesc că Sal de la cârciumă m-ar trata cu o masă la un restaurant de cinci stele ca să mă convingă să feliez curcan pentru el în timp ce mă atinge *din greșeală* cu mâna pe fund.

Cu toate astea, mi-am pus rochia mulată preferată neagră, cea pe care am purtat-o la absolvirea facultății, și sper că mă face să par mult mai pregătită decât mă simt în clipa asta. De vreme ce acum bănuiesc că familia pentru care încerc să devin bonă e mult mai înstărită decât credeam inițial, mă gândesc că puțină încredere falsă o să-mi prindă foarte bine.

Adică, iubesc copiii. Iar în perioada în care am lucrat la spitalul pentru copii am descoperit că ei sunt categoria țintă

[1] Club de baschet de top, localizat în Los Angeles (n. tr.).

pentru glumele mele groaznice, așa că acesta e un avantaj. În plus, motivul principal pentru care urmez o carieră în terapia ocupațională e ca să încerc să fiu persoana care e alături de copii atunci când nimeni altcineva nu pare să fie acolo – așadar, cu ideea asta în minte, slujba asta ar trebui să fie floare la ureche, nu?

Asta îmi tot repet.

Jur că hostessa simte mirosul sprayului meu de corp cu vanilie de la Target și, cumva, *știe* că asta înseamnă că nu-mi permit aperitivele de aici, însă, spre meritul ei, afișează un zâmbet și mă conduce la o masă după ce îi spun numele potențialului meu angajator. Așa e să fii influent? Iau loc pe scaunul îmbrăcat în mătase, simțindu-mă ca un pește pe uscat în mijlocul lumânărilor aprinse și a muzicii elegante. La naiba, mi-e și teamă să-mi pun coatele pe masă!

Un ospătar vine să mă întrebe dacă vreau să încep cu vreun aperitiv și, de vreme ce hostessa cu privire critică a avut perfectă dreptate, cer în schimb apă în timp ce aștept. Sorb din ea în vreme ce aștept ca acest tip, Aiden, să apară (pare oarecum nepoliticos să întârzii la propriul interviu), încercând să arăt de parcă mănânc mereu în astfel de locuri.

Restaurantul în sine e cel mai drăguț în care am fost vreodată. În viața mea nu am văzut atât de multe ornamente din cristal pentru masă, iar Wanda ar lua-o razna dacă ar vedea prețurile din meniu. Abia aștept să-i spun mai târziu și să văd cum face ochii cât cepele.

— Scuzați-mă! spune cineva.

Vocea gravă ce șoptește atât de aproape de urechea mea mai că mă face să mă înec cu apă, câteva picături prelingându-mi-se pe buza de jos și coborând pe bărbie în timp ce tușesc. Mă tamponez cu dosul palmei încercând să o șterg.

observând niște mâini mari în câmpul vizual acum încețoșat, când apare și un chip.

Sfinte Sisoe!

Creierul meu face scurtcircuit timp de câteva secunde, încercând să proceseze apariția subită a unui bărbat masiv cu păr castaniu și des, dat pe spate, un maxilar proeminent și pomeți și mai proeminenți, și cumva gura lui pare mai catifelată decât a mea? E și înalt. Nu genul de tip înalt care te face să crezi că joacă baschet sau ceva (deși cu certitudine ar putea, dacă ar vrea), ci genul care te face să-ți dorești să-l rogi să-ți dea ceva de pe raftul de sus doar ca să privești cum i se mișcă umerii pe sub tricou. Îmi dau seama că acest raționament nu prea are logică, dar tot ce știu e că am 1,70 metri, țâțe pentru care merită să plătești, un fund lucrat prin genuflexiuni și o legătură emoțională cu pâinea, iar acest bărbat mă face să mă simt *mititică*.

Iar dacă aceste lucruri nu-s suficiente ca să mă lase cu gura căscată (cum, de altfel, sunt, adică efectiv salivez apă minerală) – ochii lui ar rezolva problema. Am auzit de heterocromie; cel puțin sunt destul de sigură că profesorul meu de biologie a pomenit de asta în treacăt când eram în liceu, dar nu am văzut-o niciodată cu ochii mei. Ochii lui sunt un conflict între unul căprui și unul verde, culorile nefiind intense, ci subtile, precum ceaiul cald și apa de mare de la care îți e greu să-ți iei privirea.

Îmi dau seama că exact asta fac. Mă holbez la bietul om.

— Îmi pare rău! bolborosesc. M-ați cam luat prin surprindere.

Iau șervetul ca să încep să-mi tamponez bărbia, observând acum că bărbatul poartă o tunică albă de bucătar, cu un șorț asortat în jurul taliei.

— Oh! reiau. Încă nu aveam de gând să comand nimic, așteptam pe cineva.

— Corect!

Dezvăluie un rând de dinți perfecți de care ortodontul meu ar fi încântat, arătând de parcă aproape că regretă că a venit la masă. Sau poate mi se pare.

— Cred că pe mine mă aștepți. Tu ești Cassie?

— Eu…

O, nu! Nu, nu, nu! Nu am scuipat adineauri apă pe mine în fața tipului pe care încerc să-l conving să mă angajeze.

— Dumneavoastră sunteți domnul Reid?

Face o grimasă.

— Aiden, te rog! „Domnul Reid" mă face să mă simt bătrân.

Ceea ce nu este. Nu cred. Da, e mai mare decât mine, dar nu *bătrân*. Aș pune pariu că nu are mai mult de 30 de ani. Continui să mă cam zgâiesc la el.

— Sigur, spun, încercând să mă adun în timp ce mă ridic de la masă și întind stânjenită mâna. Eu sunt Cassie. Cassie Evans.

Colțurile gurii i se ridică când îmi vede mâna întinsă, făcându-mă să regret instantaneu că o țin întinsă de parcă l-aș interpreta pe Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz* într-o producție din afara Broadwayului, dar acum nu mai am cum să dau înapoi. Mi-o strânge în ceea ce pot doar să presupun că e o încercare de a fi drăguț, făcând apoi semn spre scaunul meu și așteptând să mă așez înainte să ia și el loc pe cel din fața mea.

Îmi dreg glasul, încercând să uit că doar cu un minut în urmă aproape că am scuipat apă pe cel mai sexy bărbat în viață, care îmi doresc foarte mult să-mi ofere o sumă ridicolă de bani ca să am grijă de copilul lui. *Copilul lui*, îmi reamintesc. Acesta e un interviu pentru *o slujbă*. Ceea ce face

complet nepotrivit faptul că încă mă gândesc la mâinile lui uriașe. Mâini care nu poartă niciun fel de inel, observă, de fapt, cerebelul meu.

Termină, creierule!

În orice caz, ar trebui să încetez să mă mai holbez la mâinile lui. Chiar dacă sunt suficient de mari ca să facă o fată să calculeze mental când a avut ultima întâlnire.

— Vasăzică, încerc stânjenită. Ești bucătar.

Oftez, regretând instantaneu cuvintele alese.

— Scuze! Adică chef. Ești chef. Nu?

În mod miraculos, nu cheamă pe cineva să mă dea afară de aici, ci în schimb zâmbește.

— Da. Gătesc aici.

O, slavă Domnului că are răbdare cu mine!

— Asta e... grozav. Tare grozav!

Încuviințez din cap admirativ în timp ce privesc în jur la candelabrele sclipitoare și la pianistul de undeva din spatele nostru.

— E un local șic.

— Este. Sunt șeful bucătarilor de aici de câțiva ani.

— Pe bune? Mișto!

— Mișto! repetă, părând amuzat. Da. Îți cer scuze că te-am rugat să ne întâlnim la locul meu de muncă! Am fost, ăăă... în fine! A fost o nebunie în ultima vreme.

— Nu-i nicio problemă. M-am gândit eu că e ciudat să facem chestia asta la cină, mai ales într-un astfel de local, dar am zis că...

Ar fi fost drăguț dacă mi-ar fi picat fisa *înainte* să fi început să debitez toate prostiile mele, dar, cu toate astea, îmi pică. Aluziile la ceea ce a zis. Închid gura brusc în vreme ce căldura îmi inundă fața și îmi cobor capul de rușine, acoperindu-mi ochii.

— Dumnezeule! Acesta nu e un interviu în timpul unei cine. Ai vrut să stai de vorbă cu mine în pauza ta.

— Ar fi trebuit să... fiu mai clar în e-mail.

Doamne! Încearcă să mă apere. Cineva să mă îngroape!

— Sunt incredibilă!

— Nu, nu, încearcă el. E în regulă.

— Doamne, sunt o idioată! Am îmbrăcat rochia asta tâmpită și...

— E o rochie foarte drăguță.

— Probabil crezi că-s dusă...

— Pe bune, nu cred.

— Pot fi atât de tâmpită câteodată, îmi pare rău!

Rămâne totuși amuzat. Ca și cum căderea mea nervoasă i s-ar părea amuzantă. Nu știu dacă asta ameliorează sau înrăutățește lucrurile.

— Poți comanda ceva, îmi propune. Dacă vrei. Nu mă deranjează.

— Ăăă, mulțumesc, dar acum s-ar putea să fiu nevoită să vomit! Ar trebui să mă conduc singură afară, nu? Treaba asta deja e un dezastru.

— Stai, nu! Întinde o mână în timp ce dau să mă ridic și adaugă: Nu face asta!

Încetez să mai încerc să dau bir cu fugiții. Cu siguranță nu se poate ca el să mă mai ia în considerare, nu? Poate că și el e dus cu pluta.

— Încă mai vrei să susțin interviul?

— Ca să fiu sincer, oftează, nu s-a mai înscris nimeni cu calificări nici măcar apropiate de ale tale. Pregătire pentru primul ajutor, o diplomă de licență în terapie ocupațională cu specializare secundară în psihologie? Adică, ultima ta slujbă a fost la un spital *de copii*. Și cei de acolo nu au avut decât lucruri bune de spus despre tine când ți-am verificat

calificările. Aproape că mi-au lăsat impresia că le părea rău că te dăduseră afară.

— Mda, am fost destul de necăjită când au făcut-o, recunosc. Au fost niște probleme cu finanțarea, din păcate. Mi-a plăcut la nebunie munca de acolo.

— Ei bine, râde, sper că ce-au pierdut al meu să fie. Nu mi-a venit să cred când mi-ai trimis CV-ul tău.

— Dar, acum, că m-ai cunoscut, începi să crezi că l-am falsificat, nu?

Pare să râdă, abia deschizându-și gura în vreme ce privește în jos spre masă, de parcă i-ar fi teamă că mă face să cred că râde *de* mine, chestie pe care ar avea tot dreptul s-o facă, ținând cont de această groaznică primă întâlnire.

— Nu, îmi răspunde. Nu cred că le-ai falsificat. Deși sunt curios: de ce cauți un post de bonă cu pregătirea ta?

Mă cufund înapoi în scaun, scoțând un oftat în timp ce mă sprijin de masă.

— Pot să fiu complet sinceră cu tine?

— Așa aș prefera, spune, aplecându-se și părând intrigat.

— Sunt în ultimul an de masterat la terapie ocupațională și, după cum am spus și în e-mail, am fost dată afară de la slujbă din cauza restructurărilor. Chiriile în orașul ăsta sunt ridicole și, sincer, am nevoie de bani. Și, *și mai* sincer, casa și masa gratuite nu sunt nici ele ceva la care să strâmb din nas. Ar fi grozav să nu trebuiască să-mi fac griji și pentru astea, pe lângă toate celelalte.

— Corect! Apropo de asta...

Acum se încruntă, și presupun că asta e partea în care îmi spune că, de fapt, nu poate îngădui ca o nebună care scuipă să stea prin preajma copilului lui.

— *Este* un post pentru care vei locui cu noi, dar, ca să ai informațiile complete... suntem doar eu și fiica mea. Ai avea

propria ta cameră, desigur, practic un etaj propriu, chiar... intimitate absolută și toate cele, dar... vreau să fiu complet transparent cu tine, în caz că asta te face să te simți inconfortabil.

Am 25 de ani și prima dată când locuiesc cu un tip mișto e ca în scenariul din *Fete de bani gata*[1]. Mor de nerăbdare să-l întreb de celălalt părinte din această situație, măcar ca să-mi potolesc salivarea mentală, dar creierul meu urlă că asta e o mișcare greșită. Totuși, are o slujbă bună și un zâmbet drăguț, și nu-mi dă senzația că ar fi un criminal.

Afișez cel mai profesionist zâmbet al meu.

— Nu cred că va fi o problemă. Cu toate astea, în spiritul ideii de a fi transparenți... eu sunt într-un program hibrid la St. Augustine, în San Marcos.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că majoritatea cursurilor mele sunt online, chestie de care m-am ocupat seara, după serviciu, însă două weekenduri pe lună trebuie să mă prezint la cursuri în campus. Durează mai mult decât programul obișnuit, dar, de vreme ce plătesc din propriii mei bani, așa îmi e mai ușor să și lucrez. Marea majoritate a locurilor de muncă la care m-am înscris nu-mi puteau permite să mă țin de acest program, chestie care, sincer, e un factor decisiv. Pufnesc în râs și adaug: Pare că tu ești singurul care crede că pregătirea mea e impresionantă. Cârciumi, baruri și magazine universale? Nu prea.

Aiden se încruntă, gândindu-se.

— Nu o să mă prefac că ajung acasă la o oră rezonabilă în fiecare seară. Slujba mea e stresantă – ăsta e, de fapt, un

---

[1] Comedie dramatică americană din 2003, în care protagonista, fiica orfană a unui star rock, află că și-a pierdut întreaga moștenire și este nevoită să își ia o slujbă, devenind bonă pentru o fată de 8 ani (n. tr.).

eufemism. Slujba mea e *de coșmar* uneori. Am liber în majoritatea dimineților, iar uneori nu trebuie să ajung aici până după-amiaza... dar serile mele se pot termina târziu. Crezi că asta ar reprezenta o problemă? Sophie se bagă în pat de obicei până în ora 9. Sunt sigur că, atâta vreme cât a mâncat și e pregătită de culcare, tu ai putea să-ți faci treburile pentru școală.

— Sophie? Fiica ta?

Aiden afișează un zâmbet cu totul nou, unul care pare foarte cald și mândru, însă se contrazice cu un licăr de tristețe din ochii lui.

— Da. Ea e... cu adevărat grozavă. Are nouă ani, dar pare mult mai matură de atât. E prea isteață pentru binele ei.

— Cam așa sunt fetițele de obicei, râd, gândindu-mă la mine însămi. Iar weekendurile în care am cursuri? Aș putea ajunge acasă spre finalul după-amiezii. Deci cu siguranță mă pot ocupa eu de cină.

Aiden se gândește la asta.

— Mă pot descurca. Adică, oricum am făcut-o până acum. În cel mai rău caz, poate ai putea să treci tu pe aici să o iei în acele zile? S-ar putea juca pe mica ei consolă de jocuri în birou cât timp așteaptă. E, ăăă, din păcate, obișnuită deja să facă asta.

— Și fiica ta? Ei i se pare OK toată treaba asta? Treaba cu bona?

Încuviințează gânditor din cap.

— A mai avut bone. Totuși, niciuna nu s-a... potrivit cu adevărat. Eu... Pot să fiu din nou sincer cu tine?

— Așa aș prefera, repet replica lui de mai devreme.

Râde din nou, și trag concluzia că, pentru binele meu, va trebui să am grijă să nu-l fac să râdă prea des dacă o să locuiesc cu el. E un râset foarte drăguț, da?

— Eu doar... Cassie, am nevoie de niște ajutor, dacă e să fiu direct. Fac asta de unul singur și e mult mai greu decât credeam că are să fie. Sau poate e exact pe cât de greu credeam că are să fie. Nu știu. Sophie poate fi foarte... încăpățânată, și de-asta îmi e foarte greu să găsesc pe cineva care e dispusă să rămână. Caut de câteva săptămâni o înlocuitoare pentru ultima bonă, pentru că am vrut să găsesc cea mai potrivită persoană pentru Sophie și chiar niciuna dintre cele care s-au înscris pentru slujbă nu are nici măcar jumătate din calificările tale. Au trecut câteva săptămâni bune de când tot jonglez cu programul, iar în clipa asta sunt disperat.

— Asta e... foarte sincer.

— Poți s-o iei în orice clipă la goană urlând.

În mod straniu, nu îmi doresc deloc s-o fac. Ceva la tipul acesta care pare obosit, cu ochii lui frumoși și râsetul care îmi provoacă fluturi în stomac, face să-mi fie destul de greu să-l refuz. Ca să nu mai zic și de suma ridicolă de bani pe care o oferă.

— Deci cum ar funcționa treaba asta? Dacă aș spune da.

— Păi, mi-ar plăcea să începi cât de repede poți, îmi răspunde. Poate ai putea trece pe la noi sâmbătă? I te-aș putea prezenta lui Sophie și să-ți arăt casa. Unde ai locui tu și toate cele... Sigur, dacă accepți slujba.

As fi și fraieră să nu o fac, nu? Vreau să zic, când o să mai apară ceva la fel de bun? Bineînțeles, e intimidant să fii direct responsabil de copilul altcuiva, ca să nu mai zic să și locuiești în casa lor... mai ales în casa *acestui* tip... Totuși... Nu cred că e o ofertă pe care chiar să-mi permit s-o refuz în situația mea actuală.

— OK!

Încuviințez uitându-mă în jos, la masă, când iau decizia, întâlnindu-i privirea lui Aiden și întinzând din nou mâna

peste spațiul dintre noi într-o manieră lipsită de tact pe care o regret imediat.

Pe bune, de ce tot fac chestia asta?

Din fericire, Aiden răsuflă ușurat, luându-mi din nou mâna și cuprinzând-o cu mâna lui mult mai mare.

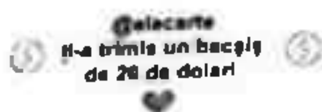
— Deci vrei slujba?

— Atâta timp cât mă vrei tu, răspund cu ceea ce sper că e încredere.

Încerc să nu mă gândesc la modul în care face ochii mari când îmi aude replica asta ciudată; nu va fi suficient să regret acum, că am vomitat verbal din cauza emoțiilor. Slavă Cerului că e atât de disperat!

Și cu siguranță nu mă gândesc la felul în care mâna lui o înghite pe a mea.

Conversație cu @alacarte

Îmi place la nebunie
cum îți dai drumul.

CAPITOLUL 2

Cassie

PÂNĂ VINE ZIUA DE SÂMBĂTĂ, EU ȘI AIDEN AM ORganizat deja programul și detaliile salariului meu. În tot acest timp, am reușit să mă conving că va fi o slujbă grozavă, chiar dacă am făcut-o doar ca să nu mă mai simt agitată pentru că voi locui sub acoperișul unui tip foarte sexy și în speranța că puștoaica nu mă va urî. Totuși, deși sunt sigură de noul parcurs al carierei mele, Wanda nu e la fel de convinsă. Tot timpul pe care l-am petrecut terminând de împachetat hainele în dimineața în care se presupune că ar trebui să mă duc la Aiden (o misiune ușoară, dat fiind faptul că am adunat de-a lungul timpului extrem de puține lucruri care să merite a fi păstrate în afară de cele esențiale), Wanda și-a asumat răspunderea de a mă lua la întrebări despre interviul pe care îl avusesem, interogându-mă ca să afle fiecare detaliu despre bărbatul misterios cu care voi locui *vrând-nevrând*. (Cuvintele ei, nu ale mele.)

— Dacă nici măcar nu are o fiică?

Îmi dau ochii peste cap.

— Are o fiică.

— Ar putea fi totul un plan elaborat ca să te atragă în casa lui, să te poată încuia în beci.

— Locuiește într-o casă de oraș. Astea nici nu cred că au beciuri.

Nu sunt *complet* sigură în privința asta, de vreme ce nu am văzut vreodată una, însă Wanda nu trebuie să știe acest lucru.

— Trebuie să ne gândim la un fel de parolă.

Mă opresc din băgatul șosetelor în bagajul de noapte.

— Parolă?

— Da. Wanda dă gânditoare din cap de pe canapeaua/patul meu (noroc cu canapelele extensibile!) și adaugă: În caz că nu îți va da voie să vorbești liber.

— La câte filme produse de Lifetime te-ai uitat?

— N-o să mai crezi că e așa de amuzant când o să-ți dea să mănânci mâncare de bebeluși și o să te pună să te costumezi.

Râd când o aud.

— Știi că asta chiar e o perversiune, nu?

— Glumești!

Expresia șocată de pe chipul ei mă face să râd și mai tare.

— Oamenii plătesc bani buni ca să le dea fetelor drăguțe să mănânce mâncare de bebeluși și să se costumeze.

— Să fiu a dracului! Wanda clatină din cap și întreabă: Unde erau chestiile astea când eram mai tânără? M-ar fi putut scăpa de multe ture de serviciu la bibliotecă.

— Ți-a plăcut la nebunie să lucrezi la bibliotecă, îi amintesc.

— Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă cineva m-ar fi plătit să mă dezbrac acolo.

— Într-o altă viață, râd, tu ai fi fost regina absolută a fetelor care fac videochat.

— Și să nu uiți asta! țâțâie ea.

Chiar în timp ce arunc ultimele haine din dulap într-o geantă, simt cum mă privește din partea opusă a camerei. Aștept până când geanta e plină și închisă ca să-i acord atenție.

— Ce-i?

— Doar vreau să ai grijă, spune puțin mai blând. Sunt o grămadă de ciudați pe lumea asta.

— O să fiu bine, o asigur, prefăcându-mă că îngrijorarea ei nu mă face să vreau să zâmbesc.

Poate că e arțăgoasă 90% din timp, însă Wanda ține la mine mai mult decât s-a deranjat s-o facă până și propria-mi mamă.

— Promit! Salariul e bun și el a fost uimitor de drăguț. I-am studiat și profilul de Facebook, și are o fiică.

Una chiar drăguță. Zău, *genele* din familia asta!

— Pe deasupra, dacă îmi dă impresia că e ceva în neregulă, pot să plec, nu?

— Voi, tineretul, și impresiile voastre! mormăie ea. Când eram de vârsta ta, noi n-aveam impresii, aveam instinct.

— Ești conștientă că e efectiv același lucru, nu? De asemenea, ai putea să încetezi să te mai văicărești și să mă ajuți să împachetez ceva.

Wanda își încrucișează brațele la piept.

— Trebuie să-mi odihnesc spatele. Diseară am o partidă de bingo.

Nu cer detalii, nedorind să știu dacă are nevoie să se odihnească pentru bingo sau pentru oricine o aduce, în mod inevitabil, acasă după aceea. Ea și Fred Wythers s-au certat săptămâna trecută, deci îmi imaginez că el a ieșit din peisaj.

— Nu zici tu mereu că ești bătrână, nu moartă?

Îmi arată degetul mijlociu, făcându-mă să râd.

— Hei, știai că unghia crește cel mai repede la degetul mijlociu?

— Oh, să te ia naiba cu tot cu informațiile tale de la Snapple[1].

Îmi rețin zâmbetul în timp ce îmi îndrept din nou atenția la făcutul bagajelor. Când micul spațiu e împachetat în diverse cutii și sacoșe, dau din cap apreciativ pentru o treabă bine făcută, gândindu-mă că locul arată, cumva, mai mare când e așa, aproape gol. Mobila rămâne, având în vedere că era aici când am venit eu. În plus, nu voi avea nevoie de ea de vreme ce am propria cameră mobilată în casa lui Aiden.

Simt doar un *mic* fluture în stomac când îmi amintesc că voi locui sub același acoperiș cu Aiden Reid.

— Cred că asta e cam tot, îi spun Wandei.

— Așa s-ar zice.

Wanda privește bagajele împrăștiate pe podea.

— Pur și simplu știu că o să lase un ciudat să vină aici în locul tău.

— Poate că va fi sufletul tău pereche.

Wanda pufnește.

— N-am nevoie de un din-ăsta.

Chiar trebuie să îi admiri independența!

Wanda nu s-a așezat niciodată la casa ei în lunga sa viață, din câte știu, trecând mereu de la un bărbat la altul. Nu mă înțelegeți greșit, ea face chestia asta să pară distractivă, dar cu certitudine câteodată se simte singură. Îmi place să

[1] Marcă de băuturi din ceaiuri și sucuri cunoscută pentru reclamele cu Wendy Kaufman în care aceasta răspunde la scrisori de la fanii Snapple. Pe interiorul fiecărui capac de băutură este notată o informație distractivă (n. tr.).

cred că am avut la fel de mult nevoie una de cealaltă când ni s-au încrucișat drumurile. Ea a devenit în mod neașteptat o mamă surogat și cea mai bună prietenă în același timp, adoptându-mă în viața ei și tratându-mă ca pe copilul pe care nu l-a avut niciodată. Nu sunt complet sigură că am știut ce era afecțiunea adevărată înainte să o cunosc pe ea.

— Și ești *sigură* că e o idee bună? Încă mai poți să faci filmulețe cu țâțe.

Mă gândesc la asta, știind că Wandei îi place să trăiască prin intermediul meu toate strădaniile mele cu OnlyFans (pe bune, femeia asta și-a ratat scopul în viață!), și *ar fi* o sursă lejeră de venit dacă aș putea să-mi adun din nou ursăritorii, dar nu mă pot convinge s-o fac. Nu după ce s-a întâmplat.

— Sunt sigură. Încuviințez din cap mai mult pentru mine și completez: Să știi că poți să-mi spui că o să-ți fie dor de mine.

— Că o să-mi fie dor de tine? Pufnește în timp ce mă bate pe umăr și replică: Dacă nu vii să mă vizitezi, o să vin să te caut.

O cuprind într-o îmbrățișare, inspirând mirosul familiar de parfum White Diamonds și o notă discretă de pudră de talc, pe care mereu l-am găsit, în mod straniu, liniștitor.

— O să fie grozav. O să vezi.

Tot nu pare convinsă când se îndepărtează, iar în timp ce încep să-mi stivuiesc lucrurile rămase, pregătindu-le pentru firma de mutări care îmi va aduce mâine restul lucrurilor, mă străduiesc să par la fel de încrezătoare în ceea ce privește toată situația asta precum pretind că sunt.

Casa lui Aiden se află într-o comunitate cu intrare securizată, o zonă rezidențială liniștită cu case cu trei niveluri de

ambele părți ale străzii. A lui, mai specială, are o curte mică și drăguță, înconjurată de un gard zidit și închis cu o poartă din fier. Vechea mea Toyota parcată în față pare nelalocul ei printre șiruri după șiruri de case lucioase, dar, ca să fiu sinceră, și eu par la fel. Verific încă o dată numărul casei în e-mail în vreme ce descui poarta, simțindu-mă doar ușor agitată în timp ce mă apropii de ușa de la intrarea în casă.

Strâng și mai tare pe umăr breteaua genții cu bagajul de noapte când, în cele din urmă, reușesc să-mi fac curaj să sun la sonerie, având în geantă doar lucrurile esențiale ca să trec peste noaptea asta până când toate celelalte lucruri vor ajunge mâine aici. Îmi dau brusc seama că voi *locui* cu niște oameni complet străini, și dacă Aiden *este* vreun ciudat?

Dumnezeule!

Încerc să-mi pescuiesc telefonul din buzunar ca s-o anunț pe Wanda că am ajuns, reușind să-l scot doar pe jumătate înainte ca geanta să-mi alunece de pe umăr pe jos, fermoarul doar pe jumătate închis lăsându-mi lucrurilor să se împrăștie pe verandă. Mă așez în genunchi să încep să bag înapoi obiectele împrăștiate, gândindu-mă că ăsta e ultimul lucru de care am nevoie, ca noul meu șef să mă găsească adunându-mi lenjeria intimă din fața ușii sale.

— Băga-mi-aș, băga-mi-aș, *băga-mi-aș*!

Și, pentru că universul e o javră capricioasă, exact așa mă găsește Aiden Reid. În mijlocul unui fiasco personal, înjurând pe veranda lui și ținându-mi chiloții în mână. Dar, pe de altă parte, judecând după petele de făină de pe tricoul (mulat, e foarte mulat) negru și de pe șorțul negru asortat, și chiar și mai sus, pe obraji, ca să nu mai vorbesc de... chestia aia lipicioasă care i se prelinge pe partea din față a pantalonilor (mai puțin mulați, dar care îmi distrag atenția la fel de mult), cred că, poate de data asta, suntem chit.

— Ești – ochii mei îi studiază aspectul răvășit – bine?

Privirea îi fuge de la poziția mea în continuare ghemuită spre chiloțeii verde neon cu imprimeu cu inimioare pe care îi am în mână și apoi spre fața mea.

— *Tu* ești bine?

— Oh!

Ceafa mi se încălzește în timp ce îmi bag grăbită chiloții înapoi în geantă, punându-mi breteaua pe umăr în timp ce mă ridic.

— Sunt bine. Doar că am avut un accident.

Aleg intenționat să nu mă gândesc la faptul că Aiden tocmai mi-a văzut chiloții, arătând spre substanța vâscoasă de pe pantalonii lui.

— Se pare că și tu ai avut unul.

Afișează o expresie de om neajutorat, iar oftatul jos care îi scapă îmi provoacă stomacul să se comporte ciudat.

— Mda. Privește în jos spre dezastrul de pe tricoul lui înainte să-mi zâmbească sfios și să reia: Tu...

Își mușcă buza. Nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta.

— Din întâmplare, știi ceva despre clătite?

— Clătite?

Aiden încuviințează cu o mișcare a capului, gesticulând spre scara din spatele lui.

— Hai să mergem sus!

Îl urmez prin hol și în sus pe trepte spre primul etaj, capul scărilor deschizându-se în ceea ce pare a fi zona principală de zi și bucătăria. După ce ne apropiem, recunosc o fetiță ce stă lângă blatul de bucătărie, părul ei având aceeași nuanță cu al lui Aiden și ținându-și gura strânsă într-o expresie de bosumflare. Pare mai laconică decât pe profilul de Facebook al lui Aiden. De asemenea, observ că dezastrul de pe tricoul

și pantalonii lui se întinde și pe podeaua bucătăriei și pe jumătate din blat.

— Noi, ăăă... am vrut să facem ceva drăguț pentru tine, mă lămurește Aiden. Pentru prima ta zi aici.

— *Tata* a vrut, se lamentează fetița din locul ei de lângă blat, suficient de tare cât s-o aud.

Aiden îi aruncă o privire severă. Îi stă bine așa. Nici la asta nu trebuie să mă gândesc prea mult.

— *Noi* ne-am gândit că s-ar putea să-ți placă clătitele, dar, ăăă... Chestia asta e stânjenitoare.

— Se pare că aveți ceva probleme, remarc amuzată. N-am văzut niciodată un asemenea dezastru din cauza unor clătite.

Aiden se uită la picioarele sale ca un copil care a spart vaza preferată a mamei și ezită să-i spună.

— Am scăpat castronul cu aluat. E un dezastru aici.

— Văd – îmi las ochii să-i analizeze din nou trupul, în scopuri pur investigative, desigur – prea bine.

— Nu mă... pricep foarte tare la făcut clătite, recunoaște, aproape de parcă l-ar durea.

Îmi înclin capul într-o parte.

— Nu ești chef?

— Nu am clătite în meniu.

Gura i se strânge și seamănă periculos de mult cu o îmbufnare, ceea ce nu ar trebui să funcționeze pentru un bărbat de statura lui, dar, în mod ciudat, funcționează.

— Sophie zice că nu îi plac, dar sunt destul de sigur că pur și simplu nu îi plac *ale mele*, deci acum e o problemă personală. Încercam o rețetă nouă, dar... Face semn spre dezastru și adaugă: Evident, nu a ieșit așa cum am sperat.

Zâmbesc larg, pricepând că el chiar *are* nevoie de ajutor.

— Uf, frate!

Îmi las geanta lângă scări, evaluând spațiul. Bucătăria e elegantă și modernă, cu dulapuri negre și un blat din marmură gri – tot ce te-ai aștepta să găsești într-o casă luxoasă din această parte a orașului. Plăcile de gresie au o nuanță asemănătoare de gri, poate mai deschisă, fiind plasate până la marginea camerei de zi deschise, unde se contopesc cu un covor gri ce pare moale, așezat sub piese de mobilier din piele neagră.

Bag de seamă că Aiden nu prea agreează culorile în zona asta.

— E o casă drăguță, îi spun. Îmi place ce ai făcut cu, ăăă... paleta cromatică.

Arunc o privire în spate și îl văd pe Aiden încruntându-se.

— Îmi... place negrul.

— N-aș fi ghicit niciodată, îl tachinez.

Îmi dau seama că încă e plin de substanță lipicioasă.

— Bun! Clătite. Analizez bucătăria, cercetând: Ai încă un șorț?

Aiden se duce repede la un dulap înalt și îngust de lângă frigiderul din inox negru și scoate (surpriză!) un șorț negru. Mi-l trag pe cap, legând sforile la spate și zâmbind spre fetiță, care continuă să mă studieze în tăcere de lângă blat.

— Tu trebuie să fii Sophie, încerc. Eu sunt Cassie.

— Tu ești noua mea bonă, spune cu un dram de amărăciune.

— Da, eu sunt. Am auzit că ai avut câteva.

— Doar patru, mormăie ea.

— Câți ani ai, Sophie?

— Nouă.

— Uau! Ești, practic, adultă. Mă îndoiesc că ai nevoie de o bonă.

— Asta am zis și *eu*, pufnește ea. Pot avea grijă de mine însămi.

— Desigur! Încuviințez serioasă din cap înainte să mă aplec să vorbesc pe un ton jos: Între noi fie vorba... eu doar aveam nevoie de puțină companie. Nu am prea mulți prieteni. Efectiv a trebuit să îl implor pe tatăl tău să-mi ofere slujba asta, înțelegi?

Pare suspicioasă, strângând din buze timp de câteva momente bune înainte să-și coboare în cele din urmă ochii spre blat.

— Nici eu nu am prea mulți prieteni.

— Păi... noi două am putea fi prietene. Poate? Tu ce zici?

Mă studiază din cap până în picioare, părând să se gândească.

— Ești drăguță, replică în cele din urmă.

— Nu la fel de drăguță ca tine, răspund repede. Uită-te la pistruii ăia!

Mijește ochii.

— Pistruii nu sunt drăguți.

— Ai dreptate, oftez, proptindu-mi pumnii în șolduri. Sunt *superbi*!

Își dă ochii peste cap, dar, în timp ce o face, un zâmbet discret i se ițește pe chip. Observ că nu are aceeași caracteristică genetică precum tatăl ei, însă ochii îi sunt de același verde-deschis ca ochiul lui drept, contrastând cu nuanța drăguță a părului ei. Acum e adorabilă, însă îmi dau seama deja că va fi o frumusețe când va crește. Pe bune, *genele*!

— Bun! reiau. Deci hai să curățăm prima ta încercare, bine?

Aiden încă pare complet uluit, de parcă tot nu îi vine să creadă că a putut să o dea în bară la nivelul lui de pricepere culinară cu un lucru universal cunoscut, dar își târăște picioarele în tăcere spre același dulap îngust ca să scoată o mătură și un mop.

— Scuze! îmi spune. Chiar am vrut să încercăm să facem ceva drăguț.

Ridic din umeri, scoțându-mi elasticul de pe încheietură și legându-mi părul.

— E în regulă. Eu și Sophie ne descurcăm, nu?

— De ce trebuie să te ajut eu?

— Am nevoie de un asistent abil dacă o să fac clătite, îi răspund serioasă. Tu pari fata perfectă pentru misiunea asta.

Pare în continuare să nu aibă prea multă încredere în mine, însă dorința ei de a mânca clătite sigur întrece neîncrederea în mine, așa că sare timid de pe scaunul de bar ca să traverseze cu precauție bucătăria și să vină lângă mine.

— Presupun că da.

Nu zâmbește absolut deloc.

Deja îmi place de ea.

A doua încercare de a face clătite întâmpină mult mai puține obstacole decât prima, cu dezastrul curățat și cu un chef (dar nu specialist în clătite) foarte masiv și micuța lui clonă fredonând împreună în jurul siropului și al prăjiturilor.

— Sunt atât de bune! izbucnește Sophie. Tata nu le nimerește niciodată. Întotdeauna sunt prea moi.

— A, deci *îți plac*! pufnește Aiden.

Se uită în jos la clătite de parcă l-au jignit.

— Chiar ar trebui să cumpăr un mixer adevărat.

Zâmbesc cu furculița în gură.

— Cum de nu ai un mixer?

— Nu fac prea multe prăjituri.

— Evident, ripostez cu un rânjet. Să știi că există o cutie cu amestecul gata pregătit.

— O cutie cu amestecul gata pregătit e împotriva fiecărei celule din mine, replică Aiden disprețuitor.

Îmi menţin o mină serioasă, arătând cu furculiţa spre vasele ce stau la înmuiat în chiuvetă.

— Da. Evident că e mai bine aşa.

— De acum încolo, Cassie trebuie să facă toate clătitele, anunţă Sophie cu nonşalanţă.

Aiden îmi aruncă o privire plină de recunoştinţă, şi trebuie să-mi dau silinţa să nu-mi las ochii să zăbovească asupra strălucirii contrastante a ochilor lui.

— Cred că, pentru siguranţa bucătăriei tatălui tău, aşa ar fi cel mai bine, spun pe un ton mucalit.

Aiden îşi înăbuşă un râset.

— Toţi sunt critici în ziua de azi.

Când farfuriile sunt goale şi furculiţele zdrăngănesc pe ele, Sophie se bate pe burtă cu un sunet plin de satisfacţie şi cu un mic zâmbet de încântare pe chip.

— Bănuiesc că eşti în regulă, îmi spune, mascându-şi repede zâmbetul cu o figură serioasă. Dar nu ai voie să intri în camera mea.

— Nici nu mă gândesc, o asigur. Totuşi, dacă vrei, tu poţi veni în a mea. Printre lucrurile mele care vor veni mâine am şi nişte jocuri de societate. Mă uit din nou la Aiden: Apropo, unde e camera mea?

— Ah! Da. Desigur!

Se dă jos de pe scaunul de bar, scoţându-şi şorţul peste cap în vreme ce bicepşii i se încordează şi i se întind pe sub bumbacul mulat al mânecilor. Bicepşi pe sub mâneci, nu m-am trezit niciodată observând asta la un bărbat.

— E la parter. Pot să-ţi arăt...?

— Minunat! Sar din scaun, luând geanta pe care am lăsat-o lângă scări şi atârnându-mi-o pe umăr, după care îl îndemn: Ia-o înainte!

— Deci tot parterul va fi al tău, îmi spune Aiden când aproape am ajuns la baza scărilor. Dormitorul are o baie proprie și ai și un televizor acolo, așadar ar trebui să ai tot ce îți trebuie, însă poți foarte bine să-mi spui dacă mai trebuie să-ți iau ceva.

Aiden arată spre ușa din dreapta holului de la intrare ca s-o pot deschide, iar dincolo de ea se găsește o cameră aproape la fel de mare cât tot apartamentul meu. Patul de două persoane cu baldachin e acoperit cu un așternut gros, gri (ce șocant!); comoda și noptierele sunt de un negru elegant care se potrivește cu restul casei. Mă zgâiesc uluită prin cameră, încercând să-mi aduc aminte când am mai dormit într-un pat atât de drăguț. Dacă am mai făcut-o vreodată.

— Dacă vrei să schimbi ceva, spune încet Aiden în spatele meu, putem...

— E perfect! Pe bune, e mai drăguț decât tot apartamentul meu!

Îl aud pe Aiden cum răsuflă ușurat.

— Bun! Vreau să te simți confortabil aici.

— Chiar ai avut ghinion la capitolul bone, ei?

— N-ai nici cea mai vagă idee. Se sprijină de tocul ușii și continuă: Sophie a trecut prin multe. Cred că de-asta face prostii câteodată. Încerc mereu să fac tot posibilul să o conving să se deschidă și să vorbească despre asta, dar ea...

Inspiră pe nas doar ca să expire pe gură, clătinând din cap.

— Uneori, parcă vorbim limbi diferite.

— S-a întâmplat...

Îmi las geanta pe covor, scărpinându-mă pe gât stânjenită.

— Sper că nu-mi depășesc limitele, dar mă gândesc că ar trebui să... Doar ca să nu spun din greșeală ceva lipsit de considerație, știi? Mama lui Sophie... e...?

Rămâne tăcut preț de câteva clipe, mușcându-și limba de parcă ar încerca să decidă cum să abordeze subiectul. Știu că sigur există o poveste și urăsc să întreb de ea din prima zi, dar urăsc ideea de-a face o gafă la un moment dat pentru că nici măcar *nu* știu mai multe.

— A murit, răspunde Aiden în cele din urmă, pe jumătate șoptit. Acum aproape un an. Atac cerebral.

— Dumnezeule!

Mă așteptam la un divorț urât sau ceva. Nu la *asta*.

— E groaznic. Îmi pare foarte, foarte rău!

— A fost... subit. Niciunul dintre noi nu se aștepta la așa ceva. Până la urmă, era atât de tânără! Aiden oftează, trecându-și degetele prin păr, apoi reia: Era grozavă. O mamă incredibilă. Era mult mai bună decât mine la treaba asta. Încă încerc să-mi dau seama cum să mă descurc fără ea.

Brusc, mă simt *și* mai prost pentru gândurile mele neoscote cu privire la mâinile lui ca o mănușă de baseball, fie ele voluntare sau nu.

— Chiar îmi pare foarte rău! rostesc pe un ton jalnic. Cât timp ați fost căsătoriți?

Sprâncenele lui Aiden se unesc.

— Ce? Ah! Nu. Nu am fost. Nici măcar nu eram împreună.

Sigur par derutată. Probabil de-asta decide să clarifice lucrurile.

— Sophie a fost... ăăă, neprevăzută. Eu și Rebecca ne-am cunoscut la o petrecere în ultimul an de facultate și ne-am văzut ocazional ceva vreme. Când a aflat că e însărcinată, am încercat să avem o relație adevărată, dar a fost destul de evident încă de la început că lucrurile nu aveau să funcționeze între noi. Totuși, ne-am dat silința să o creștem cât mai bine împreună. Pentru binele lui Sophie.

— Oh!

Mă uit în jos, spre proprii pantofi, simțindu-mă în continuare stânjenită.

— Sunt convinsă că pentru Sophie a fost dificil.

— Chiar a fost. Îmi pare rău că te-am împovărat cu asta! M-am gândit că s-ar putea să te ajute s-o înțelegi mai bine. Dacă ai ști.

— Nu, mă bucur că mi-ai spus, replic cu sinceritate. Mulțumesc!

— Adevărul e că aș fi putut fi mai prezent în acești ultimi ani. Când am fost promovat în poziția de șef al bucătarilor, totul a devenit haotic, și... Nu mi-am făcut timp pentru ea așa cum ar fi trebuit. Acum plătesc pentru asta.

În clipa asta simt un fior de compasiune pentru Sophie, căci știu *exact* cum e să fii declasat de către cariera unui părinte. Totuși! Măcar acum Aiden pare să încerce.

— Adică... totuși, niciodată nu e prea târziu, nu?

Încerc să afișez un zâmbet încurajator.

— E încă extrem de tânără. O să-i dai tu de cap până la urmă.

Schițează un zâmbet la fel de timid.

— Sper să ai dreptate.

Acum, că pur și simplu stau aici în picioare ca o idioată, zâmbind la bărbatul drăguț din cadrul ușii mele, camera mare pare mai mică, iar în cele din urmă trebuie să mă uit distrasă prin încăpere, prefăcându-mă că admir tabloul cu... oh! Acela e fum? Fum abstract? Chiar trebuie să aduc pe furiș niște culoare în casa asta.

— OK!

Sigur îmi simte energia bizară, de vreme ce alege exact acest moment să se îndepărteze de ușă.

— Păi, bine! Atunci, o să... te las să despachetezi.

— Nu am prea multe chestii, recunosc. Restul lucrurilor vin mâine.

— Corect! Păi, pot să-ți arăt restul casei după ce termini. Toată zona de locuit e la etajul unu. Camera mea și cea lui Sophie sunt la etajul doi.

— Mișto!

De ce e mișto? De ce am zis asta? Oamenii chiar mai spun „mișto"?

— Te las, atunci, spune Aiden.

Nu mai respir până nu iese din raza mea vizuală, înjurându-mi în barbă comportamentul foarte *ne*mișto și purtându-mă de parcă nu am mai văzut niciodată un tip arătos. Dar, pe de altă parte, nu am mai *locuit* niciodată cu un tip arătos. În niciun caz cu unul care încearcă (și nu-i iese, dar e cumva drăguț) să facă clătite și își face griji pentru cum să creeze o conexiune cu copilul lui.

E o slujbă, îmi reamintesc. *E doar o slujbă*.

Pun pariu că și așternutul lui Aiden e negru.

Nu că m-aș gândi la asta.

E primul cadou pe care mi l-a trimis cineva vreodată.

Ambalajul e elegant, dar ceea ce se află înăuntru
îmi captează cu adevărat atenția.

Jucăria e mai mare decât orice altceva am mai folosit
vreodată, și înghit în sec doar scoțând-o din cutie.
Oare pot măcar să introduc în mine ceva atât de mare?
Ridic biletelul care a venit împreună cu ea, simțind că mă
străbate un fior ciudat când mă gândesc la faptul că,
undeva, un bărbat vrea să mă privească folosind asta.
Că e acolo, imaginându-și-o chiar acum.

Abia aștept să te văd folosind asta! – A

CAPITOLUL 3

Cassie

TERMIN DE PUS LUCRURILE LA LOCUL LOR ȘI URC ÎNAPOI scările după dezastrul cu clătitele, găsindu-l pe Aiden stând in living și citind un ziar. Sophie este de negăsit. Presupun că e sus, in camera în care nu îmi este permis să intru. El și-a schimbat tricoul cu unul curat (tot negru, dar o nuanță diferită de negru, dacă e posibil, deci presupun că o să-i acord niște puncte pentru asta), însă nu mă plâng de tonul monocromatic al pantalonilor lui de trening gri, la cum vin pe el. Părul îi e mai puțin aranjat față de cum era in seara în care l-am cunoscut, ciufulit și ondulat la tâmple de parcă doar l-a uscat cu prosopul după ce s-a curățat de tot aluatul de mai devreme. Îl face să pară și mai tânăr decât arată de obicei.

Își ridică ochii din ziar când mă observă zăbovind stângaci in capul scărilor, impăturind paginile și zâmbindu-mi.

— Te-ai instalat?

— Da.

Îmi încrucișez brațele la piept, simțindu-mă ciudat. Dintr-odată, mă copleșește ideea că acum chiar locuiesc aici.

— Camera e grozavă!

— Mă bucur! Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva! Pot să mă ocup de orice ai nevoie.

Oh, frate!

În loc să răspund, mă așez pe fotoliul din fața canapelei pe care stă el, strângându-mi picioarele sub mine. De fapt, chiar îi sunt recunoscătoare pentru ținuta lejeră, făcându-mă să mă simt mai bine în privința colanților mei și a tricoului lung. Adică, știu că nu a pomenit nimic de o uniformă sau ceva, dar totuși.

Cu toate astea, să fiu a naibii dacă nu-mi distrag atenția pantalonii ăia de trening!

Dau din cap spre ziarul pe care continuă să-l studieze cu atenție.

— E ceva interesant acolo?

— Nu chiar, îmi răspunde ridicând din umeri. În principal, le cumpăr pentru rebusuri.

De ce e drăguță treaba asta?

— Știai că o persoană bună la rebusuri se numește cruciverbalist?

Lasă jos ziarul ca să ridice o sprânceană spre mine.

— De unde, Doamne iartă-mă, știi asta? mă întreabă.

— Am citit pe un capac de Snapple. De acolo am învățat 80% din lucrurile pe care le știu.

— Sigur bei o grămadă de Snapple.

— O, tone! Pun pariu că în clipa asta îmi curge ceai de piersici prin vene.

Zâmbește și clatină din cap.

— Mai ai și alte curiozități interesante de care ar trebui să știu?

— Oamenii sunt o idee mai înalți dimineața decât seara.

Se încruntă.

— Nu se poate să fie adevărat.

— Cu siguranță este.

— Nu știu ce să zic, râde el.

— Totuși, acum pun pariu că o să te măsori ca să verifici!

— Hmm! Se gândește la asta cu o expresie vinovată: Invoc al cincilea amendament[1].

Încă zâmbește când dă pagina, iar eu bat darabana cu degetele pe coapsă.

— Așadar... nu gătești în seara asta?

— O să trebuiască să mă duc mai târziu la serviciu. Înainte de cină.

Își ridică ochii spre mine.

— Totuși, am vrut să mă asigur că eram aici când ajungeai.

— Apreciez!

Se lasă o tăcere oarecum ciudată. Sunt sigură că acesta e rezultatul când doi străini locuiesc împreună.

— Deci...

Îmi schimb puțin poziția în fotoliu, ca să mă pot uita în altă parte decât la chipul lui Aiden, care, de asemenea, îmi distrage destul de mult atenția.

— Credem că Sophie o să-mi pună pământ în pat în seara asta sau o să-mi dea voie să simt un fals sentiment de siguranță înainte să-mi facă niște farse în stilul *Singur acasă*?

Aiden râde iar, ceea ce îmi reamintește cât de drăguț sună.

— Poate ar fi mai bine să verifici partea de sus a ușilor înainte să le deschizi, doar ca să fii sigură.

— Măcar am propria mea baie. Poate așa pot supraveghea mai bine sticla de șampon, ca să nu-mi pună Nair[2] în ea.

---

[1] Al cincilea amendament din constituția americană îi permite celui care îl invocă, printre altele, să mențină tăcerea pentru a nu se auto-incrimina (n. tr.).

[2] Marcă de cremă depilatoare (n. tr.).

— Cel mai nasol lucru pe care l-ar putea face ar fi să lase prosoapele pe jos, bombăne Aiden în stilul caracteristic unui tată. Îi cumperi fetei un suport de prosoape și ea le aruncă fix lângă el. Ca să nu mai vorbesc despre pantofii ei de pe podeaua dormitorului.

— Fără prosoape pe podeaua băii mele, spun serioasă. Am priceput.

— Oh!

Chiar pare ușor rușinat.

— Nu. E camera ta. Nu pleca urechea la mine, eu sunt doar...

— Un obsedat de curățenie?

— N-aș spune asta, mormăie. Îmi place ca lucrurile să fie puse la locul lor.

E ciudat de simpatic că încearcă să pretindă că nu e un obsedat de control când asta i se citește perfect pe față.

— Am priceput. Îmi mențin chipul inexpresiv în timp ce adaug: Deci probabil că ăsta e un moment nepotrivit să-ți spun de rețeaua mea colectivă de ferme de furnici?

Pare îngrozit, așa că nu mă pot abține să nu pufnesc în râs.

— Glumesc.

— Foarte amuzant!

Și mai multă liniște. Urăsc liniștea. Întotdeauna mă face să mă simt agitată. Decid să schimb subiectul:

— Sigur e o schimbare majoră pentru Sophie. Anul acesta.

— Cu siguranță a fost dificil.

Așază ziarul lângă el, pe canapea.

— Au fost apropiate. Adică, sigur știi cum e toată treaba asta cu legătura mamă-fiică.

Încerc să zâmbesc, dar e forțat.

— Nu chiar.

— Oh! Rahat! Îmi pare rău! E...

— E în viață, nu-ți face griji! râd cu amărăciune. Părinții mei nu au fost niciodată genul de oameni care să-și cocoloșească copilul. Nu am mai vorbit cu ei de... multă vreme.

— Îmi pare rău! E groaznic.

— Asta e! Presupun că nu-i poți învinui că au fost niște părinți groaznici când nici măcar nu-și doreau să fie părinți.

— Ba poți, mă contrazice el. Fiind un părinte mai prost decât majoritatea în cea mai mare parte din timp, sunt expert la acest subiect.

Zâmbesc.

— Nu cred că ești un părinte mai prost decât cei mai mulți. Adică, ești aici. Ai grijă de ea. Ai trecut deja de jumătatea luptei.

— Corect!

Brusc, privește în gol.

— Încerc.

— Asta e tot ce își dorește un copil, sinceră să fiu. Doar să te străduiești.

Gura lui Aiden face o chestie, nu chiar un zâmbet, dar ceva asemănător, și ochii îi fug spre ai mei, ceea ce îmi îngreunează tentativa de a-mi lua privirea de la verdele și maroul deschise.

— Apreciez!

— Deci, ar trebui să mai discutăm puțin despre ce ai nevoie de la mine, schimb iar subiectul.

Aiden ridică din sprâncene.

— Ce nevoie am de la tine?

Rahat! Oare a sunat ciudat? În mintea mea nu a sunat ciudat.

— Știu lucrurile de bază de aici și mi-ai dat programul tău și lista cu alergiile lui Sophie, dar frecventează vreun club

după ore? Există vreun antrenament de fotbal de care trebuie să știu? Dar o listă aprobată de numere de telefon ale unor contacte de urgență sau ceva de genul ăsta? Nu vreau să las să intre în casă vreun ciudat care pretinde că e unchiul ei sau ceva de genul.

— Oh!

Mă urmărește cum îmi scot picioarele de sub mine, urmărind cu o expresie îngândurată cum îmi las tălpile să coboare pe podea.

— Încă nu s-a înscris în niciun club. Până la urmă, e un nou an școlar și încă se acomodează. Nu există niciun unchi ciudat de care să știu. Părinții mei locuiesc în cealaltă parte a țării, deci nu prea îi vedem decât în perioada sărbătorilor. Rebecca are o soră, Iris, deci ea s-ar putea să mai vină din când în când să o vadă pe Sophie. Îți pot lăsa numărul de telefon al restaurantului și, desigur, ar trebui să facem schimb de numere de telefon.

— Numere de telefon?

— Nu prea e practic să schimbăm e-mailuri la infinit. De vreme ce locuim împreună și toate cele.

Pur și simplu a trebuit să-mi reamintească de chestia asta. *Locuiesc* cu tipul acesta superb. Nu că ar exista vreun motiv pentru care să fiu atât de tulburată de această aducere-aminte, de vreme ce totul e stipulat în contract. Oricum, nu e ca și cum ar conta. E complet irelevant cât de bine arată Aiden de vreme ce eu sunt bona, iar el e absolut, complet interzis. Aproape că aș putea râde de acest întreg șir de idei; Aiden e plin de succes, arată bine și e dintr-o cu totul altă ligă. Probabil că e la ordinea zilei să aducă femei acasă.

Of, Doamne! Nu m-am gândit la așa ceva. Sincer, sper ca acesta să nu fie un lucru pe care să trebuiască să-l aflu prea curând.

— Corect! reușesc să zic. Numere de telefon. Dă-mi telefonul tău și o să-mi trimit un mesaj!

Își ridică șoldurile de pe canapea ca să-și caute telefonul prin buzunar, și nu cred că trebuie să explic de ce mișcarea asta făcută de un tip sexy în pantaloni de trening gri mă face să-mi feresc privirea. Îmi dă telefonul, și observ imediat imaginea de fundal cu el și o Sophie zâmbitoare în ceea ce pare a fi un parc. Vântul le ciufulește părul, iar zâmbetul lui Sophie e larg și luminos și ușor știrb, unul dintre incisivi fiind crescut doar pe jumătate.

— E o poză drăguță, comentez în timp ce deschid aplicația pentru mesaje.

— A fost o zi reușită. Zâmbește plin de afecțiune și adaugă: Nu trecuse mult de la, ăăă... după Rebecca.

— Scuze! spun, fiindu-mi teamă că am atins un punct sensibil. N-am vrut să...

— Nu, nu. Serios! E în regulă. E prima dată când îmi amintesc că a zâmbit așa. După ce s-a întâmplat. Îmi place să-mi amintesc de asta.

— Te înțeleg, răspund încet. E o poză grozavă.

— Mulțumesc!

Îmi trimit un mesaj, simțind telefonul vibrând în buzunar, apoi i-l dau înapoi.

— Gata! Fii convins că o să-ți trimit un mesaj dacă dau foc la casă!

— Apreciez! râde el.

Ridic din umeri.

— Mă gândesc că e de bun-simț.

— Bineînțeles!

Deschide gura să mai zică ceva când se aud pași tropăind în jos pe scări, în câmpul meu vizual apărând o explozie de păr castaniu când Sophie aterizează la baza scărilor.

— Tată, mi s-au terminat bateriile de la telecomandă, pufnește ea. Mai avem altele?

Aiden închide gura, uitând orice avea de gând să spună în timp ce se ridică în picioare ca să meargă în bucătărie.

— Sunt în sertarul de lângă chiuvetă, îi zice. Ți le aduc imediat.

Îmi întorc capul și observ că Sophie mă fixează cu privirea.

— O să pregătești prânzul?

— Depinde, îi răspund mieros. O să mă ajuți?

— Nu e treaba ta să mă hrănești?

Închid gura strâns, dând din cap de parcă m-aș gândi la asta.

— E posibil. Dar știi că eu am toată puterea de decizie dacă ai parte de borș sau de pizza, nu?

— Ce e *borșul*?

— E o supă de sfeclă, în esență, răspunde Aiden peste umăr, continuând să caute bateriile. E foarte bună. Totuși, e destul de acră. Merge bine cu smântână.

— *Bleah!* Nu-mi poate da să mănânc așa ceva, nu?

Aiden se întoarce să se sprijine de blat, ținând în mână bateriile pe care le-a găsit și ridicând din umeri în timp ce o privește rezervat pe Sophie.

— Ea e șefa când nu sunt eu aici.

Sophie se întoarce ca să se uite la mine pieziș, încruntându-se când afișez cel mai dulce zâmbet.

— Bine! cedează ea. O să te ajut. Dar fără sfeclă!

Ia bateriile pe care i le oferă tatăl ei în timp ce se îndreaptă cu pași greoi înapoi spre etaj, iar Aiden îmi zâmbește din bucătărie, părând amuzat.

— O s-o toci mărunt-mărunt, nu-i așa?

— Asta-i planul, îl asigur. Până o să scăpați de mine.

Zâmbetul i se lățește.

— Tu s-ar putea să fi singura persoană din acest oraș care să aibă o șansă adevărată să îi facă față fiicei mele. Nu cred că pot să te las să pleci, îmi pare rău!

Știu că glumește, dar tot îmi provoacă o senzație ciudată în stomac.

— Deci, spun, sculându-mă din fotoliu și lipindu-mi palmele, ridicând vocea pentru un efect teatral. Unde țineți sfecla aici?

— Fără sfeclă! strigă vocea lui Sophie de sus.

Aiden își acoperă gura cu mâna ca să-și ascundă râsetul.

Restul lucrurilor îmi vin duminică după-amiază, după ce Aiden a plecat deja la serviciu, și petrec ceva timp așezându-le pe fiecare la locul lor, oferindu-i un moment de respiro micuței fete enigmatice, care e hotărâtă să nu mă lase să mă apropii prea mult, înainte să urc și să încerc s-o fac să mă placă. Încercările mele de până acum au avut parte de o primire călduță, în cel mai fericit caz.

— Cred că e posibil să mă urască, îi spun Wandei, folosindu-mi umărul ca să țin telefonul la ureche în timp ce îmi atârn blugii. Dar sunt destul de sigură că e mai mult o chestie de principiu decât ceva personal, așa că nu o iau personal.

— Toți hormonii ăia de preadolescentă sunt de vină, cugetă Wanda.

Strâmb din nas.

— Are doar nouă ani.

— Păi, atunci, poate fi o alegere personală să fie dificilă, habar n-am.

— Încă sunt o străină, râd. Cred că pot să o las mai moale. Pe de altă parte, clar o s-o cuceresc. Doar mai așteaptă puțin!

— Pun pariu! chicotește Wanda. Cum e casa? Are beci? Te-a pus deja să porți pampers?

— Casa e uimitoare. Camera mea s-ar putea să fie mai mare decât tot apartamentul în care am locuit. Totuși, încă n-am găsit nicio dovadă de existență a unui beci. De asemenea, e mai degrabă o situație în care să port chiloți căptușiți, iar el m-a rugat frumos s-o fac, așa că...

— Într-o zi o să-mi provoci un infarct cu baliverneIe tale, și cine-o să mai râdă atunci?

— Păi, probabil că nu tu.

— O, ha-ha! Deci cum ți se pare familia?

— Sophie e o dulceață. Cu toate astea, e al naibii de încăpățânată. Mi-e clar că o să-mi fie greu s-o conving să colaboreze cu mine.

— Și tatăl?

— Aiden e...

Încremenesc cu mâna pe un umeraș, gândindu-mă cum să-l descriu cel mai bine.

— E foarte drăguț. Se vede de la o poștă că o iubește pe Sophie și pare hotărât să se asigure că mă simt confortabil aici. Pare că au avut ceva ghinion la capitolul bone.

— Probabil că-s toate în beci.

— Păi, măcar voi avea companie când o să mă arunce acolo.

— Râzi tu acum, dar să nu vii să plângi la mine când o să scoată colierele de plastic!

Uau, asta n-ar trebui să sune nici pe jumătate atrăgător! Îmi spun că e o reacție normală față de cineva care arată așa cum arată el, și că o să fie mai bine pe măsură ce o să mă obișnuiesc cu el. În mod sigur!

Clar nu îi pot spune Wandei că Aiden e sexy. Sunt convinsă că o să devină complet insuportabilă în privința asta.

— Sunt oameni foarte drăguți, și casa e foarte drăguță, iar eu sunt în perfectă siguranță. Jur!

— Mda, păi, tu să te asiguri că lași pornit sistemul ăla de urmărire de pe telefon!

— Ne împărtășim reciproc locațiile. Nu trebuie să-l pornesc.

— Ei, măcar să pot să te găsesc când te aruncă în beci.

— Da, și eu te iubesc.

— Da, da.

— Cum a fost la bingo?

— Am câștigat o plantă suculentă.

— Dar tu habar n-ai cum să crești plante.

Pufnește zeflemitor.

— E un cactus! Nici măcar nu trebuie să-i faci nimic.

— Nu, cu siguranță trebuie să-l uzi.

— Nu, nu trebuie. Își produc singuri apa.

Clatin din cap, gândindu-mă că sigur biata plantă o să moară.

— Doar pune-i când în când niște apă! insist. Fă-mi pe plac!

— Of, bine!

— Mai bine te las. Am terminat cu despachetatul, deci e timpul să mă duc și să încerc să îmblânzesc mica bestie drăguță.

— Trucul e să nu o lași să-ți simtă frica.

Zâmbesc.

— S-a notat.

— Sună-mă mâine!

— Te sun, te sun.

Ne luăm la revedere înainte să-mi bag telefonul în buzunar, aruncând o ultimă privire prin cameră și încuviințând satisfăcută. Tot nu pot să concep cât e de mare. Aș putea

efectiv să deschid câte o sală de dansuri de fiecare parte a patului. Mă gândesc că i-am acordat lui Sophie cât de mult spațiu am putut până în acest moment și mă încurajez singură înainte să ies din dormitor într-o tentativă de a o convinge să iasă din camera ei.

Urc pentru prima dată la etajul unu, de când a anunțat ascară că are teme de făcut și s-a sechestrat singură în camera ei. Bat în ușa dormitorului, având grijă să nu intru înainte să răspundă, băgându-mi în schimb capul pe ușă.

— Bună! Alte teme?

Face o pauză de la jucatul pe consola ei Nintendo Switch ca să mă privească încruntată.

— Le-am terminat.

— Oh, e bine!

— Ai nevoie de ceva?

Știu că încearcă să se poarte ca o răsfățată, dar e atât de drăguță, încât tot mă face cumva să vreau să zâmbesc.

— A, nu mare lucru. Am jos un castron imens cu floricele și toate cele trei filme Shrek pe discuri BluRay.

Strâmbă din nas.

— Ce e Shrek?

— N-ai văzut niciodată *Shrek*?

— Nu.

— Sophie. E un fenomen cultural. O poveste de dragoste epică. O operă de artă comică. Nu pot să te las cu bună știință să-ți continui viața fără să-l vezi.

— Sună ciudat.

Deschid ușa un pic mai mult, sprijinindu-mă de toc.

— E cu prințese.

— Sunt prea mare pentru prințese, replică ea cu stoicism.

— Păi, atunci când termini, putem vizita casa de bătrâni.

Își țuguie buzele.

— N-o să mă lași în pace, așa-i?

— Nicio șansă, păpușă! replic cu un zâmbet larg.

Pare enervată tot drumul până la etajul inferior, iar apoi pare să-mi poarte pică în timp ce se instalează pe canapeaua din living, însă după aceea observ că nu ezită să ia un pumn de floricele, chiar dacă le molfăie cu ceva mai multă agresivitate decât e nevoie.

— De ce îi zice „Shrek"?

Dau play când logoul companiei DreamWorks apare pe ecran.

— Pentru că așa îl cheamă.

— E un nume ciudat.

— Păi, e căpcăun. Așadar...

— Bleah! Credeam că ai zis că e despre prințese?

— Nu, am zis că e *cu* prințese.

Face o grimasă când începe genericul.

— Ce e cântecul ăsta ciudat?

— Of, Doamne, Sophie! N-o să-ți permit să stai acolo și să calomniezi Smash Mouth.

— Asta e muzică de oameni bătrâni?

Îmi trag castronul de floricele departe de mâna ei întinsă.

— Doamnă, vreți să vă pierdeți privilegiile în ceea ce privește floricelele?

— Bine! pufnește ea. Presupun că e-n regulă.

Tirul ei de întrebări continuă până la proclamația Măgărușului despre a sta treaz până târziu și a povesti, în cele din urmă ajungând să râdă când Shrek îl dă afară din casă și îl face să se bosumfle. Mă uit la ea și imediat încearcă să-și mascheze încântarea.

— Bănuiesc că e destul de amuzant.

— Stai să-l cunoști pe Lord Farquaad! zic.

Pare că ar prefera să-și smulgă părul din cap decât să recunoască faptul că-i place filmul, și observ că fixează cu privirea floricelele care se împuținează.

Iau castronul.

— Vrei să mai fac? Avem toată seara la dispoziție. Clar putem ține un maraton.

Văd cum i se învârt rotițele în cap în vreme ce ochii îi fug de la castronul cu floricele la ecranul televizorului, dorința ei evidentă de a continua să se uite intrând în conflict cu hotărârea de a părea lipsită de interes față de „inamicul" care este noua ei bonă.

— Presupun că ar fi în regulă, capitulează în cele din urmă.

Fac un dans mut al victoriei în spatele ei în timp ce mă îndrept înapoi spre bucătărie să mai fac floricele.

Nu știu când am adormit; Sophie a picat la un moment dat după cină, aproape de finalul celui de-al doilea film, iar eu îmi amintesc clar că l-am început pe al treilea, însă când sunt trezită de senzația unei mâini calde pe umăr și o masă și mai caldă lângă mine, ochii mi se deschid într-un întuneric aproape deplin. Sophie s-a cuibărit lângă mine și oftează încet în somn, iar când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul din camera luminată doar de strălucirea blândă a ecranului cu meniul celui de-al treilea film *Shrek*, văd o figură cunoscută profilându-se deasupra mea în vreme ce mâna lui Aiden mă trezește cu blândețe.

— Scuze! spune încet. M-am gândit că nu vrei să dormi aici toată noaptea.

Mă ridic în capul oaselor, având grijă să n-o deranjez pe Sophie.

— Cât e ceasul?

— Puțin trecut de ora nouă. Bănuiesc că nu ați terminat filmul?

Îmi înăbuș un căscat.

— I-am predat fiicei tale o lecție foarte importată despre filmele clasice.

— Evident! râde Aiden în vreme ce privește meniul rămas pe ecranul televizorului.

— Cum a fost la serviciu?

— A fost o seară incredibil de liniștită, îmi răspunde, așezându-se de cealaltă parte a lui Sophie. Nu ajung prea des acasă la ora asta.

Își întinde mâna ca să-i dea fetei părul de pe frunte și zâmbește.

— Pare că a început să-i placă puțin de tine.

— Nu te lăsa păcălit! Parcă aș îmblânzi o pisică sălbatică. Când se va trezi, va fi din nou ea, cea dulce și scuipătoare.

— Îți apreciez efortul curajos. Mă privește curios și adaugă: Te gândești deja să dispari în toiul nopții?

— Ah, geanta mea de fugă e ascunsă sub scară, îi răspund serioasă. Aștept doar ocazia.

Chiar și când pare epuizat, zâmbetul lui îmi face inima să mi se oprească o clipă.

— Bănuiesc că ar trebui să instalez încuietori mai zdravene.

— Ți-am zis până acum teoria cu beciul a prietenei mele?

Face o grimasă.

— Vreau să aflu?

— Depinde. Ce părere ai despre glumele cu răpiri?

— Cred că ăsta e un moment potrivit să precizez clar că de fapt nu am beci.

— Prietena mea ar spune că asta *vrei* tu să cred, îi răspund serioasă.

Râsetul i se transformă rapid într-un căscat și se freacă la ochi.

— O să leșin în timpul discuției dacă n-am grijă.

— Da, corect! Dă-mi voie...

Arunc de pe umeri pătura pe care am luat-o de pe spătarul fotoliului, intenționând să mă dezlipesc de Sophie ca să o poată duce Aiden în pat, observând abia după ce am dat-o deoparte că gulerul tricoului meu supradimensionat mi-a alunecat de pe umăr și dezvăluie o bucată bună de piele și breteaua sutienului și – judecând după aerul rece – chiar și un pic de decolteu. Minunat! Aiden tușește și își ferește privirea cât mi-l aranjez, și sunt recunoscătoare pentru întunericul din cameră cât timp așez totul la locul lui.

— Scuze! mormăi.

Aiden trage cu ochiul ca să se asigure că e totul în regulă, clătinând din cap.

— E-n regulă! Ar trebui s-o duc în pat. Mâine se duce la școală și așa mai departe.

— Corect! Scuze! N-am intenționat să adormim. Începeau să-i placă filmele.

— E în ordine! Mă bucur că ai scos-o din camera ei.

— Mulțumesc că m-ai trezit! îi spun, masându-mi gâtul. Dimineață aș fi fost amorțită dacă aș fi dormit aici toată noaptea.

— Da, îmi răspunde, luându-și cu blândețe în brațe fiica adormită. M-am gândit eu că ar fi mai bine să te bag în pat.

Încremenește și stă din nou drept, cu Sophie în brațe, părând surprins de sine însuși.

— Adică... adică să te *trimit* în pat.

— Corect! răspund sec, îmbujorându-mă ușor. Da. Știu ce ai vrut să zici.

— Scuze, sunt obosit!

— Normal. Îmi frec stânjenită brațul și adaug: Sunt convinsă.

Zăbovește acolo un moment, cu Sophie în continuare cuibărită în brațele lui, uitându-se la mine de parcă n-ar fi sigur ce să mai spună. Hotărăsc să ne salvez pe amândoi:

— În orice caz...

Zâmbesc.

— Ne vedem dimineață?

— Sigur! Noapte bună, Cassie!

Acuma, Aiden mi-a mai rostit numele și înainte, în timpul interviului, de pildă, dar acum ceva îmi pare cumva diferit, auzindu-l cum îl rostește într-o încăpere întunecată, doar cu lumina slabă a televizorului atingându-i pantalonii și tricoul negru pe care sigur îl poartă pe sub halatul de bucătar. Îmi dă o senzație ciudată de déjà-vu pe care nu pot să mi-o explic. De parcă l-am mai auzit. Sigur sunt foarte obosită.

— Noapte bună, Aiden! răspund încet, nefiind convinsă unde mi-a dispărut vocea.

Din fericire, fiind așa întuneric, știu că nu va observa roșeala care mi se furișează în sus pe gât în timp ce mă mișc repede din salon spre scări, auzindu-i pașii discreți în direcția opusă în timp ce o duce pe Sophie la etaj. Arunc pe furiș o privire în urmă să-i văd spatele lui Aiden pe când se îndepărtează înainte să mă îndrept spre camera mea; văd cum îi dă un sărut pe frunte lui Sophie și simt un fior în inimă din motive pe care nu mi le pot explica.

Chiar încearcă, mă gândesc.

Zâmbesc până ajung în cameră.

Conversație cu @lovecici

Mă întrebam dacă
ții show-uri private.

Uneori. Încă sunt destul
de nouă în breasla asta.

Cât ceri?

100$ pentru un show
de douăzeci de minute.

I-ai trimis lui @lovecici
un bacșiș de 100$

Vreau unul, te rog!

CAPITOLUL 4

Aiden

— SOPHIE! STRIG ÎN SUS PE SCĂRI PENTRU A DOUA oară. O să întârziem!

Îmi duc telefonul înapoi la ureche și continui să mă plimb înainte și înapoi la etajul unu.

— Scuze! Zi-mi ce s-a întâmplat!

Îl aud pe Marco, ajutorul meu de bucătar, oftând la celălalt capăt al liniei.

— Alex a uitat să pună scoicile în frigider aseară după pregătiri.

— Ce?

— Da. Sunt distruse.

— Îți bați dracului joc de mine?

— Nup.

Îl aud scotocind prin bucătăria restaurantului.

— Și, din câte îmi dau seama, ăla a fost stocul nostru pentru toată săptămâna.

— Ce *pizda mă-sii*!

— Știu. Nu mai avem deloc până vineri, la următoarea livrare.

— Deci trebuie să le spunem la o sută de oameni că am dat-o în bară și că acum am rămas fără aperitivele noastre cele mai populare.

— Dacă te face să te simți mai bine, replică Marco. I-am pus pe Alex să-l sune pe Joe și să-i spună personal.

Îmi dau ochii peste cap. Joseph Cohen e o groază de lucruri, dar numai dur nu e. O să-l consoleze pe Alex înainte să se încheie discuția. La Cohen's, mie îmi revine responsabilitatea de a fi dur.

Iau telefonul de la ureche, căutându-mi în continuare fiica.

— Sophie!

— Vrei s-o duc eu pe Sophie la școală?

Tresar când o văd pe Cassie stând lângă ușa dormitorului ei.

— Te-am trezit?

— A, nu, mă liniștește ea. Eram deja trează. Îmi privește telefonul din mână, unde Marco încă bombăne ceva, și repetă: Dar chiar pot s-o duc eu, dacă a intervenit ceva.

— Oh! Nu. Eu...

Apropii telefonul la ureche și îi șoptesc lui Marco să aștepte câteva secunde.

— Vreau s-o duc eu. Avem un mic dezastru cu scoicile la serviciu, de care trebuie să mă ocup.

— Oh, OK! Dacă ești sigur. Îmi zâmbește atunci și completează: Știai că o scoică poate produce până la două milioane de ouă?

Fac o grimasă.

— Snapple?

— Snapple, îmi răspunde, încuviințând din cap.

Mă trezesc că zâmbesc, în ciuda a ceea ce se întâmplă la capătul opus al apelului.

— Bine de știut!

— Mă duc să văd dacă pot s-o zoresc puțin pe fiica ta, spune Cassie, încruntându-se spre scări. Pun pariu că iar nu-și găsește pantofii.

Îl aud din depărtare pe Marco strigându-mă pe nume, dar îl ignor.

— Mersi! îi spun lui Cassie. Ar fi grozav.

— Nu-ți bate capul! zice, dând din mână.

Începe să urce scările în căutarea lui Sophie și mă trezesc că o urmăresc o secundă mai mult decât ar trebui. Îmi smulg privirea când îmi dau seama ce fac, întorcându-mă cu spatele spre scări și acordându-i din nou lui Marco toată atenția mea.

— Ascultă! Sună ospătarii și cheamă-i mai devreme pentru o ședință cu personalul! Putem să-i anunțăm, iar ei vor trebui să anunțe oaspeții pe măsură ce îi conduc la mese. Mă pot duce mâine-dimineață la piața de fructe de mare din partea opusă a orașului și să iau suficiente cât să ne ajungă până la următorul transport.

— Bine! Sigur! Marco râde batjocoritor și adaugă: O să-l las pe Alex să-i sune. Să-și ia el papară de la ospătari.

Asta mă face să râd, în ciuda durerii de cap ce devine din ce în ce mai puternică.

— Pare un plan bun. Vin și eu mai târziu.

— Ne găsești aici.

— Sigur. Pa!

Închei apelul, băgând telefonul în buzunar în timp ce aud pași coborând scările. Mă întorc și o văd pe Sophie coborând treptele două câte două, cu Cassie în urma ei. Ridic mâinile întrebător în aer.

— De ce ne mișcăm așa greu?

Sophie se încruntă.

— Nu-mi găseam pantoful!

Arunc o privire spre Cassie, care îmi transmite din priviri „Ți-am spus eu!"

— Ei, haide! o îndemn pe fiica mea. Iar o să țipe la mine profesoara cu fluierul dacă întârziem.

Sophie își aranjează ghiozdanul.

— OK, OK!

— Mersi că ai adus-o! îi spun lui Cassie.

— Nu-i bai. Dă din mâini de parcă ne-ar alunga și adaugă: Dați-i drumul, amândoi! Pot confirma că doamna cu fluierul e înspăimântătoare.

O iau de mână pe Sophie să o scot pe ușa din față, spre mașină, și, în ciuda a ceea ce mă așteaptă la serviciu diseară, mă trezesc că zâmbesc.

— De ce nu mă duce Cassie la școală?

— Am avut eu timp în dimineața asta. Îi întâlnesc în oglinda retrovizoare privirea lui Sophie și completez: Credeam că nu ne place de Cassie?

Își țuguie buzele, întorcându-și fața spre geam în timp ce ridică din umeri.

— E în regulă.

— Doar în regulă?

— E oarecum ciudată.

— A, da? Cum așa?

— Mereu încearcă să petreacă timp cu mine, pufnește Sophie. Nu are și ea prieteni adulți?

— Poate că-i place de tine.

Încearcă să pară degajată, dar nu-mi scapă faptul că ochii ei țâșnesc să-i întâlnească din nou pe ai mei în oglindă.

— Crezi?

— Mă îndoiesc că ar tot încerca să petreacă timp cu tine dacă nu i-ar plăcea, o asigur. Poate ar trebui să fii mai drăguță cu ea.

— Sunt drăguță cu ea, mormăie Sophie.

— Îhîîî!

— Nu e așa de plictisitoare ca ultima bonă, reia Sophie după ce trecem de următoarea stradă.

— Mă bucur că tu chiar crezi asta.

Și chiar mă bucur. După ce am avut patru bone în ultimul an, eram aproape disperat până să-mi apară CV-ul lui Cassie în inbox.

Să o aduc pe Sophie la restaurant e o soluție intermediară bunicică, dar să o fac în mod curent începuse să ne deranjeze pe amândoi. Așa că a părut a fi un adevărat miracol când s-a înscris Cassie. Eram pregătit să-i ofer orice era necesar ca s-o conving să accepte postul, fiind convins doar după ce i-am citit CV-ul că ea e răspunsul pe care îl căutam.

Însă apoi am cunoscut-o.

Nici măcar nu știu la ce mă așteptam; m-am gândit doar puțin la calificările ei în timpul scurt de când i-am răspuns la e-mail și până am văzut-o prima dată, dar cu siguranță pot spune că m-a luat prin surprindere. Chiar și cu micul dezastru care a fost prima noastră întâlnire, tot mi-a fost greu să mă prefac că nu eram distras de ea.

Nu e deloc cuviincios din partea mea să fi observat cum arată părul ei castaniu mătăsos sau cât de cărnoase îi par buzele. *Cu certitudine* nu e acceptabil faptul că ochii mei au sorbit felul în care rochia neagră îi îmbrățișa formele periculoase înainte să fi alungat cu forța acele gânduri – și asta fac încontinuu de atunci.

Trebuie să-mi reamintesc o dată pe zi de toate lucrurile pe care nu ar trebui să le observ la Cassie. Cum ar fi, de

exemplu, cât de frumos e zâmbetul ei sau cât de strălucitori îi par ochii albaștri când râde. În esență, acum sunt sută la sută convins că ea *este* cea mai bună persoană pentru slujba asta și să mi se pară atrăgătoare din orice punct de vedere doar crește posibilitatea de a distruge treaba bună pe care am început s-o descoperim. Sophie e mai importantă decât câteva idei nestăpânite cărora nu le pot da niciodată glas.

Chiar dacă uneori sunt mai sonore decât mi-ar plăcea.

— Ce s-a întâmplat la serviciu?

Vocea lui Sophie mă trezește din propriile-mi gânduri, amintindu-mi de dezastrul cu scoicile.

— Cineva nu a fost atent, bombăn. În seara asta o să ne lipsească un fel de mâncare popular. Oamenii o să se plângă.

— Ce vă lipsește?

— Scoicile.

Strâmbă din nas.

— Bleah! Ce-s alea?

— Un fel de midii.

— *Scârbos!*

— Păi, mă bucur că nu te deranjează treaba asta! râd.

— Cassie mi-a zis că o să-mi arate cum să fac minipizza din tortilla pentru cină, spune Sophie.

Încearcă să pară că nu e încântată, dar îmi dau seama că e doar o fațadă.

— Pun pariu că și astea sunt scârboase!

— Mie mi se pare că sună bine. Îmi pare rău că o să le ratez!

Sophie se bosumflă.

— Mi-aș dori să poți rămâne acasă în seara asta.

— Îmi pare rău!

Mă încrunt, simțindu-mă ca naiba.

— Trebuie să mă ocup de scoicile scârboase. O privesc în oglindă și adaug: O să fie din ce în ce mai aglomerat în următoarele săptămâni. Adăugăm câteva chestii în meniu.

— OK! răspunde încet, încercând să-și ascundă dezamăgirea în timp ce vinovăția îmi provoacă un junghi în piept.

Ultimul nostru an nu a fost ușor. Uneori a fost de-a dreptul un coșmar, și nu doar o dată m-am gândit că, dacă aș fi știut că eu și Sophie vom ajunge aici, poate mi-aș fi ales o altă profesie. Se preface că desele seri în care ajung târziu acasă nu o deranjează, dar eu știu mai bine. Însă acum pur și simplu nu pot să fac nimic în privința asta.

— Totuși, va trebui să-mi spui totul despre minipizza mâine.

Sophie încuviințează din cap.

— OK!

Bag de seamă că am ajuns la școală, așa că semnalizez în timp ce mă pregătesc să virez în spațiul unde se lasă copiii. Știu că în următoarele săptămâni voi avea mult mai puține ocazii să o aduc eu cu mașina, iar asta nu face decât să-mi crească sentimentul de vinovăție. Cred că de-asta sunt atât de disperat ca Sophie și Cassie să se înțeleagă bine. Dacă aș putea să mi-o imaginez pe Sophie distrându-se și nu ascunzându-se în camera ei, poate aș putea să nu mă urăsc *din tot sufletul* pentru că sunt absent.

— Spune-i lui Cassie că e rândul meu să aleg filmul diseară! îmi zice Sophie înainte să sară din mașină. Ieri a ales ea.

Încă mai încearcă să pară că nu e prea interesată. Aproape că mă face să râd. Fiica mea poate fi caracterizată în multe feluri, dar nu e greu de citit.

Îi zâmbesc larg.

— Se rezolvă.

Nu mă duc imediat acasă, ci profit de timpul liber suplimentar din dimineața asta ca să mă opresc la sală pe drum înapoi; măcar să scurtez timpul în care voi fi singur în casă cu Cassie, fără Sophie pe post de tampon. Săptămâna trecută am descoperit că, în general, o alergare lungă pe bandă mă ajută să mă asigur că voi fi prea obosit ca să mă mai gândesc măcar la ce poartă Cassie sau la cum și-a aranjat părul. Are obiceiul să și-l prindă într-un coc ciufulit în vârful capului și, deși nu e nimic special în asta, îi face gâtul să pară mai lung, mai ușor de observat. E încă un lucru la care nu ar trebui să mă gândesc.

Până *ajung* înapoi acasă, sunt epuizat și transpirat și am mare nevoie să fac un duș. Din fericire, e aproape ora prânzului, ceea ce înseamnă că, de îndată ce termin tot ce mai trebuie să fac înainte să merg la serviciu, pot să evadez la restaurant și să evit orice moment periculos cu bona lui Sophie.

E liniște în casă când intru pe ușă. Îmi atârn cheile pe cârligul de lângă ea când observ ușa închisă de la dormitorul lui Cassie din capătul scărilor. Mă gândesc să mă opresc să văd ce face, dar în adâncul sufletului știu că nu există niciun motiv adevărat s-o fac, așa că trec pe lângă ea și urc scările. Parcurg în minte lista cu chestiile de făcut înainte să plec la serviciu. Încă mai recapitulez lista când cobor ca să intru în bucătărie. Poate de-asta nici n-o observ inițial.

Traversez bucătăria, deschizând ușa frigiderului să mă uit în el și să-mi notez câteva chestii care sunt pe terminate. Presupun că trebuie să adaug pe listă un drum până la băcănie. Asta dacă îmi pot face timp astăzi.

— Pot să mă duc eu mai târziu, dacă vrei! o aud pe Cassie strigând din living, speriindu-mă. Mai am doar câteva teme de făcut.

Rămân acolo cu ușa frigiderului deschisă, distras pentru o clipă de codițele castanii ciufulite prinse în vârful capului. E o adevărată corvoadă să rămân cu privirea acolo și să nu o las să coboare, concentrându-mă în schimb la chipul ei. Unde e sigur.

— Nu te-am văzut. Scuze!

Clatină din cap, foindu-se în fotoliu ca să mute laptopul așezat între picioarele încrucișate.

— E-n regulă! Am avut câteva lecții pe care m-am gândit să le fac în avans, de vreme ce ai dus-o tu pe Sophie. Apropo, chiar aș fi putut s-o duc eu.

— Nu, nu, e în regulă, o asigur. Am vrut s-o fac eu.

— Vreo veste despre situația cu scoicile?

Pufnesc și clatin din cap.

— Seara asta e cam distrusă. Sper să reușesc să găsesc măcar câteva pentru mâine-seară. Dacă va trebui să ne descurcăm fără ele până la sfârșitul săptămânii, oamenii o să-și piardă mințile.

— O, nu! exclamă ea cu un dram de amuzament în voce. O scoico-strofă!

Gem când aud gluma ei proastă, dar nu mă pot abține să nu rânjesc, acoperindu-mi ochii.

— Asta a fost groaznică.

— Cam ăsta mi-e nivelul în ceea ce privește umorul. Undeva între groaznic și jalnic.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet, și asta îmi distrage atenția. În acest punct al aranjamentului nostru de conviețuire, nu pot decât să sper că nu fac inconștient vreo față ciudată când mă uit la ea.

— Totuși, nu mai am prea multe de făcut aici, îmi zice. Pot să dau eu o fugă la magazin, dacă vrei. Te scap de un drum.

Arunc din nou o privire în frigider, amintindu-mi de șirul ideilor de mai devreme înainte să iau o sticlă cu apă din interior.

— De fapt, ar fi grozav. Îți pot lăsa cardul meu de credit. Doar cumpără orice vă trebuie!

— Oricum, are logică, de vreme ce eu am pregătit cam toate mesele, remarcă ea.

Fac o grimasă.

— Îmi pare rău pentru asta!

— Ce?

Pare sincer derutată.

— Să nu-ți pară! Doar e treaba mea, nu?

— Da, răspund, desfăcând capacul sticlei în vreme ce ocolesc blatul, aplecându-mă să mă sprijin de el ca să mențin o distanță sigură față de living.

— Corect! Scuze!

Cassie râde încet.

— Ai un obicei de a-ți cere scuze atunci când nu e cazul s-o faci.

— Scu... Mă încrunt și adaug: Jumătate din timp, nici nu-mi dau seama că o fac.

Observ că privirea îi coboară spre tricoul meu încă destul de îmbibat de transpirație, și îi cer iertare din priviri.

— Trebuie să fac duș.

— Cam da, chicotește. Nu știu unde găsești energia să faci exerciții fizice cu atâtea nopți în care lucrezi până târziu.

Ridic din umeri.

— Te obișnuiești. Trebuie doar să furi puțin timp de unde poți.

— Eu n-aș putea.

Dau din cap spre laptopul ei.

— La ce lucrezi?

— Nimic distractiv. Dar trebuie să termin înainte de laboratoarele din campus, din weekend, și i-am promis lui Sophie că diseară facem mini pizza și ne uităm la un film.

— Mi-a zis. Zâmbesc, apoi spun: De asemenea, mi-a zis să-ți spun că e rândul ei să aleagă.

Pufnește în râs.

— Tipic Sophie! M-a păcălit ca pe ultima fraieră să-l alegem pe cel pe care l-a vrut și data trecută. Deja o să fie a treia oară când ne uităm la *Encanto*.

— *Encanto?*

Se uită la mine de parcă întrebarea e una jignitoare.

— Pe bune? „Nu vorbim despre Bruno"?

— De ce nu vorbim despre Bruno?

— Cum de ai ratat treaba asta? Am impresia că Sophie a cântat cântecul ăsta de cel puțin o sută de ori în ultima săptămână.

— Stai așa! Ăsta e cel cu nunta?

— E al naibii de antrenant. N-am mai reușit să fac un duș fără să-mi răsune în minte blestematul ăla de cântec.

Nu te gândi la ea în duș! Nu, și gata!

— Presupun că trebuie să văd filmul.

— A, nu-ți face griji! O să te încolțească, în cele din urmă, și o să te silească.

Râd de expresia de pe fața ei, nemulțumită, și totuși cumva plină de afecțiune.

— Cred că îi place de tine.

Cassie își recapătă imediat buna dispoziție.

— Crezi?

— Da. Îi place să pară inabordabilă, dar îmi dau seama că deja s-a atașat de tine.

Ar putea să-mi dea o mână de ajutor și să mi-o arate

Nu mă pot abține să nu râd.

— Ar fi prea ușor. Trebuie să te facă să crezi că ai câștigat-o.

— E atât de încăpățânată! spune Cassie rânjind. O cam iubesc.

— Mă... bucur foarte mult să aud asta!

— E un copil grozav, spune Cassie serioasă. E cam greu să n-o fac.

Încă mi se mai citește o umbră de zâmbet pe buze când îmi las privirea în jos.

— Chiar este.

Cred că mă tem de discuțiile față în față cu Cassie pentru că sunt atât de *lejere*! Sigur, uneori există pauze sau tăceri stânjenitoare când încerc să nu o privesc în toate modurile în care nu ar trebui s-o fac – însă, de fiecare dată când vorbesc cu ea, e aproape ca și cum vorbim dintotdeauna.

— Am tot vrut să-ți spun, schimb subiectul. Trecând peste... scoico-strofă – Cassie îmi răspunde cu un „aha" la care îmi dau ochii peste cap –, o vreme o să fie destul de multă agitație pe la serviciu.

Se încruntă.

— Oh?

— Da. Testăm câteva feluri noi de mâncare pentru a le vedea potențialul de fi adăugate în meniul permanent, iar asta înseamnă întotdeauna mai mult timp folosit pentru a analiza orice feedback și pentru a perfecționa orice detaliu. Va trebui să mă întâlnesc cu furnizori noi și să trec în revistă rețetele cu ajutoarele mele de bucătar... De obicei, e un coșmar.

— Oh! Încuviințează alene din cap și adaugă: Înțeleg. Trebuie să lucrezi, nu?

— Continuă să mergi la școală cât de mult poți. E de rahat să fii în câmpul muncii.

Râde.

— Totuși, pun pariu că toată treaba cu salariul constant face lucrurile suportabile.

— Da, s-ar putea zice și așa.

Zâmbetul ei chiar e... foarte drăguț. De obicei, mai întâi apare într-un colț al gurii, de parcă s-ar gândi la asta, dar apoi se ridică și celălalt când zâmbește sincer. Face să-mi fie greu să nu mă uit la ea când zâmbește așa. Ar trebui s-o las să se întoarcă la temele ei, știu asta; ar trebui să mă întorc și să plec la mine în cameră, să-mi fac un duș și s-o las în pace.

În schimb, mă apropii de canapea și mă așez, luând încă o gură de apă. Îmi zic că doar mă odihnesc o clipă.

Nu te purta ciudat!

— Ți-ai dorit dintotdeauna să faci terapie ocupațională?

— În principiu, da. Din primul an de facultate. Poate chiar mai devreme de-atât. Se plătește bine și munca asta pare a fi ceva ce mi-ar plăcea să fac.

— Adică, ești uimitoare cu copiii... Cu ei vrei să lucrezi?

— Cred că da. Ți-am zis că părinții mei au fost cam jalnici, nu?

Reamintirea acestui lucru mă afectează mai tare decât ar trebui; poate din cauza propriei mele situații.

— Mi-ai zis.

— Da, păi... Îmi cam place ideea de a fi alături de copii în aceeași situație. Înțelegi? Copii care cred că nu au pe nimeni altcineva.

Fiecare lucru nou pe care îl aflu despre Cassie face ca statul de vorbă cu ea să fie mult mai periculos.

— Înțeleg, răspund, încrețind plasticul sticlei de apă când încuviințez din cap, cu ochii ațintiți la genunchi. E o motivație bună. În plus, pare că ai avut parte de multă practică, lucrând la spitalul de copii. Ai lucrat acolo aproape un an, nu? Ce-ai făcut înainte de asta?

Pare surprinsă de întrebare, o roșeață ciudată cuprinzându-i obrajii în vreme ce își ferește privirea, părând brusc foarte interesată de ecranul laptopului.

— Oh! Diverse slujbe. Nimic nici pe departe la fel de mișto ca la spital. Presupun că o vreme am încercat să fiu studentă cu normă întreagă.

— Ah!

În atitudinea ei se simte un fel de agitație, și îmi dau seama că, indiferent ce-ar fi făcut, cu siguranță nu vrea să vorbească despre asta. Lucru ciudat, dar, de asemenea, bănuiesc că nu e treaba mea. Interpretez reacția ei evazivă ca pe un semn de a nu-mi băga nasul în treburile ei.

— Păi, sunt convins că a fost foarte satisfăcător. Îmi imaginez că va fi și o experiență bună. Foarte admirabil! Ceea ce faci.

— Totuși, îmi permite să am o viață privată jalnică, râde ea. Cea mai bună prietenă a mea are 70 de ani.

Mă încrunt.

— Pe bune?

— O, ai adora-o pe Wanda, asta dacă poți trece peste faptul că încă nu e absolut convinsă că nu ai un beci secret.

— Ah, *acea* prietenă!

Îmi zâmbește larg.

— Cam e genul de persoană care își face o mulțime de griji.

— Sper că ai pus-o la curent cu situația cu beciul.

— Da, dar tot nu a exclus complet posibilitatea că există o ușă secretă pe undeva pe-aici.

— Cu cât aud mai multe despre Wanda, cu atât sunt mai îngrozit să o cunosc, pufnesc.

— O, da! Ar trebui să-ți fie foarte frică. E alcătuită din 58 de kilograme de teroare pură.

Pare gânditoare.

— De fapt, chiar mi-ar plăcea să o duc pe Sophie s-o cunoască într-o zi, dacă e în ordine? Cred că s-ar înțelege de minune.

— Nu văd de ce nu, răspund după ce mă gândesc un moment. Sunt convins că lui Sophie i-ar plăcea.

— Cu siguranță cred că Wandei i-ar plăcea la nebunie. Asta dacă ești sigur că e în regulă. Adică, ești binevenit să ni te alături, dacă ești liber…?

— A, nu, e-n regulă! Sunt sigur că voi fi tot ocupat. Să-mi spui adresa și când vă duceți acolo! Poate îmi dai un mesaj când ajungeți înapoi acasă, ca să știu unde sunteți. De fapt, poate ar trebui să activăm partajarea locației, așa, dacă se întâmplă ceva…

Observ că zâmbește din nou și închid repede gura.

— Par absurd, așa-i?

— Pari un tată obișnuit, obsedat de control. Nu-i un lucru rău. Pot să fac orice te face să te simți mai bine.

Nu există niciun motiv pentru care să mă gândesc de două ori la afirmația asta; știu că e cât se poate de inocentă, însă, în mod straniu, nu mă împiedică să simt cum mi se strânge pieptul.

— Corect! Scuze!

— Iar îți ceri scuze, chicotește.

— Sunt convins că lui Sophie i-ar plăcea foarte mult să iasă puțin din casă, argumentez. Sigur s-a săturat să fie închisă aici, cu mine, în fiecare zi pe care nu și-a petrecut-o la restaurant.

— Sophie adoră să petreacă timp cu tine. Vorbește tot timpul despre tine.

Rămân cu gura căscată.

— Serios?

— Efectiv. Tot timpul. Ai mai multă încredere în tine!

Încuviințez încet din cap, gândindu-mă la asta.

— Eu... Mulțumesc!

— Doar spun ceea ce văd.

— Rahat! Mă încrunt, apoi continui: Tocmai mi-am amintit – Iris o să treacă pe aici mai târziu.

— Iris?

— Mătușa lui Sophie. Ți-am zis de ea, nu?

— Oh!

Dă din cap în semn de recunoaștere.

— Corect! Îmi amintesc.

— A zis că vrea s-o vadă pe Sophie.

Cassie râde.

— De ce pari atât de nesigur în privința asta?

— Iris e... Oftez, apoi reiau: Presupun că pur și simplu ar trebui să-ți spun. Câteodată lucrurile pot fi încordate între noi.

— Ă-ău!

— Mda. E bine intenționată, chiar e, dar a fost dintotdeauna extrem de implicată în viața lui Sophie... Cred că o macină foarte tare faptul că, dintr-odată, nu o mai poate vedea oricând vrea ea. A încercat de mai multe ori să mă convingă să împart custodia comună cu ea.

— Dar tu ești tatăl ei, răspunde Cassie.

Dau din cap aprobator.

— Corect! Și mă bucur s-o las să o vadă pe Sophie când pot, dar vreau ca Sophie să aibă un mediu stabil.

— Are perfectă logică, spune Cassie, și îmi pare bine să aud asta, de parcă nici măcar nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam să aud altă persoană confirmând-o.

— Avea un obicei de a fi... severă. Cu bonele. În trecut.

— O să vrea să ne batem?

Asta mă face să râd.

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Cred că pur și simplu o deranjează din capul locului faptul că simt nevoia să angajez pe cineva. Iris crede că ar trebui s-o las pe Sophie cu ea. Dar, pe de altă parte... pare un teren periculos. Vreau să știe că aici e *acasă*. Cred că acum are nevoie de asta în viața ei.

— E posibil să fiu părtinitoare, începe Cassie, pentru că, știi, tu mă plătești – râdem amândoi –, dar chiar cred că faci ce trebuie. Copiii au nevoie să simtă că au un loc al lor, înțelegi? Chiar dacă tu nu ești aici în permanență în fiecare zi, îmi imaginez că e liniștitor pentru Sophie să știe că te vei întoarce mereu acasă la ea. Dacă ceea ce spun are vreo logică.

Încuviințez din cap năucit, întrebându-mă cum poate cineva care abia dacă ne cunoaște să cuprindă tot ce mă chinui să fac după atât de puțin timp petrecut alături de noi.

— Are, răspund. Perfectă logică.

Acum își dă o șuviță de păr după ureche.

— Nu-ți face griji! spune cu un rânjet. Mă descurc eu cu Iris.

— Bun!

O liniște ciudată se lasă din nou, pentru că nu știu ce să zic, sunetul plasticului strivit umplând aerul în vreme ce

strâng agitat în mână sticla de apă. Îmi spun din nou să plec, să o las aici și să-mi văd de treburile mele, dar tot mi-e greu s-o fac, nefiind complet pregătit să închei discuția cu ea.

— Așadar, ai zis că ai seminare weekendul ăsta, nu?

— Da. E-n regulă? O să mă întorc la timp să-i pregătesc cina lui Sophie.

— A, bineînțeles! Sigur! Doar mi-o fixam în minte ca să nu uit. Dau din cap fără vreun motiv anume și adaug: În orice caz, cum ai cunoscut-o pe Wanda?

Acum deja mă agăț de orice ca să mai vorbesc puțin cu ea.

— A fost vecina mea în ultimul loc în care am stat. Chiar la început, când m-am mutat în clădire, am rămas încuiată pe dinafară, iar ea mi-a pregătit un ceai cât am așteptat lăcătușul. E al naibii de răutăcioasă, dar o iubesc. Cassie zâmbește în timp ce clatină din cap și completează: Chiar dacă a fost destul de convinsă că s-ar putea să fii vreun criminal, ispitindu-mă aici cu un copil fals.

Pufnesc în râs.

— Oare de ce sună a ceva pentru care mi-aș face griji dacă Sophie ar fi în locul tău?

— Nu-ți face griji, jur că n-ai cum să fii la fel de paranoic ca Wanda!

— Ce ușurare! replic pe un ton mucalit.

— Pe bune, e oarecum hilar că și-ar face griji pentru mine în privința asta. Ea e cea care agață bărbați anonimi de la bingo o dată la două seri și îi aduce acasă.

— Glumești?

— Mi-aș dori eu. Femeia are parte de mai multă acțiune decât voi avea eu vreodată.

Nu te gândi la afirmația asta! Pur și simplu nu te gândi!

— Pare... un personaj pe cinste.

— E destul de spontană. Sincer, viața ei amoroasă e destul de impresionantă. Mereu încearcă să-mi dea sfaturi, și jur că sunt pe cât de ridicole ți-ai putea imagina. Slavă Cerului că acum nu-mi fac griji pentru așa ceva!

Nu întreba! Aiden, să nu îndrăznești să întrebi!

— Deci nu te vezi cu nimeni?

Dobitocule! Dobitoc, cretin, tâmpit!

Pare surprinsă de întrebare, și de ce nu ar fi? Nu e o întrebare adecvată. Încerc rapid să mă corectez:

— Ziceam doar că...

Sigur își dă seama că mă poticnesc. Sper că nu mi se citește pe față.

— Mi-am dat seama că nu am discutat despre, ăăă, cum am proceda. Adică, bineînțeles că viața ta amoroasă e o chestiune privată, dar s-ar putea s-o deruteze pe Sophie dacă ai aduce pe cineva aici.

Vreau să intru într-o groapă și să nu mai ies vreodată de acolo.

— Adică, poate dacă ea ar dormi și voi ați rămâne la parter...

— Oh!

Durează un moment înainte să facă ochii mari când înțelege.

— *Oh!*

Râde, ceea ce mă face să mă simt o idee mai puțin ridicol, însă doar o idee.

— Nu, nu. Nu-ți face griji! Nu va fi o problemă. Nu prea am timp nici pentru asta. Școala mă ține ocupată. Nu prea îmi lasă mult timp pentru a găsi persoana potrivită, pricepi ce zic?

Nu există niciun motiv pentru care vestea asta să-mi fie pe plac. Absolut niciunul. Nu ar trebui să mă simt *mai bine*

să aud că nu va aduce niciun oarecare în casa mea, pentru că din capul locului nu ar trebui să aibă nicio importanță pentru mine.

— Sigur, răspund în cele din urmă, incapabil s-o privesc în ochi. E... de înțeles.

Râde iar.

— Singurul iubit pentru care aș avea timp acum ar trebui să fie un colocatar dispus să ne-o tragem la cele mai ciudate ore.

Cred că încetez să mai respir, însă doar pentru o secundă. Face ochii mari și se îmbujorează ușor când pare să-și dea seama ce a zis.

— Uau, *nu* am gândit înainte să vorbesc! Scuze! Îmi cam pierd filtrul vorbirii când sunt agitată.

Știu un lucru: cu cât trece mai mult timp fără să răspund, cu atât va fi mai stânjenitor, dar am senzația că-n clipa asta mi s-a lipit limba de gură. Nu pot să nu mă întreb de ce ar fi agitată. Din cauza mea?

Nu contează. Încheie odată afurisita asta de discuție!

— Nu-ți face griji! răspund crispat. E-n regulă.

Iar acum o să plec, pentru că mi-e clar că astăzi nu pot purta o discuție cu Cassie fără să fiu un dobitoc absolut, și sunt pe cale să inventez o scuză și să plec când zice:

— Dar tu?

Asta mă derutează, făcându-mă să uit ce aveam de gând să fac.

— Eu?

— Păi, cu siguranță cineva ca tine nu se plânge de întâlniri.

Simt cum clipesc uluit spre ea.

— Cineva ca... mine.

— Da, păi, înțelegi...

Chiar nu înțeleg, așa că i-o și spun:

— Nu știu.

Își dă ochii peste cap, scoțând un sunet ușor frustrat.

— Dumnezeule! Evident, arăți bine. Și ești un chef de succes.

Simt cum mi se ridică sprâncenele, blocat în continuare la „evident, arăți bine".

— Adică... trebuie să o duc pe Sophie undeva când aduci acasă pe cineva sau există vreo practică de genul șoseta-pe-clanță?

Ceva în faptul că știu că fix în acest moment Cassie se gândește la mine împreună cu altcineva, în ipostaze intime, chiar și în starea asta ciudat de degajată... nu e în regulă. Senzația pe care mi-o provoacă. Absolut nimic în legătură cu asta nu ar trebui elaborat sau luat în considerare.

— Șosetă pe clanță, repet pe mutește înainte să-mi scape un râset sec. Nu. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Cu munca și cu Sophie, nu a mai fost o problemă... de ceva vreme.

Mai ales de vreme ce ultima mea încercare a fost un asemenea dezastru.

Dar asta e o poveste complet diferită.

Îmi spun că îmi imaginez expresia de pe chipul ei care aproape seamănă cu ușurarea, dar care a dispărut la fel de repede precum a apărut, știind că partea nefuncțională a creierului meu pur și simplu îi furnizează ceea ce vrea să vadă. Probabil e doar fericită că nu trebuie să fie supusă la ceva stânjenitor, iar eu stau aici și mă gândesc la chestii la care nu ar trebui să mă gândesc. Din nou.

Mă uit la ceas, fără să încerc practic să aflu cât e ceasul.

— Ar trebui să mă duc să fac duș. Mai am niște chestii de rezolvat înainte să plec la serviciu.

— OK!

Văd cu coada ochiului cum încuviințează din cap, dar tot nu mă pot convinge să mă uit la ea de-a binelea.

— N-am vrut să te țin de vorbă, adaugă.

Acum chiar mă uit la ea, pentru că nu mă pot abține.

— Nu, nu. N-ai făcut-o. Doar că... am multe de făcut.

— Sigur!

Mă ridic de pe canapea, dând din cap spre ea înainte să mă retrag la etaj ca să o las să-și facă temele. Nu mă uit înapoi în timp ce urc, în mare parte pentru că mi-e teamă că va vedea cât de tare îmi doresc să-mi trag una peste ceafă, dar observ că nu o aud cum începe iar să tasteze până nu am dispărut aproape complet din raza ei vizuală.

Nu te purta ciudat!

S-a cam zis cu asta.

— Cici, poți să-ți mângâi sfârcurile pentru mine?

Dumnezeule, vocea lui! E joasă și gravă, dar îmi dă fiori peste tot. Mai ales de vreme ce pare să știe exact ce vrea să fac.

Degetele mele îmi ciupesc sfârcurile, și îl aud cum gâfâie în microfon.

— Exact așa! Sunt așa de frumoase! Pun pariu că au un gust grozav!

Mă întreb într-o doară dacă ar trebui să mi se pară atât de intim. Nu-l văd, și nici el nu îmi știe numele adevărat.

Nimic din toate astea nu mă împiedică să-mi dau drumul exact cum îmi spune el s-o fac.

CAPITOLUL 5

Cassie

— ZIC DOAR CĂ AR PUTEA FI O ESCROCHERIE AMPLĂ, țâțâie Wanda la celălalt capăt al telefonului pe care mi-l țin apăsat de ureche.

Râd, clătinând din cap în timp ce întorc în tigaie sendvișul cu cașcaval al lui Sophie.

— Sunt aici de mai bine de-o săptămână. Cred că pot spune cu siguranță că nu complotează să mă răpească.

— Nu se știe niciodată.

Aud prin telefon zdrăngănitul cratițelor.

— Nu-mi găsesc blestemata de crăticioară.

— Ar trebui să fie în dulapul din dreapta cuptorului.

— Deja m-am uitat ac... Oh!

— Ți-am zis eu!

— Cum naiba știi tu mai bine ca mine unde-mi sunt lucrurile?

— Pentru că tu ai abilitățile organizatorice ale unei hoarde de șobolani cu amnezie.

Wanda pufnește indignată.

— Ești așa de agresivă!

— Da, da.

— Cum stă treaba cu puștoaica? E o teroristă?

Arunc o privire în living, unde Sophie stă lungită pe canapea jucându-se cu jocurile ei video, cu micile sale sprâncene încruntate de concentrare și cu limba un pic scoasă. Mă face să zâmbesc.

— E grozavă, îi răspund încet Wandei. Adică, *e* un soi de teroristă, dar îmi cam place.

— Seamănă cu altă fată pe care o cunosc, pufnește Wanda. Mă bucur că e adevărată! Știi, într-un fel mi-am făcut griji că tipul ăsta, Aiden, ar putea fi unul dintre hărțuitorii tăi de la filmulețele cu țâțe.

— Da, chicotesc. Sigur! Nu cred că cineva ca el are nevoie să intre pe astfel de site-uri.

— Oh? Cineva ca el?

— Adică... sunt sigură că le-ar putea vedea în realitate oricând și-ar dori, fără să plătească. Vorbesc mai încet: Nu pare genul care să aibă vreo problemă să aducă femei acasă.

— Cassie Evans... Îmi spui cumva că noul tău șef e chipeș?

Mă opresc, blestemându-mă în gând. Nu trebuia să afle partea asta. Încerc să vorbesc pe un ton normal, de parcă nu m-aș fi gândit prea mult la asta.

— N-aș zice că e neatrăgător.

— O, Doamne! Este, nu-i așa? Despre cât de sexy vorbim?

— Nu știu. Nu am fost foarte atentă.

— Știi că știu când minți, nu?

— Bine! pufnesc înfrântă. Arunc o privire spre Sophie când rostesc pe jumătate șoptit: E al dracului de sexy, bine?

— Vai, mamă! Ar trebui să-mi trimiți o poză.

— Clar nu fac asta. Și ai fi măcar capabilă să-ți dai seama cum să o deschizi dacă nu sunt acolo?

— Ești așa de agresivă! bombăne din nou. Ai grijă, auzi? Tipii arătoși înseamnă probleme.

— Voi avea grijă să-mi păzesc cu mare grijă virtutea, replic serioasă. Dar, crede-mă, în niciun caz nu va fi o problemă! E mult peste nivelul meu, în cea mai bună zi a mea.

— Ah, mai taci! Doar știi că arăți grozav.

— Da, da. Dar tu? Ai cunoscut pe cineva nou?

Aud apa curgând în timp ce Wanda își pregătește cina.

— Nimeni care să merite menționat. Totuși, afurisitul de Fred mă tot sună. Ăla chiar nu pricepe aluzia.

— Poate că pur și simplu te consideră irezistibilă.

— Păi, nimeni nu contestă asta, ripostează ea cu nonșalanță. Dar încă nu sunt atât de singuratică. Chiar dacă m-ai lăsat aici singură cuc.

— Ooo, ăsta e felul tău de-a-mi spune că ți-e dor de mine?

Pocnește din limbă.

— Poate. Poate că nu.

— De fapt, vreau să vin să te vizitez curând, dacă e în regulă. Mi-ar plăcea să o cunoști pe Sophie. Aiden deja și-a dat încuviințarea, dacă ești și tu de acord.

— Păi, bineînțeles că vreau să cunosc mica pacoste! Trebuie să mă asigur că te face să meriți salariul ăla mare și gras cu care te-au momit departe de mine.

Întorc sendvișul cu cașcaval și râd iar.

— Bineînțeles!

— Adu-o la cină și o să fac chiftelele mele!

— Știi cum să mă atingi la inimă.

— Am încercat să te conving să nu mă părăsești, dar tu *a trebuit* să pleci...

— Știu, știu. O să aleg o zi în curând și o să te anunț. Cina lui Sophie e aproape gata. Ar fi bine să-i dau să mănânce înainte să înceapă să mă muște de glezne.

— Te-am auzit! strigă Sophie.

— Păi, bine! spune Wanda. Te las. Doar ai grijă să treci pe aici! Îmi cam e dor de fața ta.

— Și eu te iubesc, chicotesc.

— Ne vedem curând!

— Exact!

Până închei apelul, Sophie a venit deja în bucătărie, trăgând cu ochiul la sendvișurile prăjite cu cașcaval pe care le mut pe o farfurie.

— Pe ale mele poți să le tai în triunghiuri?

— Păi, evident! pufnesc. Triunghiurile le fac să aibă gust mai bun.

Sunt recompensată cu un zâmbet plin de dinți.

— Da.

— Vrei lapte sau suc?

— Ăăă...

Se gândește, cântărindu-și opțiunile.

— Lapte. Nu, suc. Da. Vreau suc.

— Cred că mai avem niște suc de mere, îi zic. Du-te și vezi!

— Bine!

Termin a doua porție de sendvișuri pe care le-am făcut pentru mine în timp ce ea se duce la frigider, deschizând ușile ca să arunce un ochi înăuntru, apoi sting aragazul. Nu e cea mai sofisticată cină pregătită de cineva vreodată, dar din fericire nu e prea complicat să impresionezi un copil de nouă ani. O aud cocoțându-se pe jumătate pe blat ca să-și ia un pahar, ceea ce e de așteptat de la mica mea protejată

independentă, și mă pregătesc să o dojenesc când sunt distrasă de sunetul soneriei. Mă uit la ea cu o expresie curioasă; nu știu cine ar putea veni atât de târziu, de vreme ce Aiden a plecat deja la serviciu.

Apoi îmi pică fisa.

— Oh! Probabil e mătușa ta. Tatăl tău a zis că trece pe aici.

Sophie se luminează imediat la față.

— Mătușa Iris!

O ia la goană în timp ce eu strig după ea, ștergându-mi mâinile pe un prosop de bucătărie înainte să încep să cobor scările în urma ei. Ea deja a deschis ușa și îmbrățișează o femeie înaltă și slabă, cu păr blond-deschis care îi atârnă pe umeri. Fața îi e luminată de un zâmbet strălucitor în vreme ce se agață de Sophie și abia când trage cu ochiul spre mine i se schimbă expresia, sprânceana delicată de aceeași culoare cu părul coborând și zâmbetul dispărându-i.

Hotărăsc să nu o las să mă deranjeze.

— Bună! o salut veselă. Tu trebuie să fi Iris. Aiden a zis că o să treci pe aici.

— Sigur, răspunde sec, și nu ratez faptul că privirea ei coboară și urcă din nou, de parcă m-ar măsura din priviri. Tu trebuie să fi noua bonă.

Oh, frate!

— Eu sunt, răspund, păstrându-mi tonul vesel. Tocmai pregăteam cina... Vrei să vii și să ni te alături?

Iris se uită în jur.

— Aiden nu e aici?

— E la serviciu, răspund, simțind încordarea din tonul ei.

— Hmm!

E tot ce spune, însă închide ușa în urma ei ca să intre, deci presupun că îmi acceptă invitația la masă.

— Tocmai făceam niște sendvișuri prăjite cu cașcaval pentru noi, îi spun, întorcându-mă să urc scările. Dar pot face altceva, dacă preferi...

— Am mâncat deja, mulțumesc! răspunde Iris crispată.

O să-mi fie greu să mă înțeleg cu ea, mă gândesc.

Las tăcerea să zăbovească în timp ce trec pragul și mă întorc în bucătărie să-i aduc lui Sophie niște suc.

— Deci de cât timp lucrezi aici?

Ridic ochii de la blat și o găsesc pe Iris instalată pe canapea, urmărind-o pe Sophie cățărându-se pe unul dintre scaunele de lângă insulă ca să se pregătească pentru cină.

— Nu de mult, replic. Puțin peste o săptămână.

— Pur și simplu pari foarte bine instalată, comentează Iris.

— Da, păi... Aiden și Sophie au fost grozavi.

— Scuze dacă par necioplită! reia Iris. Doar că mereu am urât ideea ca Sophie să fie lăsată cu străini.

— Bineînțeles! răspund cu un zâmbet care nu prea mi se citește în privire.

Mă urmărește câteva clipe cât îi pun suc lui Sophie, vorbind din nou abia după ce fac să alunece cana pe tejghea în mâna desfăcută a lui Sophie.

— Oricum, câți ani ai? Pari destul de tânără ca să fii bonă.

— 25, răspund crispat.

Fii drăguță! mă avertizez în gând.

— Uau! râde Iris. Chiar ești tânără. Cred că abia ai terminat școala.

— De fapt, încă studiez, o corectez. Lucrez în timp ce o fac.

— Oh? Și ce studiezi?

— Terapie ocupațională.

— Oh, uau!

Încuviințează din cap, părând aproape impresionată, deși cu mari rezerve.

— E admirabil.

— Să sperăm, răspund înainte să mușc din sendviș. Și tu? Cu ce te ocupi?

— Dețin o florărie.

Râd încântată.

— Dumnezeule! Ce drăguț!

Iris se uită ciudat la mine.

— Datorită numelui tău, precizez.

— Corect...

Se uită la mine de parcă am luat-o razna.

— În fine... Mă ocupam de ea cu Rebecca. Mi-a fost mai greu să mă ocup de ea singură.

Zâmbetul îmi dispare.

— Oh! Desigur! Mi-a părut rău să aud despre asta!

— Chiar așa! spune sec.

Mai iau o gură din sendviș, apoi încă una, dorindu-mi să scap de această încordare groaznică. Mestec agresiv în vreme ce Sophie îmi arată degetul mare pentru sendvișul ei.

— Mama obișnuia să-mi dea flori de ziua mea în fiecare an.

Zâmbesc.

— Da?

— Erau tare frumoase! adaugă ea.

— Foarte drăguț!

Observ că Iris urmărește această interacțiune de parcă m-ar studia, încercând să găsească o greșeală.

Bag în gură ultima îmbucătură din sendviș, hotărându-mă că e evident că sunt a cincea roată la căruță aici.

— Soph, ce-ar fi să mă duc să mă ocup de rufe cât stai tu cu mătușa ta?

— OK! răspunde Sophie lejer.

— Grozav!

Zâmbesc în timp ce îmi pun farfuria în chiuvetă; o să spăl vasele mai târziu.

— Sunt prin zonă, dacă aveți nevoie de mine. Doar să spuneți!

Încerc să-i zâmbesc lui Iris, dar nu-mi răspunde la fel.

— Mi-a părut bine de cunoștință, Iris!

Dă din cap cu rigiditate.

— Și mie!

Evadez rapid, urcând scările spre etaj ca să adun rufele murdare ale lui Sophie, rămase probabil împrăștiate pe podeaua dormitorului și a băii. Părea neafectată de această primă întâlnire ciudată dintre mine și mătușa ei, dar nu mă pot preface că nu sunt puțin stânjenită. E foarte evident că Iris crede că nu e nevoie de mine aici, și nu-mi rămâne decât să mă întreb cum ar fi posibil ca lucrurile să devină și mai ciudate de acum încolo. Totuși... luând în calcul tot ce mi-a spus Aiden, nu mă pot abține să nu fiu și un pic înțelegătoare. Sigur i-a fost greu să-și piardă sora și nepoata în același timp. Cred că și eu aș fi ursuză. Îmi spun că voi avea destul timp să o fac pe Iris să mă placă, și cine știe? Poate vom reuși chiar să fim prietene. În cele din urmă.

Îmi amintesc de expresia rece a lui Iris, iar optimismul mi se clatină.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine...

Întâlnirea cu Iris îmi rămâne în minte tot restul serii – după o rundă de jocuri de societate și chiar în timp ce o pregătesc pe Sophie de culcare înainte s-o bag în pat –, și poate de-asta mi se pare imposibil să adorm. Mă foiesc și mă răsucesc poate vreo oră încercând să adorm, iar în cele din urmă

ațipesc la un moment dat, dar e un somn agitat. Ca momentele alea în care ești suficient de treaz cât să știi că dormi, dar suficient de adormit ca să nu fii treaz. Dacă are vreo logică.

La un moment dat, renunț complet la idee, aruncându-mi nervoasă picioarele peste marginea patului și hotărându-mă să merg în bucătărie ca să beau ceva. Dacă tot nu pot să dorm, măcar pot să mă hidratez, presupun. Mă frec la ochi înainte să ies din dormitor, închizând ușa în urma mea și târându-mi picioarele pe scări.

Inițial, nu-l observ, pleoapele încă grele și căscatul semnalându-mi faptul că nici nu mă uit pe unde merg în timp ce mă strecor prin living, însă chiar înainte să ocolesc insula îl aud speriindu-se și făcându-mă și pe mine să mă sperii.

— Aiden?

Pare surprins să mă vadă, aproape ca și cum a uitat că sunt aici – cu ochii obosiți și cearcăne întunecate sub ei, și cămașa pe jumătate desfăcută, dezvăluind un tricou de un alb impecabil dedesubt.

— Cassie? De ce nu dormi?

— Scuze! răspund, înăbușindu-mi un alt căscat. Nu pot să dorm.

— Oh!

Dă din cap, stând în lumina frigiderului deschis cu o sticlă chihlimbarie în mână.

— Sper că nu am făcut prea multă gălăgie.

Dau din mână spre el.

— Nu, nu. N-ai nicio vină. Doar am avut o zi lungă.

— Mie-mi zici? pufăie, închizând în sfârșit ușa frigiderului, astfel încât singurul lucru care răspândește lumină în încăpere e becul mic de la hota de deasupra aragazului.

— Groaznică?

Deschide capacul sticlei de bere.

— Foarte.

— Îmi pare rău!

Ia o înghițitură lungă, scoțând un sunet plin de satisfacție când își desprinde sticla de la gură. Chiar și așa palid cum e acum, îmi e greu să nu observ cât de bine arată, chestie care îmi amintește brusc că suntem singuri aici, în întunericul aproape deplin, și doar uitându-ne unul la altul. Probabil că nu e cea mai bună idee.

Mă scarpin în cap, adormită. Doamne, sunt epuizată!

— Azi am cunoscut-o pe Iris. E... o figură.

Gura lui Aiden se strânge într-o linie dreaptă.

— Nu s-a purtat urât cu tine, nu?

— Păi, aș minți dacă aș zice că în curând urmează să mă invite la petrecerea de ziua ei. Dar presupun că ar fi putut să fie și mai rău de-atât.

Se sprijină de blatul de lângă frigider.

— Mă bucur că măcar nu a fost nepoliticoasă.

— Nu știam că mama lui Sophie a avut o florărie, remarc, făcând conversație din motive care îmi scapă, dat fiind că e atât de târziu.

— A, da! încuviințează el din cap înainte să mai ia o înghițitură. E o florărie destul de populară. Acum Iris se ocupă singură de ea.

— Chiar pare să o iubească pe Sophie.

— Da. Se poartă minunat cu ea. De fapt, a crescut-o jumătate din timp. Nu a fost prea fericită că Sophie a venit direct la mine când a murit Rebecca. Pare să creadă că ea ar fi fost alegerea mai potrivită, de vreme ce, conform spuselor ei, eu nu am fost niciodată alături de Sophie așa cum a fost ea. La început, a fost subiectul multor certuri.

— Dar tu ești tatăl ei, îl susțin. Bineînțeles că ar trebui să fie cu tine.

— Judecătorii au fost de acord, dar Iris... Clatină din cap și adaugă: Parțial cred că ea doar așteaptă ca eu să fut cumva lucrurile.

Oh! Știu că sunt adormită, dar ceva în tonul adânc al lui Aiden pronunțând un cuvânt atât de obscen îmi face stomacul să fluture. Cu siguranță nu-i momentul acum, aș zice.

— Faptul că sunt în cea mai aglomerată perioadă a vieții mele din punct de vedere profesional nu mă ajută, oftează apoi. Mă ține departe de casă mai mult decât mi-aș dori.

Nu mă voi preface că asta nu mă trimite cu gândul la propria-mi copilărie, amintindu-mi brusc de părinții mei și de slujbele lor, și de povara financiară care mi se reamintea în permanență că sunt. De fapt, sunt aproape complet convinsă că Aiden nu seamănă deloc cu părinții mei, de vreme ce lui chiar pare să-i placă să petreacă timp cu Sophie și încearcă să facă asta cu fiecare ocazie; îmi dau la o parte propriile prejudecăți ca să încerc să văd lucrurile din punctul lui de vedere.

— Înțeleg. Trebuie să lucrezi. În plus, nu e ca și cum pur și simplu o lași aici de una singură. Și îți petreci tot timpul liber cu ea când nu lucrezi, nu?

— Cât de mult pot, răspunde, dând din cap. Doar că...

Scoate un sunet de frustrare.

— Îmi dau silința, dar uneori am senzația că tot nu-i suficient.

— Îmi pare rău! repet. Sunt sigură că nu la asta ai vrut să te întorci acasă. Nu am vrut să ating un punct sensibil.

— Nu, nu. Mie îmi pare rău că te împovărez cu toate astea. Pur și simplu mă apasă.

— N-ai de ce! îl liniștesc, apropiindu-mă în sfârșit de frigider ca să iau o sticlă cu apă, pe care o și deschid. Doar o să zicem că puțină terapie face parte din îndatoririle mele. O să-ți trimit factura prin poștă.

Zâmbește.

— Evident!

— În fine... sunt convinsă că ești obosit. Eu ar trebui să mă întorc în pat, să nu dorm.

— Da, nu aș vrea să te rețin, chicotește.

— E o activitate nesatisfăcătoare, dar trebuie s-o facă cineva.

Închid ușa frigiderului cu intenția de a-l lăsa singur, dar mă surprinde când se întinde să mă prindă ușor de încheietură. Mă uit în jos la degetele lui groase pe care le simt calde pe piele, ridicându-mi privirea ca să-i văd expresia îngrijorată.

— Scuze! adaugă încet. Doar că... Ești bine, nu?

Clipesc derutată.

— Ce?

— Adică... Iris n-a zis nimic care să te supere, nu?

— Pe mine?

Încuviințează din cap.

— Doar că... Sper că nu te-a speriat.

— Oh!

Ideea nici nu mi-a trecut prin minte. Adică, da, azi a fost rece cu mine, dar sunt fată mare și o să fie nevoie de mai mult decât ce a făcut Iris ca să mă zdruncine.

— Sunt bine, îl asigur. Nu-ți face griji! Nu plec nicăieri.

Se relaxează vizibil.

— Bun!

Cred că atunci își dă seama că încă mă ține de încheietura stângă, privirea coborându-i să o vadă înainte să-mi dea brusc drumul.

— Scuze! Sunt obosit. Nu gândeam.

— E-n regulă, îi răspund încet, micii fluturi din stomac transformându-se acum în unii enormi. Ar trebui să ne băgăm în pat.

Cască ușor ochii și apoi îmi dau seama ce-am spus.

— Adică... Simt cum mi se încinge fața în vreme ce precizez: Adică separat. Adică tu te duci în pat, iar eu mă duc în pat și...

— Corect! mă salvează el.

Mi se pare mie sau vocea i-a mai coborât o octavă față de mai devreme?

— Știu ce-ai vrut să zici.

— Bun!

Aerul condiționat mi se pare mai rece decât mai devreme, pielea făcându-mi-se ca de găină și sfârcurile întărindu-mi-se pe sub tricoul subțire, amintindu-mi pentru prima dată de când am ieșit din camera mea (și mult prea târziu, aș putea adăuga) că nu port sutien. Îmi dau seama cu adevărat când observ că privirea lui Aiden coboară într-un gest care pare oarecum reflex, de parcă nu se poate abține. Aud cum inspiră brusc în timp ce căldura îmi coboară pe gât, și îmi încrucișez repede brațele la piept în vreme ce mă cuprinde rușinea.

Hotărăsc că opțiunea cea mai puțin umilitoare e să nu recunosc asta, uitându-mă în schimb la degetele de la propriile-mi picioare.

— Bine! Păi, mă duc în pat. Ne vedem dimineață!

— Sigur! Ne vedem dimineață!

Merg țiptil cât de repede pot fără să alerg efectiv, oprindu-mă abia în capul scărilor ca să mă întorc un pic.

— Noapte bună, Aiden!

— Noapte bună! strigă și el, și observ că nu s-a mișcat din loc.

Nu cred că inspir adânc înainte să ajung în siguranță în camera mea, cu ușa închisă în urmă, sprijinindu-mă de ea ca să-mi acopăr ochii cu mâinile. Sper doar că holul a fost suficient de întunecat pentru ca Aiden să nu fi văzut *absolut* totul; rușinea de a ști că șeful meu foarte-sexy-dar-complet-intangibil s-ar putea să-mi fi văzut mare parte din sfârcuri a fost suficientă ca să mă facă să-mi doresc să-mi bag capul într-o toaletă.

Oftez în timp ce clatin din cap din pricina propriei mele neglijențe, holbându-mă în gol în întunericul camerei mele și spunându-mi că nu e nicio mare scofală. Că sigur Aiden va fi uitat deja totul până dimineață.

Sigur! gândesc când mă bag înapoi în pat. *Chiar nu e nicio mare scofală.*

Chiar dacă mă gândesc în continuare la cum mă privea.

Conversație cu @alacarte

@alacarte
ți-a trimis un bacșiș
de 50$

Toată săptămâna
m-am gândit neîncetat
la sfârcurile tale
drăguțe și roz.

CAPITOLUL 6

Cassie

SE PARE CĂ MI-AM FĂCUT DEGEABA GRIJI PENTRU ÎNTÂLNIREA mea cu Aiden târzie în noapte, dat fiind că după acea seară abia îl mai văd timp de o săptămână. O duce pe Sophie la școală în fiecare dimineață în zilele următoare, petrecându-și tot timpul liber la sală când Sophie nu e acasă și intrând și ieșind pe furiș din duș înainte să dispară la serviciu. Dacă nu aș ști mai bine, aș zice că mă evită, ceea ce mă face să-mi fac și mai multe griji din cauza asta. Îmi fac griji la gândul că am creat o atmosferă ciudată între noi și mă tem că poate am stricat ritmul lejer în care începuserăm să intrăm. Până sâmbăta următoare, pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am zărit pe Aiden Reid, chiar dacă locuim în aceeași casă.

Merg agale spre bucătărie în această dimineață, mai devreme decât de obicei, sperând să petrec puțin timp singură cu cafetiera înainte să se trezească Sophie. Cred că am puțin timp înainte să se trezească Aiden și să-și facă de lucru cu ceva ce îi va permite să evite să vorbească cu mine. În momentul de față, am hotărât că nu voi permite să fiu deranjată

de asta, că, dacă lucrurile *sunt* ciudate între mine și Aiden, asta e din vina lui, nu a mea.

Adică, pentru numele lui Dumnezeu! Doar a mai văzut sfârcuri până acum. Și nu e ca și cum nu obișnuiam să mi le arăt în mod regulat pe ale mele în fața a jumătate de internet. Nici măcar nu știu de ce sunt atât de tulburată de asta. Nu e sfârșitul lumii.

Mă întind cât timp se face cafeaua, halatul alunecându-mi puțin de pe umeri cât să atârne lejer pe ei în timp ce mă sprijin din nou de blat. Mi-i rotesc când o încordare bine cunoscută îmi gâdilă spatele, ducându-mi mâna la pielea ridicată de acolo și oftând cum fac mereu atunci când îmi amintesc de cicatrice.

După ce e gata cafeaua, pun în cană mai mult zahăr decât e acceptat de societate – dar nu-mi pasă. Închid ochii când prima înghițitură de rai fierbinte îmi atinge limba, mormăind încântată în timp ce o las să-și termine misiunea de a mă trezi. Încă stau acolo, având senzația nechibzuită de siguranță dată de ideea că mai am destul timp singură, sprijinindu-mă în continuare lejer de blat cu halatul căzut într-o parte și cu mâinile ocupate cu cana, când în sfârșit sesizez un trup masiv care coboară scările ce duc spre etajul al doilea.

Aiden cască, cu părul ciufulit de somn și cu brațele ridicate într-o întindere care îi face tricoul gri să se tragă în sus suficient cât să-i văd liniile tonifiate ale abdomenului deasupra pantalonilor de pijama coborâți pe talie. Ochii îmi sunt atrași de mușchii bine lucrați care trebuie să fie recompensa lui pentru toate sesiunile de antrenament pentru care evadează, și rămân cu gura căscată lângă blat. Nu ar trebui să mi se scurgă ochii după el, știu asta, dar la cum arată... nu prea mă pot abține.

Și atunci mă observă.

— Cassie?

Îmi dau seama că stau acolo pur și simplu și mă zgâiesc.

— O, bună! Te-ai trezit devreme.

— Da.

Își trece absent mâinile prin păr, clipind somnoros.

— Am o ședință cu personalul în dimineața asta.

Încă nu s-a mișcat de la baza scărilor, aproape de parcă i-ar fi teamă să se apropie de mine. Asta doar îmi întărește suspiciunile că lucrurile sunt ciudate între noi.

— Am făcut cafea. Dacă vrei.

— Ar fi grozav!

Ochii îi fug de la față la tricoul meu roz bombon, amintindu-mi că e același pe care l-am purtat la ultima noastră întâlnire dezastruoasă. E vina mea că îmi place atât de mult! Măcar de data asta port sutien; clar mi-am învățat lecția de a nu părăsi siguranța dormitorului fără sutien.

Dar tot îmi dau seama că îl recunoaște.

Îmi aranjez în grabă halatul după ce îmi pun cana pe blat – îndreptându-l și legându-mi cordonul în față ca să-mi ascund tricoul. Ultimul lucru de care am nevoie e ca Aiden să se gândească la sfârcurile mele în timp ce încearcă să vorbească cu mine.

Îmi dreg glasul, încercând să nu mă gândesc la cât de transparent mă port.

— Deci, cafea? Cum o bei?

— Simplă e în regulă.

Strâng din buze.

— Pe bune?

— Nu îmi plac toate chestiile alea adăugate, recunoaște.

Nu mă pot abține. Mă face să zâmbesc.

— Știi, mereu am zis că oamenii care beau cafeaua simplă nu se iubesc.

— Nu știu dacă logica asta e corectă, replică Aiden, zâmbind ușor.

Nu răspund, întorcându-mă în schimb să-i torn și lui o cană. Îl aud în sfârșit traversând livingul să mi se alăture în bucătărie, scârțâitul unui scaun înalt avertizându-mă că e aproape. E cel mai aproape de mine de weekendul trecut, și trebuie să recunosc că mă face să intru în alertă. Aproape că-l simt cum mă privește în timp ce îmi fac treaba și nu pot să nu mă întreb dacă își amintește ultima dată când am fost atât de aproape unul de celălalt. Încă se gândește la ce a văzut, sau eu sunt singura care își face griji pentru asta?

Mă întorc să îi dau cana după ce am terminat de turnat cafeaua și, când se întinde să o ia de la mine, degetele lui le ating pe ale mele. Simt mici scântei când ne atingem și el nu își retrage mâna imediat. Trece o secundă, poate mai mult, înainte să ia cana din mâna mea, iar eu o ridic pe a mea în glumă ca să dăm noroc, menținându-mi poziția de partea opusă a insulei și încercând să nu rămân atentă la cât de lați îi par umerii în tricou sau cât de caldă e atingerea lui.

— Deci, începe, luând cu grijă o gură din cana lui. La naiba, ce fierbinte e! Se încruntă și apoi continuă: Am ratat ceva interesant săptămâna asta?

— Păi, i-am făcut cunoștință lui Sophie cu grupul meu clandestin de pariori, dar ea încă nu m-a impresionat.

Zâmbește.

— Așa ai făcut?

— Dap! Oftez dramatic și adaug: Puștoaica nu are față de jucătoare. Nu cred că e făcută pentru asta.

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să fiu recunoscător sau dezamăgit.

— Cu siguranță dezamăgit. Dacă nu se poate descurca la blackjack, cum o să ajungem vreodată la Texas Hold'em?

Dă serios din cap.

— Păi, chestia asta pare mult mai educativă decât tabla înmulțirii.

— Oh, clar nu e pregătită pentru asta. Ratează 21 aproape la fiecare mână.

Acum Aiden râde, și mă bucur să văd și altceva în afară de priviri aruncate pe ascuns și corpul lui în retragere în vreme ce se furișează afară din cameră ca să mă evite. Cu ușurință aș putea continua acest joc de „hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat" și să sper că asta ne-a adus înapoi la normal, dar, din nefericire, în adâncul sufletului sunt o masochistă.

Îmi feresc ochii și îmi duc cana la gură.

— Deci nu glumeai când ai zis că urma să înceapă agitația la serviciu.

Oftează și suflă încet în cafea.

— A fost de coșmar. Unul dintre furnizorii noștri a avut probleme cu livrările săptămâna asta. De-asta azi avem o întâlnire; trebuie să mă văd cu alt furnizor, ca să încerc să aduc din nou lucrurile la normal.

Îmi dau seama din vocea lui că absențele sale frecvente cel mai probabil se vor înrăutăți înainte să se îmbunătățească. Mă face să mă gândesc la toate momentele în care Sophie a pomenit de tatăl ei săptămâna asta, știind că Aiden nu are ce să facă dacă slujba lui îl ține ocupat, însă continuă să-mi fie milă de fetița care sigur a sperat să-l vadă măcar în weekenduri.

Știu că ar trebui să-mi văd de treaba mea, dar mi-e greu.

— Lui Sophie o să-i lipsească să petreacă timpul cu tine weekendul acesta.

— O să se distreze mai bine cu tine decât s-ar distra vreodată cu mine, replică el cu un râset distrat.

Îmi doresc să fi știut de ce Aiden insistă să se subestimeze mereu când vine vorba de creșterea propriului copil. Mă întreb dacă el chiar crede că fiica lui n-ar prefera să-și petreacă timpul cu *tatăl* ei în locul unei tipe oarecare angajate de el.

— Îi e dor de tine când nu ești aici, îl contrazic, încercând să vorbesc pe un ton normal. Îmi dau seama prea bine.

Se încruntă, cu ochii în cană, meditând.

— Și mie îmi e dor de ea. Sper ca lucrurile să se liniștească în curând.

Mă lupt cu ideea de a-i spune că Sophie nu e singura care i-a observat absența, întrebându-mă dacă nu cumva asta va face lucrurile și mai ciudate. Adică, nici nu mă îndoiesc că în ultima vreme mă evită intenționat, și nu mă pot hotărî dacă ar fi mai rău să abordez acest subiect decât să mă prefac că nu se întâmplă.

— Știu cât de ocupat ai fost, remarc cu prudență înainte să iau o gură din cafeaua mea. Parcă nici nu te-am văzut săptămâna asta.

Poftim! Am zis-o. Probabil că o să regret, dar am zis-o.

— Oh!

Observ cum i se încordează maxilarul, la fel cum observ și că nu ridică privirea spre mine.

— Da. Am avut o grămadă de pregătiri de făcut devreme.

— Oh!

Poate că ăsta e adevărul. Poate că e doar o impresie de-a mea. Și totuși…

— Am crezut că… ei bine…

Mă mut agitată de pe un picior pe altul.

— Bănuiesc că mi-am făcut griji că ai putea fi…

Atunci mă privește, ochii aceia frumoși întâlnindu-i pe ai mei și făcându-mă să-mi pierd complet ideea.

— Ți-ai făcut griji că aș putea fi cum?

— Eu...

Înghit în sec, nefiind sigură cum să aduc în discuție chestia la care m-am referit în mintea mea ca fiind „incidentul cu sfârcurile" într-o manieră care să nu fie incredibil de stânjenitoare pentru niciunul dintre noi.

— Bănuiesc că am crezut că poate mă eviți. După... înțelegi...

Nu-i pot descifra deloc expresia, chipul împietrit fiind accentuat de linia dreaptă a gurii pline și de expresia serioasă. Aș da orice să știu la ce se gândește în clipa asta, să am o modalitate de a mă pregăti pentru o mustrare sau pentru o discuție foarte stânjenitoare, și până deschide el gura, e posibil să transpir deja.

— Cassie, de fapt, eu...

— 'Neața! mormăie o voce somnoroasă din spatele lui, speriindu-ne pe amândoi.

Sophie își târșâie picioarele în bucătărie ca să ni se alăture, cu ochii abia deschiși și părul ciufulit, fără ca niciunul dintre noi să o observe până în secunda asta. Aiden se uită din nou scurt la mine , de parcă orice ar fi avut de gând să spună încă îi stă pe limbă, dar afișează rapid un zâmbet și îi ciufulește părul fiicei lui când ea se strecoară lângă el.

— 'Neața! Cineva a avut un somn agitat azi-noapte.

Sophie se încruntă.

— Ce vrei să zici?

— Uită-te la părul tău! râde el.

Sophie ridică o mână ca să-și mângâie smocurile rebele ce-i stau în toate direcțiile.

— Și al tău arată ciudat.

— Așa e?

Aiden își ridică mâna să facă același lucru, încruntându-se când observă că nici el nu e într-o situație mai fericită.

— Presupun că ai moștenit-o de la mine.

Sophie își pune o mână pe burtă.

— Ce avem la micul-dejun?

— Am amestec pentru clătite, intervin. Am putea să mai facem o încercare care să sperăm că de data asta nu se va mai transforma într-un dezastru.

Sophie zâmbește larg.

— Atâta timp cât nu ne ajută și tata.

— Amândouă sunteți ilare, comentează Aiden sec, apoi se uită la ceasul de pe ecranul cuptorului. Din nefericire, nu pot rămâne să iau micul-dejun cu voi, însă măcar știți că nu voi putea să distrug clătitele.

Sophie pare dezamăgită.

— Te întorci la serviciu?

— Îmi pare rău! îi spune Aiden, sunând de parcă i-ar părea cu adevărat rău. Trebuie să mă duc.

— Oh! Sophie își privește picioarele, ridicând din umeri și adăugând: Credeam că azi o să mergi cu noi la plajă.

Purtarea și tonul ei îmi ating o coardă sensibilă, readucând la viață amintiri despre cum luam masa singură sau cum îmi doream să am parte și de compania altcuiva. Știu că Aiden e foarte diferit de părinții mei, dar să văd pe chipul lui Sophie expresia pe care o are în acest moment îmi trezește niște emoții pe care le-am dat de mult deoparte.

— Îmi doresc să fi putut, răspunde el, părând sincer. Voi două o să vă distrați mai mult decât mine astăzi.

Dintr-odată mă izbește imaginea lui Aiden îmbrăcat doar în șort de baie, iar această imagine chiar s-ar putea să dăuneze sănătății mele.

El se uită spre mine.

— La care plajă vă duceți?

— Coronado. Mă gândesc că putem mânca de prânz la Del.

— La ENO's au o pizza grozavă. O să vă las niște bani.

Încerc să resping ideea.

— A, nu, e-n regulă, pot să...

— O să te lupți toată ziua pe plajă cu un copil de nouă ani, zice el direct. Fac eu cinste cu prânzul.

— Bine! cedez, dându-mi ochii peste cap.

Mi se pare ciudat să accept bani de la el pentru ceva ce e foarte probabil să fie distractiv și pentru mine, dar îmi spun că *este*, practic, tot o activitate în timpul serviciului, iar asta mă face să mă simt mai bine.

Sunt distrasă de această idee când ochii lui Aiden îi întâlnesc din nou pe ai mei, ceva din privirea lui dându-mi impresia că mai avea un lucru de spus înainte să ne întrerupă Sophie, de parcă încă *ar vrea* să o spună. Mă face să fiu și mai curioasă în legătură cu ce ar fi putut fi.

— Ar trebui să fac un duș, ne spune, aruncându-ne un zâmbet care nu i se citește și în ochi. Nu vreau să întârzii.

— OK! mormăie Sophie, părând tot la fel de dezamăgită.

— Mersi pentru cafea! îmi spune Aiden, expresia lui dându-mi în continuare de înțeles că au rămas lucruri nespuse.

— E o cafea simplă, răspund strâmbându-mă. Nu știu dacă ar trebui să-mi mulțumești.

— Corect!

Zâmbetul îi e cald și mă face și pe mine să mă simt la fel.

— Să vă distrați azi, fetelor! adaugă, aplecându-se să îi dea lui Sophie un sărut pe creștetul capului. Să vă țineți departe de belele!

Nu mai spun nimic în timp ce îl privesc cum iese din bucătărie, și aș putea fi rușinată de maniera în care îl urmăresc

dacă nu l-aș prinde aruncând o privire spre mine pentru o ultimă oară înainte să urce scările.

Dau restul cafelei pe gât dintr-o singură înghițitură, plimbând-o prin gură în vreme ce tot soiul de idei mi se învârt prin minte. Totuși, o singură întrebare iese în evidență mai mult decât oricare alta, una pe care bănuiesc că mi-o voi pune pentru tot restul zilei, dacă nu mai mult.

Ce avea Aiden de gând să spună?

A fost o idee grozavă să o aduc aici pe Sophie. Pare mai fericită decât am văzut-o vreodată și cred că poate Aiden a avut dreptate când a zis că ei i-ar plăcea să iasă din casă. S-a înveselit un pic încă de când am plecat, dar nu de tot, iar acum își face de lucru cu un castel de nisip elaborat pe care îl construiește cu o multitudine de jucării de nisip pe care le avea dosite bine acasă.

Rămân distrasă în vreme ce o urmăresc, fără ca amintirea expresiei lui Aiden și a manierei blânde în care mi-a pronunțat numele să-mi dea pace. E posibil să fac din țânțar armăsar cu ce s-a întâmplat mai devreme, dar maniera prin care Aiden s-a ținut departe de mine în ultima vreme m-a dus la o stare constantă de neliniște, și chiar nu înțeleg motivul. Mi-ar plăcea să spun că e din cauză că îmi fac griji pentru slujba mea... dar nu sunt convinsă că e tot adevărul. În adâncul sufletului, cred că pur și simplu mi-e dor să vorbesc cu el. Poate că e prostesc din partea mea să fiu atât de preocupată de asta; mai degrabă el doar avea de gând să-mi spună că ar trebui să ne prefacem că treaba aia nu s-a întâmplat niciodată, ceea ce e posibil să fie cea mai bună alegere.

Chiar dacă e mai ușor de zis decât de făcut.

Entuziasmul de mai devreme al lui Sophie s-a mai domolit puțin de când am luat prânzul, dar nu suficient cât să-mi

dea de înțeles că e pregătită să ne întoarcem. Cred că ar sta aici toată ziua dacă aș lăsa-o.

— Hei, puștoaico! strig în cele din urmă, alungându-mi gândurile la Aiden. Trebuie să-ți mai dau cu cremă de protecție solară!

Se strâmbă.

— Nu mă ard.

— Asta crezi tu, până o să ajungi mai târziu acasă și o să arăți ca un rac.

— *Bine!* pufnește ea, ridicându-se de pe nisip și scuturându-și mâinile înainte să vină să se așeze lângă mine pe pătură.

Îmi oferă spatele, încolăcindu-și brațele în jurul genunchilor și lăsându-și bărbia pe ei. Iau tubul de cremă pentru protecție solară din geanta de lângă mine, turnând o cantitate mică în palme înainte să încep să i-o întind pe umerii care deja au început să aibă o nuanță puțin mai roz decât ar trebui.

Tresare, iar eu țâțâi din buze.

— Vezi? Ne-am trezit chiar la timp.

— Da, da! bombăne ea.

— Te distrezi?

Ridică din umeri.

— Da.

— Uau, cum îmi strici cheful! o tachinez. Parcă te-aș ține aici să plivești grădina.

— Nu știu ce să zic…

Oftează.

— Îmi doresc să fi putut veni și tata.

Mă opresc din ce fac, compasiunea trimițându-mi un junghi în piept. Există o parte din mine care crede în continuare că nu e treaba mea să mă bag în relația lor. Că ar

trebui să-mi fac treaba și să îmi câștig salariul, și să nu-mi fac griji pentru nimic altceva – dar e greu. Mai ales având în vedere că am început să țin la puștoaica asta îndrăzneață care s-ar putea să fie mai deșteaptă decât mine.

Ca să nu mai vorbesc despre faptul că încă mă gândesc că sentimentele ei s-ar putea să fie aceleași cu ale mele din alte vremuri; vremuri în care nici eu nu îmi doream altceva decât să petrec mai mult timp cu oamenii a căror atenție ar trebui să fie un dat. Termin de aplicat temeinic crema de protecție solară înainte să mă șterg de surplus pe prosopul meu și să o anunț că e gata. Nu se mișcă imediat, uitându-se mai departe la valurile care se rostogolesc încet pe mal de parcă ar fi dusă pe gânduri.

— Știi că poți să vorbești cu mine, îi propun timid.

Ridică din nou din umeri.

— Nu-i nimic.

— Nu se spun secrete celor care nu-ți sunt prieteni, replic serioasă. Și acum noi suntem prietene, nu?

Încuviințează din cap, și rezist impulsului de a ridica pumnul în semn de victorie.

— Cred că da.

— Deci zi-mi la ce te gândești atât de serios!

— Pur și simplu credeam că azi tata s-ar putea să nu fie chiar atât de ocupat.

Ceva îmi strânge pieptul.

— Sunt convinsă că ar prefera să fie aici, cu tine.

— Presupun, mormăie. Urăsc când e ocupat.

— Se întâmplă des?

Ridică din nou din umeri, teribil de amărâtă.

— Uneori. Slujba lui e tâmpită.

— Ei, hai, că nu-i tâmpită! Trebuie să muncească pentru a-ți putea cumpăra mai multe jocuri video, nu?

— Presupun.

Mă trag mai aproape și ea mă privește cu coada ochiului.

— Doar că..., reia.

Văd că își caută cuvintele, vocea fiindu-i mai joasă acum, de parcă ar fi rușinată.

— Când e plecat atât de mult, mă face să-mi fie dor de mama.

— Oh, scumpo! Întind mâna ca să i-o așez pe spate, mângâind-o încet cu mișcări circulare. Bineînțeles că îți este.

Fornăitul ei delicat îmi frânge inima, primul semn de vulnerabilitate pe care mi l-a arătat de când am cunoscut-o.

— Era grozavă.

— Pun pariu! Adică, sigur a fost, de vreme ce a făcut un copil atât de mișto ca tine.

— Era atât de amuzantă! îmi zice Sophie. Scotea cele mai bune glume. Și obișnuia să-mi citească povești în fiecare seară. O singură lacrimă i se rostogolește de pe gene, prelingându-se pe obraz în timp ce adaugă: Tata lucrează deseori până târziu, deci...

— Știi, și eu sunt o cititoare destul de bună.

Sophie își șterge nasul, încercând în continuare să pară stoică.

— Sunt prea mare pentru povești de noapte bună.

— Cine zice?

— Nu știu.

— Păi, eu sunt superbătrână, și tot îmi plac poveștile de noapte bună.

Se înviorează doar o idee.

— Da?

— Dap. Chiar zilele trecute mă gândeam cât de mult mi-aș dori să pot citi o poveste bună. Poate ai putea să mă ajuți tu cu asta?

Își mușcă buza de jos ca să nu zâmbească, ferindu-și privirea când își așază bărbia la loc pe genunchi.

— Cred că ai putea. Dacă vrei s-o faci.

— Clar mi-ai face o favoare.

O cunosc pe fetița asta de doar două săptămâni, însă încep să cred că nu există prea multe chestii pe care nu le-aș face ca să o determin să zâmbească. Mai ales de vreme ce am senzația că i-ar prinde bine cât mai multe zâmbete, având în vedere toate chestiile prin care a trecut.

— OK! încuviințează cu capul între genunchi. Sigur!

— Hei, știai că nu poți să fredonezi dacă te ții de nas?

Acum strânge din buze.

— Ce?

Mă strâng de nas, făcând o expresie ridicolă când încerc s-o fac. Simt că îmi ies ochii din orbite și mi se umflă obrajii, iar ea chicotește.

— Vezi? Imposibil.

— Nu-nu! mă contrazice. Eu pot s-o fac.

Fața i se strânge de concentrare în timp ce mă copiază, strângându-se de nas și încordându-și tot corpul pe când încearcă să-și forțeze gâtul să scoată un sunet. O face până începe să se înroșească la față și în cele din urmă trebuie să-i dau mâinile la o parte ca să nu-i plesnească un vas de sânge. Nu mă pot abține să nu râd de figura ei iritată, părând enervată că a fost învinsă de curiozitatea mea de la Snapple.

Dar observ că nu mai pare tristă, așa că merită.

— Ți-am zis că e imposibil.

— Mi-aș putea da seama cum s-o fac, mormăie ea.

— Sunt sigură că ai putea, chicotesc. O imboldesc din nou cu cotul și adaug: Hei! De ce nu ieșim iar pe afară și mâine? E un parc prin apropiere. Treaba asta cu ziua fetelor a fost drăguță, nu?

Face ochii mari, cu interesul deja stârnit.

— Un pariu?

— Și poate putem găsi o librărie care să aibă cărți cu povești de noapte bună drăguțe. Știi tu. Ca să mă ajuți.

Recompensa mea e zâmbetul ei larg, cu toți dinții, și întind cealaltă mână să șterg o lacrimă rătăcită care încă îi zăbovește pe obraz.

— Fără lacrimi, bine?

— Bine!

— Acum, hai să terminăm acest castel de nisip înainte să ajungem amândouă să arătăm ca niște ra...

Scot un „ufff" de surprindere când brațele ei mici se încolăcesc brusc în jurul meu, corpul său mic lipindu-se de al meu când se agață de mine într-o îmbrățișare caldă. Sunt surprinsă doar o secundă sau două înainte să zâmbesc pe deasupra capului ei, trecându-mi brațele în jurul umerilor săi și lipindu-mi obrazul de părul ei.

— Nu ești chiar atât de naspa, mormăie în tricoul meu. Pentru o bonă.

Închid ochii în vreme ce-i adulmec parfumul delicat de șampon de pepene roșu amestecat cu apa oceanului.

— O să îl iau ca pe cel mai frumos compliment.

Mă târăsc pe nisip ca s-o ajut cu castelul, luând o găleată când începe să îmi dea ordine să pun lucrurile în anumite locuri. Melancolia ei de mai devreme pare că a dispărut după discuția noastră, și, chiar dacă propriile-mi gânduri pline de neliniște continuă să-mi roiască prin minte, faptul că ea e relativ în regulă mă face să mă simt mai bine. Aproape.

Îmi spun că din cauza lui Sophie îmi fac atât de multe griji pentru ce a încercat Aiden să-mi spună mai devreme, că e pur și simplu din cauză că mi-e teamă că va hotărî că nu mă potrivesc cu ei și că nu voi putea să petrec mai mult timp

cu fetița asta de care încep să mă atașez atât de mult. Orice altceva ar fi ridicol. Mai ales orice interes latent pentru tatăl fetei sus-numite care e atât de interzis, încât s-ar putea să fie propria mea Zonă 51. Chiar dacă el continuă să mă evite, e perfect în regulă, atât timp cât continui să lucrez aici.

Încerc să mă concentrez mai mult la castelul de nisip și mai puțin asupra lui Aiden și a tot ce survine din asta, hotărându-mă că ar fi mai bine să încetez să mă mai gândesc la cuvintele lui nerostite și la privirile lui indescifrabile. Nu e ceva ce ar trebui să încerc să deslușesc. Ar trebui să folosesc energia asta pentru Sophie.

„Cassie, de fapt, eu..."

Mda! Nu te gândi la asta!

Ajungem acasă puțin mai târziu decât mă așteptam; Sophie m-a convins să luăm înghețată și apoi să facem o vizită la sala de jocuri video, care s-a transformat într-o cină. Până ajung să intru pe ușa din față, ducând în brațe toate cele 34 de kilograme ale ei pentru că e epuizată, e aproape ora 21. Doarme tun în vreme ce eu mă chinui să intru cu ea în casă, ținând-o strâns cu o mână în timp ce bâjbâi cu cheile. Sunt pe cale să mă resemnez și s-o trezesc ca să putem intra, dar apoi ușa se deschide singură, luându-mă prin surprindere.

— Aiden? Ce cauți acasă?

— Abia am ajuns. A fost o seară liniștită. Observă cum mă chinui, așa că se întinde s-o ia pe Sophie, după care spune: Pare că a avut o zi mare.

— O, da!

Îl las s-o ia pe Sophie din brațele mele în ale lui.

— M-a vrăjit să mai facem o grămadă de chestii după ce am fost la plajă.

— Da, chicotește. Se pricepe la asta.

Sunt tot pe verandă. Lui Aiden îi ia o clipă să-și dea seama.

— Rahat! Dă-mi voie... Se dă din drum ca să pot intra și adaugă: Sunt sigur că ți-e... frig.

Și abia atunci îmi dau seama că *eu* nu port decât o bluză lejeră peste sutienul costumului de baie și pantaloni scurți care, brusc, mi se par mult prea scurți. Aiden își drege glasul în timp ce își ferește privirea, iar atunci mă strecor pe lângă el, conștientă de faptul că materialul negru transparent nu lasă prea mult loc pentru imaginație. Nu mi s-a părut mare lucru când ne-am fâțâit azi, doar până la urmă suntem în California – dar să fiu la un metru și jumătate de Aiden Reid cu jumătate din țâțe la vedere atât de curând după „incidentul cu sfârcurile" pare prea mult.

Chiar azi-dimineață m-am chinuit să-mi cer într-un fel scuze pentru asta, să încerc să lămuresc lucrurile între noi, iar acum stau în hol într-un costum de baie în vreme ce el își dă silința să nu se uite la mine. Chestie pentru care trebuie să-i acord puncte. În clipa asta, e *foarte* interesat de culoarea vopselei de pe peretele de la intrare.

— Mă bucur că ați avut o zi bună! rostește crispat.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Chiar am avut. Totuși, i-ai lipsit.

— Da?

Acum își mută privirea, o mișcare inconștientă de care nu cred că-și dă seama până când nu se uită direct la mine. Pare să-și amintească subit de ce nu se uita la mine de la bun început, mutându-și imediat privirea în podea.

— Îmi doresc să fi fost acolo.

— Poate data viitoare.

Încuviințează din cap.

— Poate.

Doamne, lucrurile chiar trebuie să fie atât de ciudate? Trebuie să găsim o modalitate să gestionăm lucrurile de acest

gen dacă avem de gând să locuim împreună. Eu am țâțe. Chipul lui e croit să provoace fluturi. O să trecem peste asta.

— Păi, în fine... Bănuiesc că ar fi bine s-o duc pe Sophie sus, în...

— Pot să te întreb ceva?

Probabil că nu ar trebui. Știu asta. Dar m-a măcinat toată ziua, și să-l văd străduindu-se atât de tare să nu se uite la mine nu ușurează deloc lucrurile.

Nu ezită.

— Da.

— Ce...

Inspir adânc, ca să prind curaj.

— Ce aveai de gând să spui azi-dimineață? Înainte să intre Sophie.

Deschide gura doar ca s-o închidă la loc, buzele lipindu-i-se pentru un scurt moment înainte să răspundă încet:

— Aveam de gând să îți spun că asta făceam. Te evitam. Îmi pare rău!

— Oh!

Clar nu mă așteptam la asta, cred.

— Adică, înțeleg. A fost destul de stânjenitor.

— Nu, adică... Scoate un sunet plin de frustrare, după care completează: Mi-era teamă că te simțeai stânjenită. Nu voiam să înrăutățesc lucrurile.

— Eu... oh! Adică... nu era așa. Se mai întâmplă, nu? Nu a fost o nicio mare scofală.

— Corect! OK! Bun așa! Mă bucur că nu... te simți inconfortabil!

— Nu, îl liniștesc. Pur și simplu nu vreau ca lucrurile să fie ciudate între noi. E inevitabil să se întâmple câte un accident din când în când într-o situație ca a noastră.

Privirea lui o întâlnește pe a mea, mai puțin ezitantă decât înainte.

— Ai dreptate. Îmi pare rău dacă am înrăutățit lucrurile!

— Să nu-ți fie! îl resping cu o mișcare a mâinii. O să, ăăă, încerc să am și eu mai multă grijă. În casa asta nu vor mai avea loc incidente cu sfârcuri.

Rahat!

Chiar voiam să fie o glumă, însă, în clipa în care mi-a ieșit pe gură, mă blestem pentru lipsa mea completă de tact când sunt agitată. Aiden face ochii o idee mai mari și gâtul i se mișcă subtil când înghite, iar încuviințarea pe care mi-o oferă e crispată, de parcă ar fi forțată.

— Corect! răspunde, vocea fiindu-i mai joasă decât cu câteva clipe în urmă. Ar fi... Da.

Cassie, câteodată chiar ești o mare idioată!

— În orice caz... Bănuiesc că ar fi bine să mă bag în pat.

— Sigur. Încuviințează din nou din cap, la fel de bățos ca mai devreme, și adaugă: O duc și eu sus pe Sophie.

— E mai grea decât pare, îl tachinez.

— Îhî!

În ciuda a ceea ce spune, nu se mișcă atunci când mă strecor pe lângă el și îi fac stingherită cu mâna înainte să mă strecor în dormitor și să închid ușa în urma mea. Nu știu de ce universul e hotărât să facă lucrurile ciudate între mine și Aiden, dar cu siguranță face o treabă bună. Pe de altă parte... e doar un costum de baie. Suntem *în* California. E ceva ce Aiden cu siguranță a văzut de o mie de ori. Exact! Nu e nicio mare scofală.

Aparent, să nu iau în seamă incidente stânjenitoare cu șeful meu cel sexy a devenit pur și simplu rutina mea dinainte de culcare.

Grozav!

E cu certitudine doar un accident. M-am descurcat de minune până acum să o păstrez ascunsă, iar acum, că a văzut-o unul dintre cei mai buni urmăritori ai mei – mă simt prea expusă, chiar rușinată.

— Știu că arată groaznic.

Îmi duc mâna la umăr, degetele mele atingând ușor pielea aspră a cicatricei tari de acolo. Îmi dau seama că stau aici, după orgasm, așteptându-mă ca el să se deconecteze și să înceteze să mai revină la aceste show-uri private.

— Chiar nu cred că arată groaznic, rostește în cele din urmă, iar tonul său nu ascunde nicio minciună.

Simt cum agitația mi se diminuează, poate și mai acut când vorbește din nou:

— Știi, și eu am o cicatrice.

CAPITOLUL 7

Cassie

— AI GRIJĂ! EU NU URC ACOLO DACĂ RĂMÂI BLOCATĂ!

Sophie râde din vârful locului de joacă.

— Fricoaso!

— N-o să mai vorbești așa când o să vrei să vin să te ajut să cobori! strig de pe banca de lângă locul de joacă.

Se joacă deja de aproape o oră în timp ce eu lucrez la o temă pe laptop, având grijă să o verific la fiecare câteva secunde ca să mă asigur că e în continuare bine.

O să urască să audă că în curând va trebui să mergem să mâncăm de prânz; deja o aud cum se văicărește că nu vrea să plece. Îmi fac o notă mentală să o aduc cât mai degrabă înapoi aici. Cred că e bine că a reușit să se joace și cu câțiva copii de vârsta ei, știind din spusele ei că încă se chinuie să-și găsească prieteni la școală.

Când am terminat cu tema, îmi acord un moment să-mi verific e-mailurile, strâmbându-mă când observ că am primit unul nou de la OnlyFans care mă anunță de un eveniment special pe care îl au. Încă le primesc în mod regulat,

și știu că ar trebui să mă dezabonez, dar încă nu am făcut-o. Nu e ca și cum aș plănui să mă întorc, și nici nu am nevoie s-o fac, cu salariul pe care mi-l dă Aiden acum, dar, chiar și la un an după ce am dezactivat totul, nu mă pot convinge să îl las cu totul în urmă. E prostesc, știu; nu e ca și cum ar mai exista vreo posibilitate să mă contacteze cineva prin intermediul site-ului, dar, chiar dacă știu asta, iată-mă aici, nostalgică, ștergând e-mailuri inutile.

Îmi bag laptopul în geanta lui după ce șterg mesajul, pentru că așa procedez de obicei – ignorând rememorarea scurtă a amintirilor nasoale și apropiindu-mă de leagănul unde a migrat Sophie. Oricum, e mult mai bine să-mi concentrez atenția la ea. Îmi las geanta jos, în apropiere, unde o pot vedea, așezându-mă în cel gol de lângă Sophie.

— Pun pariu că nu poți să te dai la fel de sus ca mine! mă provoacă ea.

— A, nici nu mă îndoiesc. Pari mult mai avansată decât mine la datul în leagăn.

Zâmbește larg.

— Dap.

— Te distrezi?

— Da! Putem să ne întoarcem mâine aici, după școală?

— Aș fi dispusă să pariez că putem, îi răspund cu un rânjet. Poate îl invităm pe tatăl tău?

Expresia i se întristează imediat.

— O să fie prea ocupat.

— Poate că nu, încerc. Nu poate fi întotdeauna așa de ocupat.

— Presupun, mormăie.

Îndrept leagănul, începând să mă dau ușor înainte și înapoi.

— Ai încercat să vorbești cu el despre asta? Sunt sigură că ar vrea să știe ce simți.

— Nu vreau să-l înfurii, recunoaște încet.

— Nu cred că se va înfuria. Tatăl tău nu pare genul care să se înfurie pentru ceva de genul acesta. Te iubește, să știi.

Încuviințează iar încet din cap.

— Știu. Doar că e așa de ocupat!

Simt din nou junghiul acela în piept când sunt purtată înapoi spre amintiri îngropate în care mă bag singură în pat, și trebuie să mă chinui din răsputeri să nu-mi las sentimentele să influențeze conversația cu Sophie, știind că prejudecățile mele nu sunt corecte față de ea sau Aiden. Știu că el e diferit de părinții mei, că absența lui e o scăpare, nu o alegere conștientă.

— De ce nu mergem să mâncăm ceva de prânz? îi propun, dorindu-mi să o scot din dispoziția proastă. Sigur ți-e foame după atâta cățărat.

— Mi-e cam foame, recunoaște.

— Bine, atunci! Mă ridic din leagăn să-mi recuperez geanta de laptop și adaug: Tot mai trebuie să ne oprim și la librărie, dar după aceea ar fi bine să mergem să luăm ceva de mâncare pentru tine. Trebuie să-mi protejez gleznele și toate cele.

— *Nu* mușc, chicotește ea.

Țâțâi din buze.

— Așa zici tu.

— Putem să luăm pizza?

— Am mâncat ieri pizza.

— Dar tot vreau, se bosumflă ea.

— Ei, atunci, dacă pui problema *așa*…, râd.

— Pot să duc eu pizza?

— E prea fierbinte, îi răspund. Tu te ocupi de cărți.

A ales trei cărți despre dovleci vorbitori, monștri prietenoși și, respectiv, un inorog pierdut, păzindu-le de parcă însăși viața ei depinde de asta.

— Pot să mă ocup de amândouă.

— Mă descurc. Oricum, deja aproape am ajuns acasă.

— Pot s-o fac, mă contrazice ea.

— Da, dar apoi s-ar putea să îți arzi palmele și o să folosești asta pe post de scuză ca să nu mă ajuți cu vasele murdare.

— Ba nu!

Mă prefac suspicioasă.

— Nu știu ce să zic... Mie mi se pare o capcană.

— Ești atât de ciudată! pufnește.

— Spune-mi ceva ce nu știu, puștoaico!

— Bun, dar când ajungem acasă vreau să...

— Sophie?

Ne oprim amândouă pe trotuar, observând o siluetă cunoscută zăbovind în fața porții din fața casei, cu o pungă de hârtie în mână. Aiden nu a pomenit nimic despre o vizită a lui Iris astăzi, așa că mă derutează să o văd aici și șovăi o clipă înainte să afișez un zâmbet.

— Hei! Ce te aduce pe-aici?

— Nu am nevoie de un motiv să văd ce mai face nepoata mea, replică Iris direct.

Ups!

— Păi, nu, răspund cu un râset stânjenit. Presupun că nu. Mă gândeam doar că, dacă data viitoare mă anunți din timp, voi avea grijă să ajungem înapoi acasă mai devreme.

— Aham! Acum Iris îi zâmbește lui Sophie și o întreabă: Nu poți să-i dai mătușii tale o îmbrățișare?

Îi zâmbește și Sophie, străbătând spațiul dintre noi ca să o îmbrățișeze pe Iris.

— Cum a fost la școală săptămâna asta, ursuleț?

Sophie ridică din umeri.

— A fost în regulă.

— Ți-ai făcut deja ceva prieteni?

— Nu chiar, oftează Sophie.

— O să-ți faci, o încurajează Iris dulce.

Chiar e o persoană diferită cu Sophie.

— Nu-ți face griji! Ți-am adus niște cărți. Zărește teancul din brațele lui Sophie și comentează: Totuși, văd că cineva mi-a luat-o înainte.

Zău că nu câștig niciun punct în fața femeii ăsteia!

— E-n regulă, spune Sophie. Cassie le poate citi și pe cele de la tine.

— Chiar pun pariu că poate! răspunde Iris.

Sophie ia punga pe care o ține Iris și îmi zâmbește, iar eu fac tot ce pot să-i răspund aidoma. Habar nu am cum să gestionez această situație ciudată în care m-am băgat, dar încerc să par neafectată, pentru binele lui Sophie, în vreme ce înaintez spre ea.

— Hei, Soph, te deranjează să duci pizza înăuntru? Vin și eu imediat. Ezit înainte să-i dau cutia și o avertizez: Dar ai grijă! Încă e fierbinte.

— OK, spune Sophie veselă, luând cutia din mâinile mele și punând cărțile în echilibru deasupra înainte să se uite din nou la mătușa ei. Pa, mătușă Iris!

— Pa, scumpo! Ne vedem curând!

Niciuna dintre noi nu rostește vreun cuvânt în vreme ce Sophie intră pe poartă, Iris așteptând până când fata e în siguranță în interiorul casei înainte să vorbească din nou, tonul dulce lipsindu-i cu desăvârșire:

— Observ că tatăl ei din nou nu e prin zonă.

— Lucrează.

Iris râde, dar e un râset ciudat.

— Mereu lucrează.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e un lucru rău că își susține financiar copilul!

Iris ridică brusc sprâncenele.

— Ce-ți pasă ție? Tu ești doar bona.

Urmăresc cum expresia îi devine curioasă.

— Doar dacă nu ești cumva mai... implicată de-atât. Care este rolul tău aici, mai exact?

— Sunt aici să am grijă de Sophie. Uite ce e, am senzația că am început cu stângul. Nici nu mi-ar trece vreodată prin minte să mă interpun în relația ta cu Sophie. Are nevoie de toată dragostea pe care o poate primi, îmi imaginez. Nu vreau să fie derutată.

— Sunt convinsă că e deja derutată, dat fiind faptul că tatăl ei nu se poate sinchisi să petreacă cu adevărat timp cu ea.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu e corect.

— O grămadă de chestii nu sunt corecte în situația asta, răspunde Iris cu amărăciune.

— Ascultă, cred că îți înțeleg punctul de vedere, dar nu poți...

— Habar n-ai care e punctul meu de vedere, mă întrerupe ea. Nu mă cunoști. Abia dacă o cunoști pe Sophie. Nu știu ce ți-a zis Aiden, dar el nu e...

— *Hei!*

Clipește surprinsă, părând la fel de șocată ca și mine de ieșirea mea.

— Scuze! rostesc mai încet. Dar nu pot să stau pur și simplu aici și să te ascult cum îl vorbești de rău pe tatăl ei. Ai dreptate. Încă *nu* îi cunosc pe Sophie și pe Aiden chiar atât de bine, dar îmi dau seama că el se străduiește. Adică, doar e tatăl ei. Nu crezi că cel mai bine pentru este ea să fie cu el?

Iris mă privește un moment lung, aproape de parcă ar încerca să mă descifreze.

— Nu am nevoie de o morală din partea ta, răspunde în cele din urmă. Nu știi nimic. Despre ceva din toate astea. Sincer, nu e treaba ta.

— Indiferent că îți place sau nu, *Sophie* e treaba mea, o contrazic. E treaba mea să am grijă de ea, iar faptul că tu treci pe aici când ai chef face ca asta să fie treaba mea.

— E amuzant, comentează Iris după un timp. Tu ești mult mai tânără decât celelalte bone pe care le-a avut Sophie. Și mai drăguță. Mă întreb de ce?

Lucrul pe care îl spune îmi face urechile să ardă, dar hotărăsc că nu trebuie să-i validez insinuările cu o ripostă.

— Cred că ar trebui să pleci, rostesc cât de politicos pot. În mod evident, ești supărată.

— Supărată! chicotește Iris amar, privindu-mă în continuare într-un fel care mă face să mă simt oribil. Sigur! Spune-i lui Aiden că o să ținem legătura!

O urmăresc cum merge țanțoș spre ceea ce pare a fi mașina ei, mai jos pe stradă, așteptând până când e instalată pe locul șoferului și pleacă, după care intru în casă, înjurând în barbă. Nu reușesc să pricep ce am putut să fac în cele *două* situații în care m-am întâlnit cu Iris ca s-o determin să mă urască, însă e evident că discuțiile politicoase și zâmbetele false nu o să-i domolească aroganța. Dumnezeule, chiar și când ajung înăuntru, tot zdruncinată mă simt, recunoscând că Iris avea dreptate măcar într-o privință. *Chiar sunt* mai implicată în treaba asta decât ar trebui.

Și eu care credeam că o să fie ciudat să vorbesc cu Aiden despre sentimentele lui *Sophie*.

Am avut grijă ca de data asta să fiu complet îmbrăcată, cu sutien și toate cele. Aveam și tot discursul pregătit când am hotărât să-l aștept pe Aiden la etajul unu după ce s-a băgat

Sophie în pat, gândindu-mă că voi avea o discuție scurtă cu el despre tot ce am vorbit eu și Sophie și apoi să adaug o mențiune atentă la final despre ultima mea interacțiune cu ea. Floare la ureche!

Totuși, nu intenționam să adorm pe canapea cu mult înainte să se întoarcă acasă.

Nu știu cât e ceasul când îmi revin, trezită de sunetul unei înjurături șuierate și de ceva ce lovește blatul din bucătărie. Clipesc în întuneric în timp ce-mi ridic capul adormită, observând o pâlpâire sub hota de deasupra aragazului ce oferă o lumină slabă. Imaginea mă trezește imediat din starea de semiadormire, și încremenesc când observ că, dintr-un motiv neștiut, Aiden stă în bucătărie la bustul gol.

Îmi ia un câteva secunde să pun cap la cap ceea ce văd: Aiden ține în mână ceea ce presupun că e tricoul lui în vreme ce îl folosește ca să șteargă ceva de pe blat. Lângă el, se întrezărește o doză de bere, și îmi explic că sigur a vărsat din ea și a hotărât că tricoul ar fi cea mai bună soluție să o curețe. Nu e cel mai rațional plan de acțiune, cred, dar cine sunt eu să-l judec? Știu că ar trebui să spun ceva, să fac ceva ca să-i dau de știre că stau nemișcată pe canapeaua din livingul întunecat, dar găsesc că mi-e mult mai greu să o fac decât ar trebui.

Mai ales de vreme ce pare că nu-mi pot smulge privirea de la goliciunea lui.

Îl văd doar de la piept în sus din partea asta a insulei, dar ceea ce văd sugerează că toate acele drumuri la sală chiar... au dat roade. Aiden pare ferm în toate locurile potrivite, trezindu-mi o anumită dorință să-i ating liniile tari și muchiile ascuțite într-un mod în care nu e *absolut* deloc potrivit pentru angajat să-și privească angajatorul. Nu că m-ar învinui cineva, îmi imaginez, dacă ar vedea ce văd eu. Aiden scoate

un alt cuvânt obscen cu aceeași voce joasă care m-a trezit, și tot ce ține de situația mă face să simt chestii complet nepotrivite.

Nu e corect că arată atât de bine! Coroborat cu faptul că e dulce și amuzant și că își dă silința ca tată singur... în acest punct ovarele mele formează un club de fani.

Știu un lucru: cu cât stau mai mult aici, cu atât va fi mai stânjenitor când în cele din urmă mă va observa, și, în ciuda dorinței de a-l urmări în tăcere până evadează la etaj, știu că l-am așteptat cu un motiv.

— Aiden?

Tresare, întorcându-și brusc fața să se uite în living, cu tricoul încă strâns în mână.

— Cassie?

— Scuze! spun, ridicându-mă în capul oaselor. Am adormit pe canapea.

— Oh! E...

Se uită în jos spre el însuși de parcă și-ar aminti că e pe jumătate dezbrăcat, îndreptându-se de spate și ducându-și la piept ceea ce presupun că e un tricou ud, ca să se acopere măcar un pic. Nu că ar fi de vreun ajutor.

— Mi-am vărsat băutura.

— Da. Văd.

— Ar trebui să... îmi iau alt tricou. Scuze dacă te-am trezit!

— Aiden, stai!

Se oprește, rămânând în spatele insulei în vreme ce mă privește cum mă ridic de pe canapea. Îmi strâng și mai mult halatul pe când mă apropii de bucătărie, gândindu-mă că măcar *unul* dintre noi nu se va expune în seara asta în fața celuilalt.

— De fapt, voiam să vorbesc cu tine, încep. De-asta așteptam pe canapea.

Habar nu am cum voi putea să port discuția asta când îi văd sfârcurile.

Cum s-au mai inversat rolurile! mă gândesc alene.

— Despre ce voiai să vorbim?

— Despre Sophie.

Devine imediat îngrijorat.

— E bine? S-a întâmplat ceva?

— E bine, nu-ți face griji! îl liniștesc. Doar că... a vorbit cu mine. Despre cât de mult îi lipsești când nu ești aici.

Văd cum îi pică imediat fața, ceea ce aproape că mă face să regret decizia de-a vorbi cu el.

— Oh!

— Nici nu știu dacă e treaba mea să spun ceva legat de asta, dar mă doare sufletul s-o aud spunându-mi cât de mult îi lipsești.

— Nu, mă bucur că mi-ai spus, însă momentan nu știu cum pot să schimb situația. Ți-am zis că se întâmplă multe la restaurant.

— Știu, insist. Dar chiar pare că o afectează.

— Păi... Ți-am zis că uneori slujba mea e de coșmar.

— Și înțeleg perfect asta, adaug precaut. Dar... în ultima vreme, chiar și în weekend, când e aici toată ziua, ai plecat la restaurant practic imediat după micul-dejun. Dacă nu chiar și mai devreme.

— Nu e ceva ce pot controla, spune istovit. E slujba mea. Nu pot pur și simplu să o „dau dracului".

— Nu încerc să-ți fac morală, îl asigur. Pur și simplu îmi fac griji pentru ea. Îmi dau seama că nu-i place să vorbească despre mama ei, dar... când nu ești aici, asta o face pe Sophie să-i fie și mai dor de ea.

Rămâne cu gura căscată, iar expresia feței i se îmblânzește.

— Ți-a zis ea asta?

— Da, îi răspund cu blândețe.

Își trece o mână peste față.

— Nu vorbește niciodată despre Rebecca. Niciodată. Mereu încerc s-o conving să se deschidă, dar... închide ochii, inspirând adânc, și adaugă: Se poartă mereu de parcă ar fi bine.

— Cred că își face griji pentru tine, mă aventurez. Cred că îi e teamă de cum te vor afecta *pe tine* sentimentele ei.

Râde cu amărăciune.

— Nici măcar fiica mea nu crede că sunt apt să am grijă de ea.

— Hei! Nu-i așa.

Fac un pas, fiind nevoită să mă rețin să nu mă apropii de el. Știu că nu e treaba mea.

— Aiden, chiar nu cred că e vorba de asta. Cred doar că ea se gândește la sentimentele tale la fel de mult pe cât te gândești și tu la ale ei.

— Chiar mă străduiesc. Știu că Iris crede probabil că sunt cel mai groaznic tată din lume, și poate că așa am și fost o vreme, dar... chiar *mă străduiesc*.

— Te cred, spun, pentru că așa și e. Sunt convinsă că e mai greu să știi ce să te comporți cu cineva ca Sophie. Pare foarte dură.

— Așa e. Mai dură decât mine, zice, clătinând din cap. Probabil că nu asta e treaba pe care ți-ai asumat-o, adaugă cu un râset sec. Sunt convins că n-ai acceptat slujba așteptându-te să fii terapeut de familiei.

— Nu, e-n regulă! Serios! Pot foarte bine să-ți trimit o altă factură, completez, încercând să mai detensionez puțin situația.

Sunt recompensată cu un râset sugrumat.

— Corect!

— Uite, mă simt groaznic să te împovărez cu toate astea, peste toate celelalte chestii cu care te confrunți, doar că...

Văd epuizarea pe chipul lui, și nu doar din cauza unei zile grele. Văd o epuizare care pare să-l apese din interior.

— Chiar țin la voi. Cască ochii un pic, iar eu îmi feresc privirea, apoi reiau: Pur și simplu știu puțin cum se simte Sophie, și nu vreau să crească vreodată cu regrete, așa cum am crescut eu. Și nici tu, de fapt.

— Nici eu nu vreau așa ceva. Și-mi pare rău că-ți trezesc sentimente neplăcute!

— A, nu, e...

Gura mi se închide când, spontan, se ivesc amintiri și simt o greutate în piept. Aiden, tu nu semeni deloc cu părinții mei. Îți jur!

— Chiar așa de nasol a fost?

— Mai rău. Pufnesc într-un râs amar înainte să reiau: Părinții mei au fost de tot rahatul. Toată copilăria a trebuit să aud că *eu* sunt singurul motiv pentru care sunt nevoiți să muncească atât de mult. De parcă eram un fel de povară. Adică, ei nu m-au vrut de la bun început.

Aiden se încruntă plin de compasiune.

— Nu te-au dorit?

— Presupun că ar trebui să mă consider norocoasă că erau atât de religioși, râd. Altfel, e posibil să nu fi fost aici.

— Cassie...

Văd că se chinuie să-și dea seama ce să spună și nu îmi vine să cred că eu spun cu adevărat toate chestiile astea. În mod normal, mă străduiesc să evit să vorbesc despre asta.

— Îmi pare foarte rău!

— E-n regulă, răspund, încercând să ignor junghiul surd din piept. Ți-o spun doar pentru că părinții mei... nu mi-au fost *niciodată* alături. Mă băgam singură în pat, îmi pregăteam

cina și îmi petreceam weekendurile stând de vorbă cu un număr ridicol de prieteni imaginari doar ca să simulez un fel de contact uman. Genul acesta de singurătate chiar poate da un copil peste cap. Îl fixez cu privirea și completez: Dar tu nu ești ca ei. Și știu asta pentru că știu cum arată niște părinți de tot rahatul cărora nu le pasă. Aiden, *știu* că ție îți pasă.

Acum se uită ciudat la mine, de parcă ar vedea mai multe decât mi-ar plăcea. Mă simt ușor jenată că îi dezvălui prea multe, dorindu-mi ca el să rostii ceva ca să lămurească lucrurile.

— Îmi pare rău! spune după câteva clipe. Nu... Chiar apreciez că mi-ai spus asta.

Inspir adânc.

— Îți cer scuze dacă mi-am depășit atribuțiile!

— Nu, eu... Ai dreptate. Bineînțeles că ai dreptate. Mă descurc groaznic.

— Ba nu, nu-i așa, îl contrazic. Ești om, Aiden. E în ordine să nu faci lucrurile la perfecție. Doar că... m-am gândit că ai vrea să știi. Cât de mult îi lipsești lui Sophie când nu ești aici.

Își lasă capul în jos, ridicându-și mâna ca să și-o treacă prin păr a exasperare în timp ce scoate un oftat.

— Știu. Trebuie să mă descurc mai bine.

— Nu încerc să te fac să te simți prost, îl asigur. Îmi mușc obrazul, fiindu-mi teamă că sunt din nou deplasată, și adaug: Vreau doar să vă văd fericiți, atâta tot.

Felul în care mă privește Aiden îmi face pielea să se încingă, expresia lui îmblânzindu-se în ceva ce e mult prea profund pentru relația pe care o avem. Și-mi dă amețeli.

— Îmi pare rău că a trebuit să zgândări răni vechi, spune încet, întrerupând ușor vraja. Dar apreciez că mi-ai spus toate astea.

— E-n regulă! răspund încet. Acum totul e în trecut.

— Şi totuşi...

Îi întâlnesc privirea, şi aceeaşi căldură ameninţă să mă sufoce.

— Mulţumesc!

Îmi amintesc apoi că mai aveam un motiv pentru care să-l aştept, şi mi se pare aproape crud să mai arunc încă o greutate pe umerii lui. Dar presupun că e mai bine să termin cât mai repede cu tot.

— Bun! De asemenea, ar trebui să-ţi spun...

Fac o grimasă.

— Iris s-a întors azi.

— Normal!

Inspiră adânc doar ca să expire imediat.

— Am încercat s-o conving să-mi ceară voie înainte să vină în vizită, dar uneori îi place să fie dificilă. Cred că i-ar plăcea mult să dovedească faptul că sunt un tată de rahat.

— Nu eşti un tată de rahat, insist. Doar ţi-am spus-o deja, ai uitat? Tot ce-şi doresc copiii e ca părinţii lor să încerce.

Încuviinţează solemn din cap.

— Pot să mă descurc mai bine. Pot. O să am grijă să fiu mai prezent aici. Când ar trebui să fiu liber. Promit!

— Sophie ar adora asta.

La fel şi eu, nu spun.

Mă foiesc, ştiind că ar trebui să spun mai multe, dar nefiind sigură cum să abordez problema. Îmi frec absentă braţul în timp ce mă încrunt privindu-mi picioarele şi-mi dreg glasul.

— În fine, m-am gândit că ar trebui să-ţi spun că Iris a făcut nişte... insinuări, continui. Despre mine.

— Ce? face el, iar figura îi devine dură. Ce ţi-a spus?

— Păi, te vorbea de rău, și eu doar am vrut să te apăr, iar ea s-ar putea să fi... insinuat că sunt... mai implicată decât ar trebui.

Nu prinde ideea imediat.

— Ce vrei să zici?

— Ea...

Doamne, mă face s-o spun!

— Cred că s-ar putea să fi insinuat că între noi... se petrece ceva nepotrivit.

— Ce?

— Știu, e ridicol, dar... nu am vrut să fie cumva ceva pe care s-o folosească împotriva ta, așa că mi-am zis că ar trebui să știi.

— Corect! Observ cum înghite în sec și apoi adaugă: Ridicol!

Auci! Adică, știu că tocmai am spus-o, dar tot mă doare să-l aud repetând-o.

— Pur și simplu am considerat că ar trebui să afli și tu. Nu știu... poate am putea concepe un fel de program ca Iris să poată veni mai des în vizită. Sunt sigură că lui Sophie i-ar plăcea să facă mai multe chestii cu mătușa ei.

— Poate e o idee bună, cugetă Aiden. Ar trebui să vorbesc cu ea.

— N-ar strica.

Încă pare ușor debusolat.

— Mi-ai luat apărarea?

Mă oprește chiar în timp ce mă răsuceam în încercarea de-a mă retrage rapid.

— Eu... Da?

— Nu era nevoie să o faci.

— Nu am zis nimic ce n-am crezut c-ar fi adevărat.

— A! Ăăă... apreciez!

— Ți-am spus, îl încurajez. Chiar *ești* un tată bun, Aiden. Pe cuvânt!

Dă încet din cap, uitându-se la mine cu o expresie pe care n-o pot descifra. Hotărăsc că ar trebui să mă retrag, așa cum aveam de gând, nedorindu-mi să fac această întâlnire mai stânjenitoare decât e deja.

— Încep să cred că nu ar trebui să purtăm discuții după ora unsprezece, spun cu un râset.

Buzele îi tresaltă.

— Cumva, par să o ia întotdeauna pe o pantă ciudată.

— Mda! Păi... Ar cam trebui să mă bag în pat.

— Desigur!

Începe să se îndepărteze de partea lui de blat, și trebuie să încerc să nu-mi las privirea să coboare când mi se reamintește că nu poartă un tricou.

— Dimineață o să dau câteva telefoane ca să pot fi aici la micul-dejun. Și o să discut cu Iris. Promit!

— Eu sunt convinsă că Sophie va fi...

Uit tot ce aveam de gând să spun în vreme ce Aiden ocolește blatul, și chestia asta nu are absolut nimic de-a face cu faptul că nu poartă tricou. Abia o pot distinge în lumina asta, însă, chiar dacă nu am văzut-o niciodată, tot îmi face inima să-mi bubuie în piept și sângele să-mi zvâcnească în urechi. Nu știu cât de mult îi ia să-și dea seama că mă holbez la acel loc din stânga buricului lui, pielea fiindu-i mai închisă la culoare acolo, mai ridicată.

— A! râde. Știu că arată ciudat. O am dintotdeauna.

— E... în formă de inimă.

— Da, așa arată, nu? O am de când am fost la școala de bucătari. Își atinge absent cicatricea și adaugă: Am vărsat pe mine ulei încins. Blestemata de tigaie mi-a alunecat din mână. Nu a fost cel mai reușit moment al meu de bucătar.

Nu cred că respir cu adevărat; tot ce spune nu face decât să-mi amplifice panica. Pare imposibil, ceea ce văd, ceea ce aud – coincidența e mult prea mare ca să înțeleg. Ochii îmi rămân lipiți de arsura în formă de inimă de pe abdomenul lui mai mult decât se cuvine și, în cele din urmă, îmi smulg privirea ca să-i întâlnesc chipul tot mai derutat.

— Sunt obosită, îmi scapă, genunchii înmuindu-mi-se într-un mod ciudat. Ar fi bine să mă duc în pat.

— Bi... ne! spune încet, întrebându-se probabil de ce dintr-odată mă port ciudat.

Nu pot să mă abțin. Trebuie să plec *de aici*.

— Noapte bună, Aiden! spun repede în timp ce mă întorc, cu cicatricea lui încă proaspătă în minte alături de toate amintirile legate de ea.

Nu, nu, nu, nu e posibil așa ceva!

Dacă i se pare ciudat că aproape alerg pe scări, nu vine după mine să-mi ceară lămuriri. Nu încetinesc până nu ajung în siguranță în camera mea, cu inima bubuind să-mi sară din piept în timp ce traversez încăperea ca să mă așez uluită pe marginea patului.

— *Și eu am o cicatrice, să știi.*

— *Serios? Pun pariu că nu e la fel de urâtă ca a mea!*

— *E destul de mare. Și arată ca o inimă, ceea ce înseamnă că nici măcar nu arată drăguț.*

— *Cum ai căpătat-o?*

— *Am dat pe mine ulei încins acum câțiva ani, în timp ce găteam. N-a fost cel mai reușit moment de-al meu.*

E o poveste pe care am mai auzit-o. O poveste care mi-a fost șoptită printr-un microfon de calculator de către un bărbat căruia nu i-am văzut niciodată chipul. Un bărbat care – până când a dispărut brusc din conversațiile noastre

prin mesaje și, prin urmare, din viața mea – aproape că m-a făcut să cred că s-ar putea să fi ținut la mine.

Îl știu drept *A*. Nu-i așa că-i ridicol că i-aș fi putut uita vocea în doar un an? Că până acum n-am făcut legătura? Când a dispărut, am crezut că fusese doar o experiență nasoală pe care urma s-o pun pe seama naivității, consecința faptului că îmi dădusem voie să mă apropii de cineva care, până la urmă, plătea ca să mă privească având orgasm. Și iată-mă aici, un an mai târziu, la fel de incapabilă să mă dezabonez de la e-mailurile de la OnlyFans din cauza unei fantezii prostești că el cumva o să încerce să mă găsească după tot acest timp, chiar dacă ar fi aproape imposibil *și dacă* ar vrea s-o facă, dat fiind că mi-am șters contul într-un episod depresiv demn de milă de genul unei despărțiri. Ceea ce nu are nicio logică, de vreme ce nu am fost niciodată împreună cu adevărat. A fost doar un tip oarecare în privința căruia mi-am făcut iluzii deșarte că îl cunoșteam mai bine decât o făceam. Doar cineva pe care nu-l văzusem niciodată și pe care credeam că *nu-l voi vedea* niciodată. Ceea ce, îmi dau seama acum, nu e deloc adevărat.

Adevărul e evident, cred, oricât de înfricoșător ar fi. Că timpul meu petrecut online, care am crezut că a rămas în urmă, s-a readus singur în prim-plan în forma motivului principal pentru care am renunțat din capul locului la asta. Bărbatul care m-a făcut să simt ceva și care apoi m-a determinat să mă simt ca o cretină pentru că o făcusem după ce s-a deconectat și n-a mai revenit niciodată.

Pentru că Aiden Reid, șeful meu foarte-sexy-dar-foarte-intangibil, obișnuia să-mi urmărească canalul.

Obișnuia să-mi urmărească *foarte mult* canalul.

Conversație cu @lovecici

Ți-a plăcut filmulețul?

A fost tot ce mi-am dorit.

Mă bucur că ți-a plăcut.

S-ar putea să devin dependent să te urmăresc cum îți dai drumul.

CAPITOLUL 8

Aiden

LA DOUĂZECI DE MINUTE DUPĂ CE CASSIE S-A BĂGAT în pat, încă încerc să-mi dau seama cu ce am greșit, răsucind-o în minte pe toate părțile cât timp fac duș. Știu că are dreptate în toate privințele, că mă autosabotez în ceea ce o privește pe Sophie și chiar și în treaba cu Iris, și am vorbit serios când am zis că voi lua măsuri ca să îndrept totul. Aș zice că discuția cu Cassie a decurs destul de bine, ceea ce înseamnă că nu reușesc să-mi dau seama cum de a devenit ciudată la final.

Chiar și după discuția noastră încordată, la final aveam impresia că am reparat oarecum lucrurile, sau cel puțin așa credeam. Prin urmare, de ce a fugit așa? Nu pot să mă opresc să mă mai gândesc la expresia ei – ceva ce semăna cu surprinderea și panica, și, indiferent de cât de multe ori am reluat totul în minte, tot nu pot să-i dau de cap. Cel puțin, e total diferit de cum mă privea până atunci.

Nici chestia *asta* nu izbutesc să mi-o scot din minte.

Era ceva insistent în modul în care mă privea până acum și, sigur, nu mă așteptam să mă surprindă la o oră atât de

târzie în timp ce stăteam în bucătărie la bustul gol după o decizie rapidă, dar tâmpită, însă știu că nu mi-am imaginat felul în care *m-a privit* Cassie. Sunt conștient că nu ar trebui să o recunosc, că ar trebui s-o ignor complet, dar aș minți dacă aș pretinde că fac orice ar trebui să fac de fapt.

Poate că toate astea mă fac un ciudat, plus faptul că mă gândesc întruna la ea. Probabil așa și e, o știu destul de bine, dar cu siguranță ideea că încerc al dracului de tare să îngrop toate astea înseamnă ceva. Mai ales dat fiind... incidentul dintre noi. Seara când mi-a spus de prima ei ceartă cu Iris.

Îmi lipesc capul de peretele interior al dușului, închizând ochii în vreme ce apa îmi picură din păr. Nu e ceva ce-aș face intenționat, să-mi amintesc de tricoul ei mulat, roz pal, lipindu-se de părți ale ei pe care se presupune că nu ar trebui să le fi văzut. De fapt, în ultima săptămână am făcut tot ce am putut ca să *evit* să-mi amintesc, păstrând inclusiv o distanță cât mai mare față de Cassie. Pentru că nu ar trebui să mă gândesc la gura ei moale spunându-mi că nu pleacă nicăieri sau la roșeața ei când a greșit spunând că ar trebui să „ne băgăm în pat", și cu certitudine nu ar trebui să-mi amintesc forma sfârcurilor ei mici și întărite împingând prin tricou de fiecare dată când închid nenorociții ăștia de ochi.

E o tortură absolută să încerc în permanență să nu fiu un dubios.

Dau drumul la apa rece de deasupra ca să încerc să mă lupt cu gândurile astea trădătoare, tremurând ușor sub jet înainte să opresc de tot apa. Mă ajută, însă doar puțin. Încă mă întreb ce a făcut-o pe Cassie să-și schimbe atât de rapid starea de spirit și ce anume a făcut-o să fugă efectiv de mine la doar câteva secunde după ce râdeam împreună. Arunc o privire în jos spre pielea închisă la culoare a cicatricei de pe

abdomen și mă încrunt. A fost aproape ca și cum am fi vorbit despre ea, însă parcă n-ar avea nicio logică.

Până mă șterg și mă îmbrac, e incredibil de târziu și mă ustură ochii de somn în vreme ce-mi târăsc picioarele pe hol de la dormitorul meu spre al lui Sophie ca să trag arunc o privire înăuntru. E întinsă în pat ca o stea de mare, cu un picior ieșindu-i de sub pătură în timp ce sforăie ușor. Zâmbesc când calc ușor pe covor și mă aplec ca să-i dau un sărut pe frunte, amintindu-mi toate chestiile pe care mi le-a spus Cassie și simțind junghiul familiar de vinovăție în piept.

„Genul acela de singurătate chiar poate da peste cap un copil."

Fac o altă promisiune tăcută să fiu mai prezent. Știu că Sophie merită asta.

Ies din camera lui Sophie într-o liniște la fel de deplină, oftând ușor în timp ce trag ușa după mine. Sunt la etajul doi, însă gândurile îmi sunt două etaje mai jos, unde știu că nu ar trebui să se afle. E ridicol fie și să formulez măcar ideea de-a coborî scările să văd ce face Cassie; până și mie mi se pare a fi o idee groaznică, și alung ideea în vreme ce merg spre dormitor. E trecut de mult de miezul nopții, și știu că ar trebui să dorm nițel după ziua pe care am avut-o, mai ales de vreme ce mâine-seară o să fie un dezastru pentru că am promis că nu mă voi duce acolo devreme, însă, chiar și când sunt în pat, se pare că tot nu pot să-mi opresc creierul.

„Ești un tată bun, Aiden. Jur!"

De ce mi se pare atât de important că ea crede asta?

Închid ochii, lăsându-mi capul să cadă pe tăblie. S-ar putea să am probleme adevărate. I-am spus lui Cassie că am evitat-o pentru binele ei, și, bineînțeles, parțial e adevărat, dar adevărul este că am evitat-o pe Cassie pentru că, după

acea seară, *nu* m-am mai gândit la ea așa cum ar trebui s-o facă un șef. Mai ales având în vedere situația noastră. Felul în care m-am gândit la ea ar fi făcut-o să-și dea demisia într-o clipită și, dat fiind că ea pare a fi prima bonă cu care lui Sophie chiar pare să-i *placă* să-și petreacă timpul, nu e un lucru pe care să-l pot risca. Râd cu amărăciune, gândindu-mă că am un adevărat talent să aleg cele mai nepotrivite femei care să-mi placă.

Mereu îmi atrag atenția cele cu care nu ar trebui să mă implic.

Îmi îndoi tivul tricoului înainte să încep să urmăresc cu degetele marginile ridicate ale cicatricei în timp ce-mi amintesc de alt moment când i-am spus despre ea unei femei la care începusem să țin. Nici nu e de mirare că reacția lui Cassie îmi amintește de o femeie la care încerc din răsputeri să nu mă gândesc în fiecare zi; doar și ea a fost la fel de surprinsă ca și Cassie să audă despre cicatrice. Acum, că mă gândesc la asta, cred că e posibil ca acea femeie să fie ultima persoană cu care am discutat despre ea. O încercare disperată de a crea o legătură cu persoana care s-a arătat vulnerabilă în privința propriilor cicatrici. Mda, *acela* a fost cel mai tâmpit lucru pe care l-am făcut vreodată.

Fenomenul OnlyFans nu mi-a fost străin când a luat amploare. Părea că toată lumea auzise de el, cel puțin. Și nici eu nu am fost vreo excepție. Doar că, înainte să îl caut, credeam că e ceva neinteresant pentru mine.

Poate mă simțeam depășit; singurătatea care survine din cauza faptului că am un program foarte încărcat la serviciu și care a făcut să-mi fie greu să cunosc oameni. Poate așa am ajuns să navighez pe OnlyFans într-o noapte, târziu, la sugestia unui coleg de serviciu. I-am găsit profilul din

greșeală, descoperind ceva atrăgător la ea, chiar dacă și-a păstrat jumătate din față acoperită cu o mască.

A început cu o căutare nevinovată prin profilul ei public, care fusese conceput să te facă să îți dorești să devii abonat. Ceea ce am și făcut, evident. Chiar nu a fost nevoie de nimic special ca să mă convingă să o fac. Inițial, doar îi cumpăram filmulețele pe măsură ce apăreau. Întotdeauna erau sesiuni solo, mereu ea, în prim-plan, și cu muzică în surdină, dar ceva la femeia asta al cărei chip nu îl vedeam și al cărei păr rămânea mereu ascuns sub o perucă strălucitoare... ceva mă făcea să mă simt *obsedat* de ea.

Așa că am început să plătesc pentru show-uri private. De fapt, e o minciună sfruntată. Am început să plătesc pentru *o grămadă* de show-uri private. Era atât de ușor să intru pe Skype cu camera închisă! Atât de ușor să-mi satisfac fantezia unui show ținut doar pentru mine! De parcă pentru ea eram singura persoană din lume. Cred că ideea de-a o împărți cu alți urmăritori mă făcea să mă simt... gelos. Într-un fel. Și nu e revoltător? Nu e ridicol să încep să idealizez întâlnirile cu o femeie pe care o plăteam ca să se atingă singură?

Doar că... și ea părea singuratică. Ba chiar mi-a și spus-o. Și nu doar o dată. Poate că asta a făcut totul să pară mai mult decât era în capul meu. Mi-a devenit ușor să-mi dau voie să cred că sunt special pentru ea, deși nu a fost niciodată real. Nu a avut niciodată de gând să mă întâlnească în realitate. Chiar *dacă* a pretins asta. Dispariția ei completă a fost o dovadă suficientă în privința asta.

Chiar și acum, încă îmi pot aminti formele moi ale trupului ei, șoldurile care implorau să-mi simtă mâinile și sânii care implorau să-mi simtă gura, iar când se atingea, când

degetele ei mici și subțiri alunecau între pliurile ude ca să mă ispitească seară de seară... În fine! Nici nu e de mirare că am devenit un pic obsedat. Mai ales când au fost *atât de multe* nopți în care aveam senzația că totul e doar pentru mine.

Simpla amintire e suficientă să mă facă să mi se întărească în pantalonii de pijama, unde se acumulează o dorință puternică în vreme ce gândul la femeia al cărei nume nu l-am aflat niciodată este, ca de fiecare dată, suficient ca să mă excit. Chiar și după tot acest timp, încă mă afectează. Își spunea Cici, dar nu sunt suficient de tâmpit, încât să cred că mi-a dezvăluit numele adevărat. E încă o reamintire că totul a fost doar o iluzie.

Șuier printre dinți când îmi apăs palma pe bumbacul întins, simțindu-mă jalnic pentru că trebuie să recurg la asta, dar știind că în acest moment din viață nu am prea multe opțiuni să mă eliberez. Cu toate cerințele slujbei și Sophie... nu prea am avut timp pentru întâlniri. Genele îmi flutură și dinții îmi strâng buza de jos când îmi bag mâna în pantaloni să-mi strâng degetele în jurul penisului fierbinte, respirând sacadat după ce încep să-mi mișc mâna în sus și în jos ca să mai eliberez din presiune. Simt fluidul lunecos formând picături în vârf, acoperind interiorul pumnului ca să se prelingă în jos. În mintea mea, sunt în siguranță în amintirea femeii cu mască și nume fals, cu degetele ei jucându-se între picioare și ciupindu-și sfârcurile pentru mine, doar pentru mine.

Chiar și atunci mă întrebam ce senzație aș fi căpătat dacă aș fi putut să o ating vreodată. Dacă mâinile *mele* ar fi mângâiat-o, nu ale ei. Era ceva ce aproape crezusem că ar fi totuși o posibilitate. Mă făcuse să mă simt de parcă și ea m-ar fi dorit la fel de mult cum o doream eu. Așadar, unde s-a dus? Nu dispărusem foarte mult, nu? În timp ce mă confruntam

cu moartea Rebeccăi? De ce dispăruse complet când mă întorsesem ca să-i cer scuze?

Pentru că n-a fost niciodată adevărat.

Strâng din dinți în timp ce mă mișc mai repede, simțind cum mă strânge pieptul când pulsul începe s-o ia la goană și sângele îmi curge mai repede odată cu plăcerea crescândă care se acumulează cu fiecare mișcare a mâinii. O simt ca o presiune fierbinte ce crește și crește și *crește*, iar capul îmi cade pe spate în timp ce gâfâi tot mai tare printre buzele întredeschise.

Încerc să mă concentrez asupra amintirii, cea care e în siguranță în mintea mea – agățându-mă de acea femeie fără chip, cu formele ei moi, corpul perfect și țâțele frumoase la care uneori încă mai visez, dar gândurile îmi fug altundeva, scăpându-mi de sub control. La imagini cu bumbac moale întins peste forma unor sfârcuri și mai tari. Nu mă gândesc intenționat la ea, chiar nu, însă creierul începe să-și imagineze, fără consimțământul meu, o femeie *cu* chip, cu zâmbet dulce și ochi strălucitori și un corp la fel de tentant, dacă nu și mai și, chiar și complet îmbrăcată.

Fără aprobarea mea, gândurile mele trădătoare se întorc la *Cassie*.

Respirația îmi e captivă în plămâni, spatele arcuindu-mi-se în timp ce-mi mișc mai repede mâna pe penis în vreme ce aceeași presiune ajunge în punctul de a exploda și gândurile mi se mută de la amintiri vechi la unele noi, până când nu mai reușesc să-mi dau seama unde se termină femeia fără chip și unde începe Cassie. Și de ce acum, că figura lui Cassie îmi apare în minte, îmi e mult mai greu să respir? De ce mă simt mult mai *aproape* acum, că mă gândesc la ea?

Iar când eliberarea fierbinte se împrăștie și îmi acoperă mâna în timp ce îmi zvâcnește în pumn, amintirea a dispărut

complet, lăsând în urmă doar chipul lui Cassie în timp ce-mi dau drumul în palmă. Apoi încerc să-mi recapăt suflul, cu ochii deschiși fixați pe tavan, dar fără să-l văd cu adevărat, încercând să-mi revin din excitare pe când vinovăția din cauza a ceea ce-am făcut mă cuprinde încet.

Ai zice c-ar fi trebuit să-mi învăț lecția de prima dată.

Chiar n-am învățat nimic din ultima experiență când am ținut la o femeie intangibilă? Cât de dezamăgitor a fost să-mi las singurătatea să mă împingă să iau decizii groaznice, doar ca să am parte de o trezire brutală când am aflat că nu fusese nimic real? Închid ochii în timp ce pieptul mi se ridică și coboară și înjur neauzit.

Iată-mă aici, un an mai târziu, îndrăgostindu-mă de altă femeie complet intangibilă și care, probabil, nici nu e de nasul meu. Ce Dumnezeu și-ar putea dori Cassie de la un tată obsedat de muncă și care abia reușește să se mențină pe linia de plutire într-o zi obișnuită?

E ridicol și să mă gândesc la asta, și nu doar dintr-un singur motiv.

„Chiar țin la voi."

Trebuie să-mi reamintesc că e imposibil să fi spus-o în sensul în care îmi place să cred că a făcut-o. Pur și simplu așa e Cassie. Sunt convins că ține la mine doar ca la un tată singur, care se chinuie să creeze o legătură mai puternică cu fiica lui, ca la un proiect. Nimic mai mult.

Mă duc rușinat la baie ca să mă spăl pe mâini, încruntându-mă în jos spre chiuvetă când apa rece mă face să văd din nou lucrurile cu claritate. După ce termin și-mi usuc mâinile cu prosopul atârnat lângă chiuvetă, îmi văd în oglindă chipul încă roșu și clatin din cap spre propria-mi reflexie.

— Cretin idiot! bombăn.

Mă prăbușesc înapoi pe pat cu fața în jos, blestemându-mă în continuare pentru că sunt un nemernic plin de iluzii, dar măcar simțindu-mă mai puțin încordat. Chiar și acum, după ce am alunecat fără să vreau și mai mult spre josnicie – tot la ea mă gândesc. La fel de mult pe cât am făcut-o de când s-a mutat aici, dacă e să fiu sincer. E imprudent, și *cu siguranță* e nepotrivit, dar așa stau lucrurile.

Oftez, împingându-mi mâinile sub pernă și cufundându-mă în ea în vreme ce încerc să alung din minte figura lui Cassie. Îmi spun că mâine mă voi strădui să îngrop adânc pasiunea asta stupidă, acolo unde îi e locul. Că, atunci când mă voi trezi, voi lua micul-dejun cu Cassie și Sophie și mă voi purta ca și cum adineauri nu m-am abuzat singur cu gândul la bonă, pentru că până și să mă *gândesc* la asta mă face să mă simt ca un dubios.

La dracu'! Poate că asta și sunt.

Nu dorm absolut deloc în noaptea asta, deși practic mă așteptam.

Sunt pe cale să-mi iau la revedere, pentru că, din toate punctele de vedere, am terminat; m-a văzut cum îmi dau drumul, a plătit – deci de ce mai ezit?

Încă îl aud respirând la celălalt capăt al apelului pe Skype, și nu e prima dată când m-am trezit că sunt curioasă să aflu cum arată.
Vocea lui îmi face chestii de nedescris, cel puțin asta e clar, și cu certitudine cineva cu o voce ca asta are o față pe măsură.

O să închid sesiunea.
E ridicol că mai ezit.

Îmi dreg glasul, fiind pe cale să-i mulțumesc că a plătit pentru încă un show privat, dar mă surprinde vorbind el primul.

— Sunt curios… cât de mult m-ar costa să continui să stau de vorbă cu tine?

Știu că inima mea nu ar trebui să rateze o bătaie.

CAPITOLUL 9

Cassie

ÎMI DORESC SĂ POT SĂ VĂD CUM ARATĂ.

Vocea îi e joasă, ca o șoaptă neîntreruptă, oferindu-mi tot timpul instrucțiuni pe un ton coborât în vreme ce eu mă grăbesc să-i îndeplinesc orice dorință. Ceva în felul în care îmi transmite cu o încredere absolută tot ce vrea de la mine, fără cel mai mic dram de rușine sau nesiguranță – face să mă furnice pielea peste tot, aproape ca și cum m-ar atinge cu adevărat.

— Desfă-ți picioarele, Cici! mă îndeamnă prin microfon. Lasă-mă să te văd!

Nu ezit, desfăcându-mi și mai larg coapsele în fața camerei ca să poată vedea exact cât de umedă sunt. Cât de mult m-a excitat.

— Atinge-te! îmi comandă. Atinge-ți clitorisul!

Îmi mișc degetele în jurul micului mănunchi de nervi, simțind scântei în măruntaie la fiecare atingere.

— Așa?

— Exact așa! geme. Ești atât de frumoasă! Atât de al naibii de umedă!

— Îmi doresc să fi avut degetele tale, în schimb, șoptesc, o replică exersată care în fața lui nu e nicidecum prefăcută.

De fapt, îmi doresc să fi fost așa.

— Ți-aș oferi mai mult decât degete, îmi promite cu un glas răgușit. Te-aș umple cu scula mea pentru tot restul weekendului.

— Da?

— Ți-ar plăcea, Cici? Ai vrea să-ți dai drumul pe pula mea?

— Aaa-haaam!

Îmi mișc degetele puțin mai repede.

— Îmi doresc să o văd.

— Poate că o vei vedea, șoptește. Dacă vrei.

Dau din cap, fluturând din gene.

— Vreau! Te vreau!

— Habar n-ai cât de mult mi-ar plăcea să ți-o trag, Cassie!

Cassie?

Ceva nu-i în regulă.

El mă cunoaște doar drept Cici.

Deschid ochii brusc, surprinsă să văd că mi-a dispărut camera, în locul ei fiind Aiden, care mă privește intens. Ochii îi ard în timp ce soarbe din priviri felul cum mă ating, și, chiar dacă sunt șocată că e aici, singurul meu gând e să-l implor să vină să o facă în locul meu. Să mă atingă cu mâinile, cu și gura și cu scula lui până când nu mi-aș mai aminti nici cum mă cheamă.

— Cassie.

Vocea îi e mai clară acum. Mai puternică. Atingându-mi pielea ca o mângâiere a degetelor. O spune iar și iar în timp ce eu îmi mișc degetele tot mai repede și mai repede, simțind atât de aproape orgasmul, încât îmi tremură picioarele... Știu că, dacă fac ce îmi cere, o să elimine distanța dintre noi și o să facă toate lucrurile pe care îmi doresc să le facă.

Sunt atât de aproape! Atât de imposibil de aproape! Iar el mă privește în continuare, și mai am nevoie de încă puțin și o să...

Țâșnesc din pat, transpirând, roșie la față și fără suflu – totul din cauza unui afurisit de vis. Chiar și acum încă văd

ochii lui Aiden urmărindu-mă, iar amintirea e suficientă să simt o furnicătură cât se poate de reală între picioare.

Cassie, revino-ţi!

Evident, încă nu am reuşit să accept ideea descoperirii mele din această dimineaţă, discuţia cu Aiden de aseară fiindu-mi la fel de proaspătă în minte. Încă sunt cu nervii întinşi la maximum pentru că ştiu că bărbatul în casa căruia stau şi care îmi este, din toate punctele de vedere, *şef*, m-a văzut dezbrăcată. M-a văzut dezbrăcată *de foarte multe ori*. Mă face să mă simt în acelaşi timp şi ruşinată, şi ca şi cum „aş vrea să cad într-o gaură şi să mor, vă rog!", şi intru în panică atunci când mă gândesc la toate chestiile pentru care m-a plătit să mă vadă făcându-le.

Dumnezeule, pentru ce chestii *a plătit* să mă vadă făcând!

Ca să nu mai vorbesc de toate celelalte întrebări care îmi vin în minte când mă gândesc la asta, ceea ce, recunosc, am făcut cam toată noaptea, de vreme ce abia dacă am dormit. Întrebări de genul: unde dracu' a dispărut? De ce a dispărut brusc după ce a spus că vrea să mă cunoască? Să mă cunoască *cu adevărat*? Nu numai că trebuie să retrăiesc ruşinea a ceea ce s-a dovedit a fi nimic altceva decât discuţii intime după sex, ci şi să o retrăiesc în plan real, faţă în faţă cu persoana care, chiar şi acum, un an mai târziu, încă păstrează un loc dominant în mintea mea de fiecare dată când sunt suficient de neatentă să o las să rătăcească.

Întind pe orbeşte mâna după telefon şi mă uit la ceas. Încă e devreme, dar ştiu că în orice moment Sophie o să coboare ca un zombi pe scări şi o să aştepte micul-dejun. Mic-dejun pe care acum îl vom servi împreună cu Aiden, care acum ştiu că e *A*. Ce moment groaznic să-l conving să petreacă mai mult timp acasă! Cred că asta s-ar putea să fie pedeapsa mea pentru că mi s-au scurs ochii după şeful meu cel despuiat.

Dumnezeule, cum naiba am reușit să fac de două ori o pasiune pentru *același* tip? Unul care acum e la fel de intangibil ca și atunci? Nu e ca și cum Aiden va fi vreodată interesat de mine în afara slujbei pentru care m-a angajat. *Mai ales* dacă află că sunt aceeași femeie pe care a lăsat-o cu ochii în soare.

E atât de ridicol, încât nici nu mi se pare posibil.

Totuși... m-am întrebat mereu cum arăta *A*. Având în vedere natura relației noastre, nici măcar nu mi s-a părut ciudat că a interacționat cu mine doar prin conversații vocale. Era ceva des întâlnit, cu care mă obișnuisem, dar nu voi pretinde că atunci nu am petrecut (și tot timpul de atunci și până acum) nenumărate ore întrebându-mă ce fel de chip s-ar fi potrivit cu vocea aceea joasă, răgușită, care mă îndruma șoptit să mă ating într-o mulțime de feluri. Realitatea acestui lucru e... categoric mai mult decât m-aș fi așteptat vreodată, dat fiind că uneori am senzația că Aiden a fost conceput în mod special cu scopul unic de a mă distrage.

O să fie cel mai ciudat mic-dejun din istoria mic-dejunurilor.

Reușesc să mă dau jos din pat știind că, dacă nu o fac, Sophie o să vină să mă caute sau, și mai rău, o s-o facă Aiden – și încă nu sunt pregătită să mă confrunt cu Aiden în dormitorul meu. Așa că mă silesc să pun pe mine un halat de parcă nenorocitul ăsta de univers schimbător nu mi-a aruncat în cârcă cea mai mare surpriză din lume doar cu câteva ore în urmă, legându-l strâns în timp ce mă târăsc spre baie ca să-mi așez părul într-o formă ceva mai prezentabilă. Am cearcăne sub ochi, și presupun că are noimă, având în vedere cât de puțin am dormit azi-noapte, și îmi dau cu niște apă rece pe față într-o încercare de a mă mai trezi.

Am arătat și mai bine de atât, dar presupun că va trebui să fie suficient.

Aud vocea lui Aiden și a lui Sophie la etaj, în bucătărie, când ies din dormitor, închizând ușa în urma mea și inspirând adânc ca să mă liniștesc înainte să mă alătur lor. Pentru că evident că deja sunt amândoi treji. Îmi spun că pot s-o fac, că pot să mă prefac că nu e nimic în neregulă și să continui să-mi fac treaba – pentru că *am nevoie* de slujba asta –, gândindu-mă că Aiden a uitat de mult de trecutul nostru și că același lucru pot să-l fac și eu.

Stau amândoi în fața blatului când ajung în capul scărilor, râzând de ceva ce nu am auzit în timp ce Aiden îi ciufulește lui Sophie părul zburlit de somn. Observ că pare la fel de obosit cum mă simt și eu, având aceleași cearcăne negre și o barbă fină, proaspăt crescută. E complet nedrept cât de bine arată obosit prin comparație cu mine. Deși mă îndoiesc că suntem obosiți din aceleași motive. Cel puțin mi se pare ușor reconfortant. *Aiden* nu a stat treaz jumătate de noapte gândindu-se la persoana de la etajul opus al acestei case.

Mă observă, verdele-aprins și căpruiul-deschis al ochilor lui întorcându-se spre mine înainte ca buzele să i se arcuiască într-un zâmbet precaut – aproape ca și cum i-ar fi teamă că s-ar putea să mă sperie. Presupun că e corect, având în vedere că aseară efectiv am fugit de el.

— Bună dimineața! încep, dându-mi silința să arăt de parcă faptul că îl văd nu îmi face inima să o ia la goană.

Sophie se întoarce să mă vadă.

— Cassie! Spune-i tatei că fulgii de ciocolată sunt mai buni decât afinele.

— Păi, depinde, îi răspund, apropiindu-mă de bucătărie. În ce context?

— Pentru clătite!

Îi aruncă tatălui ei o privire plină de nemulțumire.

— Tata zice că afinele sunt mai bune pentru că sunt *mai sănătoase*.

— Păi, are dreptate, spun, așezându-mă pe taburetul liber din fața ei. Îl aud pe Aiden scoțând un sunet triumfător înainte să mă apiec mai aproape de Sophie și să vorbesc mai încet: Dar fulgii de ciocolată sunt *mult* mai buni.

Sophie radiază de bucurie, privindu-și tatăl cu un rânjet superior.

— Vezi? Ți-am zis eu!

— Bine, bine! râde Aiden. Bănuiesc că sunt în minoritate.

Acum îmi surprinde privirea și se uită la mine într-un fel ce mi se pare întrebător, iar aceeași senzație de panică mi se aprinde în piept, în vreme ce inima își accelerează bătăile când o amintire îmi inundă mintea. O îngrop adânc în timp ce îi ofer un zâmbet care, sper, îi transmite altceva decât „obișnuiai să mă privești cum mă ating". Tot ce pot să sper acum e să nu mă întrebe despre comportamentul meu straniu de aseară, pentru că nu am încredere că îi voi putea oferi o explicație care să aibă vreo logică. Știu că nu e o opțiune să-i spun adevărul, pentru că cel mai probabil rezultat ar fi să mă dea afară din casa și din viața lui – pentru a *doua* oară, aș putea adăuga, iar acum sunt mai multe în joc. Nu doar banii, de care am nevoie cu disperare, ci și legătura pe care am creat-o cu Sophie. Nu o pot abandona acum, nu când tocmai am convins-o să aibă încredere în mine. Nu merită și mai multă dezamăgire.

Și, dacă există o mică parte din mine care nu e pregătită să-l vadă pe Aiden dispărând iar complet din viața mea... Ei bine, îmi spun că e normal, și nu e absolut jalnic să simt așa ceva.

— Deci... ne faci clătite?

Întrebarea plină de nerăbdare a lui Sophie mă trezește cu totul și mă face să-mi smulg privirea de la Aiden și să mă întorc spre Sophie în vreme ce mă prefac că mă gândesc.

— Hmm! Nu știu ce să zic. Tatăl tău mi-a zis că azi ia micul-dejun cu noi, și, de vreme ce pare să fie împotriva fulgilor de ciocolată, s-ar putea să fie o problemă.

— Ce? face Sophie, întorcându-se încântată spre Aiden. Iei micul-dejun cu noi?

Ochii lui se încrețesc cu un zâmbet.

— Dap! Întinde o mână să o atingă pe nas și adaugă: O să încerc să am grijă să fiu mai des aici pentru micul-dejun.

Chipul lui Sophie se luminează cu totul, însă eu mă trezesc urmărindu-l pe Aiden. O văd, felul în care observă cum un lucru atât de simplu schimbă complet lucrurile în ochii acestei fetițe, observ cum îl încântă, și-mi declanșează o senzație cu totul nouă în suflet – caldă, pufoasă și ciudată. Îmi dau seama că mă face fericită să-i văd pe ei doi fericiți și, în același timp, îmi dau seama că nu are nimic de-a face cu istoria ciudată dintre mine și Aiden și totul cu felul în care această mică familie se strecoară încet în inima mea.

E ceva ce ar putea fi periculos și care, din nefericire, *are* totul de-a face cu Aiden și istoricul nostru ciudat.

Îi urmăresc cum continuă să flecărească fericiți în timp ce mă dau jos de pe taburet și încep să-mi fac de lucru cu clătitele, un val ciudat de emoții lăsându-mă tăcută cu propriile gânduri în timp ce cântăresc tot ce s-a întâmplat în ultimele 24 de ore. Sunt perfect conștientă că există o parte din mine care se va întreba mereu ce s-a întâmplat cu *A* sau mai bine zis Aiden, bănuiesc, dar știu că cel mai bun plan de acțiune e să îngrop orice emoție pe care o am legată de orice am avut împreună cu un an în urmă, să o îngrop atât de adânc,

încât să nu poată distruge ceea ce am descoperit împreună cu această mică familie care îmi doresc cu disperare să-și găsească fericirea. Pentru că, dacă există un singur lucru de care să fiu convinsă, mai mult decât orice altceva... acesta este că Aiden nu poate ști niciodată ce știu eu.

Indiferent cât de mult îmi doresc să întreb.

Încă mă deranjează și mai târziu, când intru în clădirea din campusul St. Augustine, târându-mi picioarele spre laborator ca să-mi găsesc locul înainte să înceapă cursul. Aș fi entuziasmată de ziua de azi de vreme ce lucrăm cu masa Anatomage[1] – însă acum sunt preocupată de idei despre trecut și prezent care se ciocnesc pentru a forma un mediu de viață foarte derutant. Ratez complet introducerea profesorului, rămânând aplecată peste bancă și ronțăindu-mi unghia.

Abia când ne împărțim în grupuri de studiu, colega mea de laborator, Camila, face în cele din urmă un comentariu despre comportamentul meu ciudat.

— Ce-i cu tine? N-ai fost aproape deloc atentă când ne explica cum să folosim setările mesei.

— Știu, oftez, frunzărind ghidul de instrucțiuni. Doar ceva ciudățenii pe acasă.

— Oh! Încă mai ești bonă?

— Aham!

— Copilul e de vină? Ai zis că are nouă ani, nu? Am o nepoată de vârsta asta. Pot fi al naibii de răi.

— Nu, nu, ea e grozavă, o asigur. E vorba doar de câteva schimbări ciudate la mine.

— Îhî!

[1] Masă digitală de proiecție 3D pentru vizualizarea anatomiei, utilizată pentru studiul anatomiei și fiziologiei (n. tr.).

Mă priveşte cu o sprânceană ridicată înainte să se aplece peste masa mare, luminată, și să dea deoparte venele de pe cadavrul digital ca să se poată uita mai îndeaproape la oasele încheieturii.

— Ai zis că sunt doar puștoaica și tatăl ei, nu? Sigur e ciudat. Să locuiești împreună cu un tip straniu.

— Nu e straniu, insist. Amândoi sunt chiar grozavi.

Doar că tatăl mi-a zis detaliat în repetate rânduri cum să-mi provoc un orgasm.

Dar nu pot spune aşa ceva.

— Bunica mea zice că o fată tânără care locuieşte cu un bărbat necăsătorit e o rețetă pentru dezastru.

— Mersi! bombăn. Mă face să mă simt mai bine.

Camila râde.

— De asemenea, are vreo 80 de ani. Aşa că uneori am tendința s-o ignor.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la Wanda, veşnica burlăciță, întrebându-mă ce ar avea ea de spus în privința asta. Îmi dau ochii peste cap. Probabil că pur și simplu mi-ar zice să i-o trag și să termin cu asta.

— Camila, încep precaut, gândindu-mă că un terț imparțial s-ar putea să fie exact ceea ce îmi trebuie. Ce ai face dacă te-ai întâlni cu cineva pe care l-ai cunoscut cândva... foarte bine, dar nu își mai amintește de tine?

Strâmbă din nas.

— Chestiile astea chiar se întâmplă? Vrei să spui că îl cunoşti din copilărie?

— Nu, nu din copilărie... E complicat.

Camila încetează să se mai joace cu setările mesei, aruncând o privire spre profesorul care e prins într-o discuție cu un alt grup ce are niște probleme.

— Cât de bine îl cunoşteai?

Păi... obişnuia să mă privească jucându-mă cu sfârcurile.

— Destul de bine, răspund în schimb. Dar a fost mai mult o prietenie... online.

— Hmm!

Se bate cu un deget în bărbie.

— Dacă a fost mai mult online... faptul că s-ar putea să nu te recunoască are mult mai multă logică. Poate că pur și simplu ar trebui să-i spui? Probabil s-ar bucura să-și dea seama că ești tu. Doar dacă nu ați încheiat lucrurile în termeni nu prea grozavi sau ceva de genul.

Privesc în jos încruntată. Nu există nicio modalitate potrivită prin care să explic maniera prin care eu și Aiden, sau mai bine zis *A*, ne-am despărțit. Ceea ce înseamnă că nu ne-am despărțit deloc. Pur și simplu... a dispărut.

— S-a terminat destul de... ciudat.

— Păi, reia Camila, atunci poate e un lucru bun că nu își amintește, nu? Altfel ar putea fi al dracului de stânjenitor.

Se întoarce la masă ca să înceapă să despartă metacarpienele; vorbele ei mi se răsucesc prin minte, făcându-mă să mă simt deopotrivă ușurată, cât și, surprinzător... mai deprimată.

„Poate e un lucru bun că nu își amintește."

Atunci, de ce chestia asta mă face să mă simt atât de nasol?

Săptămâna asta, Aiden își ține promisiunea de-a fi mai prezent dimineața și după-amiaza devreme, având grijă să-și petreacă acasă cât de mult timp posibil înainte să fie nevoit să plece la serviciu. Acum o săptămână, treaba asta m-ar fi umplut de entuziasm, însă acum, că știu ce știu, înseamnă că sunt în permanență cu nervii întinși la maximum. Îmi tot spun că, dacă nu m-a recunoscut până acum, în niciun caz nu o va face de aici înainte. Adică masca și peruca pe care le-am purtat în timpul petrecut pe OnlyFans par să fi făcut

exact treaba pe care mi-am dorit-o, și știu că ar trebui să fiu ușurată că el pare să nu aibă nici cea mai vagă idee că locuiește cu o femeie pe care a plătit-o de mai multe ori să se atingă singură.

Atunci, de ce oare *mă deranjează* treaba asta? Nu *vreau* să mă recunoască. Nu *poate* să mă recunoască.

După câteva zile de mic-dejunuri stânjenitoare și mers în vârful picioarelor prin preajma lui, sunt recunoscătoare să ies din casă, acceptând oferta Wandei să luăm cina la ea și folosind această ocazie să-mi limpezesc gândurile. Ea și Sophie s-au plăcut instantaneu, lucru la care mă așteptam, curajul puștoaicei semănând atât de bine cu al Wandei, încât nici nu avea cum altfel să se întâmple. Cine se-asemănă se-adună, până la urmă.

— Hei, ai grijă cu alea! o mustră Wanda pe Sophie când ea se uită prin colecția de pahare de shoturi adunate de Wanda drept suvenire. Unele dintre ele sunt mai bătrâne decât tine.

Sophie îi arată unul anume.

— Pe ăsta chiar l-ai luat din Alaska?

— Să fii al naibii de sigură că da! zice Wanda. Când eram tânără, călătoream mult. Voiam să colecționez unul din fiecare stat. Wanda arată ceva spre hol și adaugă: Am niște albume cu fotografii în dormitor. Du-te și adu-l din bibliotecă pe cel legat în piele roșie și o să-ți arăt câteva poze!

Chipul lui Sophie se luminează în vreme ce încuviințează din cap și o ia la goană pe hol în căutarea premiului ei, lăsându-ne singure.

— Vrei să-mi zici ce se întâmplă cu tine?

De pe canapea, mă încrunt la prietena mea, urmărind-o cum mă studiază de pe locul ei, în balansoarul capitonat din partea opusă a livingului.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă lua cu din-astea! Ești distrasă încă de la cină. Știu când ceva e în neregulă cu tine, fato.

— Nu e nimic în neregulă cu mine, o contrazic. A fost o zi lungă.

Mai degrabă o săptămână lungă.

— Bun, știi că nu sunt o ignorantă, așadar, de ce te porți de parcă aș fi? Îmi dau seama când te macină ceva. Deci de ce nu zici ce ai pe suflet înainte să găsească fata albumul?

Scot un râset sec, aplecându-mă ca să-mi las fața să-mi cadă în palme.

— E chiar așa de evident?

— Pentru mine, da.

— Nici nu știu cum să încep să-ți spun ce e în neregulă.

— Deschide doar gura și spune-mi ce te macină! Nu e chiar așa de greu.

Arunc o privire spre hol ca să mă asigur că Sophie nu ne aude, inspirând adânc doar ca să expir lent.

— E vorba despre contul meu de OnlyFans.

— L-ai reactivat? Pentru că ți-am zis că ai putea...

— Nu, nu, neg, clătinând vehement din cap. Nu l-am reactivat, dar... nu ți-am spus niciodată de ce mi l-am șters.

— Mi-ai vândut niște gogoși cum că te-ai fi săturat de el. Cum se satură cineva de bani făcuți ușor, pe mine mă depășește.

— Da, păi, a fost adevărat, dar... nu *în totalitate*.

— Vai, mamă!

— E stânjenitor, da?

— Scumpo, port în fiecare zi tampoane pentru incontinență urinară. Ce mama naibii crezi că ai putea să-mi spui mai stânjenitor de-atât?

Zâmbesc în ciuda a tot, clătinând din cap în timp ce mă trântesc pe pernele canapelei.

— A existat un tip.

— Întotdeauna există, oftează Wanda.

— A fost... adică știu că era un abonat, nu sunt complet nebună, dar el...

Pufnesc frustrată.

— Doamne, pare atât de stupid!

Compasiunea îi cuprinde chipul, ceea ce are darul să mă facă să mă simt și mai toantă.

— Te-ai apropiat prea mult, nu?

— Părea diferit. Noi... adică, mă urmărea, ca toți ceilalți, dar... stăteam și de vorbă.

— Și? Ce s-a întâmplat?

— Într-o zi, a dispărut. Stabiliserăm chiar și o zi pentru o întâlnire, dar apoi pur și simplu... nu a apărut. După asta, a dispărut. Credeam... Credeam că mă place. Nu e o prostie?

Vechiul junghi mi se instalează din nou în piept când îmi amintesc cum am stat mai bine de o oră într-o cafenea înainte să-mi dau seama că nu vine.

— În primul rând, presupui că orice vină a existat, a fost a bărbatului. Ai țâțe mișto și un creier și mai bun, iar asta înseamnă automat că ești mai bună decât oricine altcineva.

Nu mă pot abține și râd.

— Ar trebui să scriem asta pe un tricou?

— Doar să nu te consideri proastă din cauza unui bărbat! Nu vreau să mai aud vreodată așa ceva. Ai priceput?

Zâmbesc gânditoare.

— Am priceput.

— Așadar, deduc că acest tântălău misterios nu a dispărut, așa cum credeai, nu?

— De unde știi?

— Sunt bătrână, Cassie. Eu știu tot.

— Eu... da. Nu a dispărut.

— Te-a contactat?

Scot un sunet sugrumat, care cred că ar trebui să fie un râset, acoperindu-mi fața cu palmele.

— E Aiden.

— Pardon?

Îmi dau mâinile la o parte.

— E *Aiden*.

— Șeful tău?

S-ar putea să fie prima oară când o văd pe Wanda mută de uimire, și trec doar zece secunde bune înainte să devină furioasă.

— Te-a angajat din cauza asta? Se ridică din scaun, ți-nându-și un deget întins spre mine și zicând: Jur pe ce-am mai sfânt că o să-mi pun în valoare implantul ăsta de șold și o să-i trag un picior direct în...

— *Șșt!* Nu știa, îi spun, uitându-mă din nou spre hol ca să mă asigur că Sophie e tot în dormitor. Nici acum nu știe.

— Atunci, tu cum naiba ți-ai dat seama?

— Are o cicatrice, răspund încet. Arăt spre abdomenul meu și adaug: Chiar aici. Mi-a povestit o dată despre ea. Nu e... E o coincidență prea mare ca să nu fie el.

— El știe de a ta?

Îmi întind brațul fără să-mi dau seama și-mi masez umărul.

— A văzut-o.

— Recent?

— Nu, sigur că nu. În niciun caz nu ar putea pune lucrurile cap la cap dacă ar vedea-o din nou. I-am arătat-o când încă aveam canalul. El a fost...

Ochii îmi revin la podea și simt cum mi se strânge pieptul.

— El a fost singurul pe care l-am lăsat vreodată s-o vadă.

— Deci cu siguranță nu știe cine ești.

Clatin din cap.

— Nu are cum.

— Dar nu ești curioasă de ce...

— Normal că sunt, însă... a dispărut el cu un motiv. E clar că nu a fost la fel de implicat ca mine, și nu crezi că s-ar simți stânjenit dacă ar ști cine sunt? Suficient de stânjenit cât să mă concedieze, pun pariu!

— Rahat! Wanda își încrucișează brațele la piept, încruntându-se la covor, și reia: Crezi?

— Adică, *tu* ai vrea ca în casa ta să locuiască o femeie oarecare, pe care ai văzut-o dezbrăcată și ai părăsit-o virtual? Nu prea îmi pot imagina o situație mai stânjenitoare decât asta.

Bate absentă din picior, meditând la asta.

— Păi, să fiu a naibii!

— Exact! Cum am zis, stânjenitor.

— Așadar, ce-ai de gând să faci?

Îmi azvârl mâinile în aer.

— Ce pot să fac? Trebuie doar să am grijă să nu afle. Dacă nu și-a dat seama până acum, cred că se poate spune că nici nu va afla. Atâta timp cât nu vede – mă încrunt când pielea mutilată de pe spatele meu mă furnică amintindu-mi –, cred că o să fie bine.

— Dar *tu* o să fii bine?

— Eu...

Îmi lipesc buzele strâns, simțind în piept aceeași strânsoare pe care am simțit-o toată săptămâna.

— O să fiu bine. E o poveste veche. Adică... am trecut peste asta și am nevoie de această slujbă.

Wanda nu pare convinsă.

— Îhî!

— Sunt *bine*, insist. Pe bune!

— Cassie, doar mincinoșii spun că sunt bine. Știi asta, nu?

— Nu cred că e adevărat.

— Bineînțeles că e. Eu știu asta mai bine ca tine.

— Nu poți să îmi arunci *mereu* în față faptul că ești bătrână, numai pentru că îți convine.

— Până acum mi-a mers, replică ea, ridicând din umeri. Acum mă privește cu îngrijorare pe deasupra ochelarilor.

— Fato, nu vreau să văd că suferi. Doar... ai grijă!

— L-am găsit!

Pe hol se aude tropăitul unor pași mici, ceea ce ne atrage atenția. Sophie se întoarce în living cu premiul ei legat în piele, mult prea încântată de niște poze vechi. Trântește albumul pe măsuța de cafea și apoi se așază în genunchi lângă ea.

— Ai poze cu urși polari?

Wanda chicotește, instalându-se înapoi în balansoar.

— Dulceață, n-am văzut niciodată un urs polar. Totuși, cred că o să găsești pe undeva pe acolo o poză grozavă cu un elan.

Fata ridică din sprâncene.

— Un *elan*?

— Cu coarne cu tot, răspunde Wanda cu un rânjet.

— Cassie, tu ai văzut vreodată un elan?

Clatin din cap.

— Niciodată.

Sophie bate ușor cu mâna lângă ea, pe covor.

— Vino să te uiți cu mine!

— Bine, bine, râd! ridicându-mă de pe canapea ca să mă așez lângă ea pe podea.

Ne arată fiecare poză cu zăpadă care îi atrage atenția în album, ba chiar țipă de încântare când găsește poza cu elanul

despre care vorbeam mai devreme. Wanda îi povestește tot despre cum s-au întâlnit cu acea creatură enormă și, în timp ce ele vorbesc, mă gândesc la ce a zis Wanda.

„Doar mincinoșii zic că sunt bine."

E amuzant, având în vedere cât de corect e, pentru că adevărul e că nu sunt bine, nu chiar. De fapt, trăiesc într-un coșmar făcut cu mâna mea. Un purgatoriu construit din propriile mele alegeri. Pentru că mă pot preface că nu mă interesează de ce a dispărut Aiden din viața mea acum un an, mă pot preface că nu îmi mai pasă, sau, cel puțin, aș fi putut s-o fac, probabil... înainte să-l cunosc.

În ultimul timp, m-am mințit în tot felul de privințe. M-am mințit și mi-am zis că vreau să fac treaba asta să funcționeze doar pentru binele lui Sophie. Că nu contează că Aiden e *A*, pentru că, în final, asta e doar o slujbă, el e doar un tip, eu sunt doar bona, și nu există niciun motiv pentru care să las oricare dintre aceste lucruri să mă deranjeze.

Însă acum el are un chip. Spune glume. Mă întreabă cum mi-a fost ziua. O sărută pe păr pe fiica lui. Distruge clătite. Mă ascultă când îi povestesc îngrijorările mele. Își face griji pentru cum mă simt. Și, sigur, arată atât de bine, încât uneori e destul de dureros să mă uit la el – însă acest lucru nu e nici pe departe la fel de important.

Deoarece, oricât de mult mi-ar plăcea să mă prefac că nu-i așa... chiar *îmi place* de Aiden. La fel de mult pe cât credeam că îmi place de *A*. Și, oricât de mult mi-aș spune iar și iar că nu vreau să afle cine sunt și să rupă din nou orice legătură cu mine pentru că i-ar face rău lui Sophie, în adâncul sufletului știu că și *pe mine* m-ar răni. M-ar durea ca el să dispară din nou și să știu ăsta e cel mai periculos lucru dintre toate.

Mai ales de vreme ce, dacă află... asta e exact ceea ce va face.

Conversație cu @alacarte

@alacarte
ți-a trimis un bacșiș
de 50$

Mulțumesc pentru discuție!

CAPITOLUL 10

Cassie

— V-AȚI DISTRAT ASEARĂ LA PRIETENA LUI CASSIE?

Sophie încuviințează din cap în timp ce ia o gură din cerealele Frosted Flakes.

— E foarte ciudată.

— Ciudată? Aiden mă privește curios și adaugă: Ciudat e bine?

Dau din cap.

— În limba lui Sophie... cred că da.

— Ah! chicotește Aiden. Bineînțeles!

E o dimineață obișnuită de duminică. Ne-am trezit ca de obicei, luăm micul-dejun ca de obicei și totul pare ușor și drăguț și lipsit de griji. Și este, în mare parte. Cu excepția mea.

Mă tot întreb dacă o să observe că mi-e greu să mă uit la el ori dacă la un moment dat o să observe modul în care obrajii și urechile mi se încing atunci când o fac prea mult timp. De fiecare dată când se întâmplă, când privirea îmi pică asupra lui și rămâne acolo mai mult de câteva secunde, îmi amintesc tot ce a văzut Aiden, cât de multe nici măcar nu *își dă seama* că a văzut... în întregime, așa cum sunt. Îmi amintesc discuții

șoptite și cuvinte dulci, murdare, toate murmurate într-o cameră întunecată de care, probabil, nu-și mai amintește.

Tot acel timp în care mă întrebam cum arăta, iar acum, că am o gură pe care să o potrivesc cu acele cuvinte, mâini pe care să le potrivesc cu toate chestiile pe care mi-a spus că vrea să le facă cu ele... mi-e greu să mă gândesc la altceva când mă uit la el.

— Tu ce zici, Cassie?

Clipesc spre Aiden, cu lingura la jumătatea drumului spre gură, fără să fi auzit ultimele secunde din discuția lor.

— Scuze, ce-ați zis?

— Am întrebat-o pe Sophie ce vrea să facă de ziua ei. E joi.

Sophie se ridică de pe taburet.

— Vreau să merg la Disneyland!

— O, uau! exclam surprinsă. Disneyland?

— Un țel destul de măreț, având în vedere programul meu, intervine Aiden uluit.

Râd.

— Da, cum ai putea să faci așa ceva?

— *Haide!* se văicărește Sophie. Te rog?

— S-ar putea să fie dificil de îndeplinit la cât de aglomerat a fost restaurantul în ultima vreme, răspunde Aiden jalnic. Poate peste vreo lună?

Lui Sophie îi pică fața. Se întoarce spre castronul cu cereale în timp ce împinge mâhnită lingura prin lapte.

— Oh!

— Sophie, oftează Aiden. Știi că mi-ar plăcea mult să...

— Trebuia să mă ducă mama, îl întrerupe fata pe un ton coborât. Anul trecut, de ziua mea.

Îi întâlnesc privirea lui Aiden, văzând vinovăția din ochii lui când îmi aruncă o privire neajutorată. Ridic din umeri,

neștiind ce să spun, și dau din cap spre Sophie în ceea ce sper că e un gest încurajator. Aiden scoate un oftat înainte să-și treacă degetele prin păr, întinzând o mână să o mângâie pe Sophie pe cap.

— Presupun că... putem găsi o soluție.

Sophie se luminează imediat la față.

— Serios?

— Cred că pot să-mi iau o zi liberă, continuă el. Anaheim e la o oră de mers cu mașina... Am putea petrece ziua în parc și apoi să ne întoarcem a doua zi, înainte să merg la serviciu... O să găsesc eu o soluție.

Îi aruncă o privire severă.

— Dar va trebui să-ți întrebi profesorii dacă îți pot trimite acasă temele pentru zilele în care vei lipsi.

— Pot să intru eu să vorbesc cu ei când o duc mâine la școală, mă ofer.

Aiden îmi zâmbește recunoscător într-o manieră ce-mi trimite fluturi în stomac. *Fir-ar să fie!*

— Ar fi grozav.

— Și poate veni și Cassie, nu? întreabă Sophie cu nerăbdare.

Eu și Aiden ne uităm unul la celălalt, el părând nesigur.

— Nu știu dacă ar vrea și Cassie...?

— Ea vrea să vină, insistă Sophie, uitându-se la mine. Nu-i așa?

— Eu... nu aș vrea să mă amestec în activitățile voastre în familie.

Sophie se bosumflă.

— Nu o să fie la fel de distractiv fără tine.

— Eu...

Arunc o privire spre Aiden, căutând ajutor.

— Nu știu dacă...

— Ești binevenită, mă liniștește Aiden. Dacă vrei. Îmi zâmbește ușor timid și completează: Fără tine nu ar mai fi la fel la distractiv.

— Oh!

Din expresia lui Sophie, văd că nu am cum să refuz.

— Păi... dacă sunteți siguri că vreți să vin...

— Poate am putea fugi miercuri dimineață?

Aiden își scoate telefonul ca să verifice ceva.

— E cu o zi mai devreme, dar de obicei mijlocul săptămânii e cel mai liniștit la noi. Probabil ar fi mai bine. Ar merge? Ai vreun plan?

— Sună perfect, răspund crispată, calculând în minte costurile. Dacă îmi zici cât costă biletele...

— A, nu! mi-o retează Aiden, clătinând din cap. Nu-ți face griji! Mă ocup eu. Pot să fac rezervări diseară, în pauză.

— Nu te-aș putea lăsa...

— Vreau să o fac. Nu-ți face griji!

— OK!

Sophie îl trage de mână pe tatăl ei.

— Poate veni și mătușa Iris?

— O, eu...

Aiden pare nesigur.

— Nu știu dacă ar vrea.

Ne uităm unul la celălalt și, din nou, dau din cap încurajator. Aiden îi zâmbește ușor lui Sophie.

— O să o sun și o s-o întreb dacă ar vrea să meargă.

Sophie deja ciripește de încântare, uitând de cereale când mă întreabă dacă se poate duce să o sune pe Wanda să o anunțe despre excursie. Aiden pare derutat după ce îi dau telefonul meu și ea fuge cu el.

— Nici măcar nu pot exprima în cuvinte cât de bine s-au înțeles ea și Wanda.

Aiden zâmbește.

— Evident!

— Acum sunt practic cele mai bune prietene, glumesc. Sunt dată la o parte chiar în timp ce vorbim.

— Mă bucur că ai dus-o. Doar despre asta a vorbit toată dimineața. Pare că s-a distrat de minune.

— Stai s-o cunoști pe Wanda! râd. O să înțelegi.

— Abia aștept! Pare totuși îngrijorat când zice: E o idee groaznică să o invit pe Iris?

Ridic din umeri.

— Inconfortabilă, poate, dar nu groaznică. Ar putea fi o ocazie grozavă să îngropați securea.

— Corect! răspunde absent, dând din cap. Ai dreptate.

Iau încă o gură de cereale doar ca să nu fiu nevoită să mă mai uit la el, fiecare secundă în care îi privesc fața însemnând încă vreo câteva bătăi adăugate la ritmul inimii. Și înainte era atât de stânjenitor? Tâmpită întrebare! Bineînțeles! Totuși, cu siguranță e și mai stânjenitor acum, că știu că m-a văzut dezbrăcată.

— Nu ți-am mulțumit cum se cuvine, continuă el.

Îmi ridic privirea spre el.

— Pentru ce?

— Doar... pentru că ai rămas cu noi. Cu Sophie, vreau să zic. Te adoră.

Partea asta e ușoară, fără niciun pic de angoasă legată de sentimentele mele pentru micuță.

— Și eu o iubesc. E o puștoaică grozavă.

Aiden dă din cap, părând ușurat.

— Mă bucur că ai răspuns la anunț!

— A, păi... Înghit în sec, simțind căldura familiară în vârfurile urechilor, și adaug: Și eu mă bucur! E grozav!

— Amândoi suntem norocoși să te avem, Cassie, continuă el, făcându-mă să roșesc și mai tare. Sper că știi asta.

E doar bucuros că te porți extrem de frumos cu fiica lui. Nu-ți face iluzii!

— Eu... îți mulțumesc! reușesc să spun, sperând că măcar părul îmi acoperă gâtul, care se încinge din ce în ce mai mult. Serios!

— Sper că încă ești... fericită aici? Ai părut destul de tăcută în ultima vreme.

Ei, rahat!

— Chiar așa?

— Poate că doar mi se pare mie, răspunde el, ridicând din umeri. Am senzația că ai fost... nu știu. M-am gândit că poate erai supărată pe mine.

— Ce?

Chestia asta mă ia prin surprindere.

— Nu sunt supărată pe tine.

— A! Doar că... am impresia că mă tot eviți de când am stat de vorbă.

— Nu sunt supărată. Doar că am avut multe pe cap în ultima vreme.

Se încruntă, ceva în expresia lui dându-mi impresia că vrea să mă mai întrebe ceva, dar nu prea își dă seama cum s-o facă. Sprâncenele încruntate și gura încordată nu-mi oferă niciun indiciu cu privire la ce se gândește, iar acum îmi fac griji că știe, cumva, la ce *mă* gândesc, că poate vedea adevărul de dincolo de minciunile mele neconvingătoare.

În niciun caz nu are cum să știe. Ești în regulă.

— Chiar îmi pare rău, spune. Că te-am împovărat cu toate.

— Pe bune, e-n ordine.

Încerc să zâmbesc, dar, la cât de agitată mă simt acum, pot doar să-mi imaginez cât de fals pare.

— Cred că e un efect secundar al afecțiunii pentru fiica ta.

— Corect! face el, dând din cap. Sper că știi cât de mult... te apreciez.

Îmi țin respirația.

E datorită muncii pe care o faci. Încetează să mai interpretezi!

— Mă bucur! reușesc să spun. Sunt fericită aici. Cu voi.

Câteva clipe, nu mai spunem niciunul nimic, și știu că ar trebui să-mi feresc privirea, că e ciudat să stăm aici și să continui să îl fixez cu privirea, însă problema e că... nici el nu o face. Mă trezesc iar că-mi doresc să aflu la ce se gândește.

— Bun! reia în cele din urmă, expresia încă rămânând la fel de indescifrabilă. Mă bucur!

Deschid gura să spun ceva; ce anume, nu sunt sigură, dar Sophie alege exact acel moment să ni se alăture, așa că ajunge să nu mai fie o problemă.

— Wanda zice să fac poze, mă informează Sophie. Și să-i aduc un pahar de shot.

Aiden ridică o sprânceană.

— Un pahar de shot?

— Dap, încuviințează ea din cap. Un păhărel micuț. Totuși, nu știu ce se bea din el. N-au vrut să-mi spună. Are unul din Alaska!

— Are unul de aproape peste tot, chicotesc.

— *Și* a văzut un elan, completează Sophie.

— Știu, replică Aiden amuzat. Mi-ai zis de elan. De mai multe ori.

Sophie îmi dă telefonul înapoi, privindu-mă nerăbdătoare.

— Deci, ce o să facem astăzi?

— Păi..., încep. Mă gândeam că poate am putea merge din nou în parcul acela care ți-a plăcut. A fost distractiv acolo, nu? Se anunță o zi frumoasă.

— Da! Sună grozav! Se uită încântată la tatăl ei și adaugă: Poți să vii și tu? Te rog? Doar puțin? Pot să mă dau în leagăn *super*sus. Trebuie să vezi.

— A, eu...

Mă privește neajutorat, dar tot ce pot să fac e să ridic din umeri.

— Da, oftează, și îmi dau seama din expresia lui că o să-l facă să rămână în urmă, dar, în mod surprinzător, chestia asta face ca gestul lui să fie cu atât mai drăguț. Mi-ar plăcea să văd parcul. De ce nu fugi sus ca să te îmbraci în timp cât fac eu un duș?

Sophie țipă de bucurie înainte să o ia la goană spre scări, Aiden plecându-și capul istovit înainte să ridice din nou capul ca să-mi întâlnească privirea.

— Trebuie să spun că zâmbetul ăla face să merite seara groaznică pe care o s-o am.

— Supertată! îl laud.

Colțurile gurii i se ridică ușor, și cred că momentele ca acesta mă fac să mă simt cel mai nesigură. Să-l văd atât de lipsit de griji, cu zâmbetul relaxat, ochii frumoși și părul ridicat în toate direcțiile, la fel cum e și al lui Sophie când se trezește... face să-mi fie mult mai greu să mă prefac că nu sunt mai implicată decât ar trebui. Că nu mă gândesc la ce senzație ar crea părul lui printre degetele mele sau zâmbetul lui cu fața lipită de pielea mea.

— Presupun că ar fi bine să mă bag la duș, adaugă, dându-se jos de pe taburet.

Încuviințez crispată în vreme ce se îndreaptă spre scări, fără să mă relaxez până nu iese din raza mea vizuală și rămân singură. Expir, lăsându-mi fața să cadă pe blatul din granit și îngăduindu-i să-mi răcorească obrajii îmbujorați.

Nu mă gândesc la Aiden în duș. Absolut deloc.

Nu știu cine se distrează mai mult la locul de joacă – Aiden sau Sophie. Ultima oră a fost plină de țipetele ei și râsetul lui, Aiden îndeplinindu-i fiecare moft, fie că a fost vorba să o împingă în leagăn sau să urce în urma ei pe scara mult prea mică pentru el, fiind foarte distractiv de urmărit cum silueta lui înaltă încearcă să treacă prin fiecare secțiune.

Rămân la distanță pe banca de pe margine, mulțumită să-i urmăresc petrecând timp împreună. Din când în când, Aiden îmi zâmbește de parcă am avea un secret, lucru care mi se pare ironic de vreme ce *avem* un secret, doar că el nu-și dă seama. Nu știu cât durează până când el se trântește pe bancă lângă mine în timp ce Sophie își face de lucru la carusel cu alți câțiva copii care au venit în dimineața asta, cu obrajii roșii și respirația întretăiată.

— Cred că îmbătrânesc, râde.

— Hai, lasă-mă! replic, dându-mi ochii peste cap. Abia ai puțin peste 30 de ani.

— Fac 32 peste 4 luni. Practic, am depășit limita deja.

— O să am grijă să încep să-ți caut o cameră la căminul de bătrâni.

Mă privește cu o expresie de falsă ușurare.

— Atunci, presupun că ăsta e unul dintre lucrurile pentru care nu mai trebuie să-mi fac griji.

— Ăsta e planul meu, replic pe un ton serios. Să te dau afară din casă și să o cresc pe Sophie drept acolitul meu supermalefic.

— Baftă! pufnește Aiden în râs. Sophie se ceartă cu mine în unele dimineți că nu vrea să se spele pe dinți. Ceva îmi spune că nu va avea răbdarea necesară pentru crimă organizată.

— Of, la naiba! exclam și clatin din cap. Uite cum se duce planul meu pe cinci ani!

Soarele urcă tot mai sus pe cer, iar Aiden își înclină fața, acoperindu-și ochii în vreme ce se încruntă.

— Poate ar fi trebuit să aduc niște cremă de protecție solară pentru Sophie.

— Oricum o să i se facă foame curând. O să fie bine.

— Ai dreptate! O s-o las să se mai joace puțin și apoi putem să mergem. Nu vreau să se ardă.

— Știai că și porcii pot căpăta arsuri solare?

Aiden pare cumva neîncrezător și, totodată, amuzat.

— Unde păstrezi chestiile astea, mai exact?

— M-ai prins!

Ridic pumnul ca să-mi trag una în cap.

— Probabil că ocupă tot spațiul suplimentar pe care ar trebui să-l păstrez pentru ceva mult mai important. Cum ar fi legislația fiscală, poate.

Văd cu coada ochiului cum colțurile gurii i se arcuiesc și trebuie să-mi rețin zâmbetul pentru a nu părea prea năucă. Rămânem tăcuți o vreme, urmărind-o pe Sophie cum se distrează, și nici nu îmi dau seama că încă zâmbesc de una singură până nu îl văd privindu-mă cu coada ochiului.

— Scuze! spun cu sfială. Pur și simplu pare atât de fericită!

Continuă să mă urmărească cu același *ceva* indescifrabil din expresie care mă face să-mi doresc să-i pot citi gândurile.

— Nu, e... N-ai pentru ce să-mi ceri scuze.

— Știu că ultima oară când am discutat mi-am depășit atribuțiile, dar... chiar schimbă lucrurile, aș zice. Faptul că poate petrece mai mult timp cu tine.

— Nu ți le-ai depășit, mă contrazice, ferindu-și în sfârșind privirea ca să o urmărească pe Sophie. Nu ți-ai depășit atribuțiile. Nu ai spus nimic ce nu era adevărat.

— Totuși... Sunt convinsă că e enervant ca o persoană care abia dacă e prin preajmă de o lună să se poarte de parcă ar ști totul.

Scoate un râset aproape neauzit.

— E foarte ciudat. Am impresia că a trecut mai mult.

— Serios?

— Poate pentru că tu și Sophie v-ați înțeles foarte bine.

— Măcar nu mi-a pus niciodată pământ în pat.

Zâmbește ușor, urmărind-o mai departe pe Sophie.

— Mă bucur că nu ești supărată pe mine.

— Jur că n-am fost deloc!

Încerc să mă prefac că nu arunc priviri furișe spre el, că nu observ modul în care vântul îi ciufulește părul sau cum îi vin blugii ori cum tricoul Henley gri îi îmbrățișează pieptul - dar mi-e greu s-o fac când Aiden mă tot surprinde și-mi aruncă și el ocheade.

— Bun! spune în cele din urmă. Pur și simplu mi s-a părut ciudat. De parcă mă evitai.

— Da, păi... tu m-ai evitat primul.

Zâmbește larg.

— Nu suntem prea pricepuți să le facem față emoțiilor, nu?

— Nu știu ce vrei să zici. Din propria-mi experiență, să evit situațiile stânjenitoare e în mod clar cea mai potrivită metodă de-a le face față.

— Deci recunoști că a fost o experiență stânjenitoare, mă tachinează.

Mai mult decât îți poți imagina vreodată, gândesc cu amărăciune.

— Adică, nu am mai avut niciodată o discuție semnificativă cu șeful meu în timp ce era pe jumătate dezbrăcat, deci cred că până la urmă m-am descurcat bine.

— Da… Nu sunt sigur ce m-a făcut să cred că tricoul era cea mai bună soluție ca să șterg berea.

— *Erau* în sertar prosoape de bucătărie în stare perfectă.

— Eram foarte obosit, bine?

E un moment care îmi pare prea lejer, care aproape că mă face să uit toate celelalte rahaturi care mi se învârt prin minte și care mă fac să devin încordată dacă mă gândesc prea mult la ele. Chiar trebuie să fie atât de-al naibii de drăguț? Face să-mi fie mult mai greu să fac un lucru inteligent și să-mi înfrânez toate sentimentele.

Decid că cel mai bine ar fi să schimb subiectul.

— Deci… Disneyland?

— Da, oftează. Deja îmi aud șeful lamentându-se.

— Gândește-te doar la cât de fericită o să fie!

— Ai dreptate. N-o să-și mai încapă în piele.

— Ai fost vreodată?

Face o grimasă.

— Clar nu.

— O, frate! O să fie superdistractiv.

— Cât de mult o să regret?

— Nu-ți face griji, o să fiu eu acolo să mă ocup de toate chestiile dificile!

— Chestiile dificile?

— Ei, știi tu… să îi fac poze cu prințese, să mergem la Castelul Frumoasei Adormite – îți dai seama că o să vrea să se costumeze, nu? Ce părere ai despre montagne-russe?

Aiden arată de parcă e posibil să i se facă greață.

— Care sunt șansele să vrea să petrecem o bună parte din zi la traseul *Star Wars*?

— Eu nu m-aș baza pe asta, râd. Cred că o să ai parte de multă distracție cu prințese. Poate putem prinde o paradă!

Expresia de pe chipul lui mă face să râd și mai tare.

— O să fie atât de distractiv!

— Mă bucur că aştepţi excursia cu nerăbdare, bombăne el.

Mă întind ca să-l bat uşor pe mână.

— Nu te îngrijora, o să am eu grijă să nu te pierzi!

A fost un gest nevinovat, să-mi aşez mâna peste a lui, însă când râsetul îmi amuţeşte, îmi dau seama că e încă acolo şi că Aiden se holbează la locul unde mâna mea o atinge pe-a lui într-un mod care mă face să-mi uit toate ideile. Nu ştiu cât rămânem aşa înainte să-mi revin, dregându-mi vocea înainte să o retrag cât de rapid pot fără să pară ciudat.

— Scuze!

— E în regulă, răspunde el prea repede. Mă bucur că vii!

— Da?

Dă din cap, fără să se uite la mine.

— Pentru Sophie, vreau să zic. Sunt sigur că o să se distreze şi mai mult cu tine acolo.

— Oh! Păi...

„Pentru Sophie." De ce mă deranjează asta? Până la urmă, e singurul motiv pentru care sunt aici.

— Cred că o să fie foarte distractiv.

Acum îşi drege vocea.

— Am sunat-o pe Iris.

— Da?

— Nu poate convinge pe nimeni să se ocupe de magazin timp de două zile. De vreme ce noi ne vom caza undeva prin Airbnb după aceea.

Te rog, nu îmi aminti! mă gândesc în mod jalnic. Şi totuşi, de ce faptul că voi sta în acelaşi loc închiriat împreună cu Aiden mă face să mă agit, de vreme ce *locuim* împreună, e dincolo de puterea mea de înţelegere.

— Păcat! spun, deşi, în mod ciudat, vorbesc serios. Ştiu că Sophie o să fie dezamăgită.

Aiden încuviințează din cap.

— O să treacă pe la noi vineri, înainte să se ducă la serviciu.

— Ei, măcar ăsta e un lucru bun. A fost ciudat? Apelul?

— Ăăă...

Își țuguie buzele o clipă înainte să clatine din cap.

— Părea... recunoscătoare. Că am întrebat-o. S-ar putea să fie cea mai ușoară discuție pe care am avut-o cu ea în ultimul an.

— Poate că vede că încerci să găsești o cale de mijloc.

— Poate. Se uită la mine și adaugă: Mulțumesc că mi-ai sugerat s-o fac!

— A, păi... Încerc să par nonșalantă: Doar aveam grijă de Sophie.

Și de tine, nu mai completez.

Cred că acum nu mai avem niciunul ceva de zis; o liniște ciudată se instalează între noi în timp ce o privim pe Sophie, care s-a mutat la barele de cățărat. Stăm așa până când o femeie cu un cărucior trece pe lângă noi ca să ocupe banca de alături, gâfâind când trântește o geantă cu scutece pe jos, lângă ea.

— Vă deranjează dacă stau aici?

— Nu, sigur că nu, îi răspunde Aiden. Chiar te rog!

Femeia pare că duce de câteva zile lipsa unui somn liniștit de-o noapte, cu părul prins într-un coc ciufulit și cu cearcăne negre sub ochi.

— Slavă cerului că există parcul, nu? râde ea în timp ce-și face de lucru cu funda bebelușei din căruț. Aș lua-o razna dacă nu l-aș putea aduce pe fratele ei aici ca să-și mai consume din energie.

Mă aplec să îi văd mai bine bebelușul.

— E adorabilă. Ce vârstă are?

— Șase luni. E o neastâmpărată, dar măcar ea stă într-un loc.

Dă din cap spre un băiețel brunet care se urcă pe scara de cățărat.

— *El* nu pare să obosească niciodată. Atunci ne zâmbește amabilă și întreabă: Care e al vostru?

— Fiica mea, răspunde Aiden, arătând spre barele de cățărat. E acolo.

— E o scumpete.

Aiden zâmbește cu recunoștință.

— Mulțumesc!

— Sunteți o familie atât de drăguță! zice dintr-odată, iar obrajii mi se înroșesc imediat.

— Oh, noi nu suntem...

— Daniel! Ce-am spus eu?

Ne privește spășită.

— Scuze! Trebuie să mă duc să mă asigur că nu strică ceva.

Ne lasă acolo, împingând grăbită căruciorul ca să-și verifice fiul, care acum atârnă pe scară cu capul în jos, iar când îmi găsesc în sfârșit curajul să mă uit la Aiden, și el pare la fel de stânjenit ca mine.

— Presupun că era inevitabil să se întâmple, rostește el cu un râset ușor timid. Nu-i nicio mare scofală.

— Corect!

Îmi întind mâna ca să-mi dau după ureche o șuviță de păr rebelă, uitându-mă în jos la beton.

— Totuși, e ridicol.

Aiden își înclină capul spre mine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că...

Cred că, în încercarea mea de-a face lucrurile mai puțin stânjenitoare, le înrăutățesc și mai tare.

— Păi, e evident că tu nu ești de nasul meu. Ești de fapt de pe o cu totul altă planetă. Așa că mă îndoiesc că prea mulți vor face aceeași greșeală.

— Crezi că nu sunt de nasul tău?

Iisuse Hristoase, ce-am făcut? E prea târziu să o iau la fugă?

— Adică... obiectiv vorbind, e evident că ești...

— Eu nu cred că e chiar așa de evident. Obiectiv vorbind.

Gura de aer pe care aveam de gând s-o înghit îmi rămâne captivă în plămâni și, când găsesc curajul să arunc o privire spre el, expresia îi e cât se poate de serioasă.

— Ce?

— Dacă s-ar pune problema așa, tu nu ai fi de nasul meu.

Casc gura, surprinsă.

— Ce? În niciun caz...

— Cassie, trebuie să știi...

Clipește, părând să-și dea seama de subiectul discuției pe care o purtăm în clipa asta.

— Bine! Cred că acum s-ar putea să depășesc eu o limită.

— Nu, e-n regulă, n-am vrut să...

— Doar că nu cred că ar trebui să insinuezi vreodată că nu ești suficient de bună pentru cineva, îmi spune direct. Cu atât mai puțin pentru mine.

Habar nu am ce să răspund la asta, rămânând în fund pe bancă, cu gura deschisă și bâjbâind după un fel de răspuns. Spune, cumva, că *este* de nasul meu? De parcă s-ar fi gândit la asta? Sau doar se poartă frumos? Îmi e prea teamă să întreb; totul la discuția asta urlă „pericol!"

Ne holbăm unul la celălalt un timp ce îmi pare mult mai lung decât cele zece secunde care trec cu adevărat. Observ cum privirea lui Aiden coboară spre gura mea și felul în care gâtul i se mișcă atunci când înghite în sec, iar pieptul i se ridică și coboară mai greoi decât acum o clipă.

— Hei, tată! Vino să mă împingi!

Aiden își întoarce brusc capul, continuând să respire ceva mai greoi decât ar trebui când o vede pe Sophie făcându-i cu mâna din partea opusă a locului de joacă. Se uită din nou de la ea, la mine, la ea, clătinând în cele din urmă din cap înainte să se ridice de pe bancă.

— Scuze! A fost... N-ar fi trebuit să...

Inspiră adânc pe nas, doar ca să expire pe gură.

— Pur și simplu uită că am zis ceva!

Nu mai zic nimic pentru că habar n-am ce aș putea spune. Nu fac decât să-i privesc spatele în timp ce se îndepărtează. Iar și iar, mintea mea întoarce pe toate părțile fiecare cuvânt pe care mi l-a spus ca să încerc să le aflu înțelesul, ajungând la tot felul de concluzii, fiecare având mai puțină logică decât precedenta. Oare Aiden chiar mi-a spus, într-o manieră ciudată, pe ocolite, că sunt mai mult decât de nasul lui? Și că e și el de nasul meu?

Și ce mama naibii înseamnă asta, dacă asta a zis?

Îmi ia foarte mult timp să mă mișc de pe bancă în vreme ce gândurile mi-o iau la goană, știind că voi face complet opusul a ceea ce m-a îndemnat să fac.

„Pur și simplu uită că am zis ceva!"

Corect! Sigur asta am să fac.

Conversație cu @alacarte

 Să fiu al dracului, Cici!
A fost incredibil!

Tu mi-ai zis să fac
gălăgie. 😊

N-o să pot să dorm
în noaptea asta,
 gândindu-mă la tine
cum implorai să mă ai.

 Habar n-ai cât de mult
îmi doresc să ți-o trag!

Cred că încep să-mi dau
seama. 😏

CAPITOLUL 11

Cassie

AIDEN LA DISNEYLAND SE DOVEDEȘTE A FI UNA DINtre cele mai ilare chestii pe care le-am experimentat vreodată. Pare complet nelalocul lui în tricoul negru, cu ochelari de soare negri și blugi negri – cu cel puțin un cap mai înalt decât majoritatea celorlalți vizitatori și cu o expresie permanentă ce e, în egală măsură, atât plină de agitație, cât și de un stoicism hotărât. Chiar și așa, acceptă cu calm tot ce îi propune Sophie. Poartă urechile pe care l-a implorat fata lui să și le pună, care sunt la fel ca ale mele și ale ei. Așteaptă răbdător în magazinul de costume (se pare că nu e prea mare pentru prințese, până la urmă) în timp ce ea se echipează cu tot tacâmul: rochie, tiară, baghetă și pantofi. Se dă până și în fiecare atracție în care îl roagă să se dea, deși sunt destul de sigură că s-ar putea să-i fie frică de înălțimi. Nodurile degetelor îi erau albe precum creta când Sophie l-a convins să se dea în Incredicoaster.

Ar fi ziua perfectă... dacă nu ar fi aerul ăsta ciudat între noi.

După ce duminică Aiden ne-a lăsat în parc ca să se ducă la serviciu, discuțiile dintre noi de atunci și până acum s-au

limitat la nimic mai mult decât saluturi și rămas-bunuri stânjenitoare și un mesaj scurt despre bilete și rezervări la un Airbnb oarecare din apropiere. Nu a mai zis nimic despre schimbul straniu de replici din parc – de fapt, de atunci nu a mai zis nimic altceva decât a fost necesar. Chiar și în timpul călătoriei de o oră spre Anaheim de azi-dimineață, am impresia că mi-a vorbit doar când era absolut necesar, reluând ciclul nostru de schimburi de replici în care evităm toate chestiile stânjenitoare.

Abilitățile noastre de comunicare par să se fi înrăutățit, până la niveluri elementare, când fiecare dintre noi crede că a încălcat limita. Ar fi enervant dacă nu m-aș purta la fel de prostesc; se pare că nici eu nu reușesc să mă conving să aduc subiectul în discuție, așa că nu cred că pot fi cu adevărat supărată pe el.

Până la mijlocul zilei, îmi dau seama că Aiden e deja epuizat, ascunzându-se sub un copac umbros, pe o bancă, în timp ce eu și Sophie ieșim din Matterhorn. Chipurile, a avut nevoie să se ducă la baie și nu a mai putut rezista, însă eu nu sunt pe deplin convinsă că lui nu îi e teamă de Yeti. Sărbătorita flecărește despre carusel, așezându-și tiara de la Buticul Bibbidi Bobbidi (albastră, pentru că roz era, aparent, prea feminină pentru rochia ei de prințesă) și țopăind pe lângă mine în timp ce-și zărește tatăl.

— Tată, *tată*! țipă încântată în timp ce fuge spre el. A fost super!

— Pun pariu!

Își întinde mâinile la spate ca să scoată două băuturi, dându-ne fiecăreia câte una.

— M-am gândit că s-ar putea să vă fie sete.

Nu ar trebui să mă bucur așa de tare pentru o sticlă de Snapple, dar nu mă pot abține. Am pomenit doar o singură

dată, în trecere, aroma mea preferată, și aparent lui Aiden i s-a părut un lucru suficient de important ca să-l țină minte. Îl agit, oferindu-i un zâmbet plin de recunoștință.

— Ceai de piersici.

— Mi s-a zis că îți curge deja prin vene.

Îmi concentrez atenția asupra sticlei doar ca să nu-mi vadă rânjetul tâmp în vreme ce desfac capacul. Îl întorc ca să citesc curiozitatea și râd, iar el își înclină capul, curios.

— Ce?

— Chiar nu pot să-mi imaginez așa ceva, pufnesc, ridicând capacul ca să le pot citi și lor. „Cele o sută de pliuri din pălăria unui bucătar reprezintă cele o sută de modalități prin care poți găti un ou."

Aiden râde, întinzând mâna.

— Imposibil!

Îi așez capacul în mână.

— *Poți* găti în o sută de feluri un ou?

— Păi...

Se încruntă.

— Chiar nu știu. Ar trebui să știu?

— Toți bucătarii profesioniști pe care îi cunosc sunt pasionați de ouă, țâțâi.

Colțurile gurii lui Aiden se arcuiesc, și asta s-ar putea să fie cel mai normal moment pe care l-am avut de duminică încoace.

Sophie, se pare, nu e interesată de acest schimb de replici, dând pe gât o înghițitură din Gatorade-ul ei și exclamând sonor după aceea.

— Vreau să mă dau iar în Matterhorn! chiuie ea. Putem s-o facem încă o dată? Îl privește implorator pe Aiden și insistă: *Tati. Chiar* ți-ar plăcea. Putem?

— Ăăă, eu... Îi zâmbește, deși pare agitat în timp ce-i răspunde: Să știi că mai avem o grămadă de locuri unde trebuie să ajungem. Ce-ai zice să mă dau cu tine în următoarea?

— Bine! se îmbufnează fata, iar eu o împung ușor cu cotul.

— Cred că tatălui tău îi e frică de Yeti.

— Ce? face ea, privindu-și tatăl cu îngrijorare. Ți-e frică?

Aiden ridică o sprânceană.

— Nu mi-e frică de Yeti.

— Asta sună fix precum ceva ce ar spune cineva căruia îi e frică de Yeti, îl tachinez.

— Sigur că da!

— Zic și eu! ridic din umeri. În clipa în care ai auzit de Yeti, ai avut brusc nevoie la baie.

— Foarte amuzant! replică el cu seriozitate. Vouă nu vi s-a făcut foame?

Sophie își acoperă burta cu mâna.

— Sunt lihnită.

— Am văzut câteva tonete cu mâncare pe-acolo.

Ne arată spre ceva aflat în spate, către Fantasyland.

— Am putea să mergem să vedem ce au.

— Tot mai trebuie să ajungem la Peter Pan!

— O să ajungem și acolo, o liniștește Aiden. Mai avem tot restul zilei.

— *OK!* pufăie Sophie. Atâta timp cât...

Ne ia o secundă să ne dăm seama că Sophie nu ne mai urmează, și, când ne întoarcem amândoi, e clar că altceva i-a captat complet atenția. Urmăresc linia privirii ei spre Fantasyland, mijind ochii să încerc să văd unde se uită.

— Aia e...?

Sophie țipă.

— E Mirabel!

Mă ia de mână și începe să mă tragă după ea, lăsând în urma noastră un Aiden foarte derutat în vreme ce mă trage spre respectiva prințesă Disney. O actriță foarte drăguță, cu bucle negre și piele aurie, țopăie în apropiere într-o fustă verzuie brodată și o bluză albă vaporoasă. Totuși, ochelarii o dau de gol, rotunzi și de un verde-aprins. Se oprește ca să le facă cu mâna copilașilor pe lângă care trece, iar Sophie aproape că hiperventilează pe măsură ce ne apropiem.

— Cassie! Cassie! E Mirabel!

— O văd, râd. Vrei să mergem să faci cunoștință cu ea?

— Pot?

— Du-te! o îndemn, împingând-o spre actrița care a ajuns la doar vreo trei metri de noi. Pe noi ne găsești tot aici.

Sophie efectiv aleargă spre Mirabel, încetinind doar când ajunge la vreo jumătate de metru de ea în timp ce stă răbdătoare deoparte, așteptând ca actrița îmbrăcată în Mirabel să termine de vorbit cu un băiat ce pare doar cu puțin mai mic decât Sophie.

— Ar trebui să știu ce s-a întâmplat adineauri?

Arunc o privire spre Aiden, care ne-a prins în sfârșit din urmă.

— Trebuie să te pui la curent cu nebunia *Encanto*, chicotesc.

— Așa se pare!

Stă lângă mine, cu mâinile în buzunare.

— Nu sunt pe deplin convins că am mai văzut-o vreodată atât de încântată.

— E obsedată de Mirabel, îl informez. E un film drăguț. Ar trebui să-l vezi și tu.

— O să încerc să țin minte să o întreb dacă vrea să-l vedem săptămâna viitoare.

O privim împreună pe Sophie când într-un final îi vine și ei rândul să o abordeze pe Mirabel, luminându-se la față când actrița se lasă pe vine la nivelul ei și-i zâmbește larg. Nu aud ce își zic acolo, dar, dat fiind faptul că Sophie pare că a întâlnit echivalentul președintelui în lumea copiilor, sigur e ceva interesant.

— Supraviețuiești destul de bine universului Disney, comentez, desfăcând sticla ca să mai iau o gură de suc. Credeam că urechile o să-ți pună capac.

Își ridică o mână ca să-și atingă urechile de Mickey Mouse pe care a insistat Sophie să le cumpărăm, doar ca să renunțe la ale ei pentru o tiară în clipa în care a văzut buticul.

— Presupun că așa arată limita extremă a unui tată.

— Sunt drăguțe, nu-ți face griji! râd.

Își drege glasul cu subînțeles.

— Sunt?

— Da, sunt…

E o greșeală să mă uit în sus la el, căci cum Dumnezeu reușește cineva îmbrăcat complet în negru și poartă urechi de Mickey Mouse să arate atât de ispititor? Nu îi văd ochii dincolo de ochelarii de soare, dar nu contează, cred, pentru că e evident că se uită direct la mine.

— Îți stă bine cu ele, adaug puțin mai încet.

Văd cum i se încordează subtil maxilarul doar pentru o clipă înainte să-și întoarcă privirea la Sophie, care o convinge pe Mirabel să-i semneze în carnetul cu autografe.

— Și ție.

Ai putea să-l întrebi pur și simplu, îmi șoptește ceva în minte. *Ai putea să-l întrebi pur și simplu ce-a vrut să spună în parc. Care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?*

Mi-ar putea spune că doar se purta frumos. Asta s-ar putea întâmpla.

— Hei, Aiden, legat de…

— *Tati! Cassie!*

Îmi întorc brusc capul și văd pe Sophie arătând frenetic spre un tufiș din spatele ei, abia reușind să disting un cap cu păr creț și un poncho de un verde smarald. Actorul pare la fel de agitat ca omonimul lui, trăgând cu ochiul din spatele unei crengi și făcându-i timid cu mâna lui Sophie când ea fuge la el.

— Așadar, o să vorbim despre Bruno, fredonez acum.

Aiden se încruntă.

— Ce?

— Nimic, râd. Ar fi bine să ne ducem s-o luăm înainte să intre în hiperventilație.

Probabil că e mai bine așa, mă gândesc. *Curiozitatea a omorât pisica.*

Las-o naibii de pisică, pentru afurisitele mele de sentimente îmi fac mai multe griji!

Nu mai încerc să deschid subiectul tot restul zilei.

Ne petrecem fiecare secundă a zilei explorând Disneyland – Sophie târându-ne de la o atracție la următoarea până după apus. Aiden trebuie s-o ducă efectiv în brațe când s-a terminat totul, fetița fiind mai mult decât încântată să rămânem până la ora închiderii. E greu să-i explici unui copil care tocmai a împlinit zece ani că nu e o idee grozavă să rămână trează chiar și după miezul nopții.

Adoarme în mașină în drum spre Airbnb, însă chiar și fără nimic altceva în afară de sunetul mașinilor care trec pe lângă noi, eu și Aiden pare că nu putem găsi o cale să întrerupem tăcerea plină de încordare. Nu s-a uitat la mine nici măcar o dată de când am plecat din parc, și, chiar dacă

a apus soarele, tot reușesc să-i disting trăsăturile în lumina stradală dacă arunc o ocheadă în direcția lui. O să fie ciudat să rămânem captivi în micul spațiu al Airbnbului dacă lucrurile continuă să meargă așa, neavând plasa de siguranță a unui întreg etaj între noi, așa cum e acasă.

Nu știu cât rămânem așa înainte să mă satur, dar, când aud pentru a patra oară bătăile degetelor lui pe volan, nu mai rezist:

— Cred că putem spune că ziua de azi a fost un mare succes. Probabil o să încerce să poarte rochia de prințesă la școală când ne întoarcem.

Aiden râde încet.

— Merită spectacolul colosal de care voi avea parte când mă întorc mâine la muncă.

— Supertată! îmi reiterez afirmația de zilele trecute.

Abia îi văd umbra de zâmbet.

— Da.

— Pun pariu că nici nu se clintește când o duci în pat!

— Cred că ai dreptate, mă aprobă, și, când mă uit din nou, îl văd aruncând o privire în oglinda retrovizoare. A avut o zi plină.

— Tu te-ai distrat?

— A fost interesant.

— Poate poți purta urechile la serviciu când te întorci.

— A, sigur! Așa o să fac, pufnește.

Rânjesc în întunericul aproape deplin, întorcându-mă cu fața spre geam. E amuzant cum lucrurile pot părea atât de lejere între noi doar ca să devină ciudate câteva momente mai târziu. Aiden își drege glasul, atrăgându-mi atenția, căci, după câte se pare, mai are ceva de zis.

— Ai zis că îmi stă bine cu ele, reia pe un ton mai jos decât cu câteva clipe înainte. Deci...

Îmi întorc un pic capul, simțind cum inima îmi bate mai repede.

— Da. Așa am zis.

— Aveai de gând să mă întrebi ceva mai devreme. Despre ce era vorba?

— Oh!

Înghit în sec, simțindu-mi dintr-odată gura uscată.

— Doar...

Nu e o idee bună, și știu asta. Ar trebui să renunț la subiect, însă nu o fac.

— Voiam să te întreb la ce te refereai zilele trecute.

— Zilele trecute, repetă încet.

— Da, când...

Mă foiesc în scaun, îndreptându-mi spatele în timp ce îmi cuprind genunchii cu brațele.

— În parc. Când femeia aia a zis... când am zis că ești...

Dumnezeule!

— Ai zis că nu e evident.

Pot doar să sper că adună dezastrul pe care i-l trântesc în față, pentru că abia mă pot auzi gândind din cauza pulsului care îmi bubuie în urechi. Simt palpitații și scântei în piept care îmi îngreunează respirația.

— Oh!

Aștept ca el să elaboreze acest „oh", dar nu spune nimic altceva încă un minut, cel puțin. Cel puțin șaizeci de secunde în care devin tot mai panicată că am atins din nou acest subiect.

— Ai zis că e evident că nu sunt de nasul tău, aproape că șoptește.

E posibil să nu mai respir. Mi-e greu să-mi dau seama.

— Ai zis că nu e cazul.

— Pentru că nu e cazul.

Buzele mi se dezlipesc și nu mai arunc priviri furișe; de fapt, sunt aproape complet răsucită în scaun ca să mă uit la el.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Nici eu nu sunt convins că știu.

— Dar trebuie să știi. Asta ai zis. „Trebuie să știi." Ce ar trebui să știu, Aiden?

Văd că acum degetele lui strâng tare volanul, deși tot nu se uită la mine.

— Nu știu dacă ar trebui să vorbim despre asta.

— Oh!

Toate scânteile din piept dispar instantaneu.

— Corect! Bineînțeles!

— Pur și simplu nu cred că-i o idee bună să...

— Înțeleg, îl întrerup. Scuze! Ai dreptate. E complet nepotrivit.

— Cassie, doar...

— Înțeleg, Aiden.

Mă întorc cu fața la geam.

— Pe bune! Doar eram curioasă. Nu-i nicio mare scofală.

Amuțește din nou, iar eu mă trezesc regretând că am adus subiectul în discuție, exact cum știam că se va întâmpla. Luminile stradale trec mai departe pe lângă noi și inima îmi bate prea repede, dar nu reține niciun pic din ciudata senzație de anticipare de mai devreme, doar rușine și o ușoară dezamăgire.

Ar fi trebuit să-ți ții gura închisă!

Tot aștept ca Aiden să mai zică ceva în timp ce ne apropiem de Airbnb, dar nu o face. Încep să cred că am distrus totul – că am creat o situație pe care ne va fi foarte greu s-o depășim. E evident că ar fi trebuit doar să las lucrurile așa

cum erau și că devine din ce în ce mai probabil ca Aiden să fi fost pur și simplu drăguț, iar acum trebuie să-și facă griji că bona lui interpretează lucrurile. Bănuiesc că, dacă aș fi fost în locul lui, și eu m-aș fi simțit ciudat.

Mă încui în baie în vreme ce Aiden o bagă în pat pe Sophie în camera lor, spălându-mă agresiv pe dinți în timp ce rememorez evenimentele zilei. Încerc să-mi dau seama unde aș fi putut greși gândindu-mă că Aiden a vrut să-mi transmită ceva cu tot ce mi-a spus și chiar și cu tot ce nu mi-a spus.

„Cassie, trebuie să știi..."

Dumnezeule! Asta chiar că o să mă țină trează.

Scuip pasta de dinți în chiuvetă înainte să opresc apa, punându-mi periuța de dinți pe poliță și prinzându-mă de marginea chiuvetei ca să mă uit în oglindă. Probabil că e chiar ridicol faptul că eu chiar *speram* că a vrut să spună mai mult de-atât; nimic din toată treaba asta nu urlă că ar fi o idee bună, și, pe termen lung, în niciun caz nu s-ar termina bine. Chiar *dacă* Aiden ar fi interesat. Ceea ce nu este. Sau poate că este, dar pur și simplu știe că e o idee proastă. Poate că doar iau ideea asta în calcul ca să mă fac să mă simt mai bine. Habar n-am.

Îmi trec degetele prin păr și expir, alungând aceste idei tâmpite care, într-un final, nu mă vor duce nicăieri. Trebuie să-mi reamintesc iar și iar că nu contează dacă Aiden e persoana care obișnuia să mă privească. Nu contează dacă el e persoana care am crezut că înseamnă ceva pentru mine, pentru că, la urma urmelor, a dispărut. Iar dacă tot continui să-mi imaginez chestii care nu există, exact asta va face din nou.

După ce termin, închid în liniște ușa băii și ies în hol. E întuneric aici, doar un petic mic de lumină zărindu-se

în capătul holului, spre living, de la lampa rămasă aprinsă acolo – și poate de aceea inițial nici nu-l văd. Intru direct într-un obiect masiv, solid, când mă îndrept spre dormitorul meu, chiar obiectul îngrijorării mele izbindu-se de mine în holul întunecat și luându-mă prin surprindere.

Aiden mă prinde de umeri din instinct, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Cassie?

Creierului meu îi ia o clipă să priceapă faptul că persoana din pricina căreia mi-am făcut griji în mod obsesiv se află la treizeci de centimetri de mine și, de asemenea, mă atinge.

— Scuze! bolborosesc. Nu te-am văzut.

— Nu, e-n ordine! Nu voiam decât…

Pare să observe că încă mă ține de umeri și-și retrage repede mâinile.

— Să-mi iau ceva de băut.

Arunc o privire spre celălalt capăt al holului, unde se află dormitorul lui și al lui Sophie, la trei metri buni distanță de mine.

— Sophie doarme?

— Tun.

— Păi, a fost o zi mare.

Dă din cap.

— Așa e.

Stăm amândoi nemișcați, stânjeniți, Aiden masându-și ceafa în vreme ce eu mă holbez la propriile-mi picioare.

— Te-ai distrat azi, încearcă el. Nu?

— Normal! A fost o zi grozavă.

— Bun, bun!

„Cassie, trebuie să știi…"

Ar trebui să mă bag la somn și gata. Ar trebui să mă bag la somn și să uit că ziua asta s-a întâmplat, să uit tot ce știu

despre cine este Aiden și despre ce a văzut – și să mă trezesc mâine și să mă dedic slujbei mele fără nicio distragere. Pot s-o fac, nu? Pot să mă prefac că Aiden nu reprezintă pentru mine altceva decât tatăl lui Sophie. *Chiar pot.*

Dar, aparent, nu mă pot abține să nu deschid gura.

— Ascultă, în legătură cu ce vorbeam mai devreme...

— Da?

Tonul lui nerăbdător mă ia pe nepregătite, și, când ridic privirea, observ că expresia chipului său se potrivește cu vocea. Creierul mi se agață de asta ca de un pai. Trebuie să-l forțez să tacă și să stea jos.

— Doar... îmi pare rău! Dacă te-am făcut să te simți stânjenit. Nu vreau ca lucrurile să fie ciudate între noi.

— Oh!

Încuviințează din cap, expresia nerăbdătoare stingându-se.

— Da. Nu. N-a fost cazul.

— Cred că doar am făcut o grămadă de presupuneri prostești, adaug, încercând să o transform într-o glumă.

— Prostești, repetă el, nepărând deloc amuzat.

Nu-mi ușurează niciun pic lucrurile.

— Bineînțeles că tu doar erai drăguț, iar eu am interpretat greșit lucrurile. Pur și simplu nu vreau să crezi că nu-mi pot face treaba sau ceva de genul doar pentru c-am crezut că s-ar putea să vorbești serios.

Nu zice nimic și, când ridic ochii spre el, observ că figura îi e aproape îndurerată. Sigur doar înrăutățesc lucrurile. Pare că acum și-ar dori să moară.

Îmi dreg glasul, îndepărtându-mă de el ca să pot evada în dormitorul meu și să mă gândesc la diverse modalități prin care să dispar.

— În orice caz, cred că ar fi mai bine să...

Brusc, Aiden își lasă mâna pe antebrațul meu, fără să strângă, dar punând suficientă presiune cât să-mi dea de înțeles că ar vrea să rămân. Privesc derutată în jos, la mâna lui, apoi din nou la el, văzând că încă se uită la locul din care tocmai m-am mișcat, părând la fel de derutat ca și mine că m-a atins.

— Aiden?

— Nu este, rostește crispat, continuând să evite să mă privească.

Mă încrunt.

— Ce?

— Prostese, spune. Nu e prostese.

Inima începe să mi-o ia la goană. Îmi spun să nu sper, să nu văd prea mult subînțeles în treaba asta, căci de fiecare dată când am făcut-o am fost dezamăgită.

— Nu știu ce înseamnă.

Aiden clatină din cap.

— Nici eu nu sunt sigur că știu.

— Trebuie să-mi oferi mai mult de-atât, replic, frustrată. Mă derutezi.

Râde, dar tot e ceva ciudat.

— Mă *simt* derutat în preajma ta.

— Ce? Ce mai vrea să însem...

— Pentru că nu ar trebui să mă gândesc la tine pe cât de mult o fac.

Tot aerul îmi iese rapid din plămâni.

— Ce?

Acum mă privește fix și, chiar și în întuneric, văd dorința din privirea lui. E suficient ca să-mi taie respirația.

— Și nu ar trebui să mă gândesc la tine *așa* cum o fac.

Știu că în acest spațiu restrâns nu are cum să nu vadă cum înghit în sec.

— Aiden, eu...

— Nu trebuie să zici nimic. Probabil că nici nu ar trebui s-o faci. Știu că întrec măsura. Doar că... simt că o iau razna. Încep să cred că tot acest aranjament a fost o idee rea, dar Sophie pur și simplu te iubește enorm de mult, și nu pot fi eu cel care distruge totul pentru că se pare că nu mă pot abține să...

Nu sunt sigură dacă de vină e întunericul sau modul în care începe să turuie cuvintele, chestie care e în contrast cu personalitatea lui de obicei calmă, dar nu observă când mă retrag din strânsoarea lui și pășesc suficient de aproape ca să acopăr mica distanță dintre noi. Amuțește când se uită în jos la mine, și abia îi pot vedea ochii, unul deschis la culoare și unul închis, ambii fixați la mine. Simt în continuare cum inima îmi imprimă un tatuaj pe coaste și tot mai aud cum sângele îmi pulsează în urechi în timp ce mă îndoiesc de mine însămi, chiar și acum, dar ceva îmi dă curaj când îl văd cum mă privește.

— Și dacă – înghit în sec, privirea mea urcând de la gura lui înapoi spre ochi – eu nu vreau să te oprești?

Îi aud icnetul slab.

— Ce?

— Cine zice că tu ești singurul? Dacă și eu m-am tot gândit la tine?

Nu cred că e ceva conștient, felul în care ridică mâinile și degetele lui ating bucățica de piele dintre tivul tricoului și pantalonii mei scurți de bumbac, care acum îmi amintesc că au imprimeu cu inimioare.

Vocea îi e imposibil de joasă acum, aproape răgușită.

— Te-ai gândit?

— De săptămâni bune, recunosc, simțindu-mă curajoasă.

Mă prinde de șolduri.

— E o nebunie, nu?

Nici nu-ți închipui câtă dreptate ai!

— Nu mă deranjează puțină nebunie, șoptesc, cu gura la câțiva centimetri de a lui.

Îi simt fierbințeala palmei alunecându-mi pe sub tricou, luând forma taliei mele când privește în jos spre pieptul meu.

— Porți din nou tricoul ăsta.

— E preferatul meu.

Scoate un sunet pe care nu l-am mai auzit niciodată din gura lui, ceva ce seamănă cu un geamăt și un vaiet pe care îl simt până în degetele de la picioare.

— Și al meu.

Devine incredibil de nemișcat când îmi pun mâinile pe pieptul lui, lăsându-le să urce ca să-i prindă umerii – și în cele din urmă dându-mi voie să-i simt forma trupului lipit de al meu, așa cum am tot visat cu ochii deschiși că se va întâmpla. Dacă ar fi să mă iau după acel *ceva* tare ce mă împunge în abdomen, cred că pot zice că Aiden spune adevărul când afirmă că s-a gândit la mine.

— E o nebunie, repet.

Îmi las mâinile să-mi alunece din nou în josul pieptului său ferm.

— Ar fi o nebunie și mai mare dacă m-ai săruta.

— Pot?

— *Aiden*.

Nu mai are nevoie de indicii suplimentare.

Gura îi e la fel de moale precum pare, cercetătoare, dar blândă, în timp ce buzele i se lipesc de ale mele. Simt apăsarea exploratoare a limbii lui în timp ce îmi linge întrebător buza de jos și nu mai am nevoie de vreun semn în plus ca să mi le deschid și să-i permit să intre. Când limba lui o atinge pe a

mea, parcă se apasă un întrerupător și, brusc, mâinile îi sunt pe maxilarul meu și în păr și peste tot – trăgând și atingând peste tot pe unde ajung. Îi înghit sunetele pline de dorință când mă lipește de perete, ascunzându-l pe fiecare în minte ca să mi le pot reaminti mai târziu ca pe niște mici comori.

Încă îl simt tare lipit de burtă, iar șoldurile i se împing în sus aproape de parcă nici nu și-ar da seama că o face. Simt cum îmi molfăie buza și apoi îi simt respirația fierbinte pe maxilar, toate senzațiile amestecându-se în vreme ce atingerea lui mă face să iau foc.

— Nu putem.

Îi simt vocea pe piele, plină parcă de suferință.

— N-ar trebui...

Simt un val de panică.

— Ce? Nu putem?

— Nu aici, geme încet. Sophie. Ar putea să...

Să fiu a naibii dacă îl las să se oprească după ce m-a întărâtat atât de tare! Îl împing în spate spre ușa băii, întinzând mâna în spatele lui ca să răsucesc clanța în timp ce intrăm în grabă. Se întoarce ca să aprindă becul, iar acum, că-l pot vedea în lumină – părul ciufulit, gura roșie de la atâta sărutat –, totul pare cât se poate de real.

Chiar o facem?

Aparent, da, dacă ar fi să mă iau după maniera prin care mă sărută pe gât.

— Tricoul ăsta îmi distrage foarte tare atenția.

Îmi dau capul pe spate când gura lui începe să rătăcească, sărutând mica zonă descoperită a claviculei în vreme ce mâna lui alunecă în sus pe partea din față a tricoului meu ca să mă cuprindă chiar sub sân.

— M-am gândit întruna la asta. La ce e dedesubt.

— Nu voiam să...

Scot un sunet gâtuit când gura lui îmi acoperă brusc sfârcul prin materialul subțire, un țipăt slab ce pare mai sonor când reverberează din faianța din baie. Aiden se retrage imediat, ridicându-și privirea spre mine și uitându-se la mine pe sub gene.

— Nu trebuie să faci gălăgie, șoptește. Poți?

— Pot...

Icnetul îmi e mai slab când buzele lui mă acoperă din nou ca să sugă, dar deloc mai blând.

— Pot să nu fac gălăgie.

Mormăie cu gura lipită de sfârc în vreme ce bumbacul din ce în ce mai ud începe să mă frece și să mă gâdile, iar degetele mele îi găsesc părul ca să treacă prin el, trăgându-l aproape. E tot ce mi-am imaginat că o să fie, atingerea lui, atât acum, cât și cu un an în urmă – și o parte din mine se chinuie să priceapă toate astea.

Nu că mi-ar acorda prea mult timp să mă gândesc.

Simt cum mâna îi alunecă de pe talia mea ca să mă apese pe burtă, degetul lui mare mângâind materialul dintre picioarele mele cu o atingere ușoară ca o pană.

— Spune-mi să mă opresc! îmi cere răgușit. Spune-mi să mă opresc, dacă asta îți dorești!

— Nu asta îmi doresc, îl asigur, trăgându-l de păr ca să-l oblig să-și ridice privirea la mine.

Acum ambii ochi îi par întunecați, cu pupilele dilatate și vocea răgușită în timp ce îi cuprind fața ca să-i ridic buzele spre ale mele. Vocea abia mi se aude când șoptesc din nou deasupra lor:

— Te doresc!

Sărutul îi e mai intens acum, și mâinile, mai insistente, iar când degetele mi se încolăcesc pe betelia pantalonilor

lui, agățându-se de chiloții lui ca să dau totul jos, șuieratul lui drept răspuns îmi trezește o bătaie de inimă în alt loc decât în piept.

— *Futu-i!* mârâie lipit de gura mea.

Îmi provoacă în continuare anumite senzații, să-i aud gura rostind cuvinte obscene, dar să-mi înfășor degetele în jurul sculei tari, groase și lungi îmi provoacă și mai multe. Îmi zvâcnește în palmă, pulsează în strânsoarea mea când îmi mișc pumnul în sus și în jos și, când o duc înapoi spre vârf, simt cum umezeala lunecoasă îmi acoperă palma.

Se lasă pe spate ca să mă privească cum îl ating, degetele lui găsindu-mi șoldurile în vreme ce ochii îi rămân fixați la mângâierea mea. Gura i se întredeschide când dă drumul unei răsuflări tremurânde, iar felul în care pare să se agațe de propriul control ca de un fir de ață mă face să mă simt surprinzător de puternică.

— O să mă faci să-mi dau drumul, geme.

Zâmbesc.

— Cred că asta e și ideea.

— Nu vreau să-mi dau drumul în mâna ta.

Mâna îmi încremenește. Îmi apăs degetul pe despicătura udă din capăt, acoperindu-l intenționat înainte să mi-l duc la gură să îl ling, apoi începând să i-o frec din nou și nedezlipindu-mi ochii din ai lui.

— Unde vrei să-ți dai drumul, Aiden?

Se apleacă spre mine, buzele lui atingându-mi ușor maxilarul și limba lui fiind fierbinte pe pielea mea.

— În tine.

— Putem...

Suntem lipiți atât de aproape unul de celălalt, încât îi simt căldura pe abdomen chiar și prin bumbacul tricoului.

Întind grăbită mâna liberă spre pantalonii mei scurți ca să încerc să-i dau jos.

— Pot să-mi dau jos ăștia, dacă doar...

— Nu putem, gâfâie, de parcă l-ar durea.

Ceva în mine se dezumflă.

— Oh! Îmi pare rău! Nu voiam să...

— *Vreau* s-o facem, precizează el, dar nu am nimic. Nu aici.

— Oh! *Oh!*

Înghit în sec, agitată. Sunt superconștientă că îi ating în continuare penisul.

— Am sterilet, îi spun. Și nu sunt... Fac analize în mod regulat, deci, dacă voiai...

Mă privește cu ochi înnebuniți și văd cum trec de la fața mea tocmai până jos, la mâna care încă îl atinge.

— Vreau, îmi zice. Habar n-ai cât de al dracului de mult îmi doresc!

— Iar tu... știi tu. Ești...

— Sunt curat, îmi răspunde.

— Oh! Bine! Dacă vrei să...

Își pune mâinile pe șoldurile mele, ridicându-mă dintr-o mișcare în timp ce mă întoarce ca să mă așeze pe blatul din baie, părând astfel să-mi răspundă. Îi ia doar câteva secunde să ruleze totul în josul coapselor mele, lăsându-mă dezbrăcată de la mijloc în jos. Degetele sale îmi mângâie pliurile ude și respirația mi se întretaie, iar apoi îi simt cealaltă mână cuprinzându-mi fundul ca să mă tragă mai aproape până când căldura penisului său mă atinge și îmi taie cu totul respirația. Buzele îi sunt din nou pe gâtul meu, sărutând acel loc care nici nu știam că mă poate afecta așa, iar vocea lui pe pielea mea mă face să mă înfior.

— Ai idee cât de mult m-am gândit la asta?

Clatin din cap, sau cel puțin cred că asta fac. Parcă am creierul în ceață.

— La dracu', Cassie, ești – își lasă un deget să alunece în mine în vreme ce capul mi se lasă pe spate – perfectă.

Felul în care își bagă și scoate degetul din mine pare o tachinare, fiecare împingere și retragere făcându-mă să-mi doresc și mai mult asta.

— Chestiile pe care vreau să le fac cu păsărica asta a ta... *Iisuse!*

Nu l-am mai auzit folosind cuvântul ăsta dinainte să-i știu numele. Nu l-am mai auzit de când mi-l șoptea prin-tr-un difuzor de calculator, într-o vreme care acum îmi pare să se fi întâmplat cu enorm de mult timp în urmă.

Scâncesc când își retrage mâna, însă nu durează mult, pentru că îl simt așezându-se între picioarele mele și ghidân-du-și penisul ca să împungă intrarea în mine. Gura lui o acoperă pe a mea să-mi înghită scâncetul când mă desface, intrând încet ca să mă umple, și, cu blândețe, mă determină să nu mai zic nimic în timp ce îl primesc cu totul în mine.

— Liniște! îmi amintește. Cassie, ai zis că poți să fii silențioasă. Îți amintești?

Simt cum mă strâng în jurul lui și, dacă nu aș fi fost deja cu tălpile pe jos, ar fi fost posibil să-mi cedeze genunchii. Pare să semene atât de mult cu un alt moment, unul în îmi șoptea lucruri obscene fără să știe măcar că sunt *eu*, iar asta mă face să mă excit și mai tare. Toate dățile când mi-am imaginat asta, ce senzații mi-ar oferi – nimic nu se compară cu cea adevărată.

Încuviințez din cap cu răsuflarea tăiată, simțind cum respirația lui tremurătoare îmi mângâie buzele.

— Mă faci să mă simt atât de bine! spune răgușit. Al naibii de bine!

Acum are șoldurile la aceeași înălțime cu ale mele, fiecare centimetru tare din el fiind înfipt adânc în mine. Mă umple până când nu mai rămâne niciun pic de loc și tremur lipită de el, chinuindu-mă să rămân nemișcată pe blat.

— Poți... *ah*! Poți să...

— Vrei să mă mișc?

Mă sărută încet, mișcându-și șoldurile doar cât să mă ațâțe.

— Vrei să fut păsărica asta perfectă?

Îl simt alunecând de-a lungul pereților mei interiori și trebuie să îl prind de umăr cu mâna liberă doar ca să mă stabilizez.

— Spune-mi că vrei!

Dau din cap, tremurând.

— Da!

— Slavă cerului! geme.

Atunci îmi prinde șoldurile și mai ferm, ieșind doar suficient cât să intre din nou. Mormăie când mă umple, un sunet aspru ce îmi trimite un fior pe șira spinării, dar nu am timp să zăbovesc asupra lui când o face din nou.

Împinge mai tare, făcându-mă să strig:

— *Ah!*

— Șșt! mă amuțește, ridicându-și mâna ca să-mi cuprindă maxilarul în vreme ce degetul mare mă apasă pe buze. Fii cuminte, Cassie! Trebuie să fii cuminte ca să pot să ți-o trag.

Cred că dau din cap, posibil, dar nu reușesc să-mi dau seama. Nu când a început să mențină un ritm constant, fiecare împingere ajungând la limită în timp ce sunetul ușor al atingerii trupurilor noastre reverberează din faianța băii. Chiar încerc să nu fac deloc zgomot, însă îmi e din ce în ce mai greu.

— Aiden... Aiden, poți...

— Spune-mi de ce ai nevoie! spune printre dinți. Spune-mi cum să te fac să-ți dai drumul!

— Atinge-mă! gem.

Îi iau mâna și i-o conduc între picioare.

— Poți să mă atingi?

Îmi atinge imediat clitorisul, rotind sub degete mugurele umflat în vreme ce capul îmi cade pe spate și abdomenul mi se strânge. Sunt deja atât de aproape, frecarea delicioasă a penisului în interior făcându-mă să-mi pierd mințile – iar presiunea suplimentară a degetelor peste cea mai sensibilă parte a mea nu face decât ca presiunea fierbinte ce mi se adună între picioare să devină și mai iminentă, de parcă ar putea exploda în orice clipă.

Îi simt pe maxilar respirația gâfâită.

— E bine așa?

— Chiar așa!

— Băga-mi-aș, o să-mi dau drumul! geme încet în gura mea. Mai ai?

Acum încerc să mă mișc odată cu el. Degetele îi alunecă pe clitoris în vreme ce mă prind cu mâinile de blat ca să încerc să mențin ritmul împinsăturilor ce mă conduc *într-acolo*.

— Continuă, nu te opri – *chiar acolo* – oh! *Oh!*

— *Cassie!*

Poate felul în care îmi rostește numele e picătura care umple paharul. Poate e căldura toridă a gurii lui peste a mea când limba îi alunecă înăuntru. Poate sunt mâinile sau penisul sau căldura trupului său – în orice caz, simt cum încep să tremur în timp ce fiecare mușchi din coapse se încordează și interiorul îmi tremură în jurul lui odată cu orgasmul. Simt

când își dă drumul câteva clipe mai târziu, de parcă m-ar fi așteptat. Simt cum penisul îi zvâcnește adânc în mine și îi aud mormăitul gros ce-mi declanșează fluturi adânc, adânc în măruntaie – iar apoi chipul îi e îngropat în gâtul meu și pieptul i se ridică și coboară lipit de al meu.

Rămânem câteva secunde așa, fără să vorbim vreunul și încercând să ne recăpătăm suflul în vreme ce aștept să fiu cuprinsă de regret, să-mi fac griji pentru ce va însemna asta, dar nu se întâmplă nimic. Nu simt nimic în afară de senzația de plăcere din membre și căldura liniștitoare a trupului său în vreme ce mâinile lui continuă să-mi mângâie pielea.

Când în cele din urmă se trage îndărăt ca să se uite la mine, expresia lui este în egală măsură plină de nedumerire și de uluire, de parcă nu-i vine să creadă că ceea ce tocmai s-a întâmplat a fost adevărat. Mâinile mele îi cuprind fața și-l trag într-un sărut prelung, amuțindu-i geamătul când, cu grijă, alunecă afară din mine.

Îl sărut din nou, mai blând acum, și simt cum buzele i se curbează lipite de ale mele în timp ce-i scapă un chicotit gâfâit.

— Parcă e un vis, șoptește.

Nu întrerup sărutul. Pare că nu mă pot opri.

— Nu e un vis.

Își cuibărește iar fața la pieptul meu, mângâindu-mi sânii cu nasul și făcându-mă să chicotesc pe mutește.

— Afurisitul ăsta de tricou! bombăne. M-a înnebunit.

— Poate ar trebui să-i cer șefului meu bani pentru o pijama, îl tachinez.

— Cred că ți-ar spune că nu se încadrează în buget.

Mă privește cu o mină serioasă.

— A fost... ciudat?

Mă trag în spate.

— Ciudat?

— Doar că...

Pare nesigur.

— A trecut atâta timp, iar tu ești atât de...

Privirea îi coboară pe corpul meu, făcându-mă să mă înfior.

— M-a luat valul.

Oh!

„Vrei să fut păsărica asta perfectă?"

— E-n regulă! Îl sărut cu blândețe și adaug: Mi-a plăcut.

Nu știu cum să-i spun că știu totul despre gura lui murdară – într-o manieră foarte intimă.

— Bun! bâiguie el. Pentru că-n viitorul apropiat nu mă văd căpătând în mod magic orice fel de stăpânire de sine în ce te privește.

Nu pot să mă abțin să nu zâmbesc, starea de tulburare care s-a adunat în mine în ultima săptămână pierind și transformându-se în acest calm straniu. Dar totuși nu pot să nu mă întreb:

— Ce... Îmi dreg glasul: Ce înseamnă asta pentru slujba mea?

— Ce?

Pare în mod sincer derutat.

— Nu vrei să pleci, nu?

— Nu, nu, sigur că nu! Dar... asta... o să facă lucrurile să fie ciudate?

— Nu dacă nu permitem să se întâmple așa ceva, mă liniștește. Trebuie doar să avem grijă să ținem lucrurile separate.

— Separate?

— De Sophie. Până când... ne dăm și noi seama ce înseamnă asta.

Nu ar trebui să mă facă să mă simt așa când îl aud – până la urmă, ceea ce spune e cât se poate de rezonabil. Nu ar fi corect față de Sophie să o expunem la chestia asta fără să știm ce este.

Atunci, de ce mă simt brusc atât de neliniștită?

Mintea mi se întoarce în timp, la nopți nedormite și ochi roșii după ce Aiden a dispărut o dată din viața mea, și cred că acum ar fi mult mai rău, dat fiind că îl cunosc.

Poate de asta nu spun nimic, chiar dacă știu că ar trebui s-o fac.

I-aș putea spune acum. I-aș putea spune tot ce știu despre noi, despre tot ce am avut împreună – însă în mintea mea există o voce mică ce mă avertizează să n-o fac. A ieșit deja o dată din viața mea, și am supraviețuit, dar oare aș putea s-o fac din nou? Acum? Aceste întrebări mă fac să alung toate lucrurile pe care știu că poate ar trebui să i le spun, însă în schimb mă aplec spre el pentru încă un sărut prelung.

— Nu am nicio problemă să ținem lucrurile separate, îi răspund. Pentru Sophie.

Mă trage mai aproape, obligându-mă să-i întâlnesc privirea.

— Dar asta nu înseamnă că lucrurile se termină în seara asta, îmi spune pe de-a dreptul. Nu?

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet timid.

— Nu vreau să se întâmple asta.

— Bun! oftează și mă sărută din nou. Pentru că nu am terminat-o cu tine, Cassie. Nici pe departe.

Nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam să-l aud spunând-o până n-a făcut-o. Mă face să mă simt năucită.

Mă ajută cu grijă să mă îmbrac înainte să-și tragă și el pantalonii, săltându-mă jos de pe blat și apoi ridicându-mi

bărbia ca să mă sărute pe obraz. Îi simt zâmbetul acolo, sesizând cum cealaltă mână îi alunecă pe șoldul meu de parcă i-ar memora forma.

Stinge lumina din baie după ce mă trage afară pe hol, agățându-se de mine mai mult decât ar fi necesar, de parcă nu ar fi pregătit să-mi dea drumul. Cu siguranță pot spune că și eu cunosc sentimentul.

— Noapte bună, Cassie!

— Noapte bună! îi răspund, vocea lui joasă înmuindu-mi genunchii.

Mâna îi alunecă în jos pe brațul meu când mă dezlipesc de el, iar degetele sale îmi ating pielea până îmi găsesc vârfurile degetelor, agățându-se de ele timp de câteva secunde înainte să-mi dea, în cele din urmă, drumul. Mă întorc cu spatele la el ca să mă duc la mine în cameră, și trebuie să mă străduiesc din răsputeri să nu-l implor, în mod egoist, să vină cu mine, la fel cum e nevoie de un efort incredibil ca să nu mă întorc să mă mai uit o dată la el.

Mai ales de vreme ce în tot acest timp îi simt privirea lipită de mine.

Aștept de o jumătate de oră ca
Cici să devină activă.

Cred că, oficial, putem spune că sunt un pic obsedat.

Asta nu mă împiedică să continui să aștept.

CAPITOLUL 12

Aiden

ÎMI PETREC TOATĂ NOAPTEA GÂNDINDU-MĂ LA EA.

Mi-a fost imposibil să dorm, așa că rămân holbându-mă la tavanul alb al Airbnbului, cu Sophie, care sforăie tolănită lângă mine, dorindu-mi să fi închiriat un loc cu o cameră cu două paturi sau poate chiar un alt dormitor pentru ea. Recapitulez toate motivele pentru care ar fi o idee proastă să mă furișez să o văd din nou pe Cassie. De fiecare dată când închid ochii, întâlnesc amintirea sunetelor ei delicate și a trupului ei și mai delicat – senzația pe care am avut-o când eram în ea efectiv ocupându-mi fiecare ungher al minții și făcându-și culcuș acolo.

În cele din urmă, renunț complet la somn undeva spre dimineață, ieșind din cameră în timp ce Sophie încă doarme și închizând încet ușa în urmă. Am de gând să fac cafea. Îmi pierd firul gândurilor când o văd pe Cassie în bucătărie, care, aparent, a avut aceeași idee. Deocamdată nu m-am gândit la dimineața de după, la cum e posibil să ne purtăm amândoi după ce s-a întâmplat aseară; poate m-am gândit că s-ar putea să fie ciudat, având în vedere ce-am spus și

ce-am făcut, dar văzând-o acum – cu ochii mari, părul castaniu ușor ciufulit și buzele încă roșii și ușor umflate de la săruturile mele –, nu mă pot gândi decât la cât de mult îmi doresc s-o ating iarăși.

Nu mai poartă nenorocitul ăla de tricou care mă scoate din minți, însă chiar și cu tricoul de bumbac și blugii scurți, tot mi-e greu să nu mă gândesc la ce senzații transmite pielea ei când o ating pe sub haine.

— Bună dimineața! spune timidă, ascunzându-și zâmbetul în spatele unei căni. Am făcut cafea.

Îi zâmbesc și eu, încercând să nu mă gândesc la faptul că știu cum se simt sfârcurile ei pe limba mea sau la cât de mult regret că în dimineața asta poartă sutien.

— 'Neața!

— Vrei să-ți fac și ție?

— După.

— După?

Mă apropii iute de ea, surprinzând-o când mâinile îi cuprind maxilarul și-i ridic fața ca să o sărut. Oftează ușor când o fac, desfăcându-și ușor buzele ca să-mi caute limba, și simt acolo dulceața zahărului și a laptelui din cafeaua ei. Înainte să mă retrag, captez exact cât am nevoie ca să rezist pe timpul zilei, neștiind sigur când voi mai putea să o ating cum trebuie.

— După, precizez.

— Păi, eu aș zice că asta e o trezire la realitate mai bună decât cafeaua, mă tachinează ea.

— Ai dormit azi-noapte?

— Nu chiar.

— Nici eu.

Îi dau după ureche o șuviță de păr rebelă, lăsându-mi degetul mare să zăbovească pe obrazul ei și mângâind-o.

S-ar putea să fie prima dată când mi-am dat voie să o sorb cu adevărat din priviri, până acum fiindu-mi prea teamă să-mi las ochii să zăbovească prea mult. Totul la ea – de la forma delicată a nasului, până la volumul buzelor și strălucirea ochilor – pare menit să mă atragă. Mă face să-mi doresc foarte mult să o sărut din nou.

Clatin din cap.

— Cum o să mă abțin să te ating tot timpul?

— Pur și simplu va trebui să înveți să ai puțin autocontrol, domnule Reid.

Penisul meu nu pare să fi primit nota informativă că trebuie să fim discreți.

— Probabil că n-ar trebui să-mi placă asta.

— Credeam că te face să te simți bătrân?

— Nu și atunci când o spui așa.

— Hmm!

Își mută cana într-o mână, întinzând-o pe cealaltă ca să mă ațâțe mângâindu-mă cu un deget pe bucățica de piele de sub tivul tricoului.

— O să țin minte.

Se ridică pe vârfuri ca să-mi ofere un sărut rapid înainte să-mi dea un brânci ușor în burtă pentru a pune distanță între noi.

— Acum, du-te și stai jos, ca să-ți pot pregăti o cafea!

— Da, doamnă! șoptesc.

Mă așez pe un taburet lângă blat, sprijinindu-mi bărbia în pumn. E ușor s-o privesc lucrând; tot ce mi-am dorit în ultimele săptămâni a fost s-o privesc mai degajat, iar acum, că îmi permit s-o fac, cred că o să-mi fie greu să mai fac și altceva. Îmi așază cafeaua în față din partea opusă a insulei, aplecându-se să ia o gură din propria cană în timp ce îmi susține privirea. Există o încordare aici care vorbește despre

tot ce am făcut și tot ce sperăm să facem în continuare – calculând deja cum aș putea s-o bag în patul meu sau cu să mă bag în patul ei.

Își lasă capul pe un umăr, uitându-se la mine.

— Deci cum funcționează chestia asta?

— Cum vrei să funcționeze? Tu ai toată puterea aici, Cassie.

Zâmbește.

— A, da?

— Categoric!

— Păi... sper că o să încetezi să te faci nevăzut când e Sophie la școală.

— Cred că poți să ghicești de ce făceam de la bun început asta.

Zâmbetul îi devine sfios.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu?

— Poate ar trebui să-mi explici mai în detaliu.

— Mă tachinezi, Cassie?

— Nu aș face-o *niciodată*, mă asigură, părând complet nevinovată în cele două secunde care trec înainte să-mi facă cu ochiul. Decât dacă mi-ai cere-o tu.

Trebuie să-mi înăbuș un geamăt când aud ușa de la dormitor deschizându-se pe hol, și mă crispez când aud pașii scurți ai lui Sophie și salutul de dimineață pe un ton coborât pe care ni-l oferă în timp ce-și târăște picioarele în bucătărie.

— Mi-e foame! se plânge ea.

Cassie nu e deloc tulburată.

— Uite-o pe prințesa Sophie! izbucnește ea. Azi te simți ca la zece ani?

Sophie face o grimasă.

— Nu prea.

— Arăţi de parcă ai avea zece ani, spune Cassie serioasă. Te-ai mai înălţat de ieri?

— Ce? face Sophie, şi îşi aşază o mână pe creştetul capului. Nu, nu m-am înălţat.

— Eu ştiu... Cassie îmi aruncă o privire vicleană şi adaugă: S-ar putea să trebuiască să te lăsăm să conduci până acasă.

— Nu pot să conduc!

Râd de amândouă.

— O să mă ocup eu de condus, mulţumesc!

— A, ia staţi aşa! spune Cassie.

Se întoarce cu spatele şi se îndreaptă spre camera ei, dispărând câteva secunde înainte să se întoarcă ţinând ceva la spate. Se apleacă la nivelul lui Sophie, afişând un zâmbet strălucitor când scoate un buchet mic de flori alcătuit din floarea-soarelui de un galben-aprins, margarete şi o floare albastru-deschis pe care nu o recunosc. Sophie se uită o clipă la el cu gura deschisă, având nevoie de câteva clipe înainte să-i întâlnească privirea lui Cassie şi să ia uşor florile.

— La mulţi ani, Sophie! rosteşte Cassie încet.

Buziţa lui Sophie tremură uşor, apoi aşază încetişor buchetul pe blat înainte să se lovească de mijlocul Cassie şi să-şi încolăcească braţele în jurul ei ca s-o îmbrăţişeze.

— Mulţumesc! bolboroseşte în tricoul lui Cassie.

Ea o strânge tare în braţe înainte să-i dea un sărut pe păr.

— Cu plăcere!

Încă nu sunt complet sigur de ce se întâmplă, dar simt cum pieptul mi se strânge când văd schimbul dintre Cassie şi Sophie. Privindu-le, aproape am impresia că au făcut dintotdeauna parte una din viaţa celeilalte. Cum reuşeşte Cassie să facă totul să pară atât de *uşor*?

— Nu plânge! se agită Cassie, cu voce îngroșată în timp ce șterge lacrimile de sub ochii lui Sophie. O să mă faci și pe mine să plâng. Și sunt superurâtă când plâng.

Asta îi provoacă fiicei mele un râset plin de lacrimi, iar Cassie o îndeamnă să se răsucească înainte să o împingă spre dormitorul din care tocmai ieșise.

— Du-te și șterge-te pe față! Vorbim despre micul-dejun după ce te întorci.

Sophie dă hotărâtă din cap înainte să traverseze holul. Aștept până dispare din raza vizuală înainte să deschid gura, destul de debusolat:

— Ce-a fost asta?

— Oh?

Acum pare spășită.

— Mi-a spus zilele trecute că mama ei obișnuia să-i dea flori de ziua ei. M-am gândit doar...

Își masează brațul.

— Am avut timp dimineață, din moment ce nu puteam să dorm, așa că am căutat pe Google și am găsit o florărie în apropiere.

O clipă, sunt prea uluit ca să spun ceva. Nu doar pentru că sunt zdruncinat de faptul că nu am știut asta despre relația Rebeccăi cu Sophie – cu certitudine Sophie nu a pomenit niciodată de ea –, dar și deoarece Cassie *știe* chestia asta despre relația dintre Sophie și Rebecca. Și nu doar atât, ci, aparent, primul ei instinct după ce a aflat a fost să se străduiască din răsputeri să copieze acest lucru doar ca s-o facă fericită pe Sophie. Mă chinui să-mi dau seama ce fel de emoție este, mai exact, cea pe care o simt în acest moment.

— Mulțumesc! spun gâtuit. A fost...

Inima îmi bate foarte tare. Oare poate s-o audă?

— A fost uimitor din partea ta.

— Nu e mare scofală, bombăne ea, uitându-se la propriii pantofi.

Îmi doresc atât de mult s-o sărut, încât efectiv mă doare.

— Ba chiar este, o asigur. Crede-mă!

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet timid, iar eu nu mai pot să fac nimic altceva decât să stau lângă blat, luptându-mă cu vârtejul de emoții care îmi sfâșie pieptul.

— Mie tot mi-e foame, anunță Sophie, alegând fix acel moment să intre valvârtej înapoi în bucătărie.

Aparent a depășit accesul de emoții de mai devreme.

— Putem să mâncăm?

— Bine, bine! chicotește Cassie. De ce anume ne e poftă?

— Eu vreau clătite.

— Tu *mereu* vrei clătite.

— E amuzant că până nu demult nu-i plăceau, șoptesc.

— Deci nu am aici nimic din ce-mi trebuie să le fac, îi spune Cassie lui Sophie, dar pun pariu că putem găsi un loc în care să-ți luăm niște clătite.

Sophie pare sceptică.

— Cu fulgi de ciocolată?

— *Normal!* Cu fulgi de ciocolată, îi răspunde Cassie, după care își desface brațele ca s-o cheme pe Sophie mai aproape, trăgând-o în brațele ei ca să-i aranjeze părul în timp ce îi zâmbește jucăuș. Părul tău e la fel de rebel ca al tatălui tău când vă treziți.

Urmăresc cum Cassie se plânge de părul copilei și râd amândouă, simțind în piept aceeași strânsoare când o ia în brațe și îi depune un sărut pe creștet, așa cum fac și eu adesea. Mă simt ciudat să le privesc împreună, simțindu-mă întrucâtva surprins de maniera naturală în care au ajuns să țină una la cealaltă. Pur și simplu îmi umple sufletul de bucurie!

— Oricum trebuie să plecăm curând, le spun amândurora. Diseară trebuie să mă duc devreme la serviciu, de vreme ce aseară am lipsit. Putem găsi pe drum niște clătite care să nu semene deloc cu ale tatălui tău.

Sophie îmi arată zâmbetul acela plin de dinți care îmi face inima să mă doară, iar Cassie o convinge să se pună în mișcare promițându-i că o să-i aranjeze părul. Se uită la mine peste umăr în vreme ce o conduce pe Sophie spre baie, făcându-mi cu ochiul într-o manieră care declanșează o altfel de căldură în tot corpul.

Îmi termin cafeaua singur, cu mintea departe, la cele două domnișoare din cealaltă cameră.

S-ar putea să fiu într-o mare belea.

Călătoria spre casă durează mai mult decât mă așteptam de vreme ce locul pe care l-a ales Sophie e la 30 de minute depărtare de traseul nostru, dar, având în vedere că nu a încetat să mai vorbească despre monstruozitatea de tort aniversar din clătite cu fulgi de ciocolată pe care l-a mâncat acolo, înseamnă că a meritat. Și nu a încetat. Să vorbească despre asta. Nici măcar când intrăm în casă.

— Dar cum au băgat acolo acele culori mici? Aveau un gust atât de *bun*! Ca bomboanele colorate pentru decor! Dar în interior!

Cassie râde în timp ce-și lasă geanta jos, la baza scărilor.

— E ca un tort Funfetti.

— Ce-i aia?

— Nu știi ce e un tort Funfetti?

Sophie clatină din cap, iar Cassie icnește teatral.

— OK! O să mergem la magazin și o să luăm o cutie de amestec pentru tort Funfetti imediat ce tatăl tău pleacă la serviciu.

Sophie își strânge pumnul în semn de victorie.

— *Da!*

— Cutie de amestec? Ridic din sprânceană în direcția lui Cassie și adaug: Pe bune?

Ea ridică din umeri.

— Nu-ți face griji, o să am grijă să scap de toate dovezile înainte să vii acasă, ca să nu-ți insulte sensibilitatea de bucătar-șef!

— Pot s-o sun pe Wanda? o trage Sophie de mână cu nerăbdare pe Cassie. I-am zis că o s-o sun să-i povestesc despre excursie!

— Da, bine! răspunde Cassie, scoțându-și telefonul din buzunar. Spune-i că în curând o să-i ducem niște tort!

Ochii lui Sophie se aprind când ia telefonul și dispare cu el, țopăind deja în sus pe scări, spre camera ei. Aștept până dispare dincolo de capul scărilor, ascultându-i pașii pe scări preț de câteva clipe.

— Știi, mă tachinează Cassie în vreme ce privesc distras spre scări. Dacă mă rogi frumos, *s-ar putea* să-ți păstrez și ție niște tort. Dar o să trebuiască să spui ceva drăguț despre cutia de ames... *Oh!*

Scoate un țipăt surprins când o înghesui brusc în partea opusă a scărilor, împingând-o în spate în micul alcov de dincolo de canapea și cuprinzându-i fața în palme ca să-i ridic gura spre a mea. Îi ia doar o secundă să se topească, brațele ei cuprinzându-mi gâtul și degetele sale trecându-mi prin păr în vreme ce mă sărută și ea. Nu știu ce anume la Cassie mă face să involuez într-un adolescent în călduri, dar a fost nevoie de fiecare dram de răbdare pe care îl am ca să aștept atât de mult pentru a o atinge din nou.

Zâmbește când în cele din urmă se retrage, cu buzele puțin mai roșii decât acum câteva clipe.

— Bună!

— Îți cer scuze! șoptesc. Îmi doream deja de câteva ore să o fac.

— Uau, sigur ai suferit! Nici nu mi-am dat seama.

— Să presupui doar, începând din acest moment, că întotdeauna vreau să fac chestia asta!

Își mușcă buza înainte să zâmbească și mai larg.

— Bine de știut!

— O să trebuiască să mă gândesc la o metodă mai bună să mă controlez, oftez.

— Sau nu, ripostează ea cu inocență. Îmi cam place de tine când nu te controlezi.

— Cu tine îmi e foarte, foarte greu să fiu cuminte.

Se ridică pe vârfuri să mă sărute pe obraz.

— Atunci, poate ar trebui să fii obraznic.

Trebuie să închid ochii și să mă gândesc la altceva doar ca să nu mi se scoale. Chiar nu e momentul potrivit.

— O să mă omori cu zile.

— Niciodată.

Se desprinde de mine, bătându-mă jucăuș pe umăr. Mi se pare uimitor cum a putut o singură seară să risipească, nu știu cum, toată încordarea dintre noi. Dacă aș fi știut că asta era soluția, poate aș fi propus-o mai devreme.

— Sunt destul de sigură că ar trebui să te pregătești să pleci la serviciu.

— Da, oftez. O să fie o seară grozavă.

— Poate ar trebui să îți ofer ceva ce să aștepți cu nerăbdare?

Probabil că modul în care mă înviorez vizibil pare jalnic.

— Oh?

Se apropie, lăsându-și degetele să-mi urmărească conturul buzei de jos.

— Ceva la care să te întorci acasă.

— O să vin târziu...

Atunci zâmbește dulce, ridicându-și din nou mâna, și simt cum mi se închid ochii anticipând sărutul ei.

— E-n regulă!

Îmi atinge ușor buzele cu ale ei, depărtându-se apoi și bătându-mă ușor pe nas.

— Pur și simplu o să-ți las pe blat felia de tort.

Râde în vreme ce se îndepărtează în pas săltat, iar eu rămân uluit timp de câteva secunde înainte să-mi dau seama ce-a zis. Clatin din cap, ciupindu-mi baza nasului pe când o aud urcând scările în urma lui Sophie.

— Chiar o să mă omoare cu zile, șoptesc în sinea mea.

La serviciu e un adevărat infern, cum mă și așteptam.

Doi dintre bucătarii mei principali au lipsit din cauza unui virus care, aparent, a tot umblat pe aici, și a trebuit să-mi trimit ajutorul de bucătar la spital după un afurisit de incident cu un cuțit care a necesitat copci. E ca și cum universul a decis să mă pedepsească pentru că mi-am luat o seară liberă.

La finalul serii eram atât de dornic să plec, încât nici nu m-am deranjat să-mi dau jos haina de bucătar, desfăcându-mi doar nasturele de sus când intru pe ușa casei și oftând de ușurare că am ajuns. Îmi atârn cheile în cui, ca de fiecare dată, apoi apuc și eu în sfârșit să mă întind cum trebuie, dat fiind că am scăpat de stresul muncii din seara asta.

Ochii mei găsesc ușa închisă a dormitorului lui Cassie, un licăr de tentație aprinzându-se în mine când mă uit la ceas, dar e aproape miezul nopții.

— La naiba! bombăn.

Nu că ar fi fost acceptabil s-o trezesc acum o oră doar ca s-o ating, însă tot nu mă pot preface că nu mă gândesc la

asta. Mai desfac un nasture de la haină în timp ce îmi trec degetele prin păr, alungând dorința și începând să urc scările, mărginindu-mă să fac un duș și să mă bag în pat. Îmi spun că pot să mă controlez o noapte. Până la urmă, o fac de câteva săptămâni bune.

Decizia mea înseamnă că sunt complet surprins când simt cum sunt înșfăcat de spatele hainei, o forță care mă trage în spate spre o ușă acum deschisă. Se închide în spatele meu când un trup mai mic, mai moale, se lipește de mine, iar apoi sunt întâmpinat cu un zâmbet tentant, luminat de lampa din apropiere.

— Cassie?

— Ți-am zis că voiam să-ți ofer ceva ce să aștepți cu nerăbdare.

Tot ce am încercat să ignor dă să iasă la suprafață cu forța.

— Ce s-a întâmplat cu tortul?

— A, a avut un mare succes! Dacă asta preferi să guști, a mai rămas puțin…

— Chiar deloc.

— Mm!

Degetul ei se joacă cu cel de-al treilea nasture al hainei, rămasă încă încheiată.

— A fost o seară lungă?

— Al dracului de groaznică.

Desface cu ușurință nasturele, fără să se uite la mine.

— Nasol! Cu ce pot să te ajut?

— Ești sigură că nu ești obosită? E miezul…

Mai desface un nasture, reducându-mă la tăcere.

— Acum îți faci griji pentru somnul meu?

— Ăăă…

Încă un nasture, desfăcând suficient material cât să-și poată strecura mâna dedesubt și să-mi pună mâna pe piept.

— Nu. Nu chiar.

Sunt recompensat cu zâmbetul ei când întinde cealaltă mână să desfacă penultimul nasture.

— Haina asta de bucătar e chiar sexy!

Pe asta n-am mai auzit-o până acum.

Acum observ cu ce e îmbrăcată și mă încrunt.

— Văd că nu sunt singurul care în seara asta poartă haine cu nasturi.

— Cineva s-a plâns aseară de pijamaua mea.

Îmi pun o mână pe șoldul ei, lăsându-mi degetul să se joace cu unul dintre nasturii mari ai bluzei de pijama mov. E plină de desene cu pisici.

— Îți plac pisicile?

— Cui nu-i plac?

— Sunt destul de pretențioase.

— Ei, uau! râde ea. Știai că pisicile au mai mult de o sută de corzi vocale?

— Chiar îmi spui acum informații de pe capacele de Snapple?

— Scuze!

Trage de lateralele hainei mele înainte să-și vâre degetele sub tivul tricoului de pe dedesubt.

— Nu te excită informațiile inutile de cultură generală?

Închid ochii în timp ce degetele ei îmi alunecă pe abdomen.

— Treaba asta pare unilaterală.

— Nu-ți place pijamaua mea?

— Mi-ar plăcea mai mult dacă ar fi pe podea.

Își mușcă buza.

— Nu mi-ai spus cum aș putea să te ajut să te simți mai bine.

— M-aș putea gândi la câteva modalități, șoptesc, acum jucându-mă eu cu nasturii ei. Dacă ai da asta jos.

Atunci se întrezărește ceva în expresia ei, doar o umbră de ezitare înainte să înceapă să mă tragă în spate spre patul ei. Mă trage de haină până când sunt silit să mă urc pe ea, căzând cu spatele pe cuvertură în timp ce îmi trage gura spre a ei.

Încă bâjbâi cu bluza ei când mă ajută să scap de haină, iar până trage de tricoul meu ca să mi-l scoată pe cap, eu am reușit deja să-i desfac toți nasturii de la bluză, iar aceasta se desface ca să pot vedea mai multe.

— La dracu', Cassie! șoptesc, cu gura dintr-odată uscată.

Să o simt e una, să o văd e cu totul altceva. E toată numai umflături moi și sfârcuri drăguțe, roz – sânii ei revărsându-se din mâna mea când îi cuprind, iar vârfurile ce se întăresc implorând să-mi simtă gura.

— *Ah!*

Țipătul slab scos de ea când îi prind sfârcul între buze ca să-mi las limba să o tachineze doar înrăutățește situația în plină expansiune din pantalonii mei, dar îi spun penisului să o lase mai moale și să mă lase să mă bucur de asta. Visez să o fac de tot atât de mult timp de când am început să mă cert singur că visez la asta. Degetele ei mi se înfig în păr în vreme ce trag cu buzele de mugurele încordat, învârtindu-mi limba acolo doar ca să o provoc să scoată și mai multe zgomote.

Pentru că într-adevăr *provoacă dependență.*

Cassie nu le ascunde, nu încearcă să nu facă zgomot, și sunt foarte recunoscător pentru etajul dintre noi și camera lui Sophie în timp ce gemetele ei joase se transformă în icnete ascuțite care îi arcuiesc spatele.

— Credeam că eu ar fi trebuit să te fac să te simți mai bine, șoptește deasupra mea.

Îmi trec limba peste un sfârc în vreme ce-mi duc o mână ca să-l răsucesc pe celălalt între degete, vorbind direct pe pielea ei:

— *Asta* mă face să mă simt mai bine.

— *Oh!*

Se zvârcolește ușor când îmi trec dinții imediat sub sânul ei și-i presar sărutări pe coaste.

— Nu vrei să...

Îmi întind mâinile ca să-i lipesc șoldul de pat.

— Stai nemișcată! Asta vreau.

— O-OK! reușește să șoptească, și o simt cum se relaxează. Nu mi-ar plăcea deloc să te încurc.

Chicotesc pe abdomenul ei.

— Apreciez!

Îmi țin respirația când încep să-i trag pantalonii scurți în josul coapselor, lăsând-o în chiloții galbeni cu un imprimeu cu acadele.

— Chiar toate hainele tale au imprimeuri?

— Cel puțin toată lenjeria intimă.

— Abia aștept să văd! mormăi.

Arunc o privire în sus spre ea pe când prind cu degetele banda elastică de pe șoldurile ei.

— E-n regulă?

— Păi...

Colțurile gurii ei se ridică visător într-un zâmbet timid.

— Dacă te face să te simți mai bine.

E singura invitație de care am nevoie. Nu sunt sigur unde ajung chiloții ei de vreme ce, practic, îi arunc peste umăr, iar în clipa asta nici că-mi pasă. Coapsele îi sunt moi și îmbietoare, și și le lipește ușor, de parcă ar fi stânjenită de modul în care mă uit la ea. I le desfac în timp ce-mi trec palma în sus pe interiorul uneia dintre ele, înghițind în sec când o văd în întregime.

Cârlionții ei îngrijiți sunt de același roșu-închis precum părul, un contrast perfect cu rozul umed dintre picioarele ei

care mă face să mă simt ca un sălbatic. Îmi trec nodul unui deget prin despicătura umedă, iar ea își mișcă nerăbdătoare șoldurile și începe să răsufle gâfâit.

— Aiden...

— Ești atât de frumoasă aici, reușesc să rostesc cu glas sugrumat. Pot să-mi folosesc gura?

— Ce?

Pare îngrijorată.

— A! Eu nu...

Nu mă pot abține să nu o ating, continuând să o răsfăț cu degetele.

— Nu-ți place?

— Nu e vorba de asta, doar că... Își mușcă buza: Nu am reușit niciodată să termin așa.

— Ce?

— Nu știu. Probabil am un vagin stricat.

Pufnesc în râs, și cred că e posibil s-o fi făcut și pe ea să râdă, până când totul se transformă într-un sunet sugrumat după ce încep să mă joc cu intrarea ei.

— Nu. Nu ai.

— Pur și simplu nu mi-ar plăcea să-ți pierzi timpul. Am putea doar să facem sex.

Mă încrunt, urmărind-o cum își ridică ochii spre mine cu o expresie îngrijorată în timp ce mă gândesc la toți dobitocii care, se pare, nu au avut răbdare cu ea așa cum ar fi trebuit să aibă. Ceea ce are darul să mă facă să mă simt, în mod straniu, furios, să știu că un dobitoc oarecare a atins-o. Până acum nici n-am știut că sunt genul de om gelos.

— Îți promit, spun, imboldindu-i deja coapsele să se desfacă și mai mult când mă așez între ele, că pentru mine nu e o pierdere de timp!

— O-oh, păi, dacă ești sigur că... *Oh!*

Închid ochii când limba îmi alunecă pentru prima dată prin pliurile ei ude ca să o gust, aroma ei pe limba mea fiind erotică, îmbătătoare și aproape copleșitoare. Coapsele îi tremură sub mâinile mele când o fac din nou și mă mișc pe saltea ca să încerc să găsesc puțină ușurare pentru cât de tare m-a făcut să fiu doar dintr-atât.

Îi mângâi centrul cu limba până când găsesc acel mănunchi mic, fierbinte, care e doar puțin mai ferm, desenând lent cercuri în jurul lui în vreme ce ea începe să gâfâie. Nu mă grăbesc s-o excit, vrând să compensez toate ocaziile în care nu și-a dat drumul așa. La dracu', cred că aș putea petrece *ore* întregi între picioarele ei, dacă mi-ar da voie.

Deoarece Cassie e al dracului de *îmbătătoare*!

E felul în care respirația îi șovăie când ating locul potrivit, felul în care se împinge în fața mea când are nevoie de mai mult, felul în care coapsele ei îmi apasă urechile când crede că nu mai rezistă. Până ajung să-i cuprind cu buzele clitorisul acum umflat, sugându-l ca să extrag fiecare dram de plăcere posibil – trebuie să o țin ca s-o împiedic să se zvârcolească și să desprindă de mine.

— Nu te *mișca*! șoptesc. O să-ți dai drumul pe limba mea.

— Eu... cred...

Nu vreau să-i las timp de gândire, atingându-i clitorisul cu limba înainte să-mi continui misiunea de-a încerca să i-l sug. Degetele i se agață de părul meu și, chiar și la cea mai ușoară înțepătură, penisul îmi zvâcnește, șoldurile ei care se mișcă aproape de fața mea fiind dovada faptului că s-a pierdut cu totul. Că și ea își dorește să o fac să-și dea drumul la fel de mult cum îmi doresc și eu.

Îmi dau seama când e aproape – șoldurile i se ridică de pe pat și degetele i se agață de părul meu –, fiecare mișcare și sunet făcându-mă să mă întăresc și mai tare, să devin și mai

disperat să i-o trag. Dar sunt decis să rezist până când limba mea o transformă într-un dezastru tremurător. Respirația ei întretăiată s-a transformat în rugăminți scâncite de „mai mult" și „chiar acolo", și o țin nemișcată în timp ce mă joc cu clitorisul ei cu buzele și limba ca s-o împing dincolo de limite.

— Aiden. *Aiden.* Continuă... chiar acolo... oh! *Nu te opri!*

Se dezlănțuie cu adevărat abia când îmi bag două degete în ea, umplând-o în timp ce îmi dedic toată atenția mugurelui încordat dintre buze. Sunt pornit să o umplu și cu altceva când terminăm aici, și e suficient ca să mă facă să amețesc când degetele ei mă trag de păr. Scoate un sunet adorabil când își dă drumul, un icnet mut ce pare să vină din adâncuri, și tot trupul îi tremură și se cutremură când își pierde de tot controlul.

E al dracului de frumos!

Mă opresc abia când mă împinge de-a dreptul, rostindu-mi iar și iar numele cu un tânguit în vreme ce îmi spune că nu mai rezistă. Îmi ridic capul ca să-i văd chipul îmbujorat, cu răsuflarea tăiată și prea încins când îmi zâmbește cu ochii plini de uimire.

— A fost... ceva.

Îmi întorc capul ca să alunec pe coapsa ei, ștergându-mi gura pe pielea sa.

— Mă simt mult mai bine.

— Mă bucur să-ți fiu de folos! șoptește. Poți reveni oricând.

Râd când mă târăsc deasupra ei, trecându-mi un deget pe o parte a bluzei ei de pijama desfăcute înainte să mi-l plimb pe pieptul care continuă să se ridice și să coboare ușor.

— Acum am altceva în minte.

— Ia s-auzim!

Brațele i se încolăcesc în jurul gâtului meu în vreme ce mă trage mai aproape.

— Orice te face să te simți mai bine, domnule Reid!

Conversație cu @alacarte

 @alacarte
ți-a trimis un bacșiș
de 75$

Mi-aș dori să pot să te
fac să transpiri așa

CAPITOLUL 13

Cassie

CHIAR ȘI DUPĂ O NOAPTE ÎNCÂNTĂTOARE PLINĂ DE orgasme, a doua zi dimineață mi-e greu să nu fiu un pic încordată. Mă tot uit la ceasul de la aragaz în timp ce calculez cât mai am până o să ajungă Iris, iar eu voi fi lăsată să-mi văd de ale mele, de vreme ce Aiden a fugit la sală. (Bănuiesc că absența lui convenabilă în timpul vizitei lui Iris s-ar putea să fie intenționată, deși el o neagă cu vehemență.) Mă calmez amintindu-mi cât de încântată e Sophie să-și vadă mătușa.

Până aud soneria, sunt deja agitată și sar de pe canapea exact când o aud pe Sophie tropăind în jos pe scări și trecând în grabă pe lângă mine în jos, spre parter, în vreme ce eu mă clatin în urma ei. Iris e mereu diferită cu Sophie – purtarea ei abruptă dispărând în îmbrățișarea acestei fetițe adorabile, și nu pot să nu-mi doresc să găsesc vreo cale să ajung la *acea* Iris. Știu că i-ar prinde tare bine întregii familii dacă aș putea, cumva, să scot mai des la suprafață această parte a ei. După cum mă așteptam, expresia i se schimbă când mă vede zăbovind la baza scărilor, încuviințând sec din cap când se desprinde din prinsoarea lui Sophie.

— Bună! încep, făcându-i stânjenită cu mâna.

Ultima noastră întâlnire încă îmi e proaspătă în minte și îmi imaginez că același lucru poate e valabil și pentru Iris. Cu siguranță asta îl transformă într-un salut încordat. Mai ales de vreme ce toate lucrurile pe care le-a insinuat la adresa mea s-au dovedit a fi întru totul adevărate.

Încă un semn din cap pentru deranjul meu.

— 'Neața! răspunde Iris.

Sophie observă atunci punga pentru cadouri din mâna lui Iris și țipă încântată.

— Ăla e cadoul meu?

— Dap, răspunde ea cu un zâmbet larg. Vrei să-l desfaci?

— Da!

Sophie înșfacă punga cu lăcomie, depărtându-se de noi în grabă în timp ce țopăie în sus pe scări înapoi spre living, lăsându-ne singure pe mine și pe Iris în holul de la intrare. Îmi dreg glasul în vreme ce îmi masez brațul, încercând să afișez un zâmbet politicos.

— Ai mâncat? Aveam de gând să pregătesc micul-dejun în curând.

Clatină din cap.

— E-n regulă. Am mâncat un *bagel* pe drum încoace.

— A, bine!

Mai trec vreo câteva secunde lungi în care pur și simplu stăm amândouă aici, până hotărăsc că nu mai rezist.

— Hei, în legătură cu seara trecută...

— Ar trebui să-ți cer scuze, mă întrerupe Iris.

Clipesc, surprinsă.

— Poftim?

— Am făcut niște aluzii destul de nepoliticoase. Își lasă privirea în jos și adaugă: Mi-e cumplit de greu să mă

obișnuiesc cu ideea că Sophie petrece o grămadă de timp cu cineva care nu sunt eu.

Atunci aproape că văd dincolo de exteriorul ei dur, emoții sincere întrezărindu-se când se încruntă și colțurile gurii îi coboară.

— A, păi...

Mă foiesc de pe un picior pe altul.

— Îmi imaginez că trebuie să-ți fie greu.

Mă tot gândesc dacă ar trebui sau nu să mă implic mai mult în această situație încordată, până la urmă hotărându-mă că nu voi putea să mă împac cu ideea că n-am făcut-o.

— Știi, nu aș vrea să te împiedic vreodată să petreci timp cu ea, subliniez. Poate am putea lucra împreună în privința asta. Sophie are nevoie de tine. Cum ziceam și zilele trecute... are nevoie de toți cei care pot fi alături de ea.

Pare sincer surprinsă, căscând ușor gura în timp ce procesează ce am spus. În cele din urmă încuviințează din cap, o concesie tacită, inspirând adânc doar ca mai apoi să expire.

— Ai dreptate! Chiar are nevoie.

Se uită din nou în pământ. Am impresia că nu-i e ușor să-și ceară scuze.

— Aiden mi-a dat de înțeles că tu ai fi responsabilă pentru faptul că am fost invitată în excursia ei de zilele trecute.

— A, nu! Sophie a vrut să fii acolo! Eu doar i-am spus lui Aiden că e posibil ca lucrurile să devină mai ușoare dacă el...

Iris mă privește ciudat, așa că închid gura.

— În fine! Eu îmi doresc doar ca Sophie să fie fericită.

— Încep să pricep și eu, răspunde Iris sincer.

Mici victorii. Sărbătoresc în sufletul meu.

— Hei, fetelor! ne strigă Sophie de la etajul superior. Veniți?

Iris îmi zâmbește, și am senzația că și asta e o victorie.

— Cred că suntem convocate.

— Am învățat că răbdarea nu este o virtute, chicotesc.

Mă urmează până la etaj, unde Sophie stă în mijlocul livingului lângă o pungă acum goală și un maldăr de hârtie de împachetat, ținând în mână trei jocuri noi pentru consola ei Nintendo Switch.

— Cassie! Sophie îmi arată un joc anume și mă anunță: Mătușa Iris mi-a luat *Animal Crossing*!

— Oh, frate! izbucnesc, lăsându-mă să cad în genunchi lângă ea. Exact asta ți-ai dorit!

— În jocul ăsta poți să-ți construiești propria insulă!

— Ei, dar asta pare ceva de vis! replic.

Sophie citește deja ultima copertă a fiecăruia dintre jocuri, iar eu mă întorc spre Iris, care stă în apropiere cu brațele încrucișate ca să o felicite. Sunt recompensată cu un alt zâmbet anemic; astăzi am parte de tot felul de victorii, îmi închipui.

Sophie ridică altă cutie.

— Mi-a luat și *Sonic*!

— O, ăsta e filmul pe care mă tot bați la cap să mergem să-l vedem?

Sophie își dă ochii peste cap.

— Ăla e *Sonic Doi*, mă corectează ea. Pare foarte amuzant.

— Știu, știu, dar weekendul ăsta am laboratoare. Poate putem merge într-o zi după școală, săptămâna viitoare, sau poate...

Atunci am o idee, una care îmi vine parcă de nicăieri. Simt cum rămân cu gura căscată când mă întorc spre Iris, gândindu-mă că poate reușesc să câștig mai multe puncte în fața mătușii laconice care tocmai începe să agreeze ideea de-a mă place.

— Hei! strig, arătând spre Iris în timp ce ideea încă mi se învârte prin minte. Azi trebuie să lucrezi?

Iris se încruntă.

— Mai târziu? Trebuie să îmi înlocuiesc vânzătoarea la ora două. Are nevoie să ajungă la o programare.

— De ce nu mergeți amândouă la film? Ați putea lua micul-dejun sau prânzul, după aceea – cum vreți voi. Adică, dacă vrei și tu?

E a doua oară când am surprins-o pe Iris în dimineața asta, dacă e să mă iau după expresia ei.

— Crezi că lui Aiden i s-ar părea în regulă?

— O să îi trimit un mesaj, o liniștesc. O să-i spun că a fost în totalitate ideea mea, promit. Dar nu cred că se va supăra. Putem face schimb de numere de telefon, în caz că apare ceva și trebuie să vin s-o iau. Ce zici?

— Pare...

Brațele lui Iris se desfac lent în timp ce se uită când la Sophie, când la mine, destul de uluită, se pare.

— De fapt, sună grozav. Dacă ești sigură că e-n regulă.

Practic, nu sunt sută la sută convinsă, dar măcar sunt destul de încrezătoare.

— Sophie. Mă întorc spre ea și o întreb: Vrei să ieși cu mătușa Iris?

Sophie dă încântată din cap.

— Da!

— Ce-ar fi să urci să te schimbi, iar eu schimb câteva mesaje cu tatăl tău? Sunt sigură că o să fie de acord. Voi două puteți să vă bucurați de o zi a fetelor așa cum ar trebui pentru ziua ta.

Sophie sare în picioare, înșfăcând jocurile, dar lăsând în urmă dezastrul făcut de ea, gonind practic pe lângă noi spre

scări în vreme ce urcă spre camera ei. Scot telefonul din buzunar ca să-i trimit un mesaj lui Aiden, destul de convinsă că o să fie de acord cu ideea, dar dorind să fiu absolut lămurită înainte să le las să iasă pe ușă. Sunt pregătită să-l conving, dacă e nevoie.

— Mulțumesc! spune Iris în spatele meu.

Mă întorc și o văd privindu-mă cu o expresie considerabil mai blândă și ochi strălucind de recunoștință.

— Serios!

— Nicio problemă! Fericirea lui Sophie e cel mai important lucru aici, nu?

Dă din cap.

— Așa este.

— Păi, ești și tu parte din asta.

— Chiar apreciez, reia Iris, aproape ca și cum ar fi ușurată să o audă.

Poate începuse să se îndoiască.

— Voi două, duceți-vă și distrați-vă! o îndemn. Am ceva teme cu care pot să ajung la zi. Practic, acum îmi faci o favoare.

Colțurile gurii lui Iris se arcuiesc.

— Sigur!

Îi zâmbesc și eu, ridicând în minte pumnul în semn de victorie. Pare că până la urmă s-ar putea să găsesc fisurile din armura acestei femei. Chiar dacă numai i-o ciobesc.

Ce bine că sunt incredibil de răbdătoare!

După o oră de stat la mine în cameră, holbându-mă la laptop, mă relaxez în sfârșit suficient de mult ca să încetez să-mi mai verific telefonul. A trebuit să-mi reamintesc de mai multe ori că Aiden a aprobat ieșirea lui Sophie cu Iris și că în mod sigur mă va anunța cineva dacă e nevoie de mine.

E amuzant că îmi fac griji pentru Sophie de parcă ar fi cu adevărat copilul meu sau ceva de genul.

Stau întinsă în pat cu ușa camerei întredeschisă și aud când cheile lui Aiden zăngănesc în ușă, apoi cum se deschide și se închide ca să-i anunțe sosirea.

— Cassie?

— Sunt aici! strig, închizând laptopul.

Apare în cadrul ușii și se sprijină de el. E o... o adevărată priveliște. Un Aiden Reid ud leoarcă de transpirație. În toate zilele când s-a întors de la sală, a trebuit să-mi feresc privirea ca să mă asigur că nu mă holbez prea mult. Ceea ce acum, că pot să mă uit în voie, îmi dau seama că a fost o adevărată tragedie.

Își încrucișează brațele la piept, iar bicepșii lui forțează mânecile tricoului.

— Sunt tot plecate?

— Da, bănuiesc că vor mai sta ceva timp. Se duceau să ia micul-dejun, cred. Mă uit la ceasul de pe telefon: Filmul începe abia la 11, așadar... mă îndoiesc că le vom vedea mai devreme de ora 13.

— A fost frumos din partea ta să le propui s-o facă.

Ridic din umeri.

— Sunt hotărâtă să fiu prima dădacă pe care Iris să *nu* o urască.

Ridic telefonul și îl bălăngănesc.

— Chiar am și numărul ei. Pun pariu că niciuna dintre celelalte dădace nu se poate lăuda cu așa ceva!

Aiden zâmbește larg.

— Nu, nu pot.

— Pare că măcar ai reușit să ai parte de un antrenament pe cinste cât timp te-ai ascuns la sală, îl tachinez, ochind

peticul de bumbac mai închis la culoare de pe pieptul lui, unde încă se usucă transpirația.

— Nu mă „ascundeam”, pufnește el.

Îmi dau ochii peste cap.

— *Sigur* că nu! Cred că e posibil ca unuia dintre noi să-i fie ușor teamă de marea și înfricoșătoarea Iris.

— Zici tu? șoptește el, fixându-mă cu privirea.

Simt un fior de dorință în partea de jos a abdomenului datorită felului în care ochii i se plimbă pe corpul meu, urmărindu-i cum îmi urcă pe coapsele acoperite cu colanți și pe piept. Când un bărbat ca Aiden se uită la tine așa cum o face acum, e imposibil să nu-ți vină tot felul de idei.

— Ai zis că mai durează câteva ore până se întorc, repetă, continuând să mă soarbă din priviri.

Încuviințez ușor din cap.

— Așa este.

— Trebuie să fac un duș, adaugă cu subînțeles. Ai fi interesată să mi te alături?

Gura mi se arcuiește în timp ce în minte îmi vin toate motivele pentru care e o idee proastă – dându-mi seama că un duș înseamnă să fiu complet expusă și lipsită de control. Până acum am reușit să ascund cicatricea de pe spate care cu siguranță va dezvălui totul, dar să fiu goală și udă cu siguranță garantează că Aiden o va vedea, ulterior descoperind exact cât de *bine* mă cunoaște, chiar și dincolo de intimitatea noastră proaspăt descoperită.

Încerc să ascund tulburarea ce-mi tot crește în piept, păstrându-mi expresia neutră în vreme ce îmi dau laptopul la o parte.

— Și dacă îmi place de tine așa?

— Așa? face el, uitându-se în jos la hainele jilave. Sunt un dezastru transpirat.

— Mă pot gândi la o grămadă de motive mai întemeiate pentru care să fii un dezastru transpirat, ripostez cu o falsă modestie.

Expresia i se schimbă.

— Chiar poți?

— Aham!

Bat ușor cu mâna pe pat locul de lângă mine, iar el se desprinde imediat de tocul ușii ca să-și pună un genunchi pe marginea patului înainte să se cațăre peste mine. Își proptește mâinile de-o parte și de alta a șoldurilor mele ca să mă prindă în capcană, și trebuie să recunosc că aroma transpirației lui amestecată cu deodorantul său și ceva ce e pur și simplu caracteristic lui *Aiden* nu e deloc neplăcută.

— Și cum propui să ne umplem timpul, Cassie?

Îmi las vârfurile degetelor să-i intre pe sub tricou, atingându-i ușor abdomenul și simțind cum se încordează sub atingerea mea.

— Pot să mă gândesc la câteva chestii.

— Hmm!

Își lasă capul în jos ca să-și lipească buzele de gâtul meu, iar eu închid ochii, încovoindu-mi degetele de fiecare parte a șoldurilor lui.

— Îmi ceri să ți-o trag, Cassie?

Mi se strânge stomacul. Încă mi-e puțin greu să îl asociez pe Aiden, cel care zâmbește timid, cu *A*, cel cu gura spurcată, despre care acum știu că sunt unul și același, și nu pot să nu mă întreb chiar cât de reținut e Aiden față de mine.

— E posibil, gâfâi, simțind cum genunchiul lui îmi desface picioarele, punând presiune între ei. Dacă nu ești prea obosit. Știu că, la vârsta ta, toată activitatea asta s-ar putea să...

Țip când mă mușcă la baza gâtului, mâna lui acoperindu-mi sânul prin tricou ca să mi-l strângă în timp ce degetul

mare îmi gâdilă sfârcul prin sutienul subțire pentru sport. Mâinile lui îmi trag deja de colanți – briza rece a sistemului de aer condiționat lovindu-mi pielea în timp ce mi-i dă jos, iar lenjeria intimă îi urmează aproape imediat.

— Deja ești udă leoarcă, șoptește. Cred că îți dorești foarte tare să ți-o trag.

Îmi întorc capul ca să-l sărut pe maxilar, vârându-mi degetele pe sub talia pantalonilor lui scurți. E nevoie de o singură mișcare ca să-l scap de ei, și scoate un sunet plin de suferință când îmi încolăcesc mâna în jurul penisului său deja tare ca să-l provoc cu o mângâiere.

— Nici tu nu ești într-o situație mai bună, domnule Reid.

— Descopăr că vreau *mereu* să ți-o trag, Cassie. Devine o problemă.

— N-aș zice deloc că e o problemă, șoptesc, punându-mi un deget pe crestătura lui ca să întind puținul lichid preejaculator de acolo. Mai ales de vreme ce și eu simt același lucru.

Începe să-mi ridice ușor tricoul de pe burtă, iar aceeași panică se amestecă cu excitația atunci când semnale de alarmă mi se declanșează în cap. Îi împing coapsele ca să-l îndemn să se întoarcă, ghidându-i trupul până când cade pe o parte și apoi se rostogolește pe spate. Se așază în așa fel încât să stea cu capul sprijinit de tăblie și de pernele mele, și mă cațăr imediat în poala lui, trecându-mi centrul ud în sus și în jos pe penisul lui tare, într-o mișcare lentă, în vreme ce mâinile i se așază pe șoldurile mele ca să mă prindă.

— Dă-mi voie! îi cer. N-aș vrea să te obosești.

Încearcă să zâmbească, dar nu durează mult când mă mișc din nou deasupra lui. Îmi proptesc mâna pe umărul lui în vreme ce pe cealaltă o duc între noi și-i prind penisul, ținându-l pe loc în timp ce mă las ușor peste el. Văd țesutul în relief din apropierea degetelor mele, acolo unde i-au ridicat

tricoul, și mă străbate un fior de vinovăție, însă dispare repede când începe să mă umple.

Îmi place cum își deschide gura și cum pleoapele i se îngreunează în timp ce urmărește cum dispare în mine, mușcându-și buza de jos când șoldurile mele le întâlnesc pe ale lui, complet plină de el.

— Fă orice te face să te simți bine! șoptește, vocea lui fiind ca mierea densă pe care aproape că o simt picurându-mi pe piele. Vreau să te văd cum mă folosești.

Mâna îi alunecă pe șoldurile mele ca să-mi cuprindă fundul în palmă, privindu-mă cu ochi care par să ardă.

— Pentru că după asta... *o să* ți-o trag, Cassie.

Simt cum căldura lichidă curge prin mine, cum efectiv *picură* odată cu vorbele lui – înăbușindu-mă în timp ce plămânii parcă îmi iau foc. Privirea îi e fixată la locul unde suntem uniți, așteptându-mă să mă mișc în ritmul meu. Pare mult mai mare așa, mult mai adânc – și scâncesc când mă strâng involuntar în jurul lui –, un efort inutil, pentru că nu mai e niciun pic de loc, nimic. Doar *Aiden*.

Încerc să mă ridic încet, simțind fiecare centimetru din el alunecând în mine în timp ce mă retrag. Senzația de a mă lăsa din nou în jos îmi dă impresia că o să explodez din cauza grosimii lui, însă arsura discretă e delicioasă, iar frecarea e divină.

— Cuminte! mârâie printre dinți, un sunet ce pare aspru. Fată cuminte!

Mă înfior, scoțând un sunet jalnic când interiorul mi se strânge din nou, dar în zadar. Aiden îmi desenează cercuri liniștitoare pe coapsă.

— Îți place așa?

Îi simt mâna alunecând între noi, degetul mare apăsându-mi pe clitoris ca să mă amăgească.

— Îți place să auzi cât de bine mă primești?

Cred că dau din cap; e o mișcare abia perceptibilă ce pare copleșitoare – și Aiden geme în semn de aprobare în timp ce-și mișcă degetul mare peste cea mai sensibilă parte a mea.

— E un vis să fiu în tine, murmură. Continuă să te miști așa, Cassie! Vreau să te privesc cum te înfigi în scula mea.

Încerc să îmi ridic corpul, dar trebuie să fac un efort; sunt atât de al dracului de *plină*, încât e un chin și să mă ridic de pe el. Îl aud cum șuieră printre dinți când îmi ridic șoldurile să alunec pe toată lungimea lui și expirația lui sonoră când mă las înapoi în jos.

— *Bun!* scrâșnește din dinți. Din nou!

O fac din nou – o ridicare lentă și o alunecare strâmtă, unghiile înfigându-mi-se în tricoul lui în timp ce de data asta îmi rotesc șoldurile la finalul mișcării. Asta îl împinge și mai adânc – și nu îmi rețin geamătul prelung și sonor care îmi alunecă de pe buze pe când capul îmi cade moale și se sprijină pe umărul lui.

— Aiden! icnesc când mă împing în genunchi ca să mă ridic de pe scula lui, lăsându-mă brusc înapoi în jos în vreme ce grosimea sa aproape îmi taie respirația. Sunt pur și simplu *plină*! Trebuie…

— Vrei să ți-o trag acum, Cassie?

Mâinile sale îmi găsesc obrazul ca să-mi împingă fața departe de umărul lui, cuprinzându-mi maxilarul și înfigându-și degetele în părul meu când mă uit din nou la el pe sub pleoapele grele.

— Ai nevoie de mai mult?

Îmi mușc buza, legănându-mi șoldurile înainte în timp ce dau din cap. Simt atunci cum mâinile lui îmi prind șoldurile, țintuindu-mă.

— Ține-te de mine!

Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului lui în vreme ce buzele sale îmi mângâie maxilarul, moliciunea gurii lui fiind într-un contrast absolut cu duritatea penisului înfipt adânc în mine.

— Cassie.

Mă retrag și-l văd privindu-mă cu ochi ce par mai închiși la culoare decât de obicei. Se apleacă ușor până când gura îi e la doar câțiva centimetri de a mea, arcuindu-se lipită de buzele mele ca să zăbovească puțin înainte să șoptească:

— Ești mai bună decât mi-am închipuit vreodată.

Un val de senzații îmi învăluie pieptul, coborându-mi în stomac, iar blândețea vocii lui mă umple de ceva ce seamănă cu amețeala – însă abia dacă am timp să mă gândesc la asta. Nu la cum începe să se *miște*.

— *Oh!*

Mă ridică de parcă n-aș fi nimic, cu mâinile încleștate pe șoldurile mele în timp ce mă ridică de pe penis doar ca să mă tragă cu forță înapoi în jos, ridicându-și brusc șoldurile ca să mă întâmpine cu un geamăt. Îl simt și mai adânc de data asta, suficient de adânc, încât să fie *aproape* deranjant – dar mai e și acea alunecare a lui de-a lungul pereților mei interiori, acea frecare umedă în timp ce fiecare creastă mă masează exact așa cum trebuie. Mă țin strâns ca să mă echilibrez când se împinge din nou în mine cu ceea ce aproape că-mi pare a fi disperare, de parcă are nevoie de fiecare împingere puțin mai tare decât de cea anterioară.

— Te simt – fiecare cuvânt pare o inspirație, și apoi o expirație – *atât de-al naibii de bine*!

Își mișcă șoldurile înainte și înapoi doar ca să accentueze cât de plină de el sunt, să mă simtă. Scoate un val sacadat de bombăneli din care înțeleg chestii precum „nu-mi vine să cred" și „atât de strâmtă" și „o păsărică atât de perfectă" –

fiecare făcându-mi inima să bată puțin mai repede și să mă strâng în jurul lui iar și iar.

Găsește un ritm, o ridicare greoaie și o coborâre abruptă care mă face să țopăi pe scula lui. Capul îi cade pe spate, pe tăblie, iar gura i se deschide într-un geamăt gutural – alternând între a-și da ochii peste cap și a observa locul în care dispare în mine din nou și din nou.

— O să-mi dau drumul, mă avertizează printre dinți. Dar nu fără tine.

Începe să-mi legene din nou șoldurile înainte și înapoi – nu împingând cu adevărat, dar oferindu-mi oricum momente scurte de frecare, suficient cât să mă mențină pe marginea prăpastiei.

— Poți să te atingi? Vreau să-ți dai drumul cu mine în tine.

Se apleacă să-mi sărute gâtul în vreme ce-mi găsesc clitorisul cu degete tremurânde – mișcându-le pe mugurele mic și umflat deja peste măsură de sensibil, *de pregătit*. Îmi las capul pe spate ca să-i ofer gurii lui mai mult acces în timp ce îmi mișc degetele tot mai repede, tăcerea lui subită făcând evidentă zvâcnirea penisului din mine și senzația de plinătate – *căldura* – cu atât mai îmbătătoare.

Mă ridică din nou, săltându-mă pe scula lui în același ritm ce-mi taie respirația, dar e atât de *plăcut*, încât nici nu mă deranjează. Scâncetele mi se transformă în gemete pe care abia mi le mai pot reține – și respirația îi șuieră printre dinți în timp ce continuă să încerce să mi-o tragă în clipa în împingerile îi devin neregulate, ducând la un ritm dezordonat ce *pare tot fantastic*.

Degetele îmi alunecă pe clitoris de cât de udă sunt, însă continui s-o fac, mișcându-mă la fel de repede ca el, grăbindu-mă spre final cu un dram din aceeași disperare.

— Aiden. *Futu-i, Aiden!*

— *Dă-ți drumul!* mă îndeamnă printre dinți. *Dă-ți drumul odată*, Cassie!

Nici nu sunt sigură de unde vine acum – ori de la degetele mele pe clitoris, ori de la scula care mă lovește adânc, atingându-mă în toate modurile potrivite –, dar nu contează. E o presiune lentă, tumultuoasă, care crește și *crește* până *explodează* – ca niște artificii care îmi bubuie în sânge și în ochi și adânc, adânc în mine, acolo unde penisul se mișcă în continuare – scânteile plutind în jos ca să-mi gâdile pielea atunci când sunt cuprinsă de fior.

Se aud și mai multe bombăneli obscene și respirații greoaie pe care abia le percep, la cum îmi bubuie sângele în urechi, dar o *simt* – când se prăbușește. Șoldurile i se încordează ca să se lipească de ale mele, penisul pulsând între pereții mei cu un zvâcnet constant. Mă trage mai aproape cu brațele încolăcite în jurul meu, buzele mișcându-i-se lacome pe gâtul meu și pe maxilar și, în cele din urmă, pe gură în timp ce-și dă drumul în mine.

— Ce bine e! șoptește. Al dracului de perfect!

Mă înfior atât datorită laudelor, cât și a scânteilor orgasmului care încă mă înfioară cu totul, prăbușindu-mă peste el într-o grămadă inertă în vreme ce mâinile sale mi se mișcă pe spate prin apăsări ferme, de parcă nu s-ar putea abține să mă atingă încontinuu. Chiar și după, continuă să mă sărute leneș, buzele lui aplicându-mi o presiune plăcută pe piele.

— Se pare că nu pot să te ating fără să-mi pierd controlul, șoptește în cele din urmă.

— Mm! Mă cuibăresc mai aproape de el, adăugând: Nu mă deranjează.

— Devine o problemă, repetă cu un pufnet. Descopăr că vreau *mereu* să te ating.

Mă trag în spate să-i arunc un zâmbet leneș și ridic din umeri.

— Nici asta nu mă deranjează.

— Cum de ești așa de...

Nu își duce vorba până la capăt, ci doar clatină din cap, hotărându-se să nu ia în seamă lucrul la care se gândea și trăgându-mă, în schimb, ca să-mi zdrobească gura cu a lui.

Mă topesc în sărut, lăsând greutatea și căldura trupului lui să-mi pătrundă în mușchi ca un balsam relaxant, abia observând că e încă înfipt adânc în mine.

— *Acum* chiar ești un dezastru transpirat, îl tachinez pe când mă desprind.

Simt cum buzele i se arcuiesc lipite de ale mele.

— Pare că acum a meritat mult mai mult.

— Mă bucur, răspund, sărutându-l din nou.

— Deși tot trebuie să fac duș.

Iată acel acces familiar de vinovăție, și îl alung rapid în timp ce îmi mențin calmul!

— Oricât de tentant ar fi... tu m-ai întrerupt de la teme.

Pufnește în râs.

— O, chiar așa am făcut?

— Și a meritat pe deplin.

— Bănuiesc că nu aș vrea să mă pun în calea educației tale.

— Mai mult decât ai făcut-o deja, vrei să spui? îl iau peste picior.

Îmi zâmbește și îmi mai dă un sărut scurt, tresărind când iese din mine și răsucindu-mă pe spate ca să ajungă iar deasupra mea.

— Atunci, cred că pur și simplu va trebui să te caut mai târziu.

— De două ori într-o zi? Scandalos!

Zâmbetul îi e subțire, ivindu-i-se pe chip în timp ce își coboară gura ca să zăbovească deasupra mea.

— Tot nu ar fi suficient.

Pulsul îmi crește când mă sărută din nou, și închid ochii și mă bucur de voluptatea gurii lui în vreme ce îmi folosesc puterea voinței ca să-mi fac mușchiul trădător să se calmeze. Aproape că e dezamăgitor când se retrage în cele din urmă, îmbrăcându-se din nou cu pantalonii scurți, iar o parte din mine e tentată să spună la dracu' cu asta și să-l urmeze direct în duș.

Dar apoi îmi amintesc toate motivele pentru care nu pot să o fac, și simt iarăși cum mă apasă greutatea vinovăției pentru că încă nu i-am povestit despre trecutul nostru. Încă îmi e prea teamă să risc să pierd toată chestia asta aducând subiectul în discuție. Vreau să cred că nu ar conta, că Aiden mă place suficient de mult ca s-o treacă cu vederea – însă incertitudinea mă face să-mi țin gura, și mă simt groaznic pentru că o fac.

— Păi, dacă te răzgândești, adaugă Aiden pe când se dă jos din pat. Știi unde mă găsești.

Îmi face cu ochiul din ușă înainte să dispară prin ea, iar eu cad înapoi pe cuvertură cu un oftat, închizând ochii în timp ce trupul meu inert și istovit se cufundă în saltea. Într-o clipă o să mă îmbrac la loc și o să mă întorc la ce făceam; *nu* o să-l urmez pe Aiden, oricât de tentant ar putea fi să o fac, pentru că în adâncul sufletului știu că încă nu sunt pregătită. Să înfrunt adevărul și toate riscurile care survin din asta.

Chiar dacă, în adâncul sufletului… știu că nu fac decât să înrăutățesc lucrurile dacă aștept.

Conversație cu @alacarte

O să fiu sincer
cu tine.

?

M-am uitat la aia la
serviciu.

OMG, nu se poate!

În clipa asta sunt în baie,
cu ea al dracului de
sculată.

Bietul de tine. Te-aș ajuta,
dacă aș fi acolo.

Îmi doresc să fi fost aici.

CAPITOLUL 14

Cassie

NU AM CEDAT IMPULSULUI DE A SĂRI ÎN DUȘ CU Aiden, dar asta nu înseamnă că nu eram *incredibil* de tentată. Mi-am petrecut restul dimineții de vineri ca o fată cuminte și terminându-mi temele, știind că sâmbătă mă voi simți mult mai recunoscătoare pentru asta când nu voi fi nevoită să mă uit în grabă peste slide-uri înainte să merg la laboratoare. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat, de vreme ce în dimineața asta Aiden m-a lăsat să dorm puțin mai mult în vreme ce el și Sophie s-au furișat la Noul Muzeu al Copiilor. La ordinul lui Sophie. Trebuie să recunosc meritul puștoaicei – e hotărâtă să stoarcă tot ce poate din săptămâna aniversării ei. Mă face să râd doar când mă gândesc la trupul masiv al lui Aiden încercând să se strecoare împreună cu ea printre cele mai interactive expoziții. De asemenea, mă face să mă simt și puțin tristă că nu am putut să merg și eu.

Momentan, îmi beau cafeaua de dimineață la insula din bucătărie, trăind un fel de stare de năucire în timp ce gânduri pline de imagini vii de ieri – ba nu, la naiba, din *ultimele* zile (și nopți, că tot veni vorba) – îmi trec prin minte.

Creierul îmi e străbătut de amintiri despre o voce profundă și un corp ferm care, dintre toți, pare să nu se mai sature tocmai de mine. Dacă închid ochii, încă mai simt căldura palmelor lui Aiden pe coapse și îi aud șoaptele pline de cuvinte murdare care s-ar putea să devină propria mea dependență. Și, bineînțeles, vinovăția e tot acolo, și știu fără nicio umbră de îndoială că ar trebui să găsesc o cale să-i spun adevărul lui Aiden – însă mi-e greu să mă concentrez la oricare dintre aceste lucruri când mi-o trag în fiecare seară până nu mai pot.

Chiar ar trebui să termin aici și să încep să mă pregătesc să plec spre St. Augustine. Trebuie să plec într-o oră și încă nu mi-am uscat părul după duș, lucru pe care trebuie neapărat să-l fac.

Dacă reușesc să nu mai fiu distrasă de mesajele lui Aiden.

Telefonul îmi vibrează pe blat de parcă ar fi invocat, și îmi rețin un zâmbet larg când îl deschid ca să citesc ce mi-a trimis.

Găsesc atașată o poză cu Aiden. Pare extrem de nemulțumit în timp ce se chinuie să iasă dintr-un tub-curcubeu gonflabil uriaș – corpul lui masiv fiind, evident, prea mult pentru atracția menită copiilor. Nu pot să nu mă întreb cum reușește să arate la fel de bine chiar și când se încruntă.

CASSIE

Presupun că Sophie a făcut poza asta? Chiar pare că te chinui.

AIDEN

I-am zis că sunt prea masiv pentru asta.

CASSIE

Totuși, nu am vrea să-i reprimăm mintea curioasă.

AIDEN

Foarte amuzant. Ai plecat spre școală? Nu scrii mesaje în timp ce conduci, nu?

Nu mă pot abține să nu-mi dau ochii peste cap. E o întrebare atât de caracteristică pentru un tată! Totuși, nu o să mă prefac că nu simt un ghem în stomac pentru că-și face griji pentru mine.

CASSIE

Nu, tată. Sunt încă acasă. Totuși, o să plec curând.

AIDEN

Nu știu ce să zic de faptul că-mi zici tată

CASSIE

Ai prefera tati?

AIDEN

Tu ești conștientă că o să mă bage la pușcărie dacă mi se scoală într-un muzeu plin de copii, nu?

CASSIE

LOL, *bine că nu am fantezii cu tătici, altfel clar m-aș fi distrat cu chestia asta.*

AIDEN

Ești malefică.

CASSIE

Pur și simplu va trebui să te răzbuni mai târziu. ;)

AIDEN

Absolut malefică.

CASSIE

Sophie se distrează?

AIDEN

De minune. Totuși, e destul de timidă. Îmi dau seama că ar vrea să se alăture celorlalți copii, dar nu o pot convinge să facă primul pas.

CASSIE

E la o vârstă ciudată. Pentru ea poate fi dificil să-și facă prieteni.

AIDEN

Știu. Doar că urăsc să o văd cum se chinuie.

CASSIE

Nu o poți forța. O să se întâmple. E prea uimitoare ca să nu se întâmple.

AIDEN

Ai dreptate.
Acum grăbește-te și pleacă, să nu fie nevoie să depășești limita de viteză.

CASSIE

OK, OK. Așa am să fac, tăticule.

AIDEN

Malefică.

Râd în timp ce îmi bag telefonul în buzunarul pantalonilor de pijama, apoi îmi termin cafeaua și clătesc cana înainte să o bag în mașina de spălat vase.

E chiar amuzant. Pentru mine, școala era o sursă mai mare de tulburări; cum aveam să plătesc semestrul următor, dacă împrumuturile mele urmau să fie procesate, dacă trebuia să mai amân încă un an – dar cu salariul pe care îl primesc aici abia dacă a trebuit să mă mai gândesc la asta. Cel puțin în ultima lună. Dacă voi continua așa, va fi primul an de școală pe care îl voi putea plăti din propriul buzunar, fără să trebuiască să mă gândesc măcar la împrumuturile pentru studenți.

Nu cred că o să reușesc vreodată să trec peste cât de bine sunt plătită pentru slujba asta.

Și asta e o altă parte a acestei situații care mă face să mă simt vinovată; iar asta e *pe lângă* faptul că știu că încă nu mi-am dat seama cum să îi spun că acum n-a fost prima dată când ne-am aflat într-o ipostază intimă, deși a fost prima dată când m-a atins. Săptămâna asta au existat momente în care m-am întrebat dacă ar trebui să mă deranjeze că primesc salariu de la bărbatul cu care mă culc – dar îmi spun că aceste două lucruri sunt complet separate. Faptul că ne asigurăm că ne păstrăm... năzdrăvăniile departe de ochii lui Sophie înseamnă că nu e *complet* dezgustător. E doar o mică diferență, una care probabil nu ne oferă o justificare suficient de bună pe cât m-aș convinge eu că e – dar măcar tot e ceva.

Totuși, e puțin nebunesc să mă gândesc că mai am doar un an de școală – ceea ce ar fi trebuit să fie doi ani de facultate s-au transformat în patru, mulțumită minunatei experiențe de a fi nevoită să lucrez ca să continui. E o adevărată ușurare să văd că se încheie, să fiu în sfârșit aproape de oportunitatea de-a ieși în lume și a face ceva cu adevărat util, dar nu o să mă prefac că nu e puțin deconcertant să mă gândesc la ce voi face cu viața mea după asta. Există o oarecare presiune care vine odată cu absolvirea, cu a ieși în lume și a *face* ceva ce mă determină să mă gândesc la toate celelalte aspecte ale vieții mele și să mă întreb unde aș putea fi peste cinci ani.

Idei care devin și mai derutante când iau în calcul bărbatul ce îmi distrage atenția cu un zâmbet amețitor. Știu că e mult prea devreme să *visez* măcar la ceva împreună cu Aiden Reid, dar oare chiar pot să mă abțin dacă există o parte din mine care se gândește în permanență la posibilitatea de-a pierde toate astea? Și nu doar pe Aiden, ci și pe Sophie. Iar acesta e factorul principal care mă împiedică să-i spun totul. Pentru prima dată după mult timp, aproape că mă simt de parcă aici ar fi locul meu, că mă descurc bine aici, și dat fiind că aceasta e prima familie care să mă primească cu adevărat cu brațele deschise... chiar e vina mea că vreau să fac totul ca să mă mai agăț de ea încă puțin?

Acest șir de idei provoacă un dezastru absolut în mintea mea.

Nu sunt naivă să nu știu că nu am ce altceva să le ofer lui Aiden și Sophie în afară de mine, că există ani și diferențe majore între noi pe care nu le pot schimba – dar nu pot să nu mă gândesc la cum mi-a șoptit „Nu ar trebui să mă gândesc la tine pe cât de mult o fac”, iar apoi: „Simt că o iau razna”. Poate înseamnă și asta ceva, nu?

E o prostie din partea mea să etichetez cu asemenea noțiuni ceva atât de nou, ceva ce niciunul dintre noi nu știe cu adevărat ce este – dar chiar nu pot să mă abțin. E doar faptul că Aiden Reid mă face să o iau și cu razna. E suficient să facă pe oricine să-și pună întrebări.

E suficient să facă pe oricine să-și facă griji pentru ce ne așteaptă la final.

De data asta, laboratoarele se concentrează pe echipamentul de pe scaunele pediatrice asistate, și e o distragere grozavă să mă concentrez asupra funcțiilor și pieselor diferitelor tipuri de scaune pe care le-au adus ca să le studiem. În ultimele douăzeci de minute am testat diferitele funcții de înclinare de pe Riftonul care mi-a fost atribuit și cred că sunt aproape pregătită să trec la următorul model.

— Mă ajuți să instalez centura?

Camila ridică centura opțională în patru puncte care poate fi adăugată acestui model.

— Nu îmi dau seama unde se prinde.

— Uite! spun, întinzând mâna. Cred că se prinde aici.

Camila urmărește cum găsesc punctele de atașare pentru ham, fixând toate cele patru centuri până când e instalat corespunzător.

— Le-am ratat complet, pufnește Camila. Unele dintre scaunele astea sunt bizare.

— Totuși, sunt uimitoare. Acum pot face enorm de multe.

— Zău!

Camila cercetează spatele scaunului, găsind funcția de înclinare și aducând scaunul înapoi în prima poziție.

— Cred că acum i-am dat de cap, nu crezi? Să trecem la Leckey?

— Măcar acela nu are funcția de înclinare, comentez.

— Corect! Pare că grupul aproape a terminat cu el. Putem să-l luăm noi următoarele.

Luăm loc în apropierea celuilalt grup, care încă studiază diversele funcții de pe modelul Leckey. Camila se tolănește lângă mine pe scaunul de plastic și răsuflă prelung.

— Anul ăsta și gata, am terminat!

— E o nebunie.

— Crezi că examenele de acreditare o să fie groaznice?

— Probabil, râd. Dar o să ne descurcăm.

— Zici tu! pufnește ea. Ești cea mai bună din clasă.

— Te descurci perfect.

— Cum merge treaba cu slujba de dădacă? Te purtai foarte ciudat ultima dată când te-am văzut.

— Oh...

Roșesc, sperând să nu bage de seamă. Nu prea am cum să-i spun că am complicat lucrurile și mai mult *culcându-mă* cu persoana din trecutul meu care *încă* nu-și amintește de mine.

— Merge grozav. Chiar o iubesc pe Sophie, puștoaica de care am grijă. E... o mare figură.

— Ți-am zis eu! râde Camila. Pot fi mari figuri la vârsta aia.

— Ai zis că ai o nepoată de vârsta ei, nu?

— Lucia. E un spiriduș. Unul drăguț totuși.

Dau absentă din cap, urmărind cum celălalt grup testează diversele setări ale scaunului în vreme ce mintea mea începe să rătăcească. Nu știu de unde îmi vine ideea; e poate doar pentru că îmi amintesc mesajele lui Aiden de mai devreme despre cum și-ar dori ca lui Sophie să-i fie mai ușor să iasă din carapace – însă, cu toate astea, ceva începe să capete contur.

— Auzi, Camila...

Se întoarce să mă privească.

— Da?

— Crezi că nepoatei tale i-ar plăcea o excursie la zoo?

— Am senzația că intru într-o capcană.

— Treaba e că... Sophie... acesta e copilul nou la școală, și îi e greu să-și facă prieteni. M-am gândit doar că... dacă s-ar putea juca cu cineva de vârsta ei fără toată presiunea unei mulțimi de copii la școală... E o idee groaznică?

— Poate pentru mine, pufnește Camila. Nu ți-am zis că Lucia e un spiriduș?

— Ei, hai! Doar e nepoata *ta*. Sigur e *un pic* mișto.

Camila mijește ochii.

— Încerci să mă perii?

— Funcționează?

Își dă ochii peste cap.

— Din nefericire! *Bine!* Apropo, tu faci cinste cu prânzul în ziua aia.

— Evident! Orice. O să fie super!

Camila încă mai bombăne în timp ce eu sărbătoresc în liniște propria-mi idee genială.

— Grădina zoologică?

Refuz să fiu distrasă de Aiden în elementul lui, cu brațele încrucișate peste haina de bucătar și șorțul pătat de una sau alta în vreme ce restul personalului său muncește asiduu în spatele lui.

— O să o adore, îl încurajez. Iar partenera mea de laborator o să-și aducă nepoata, așa că o să fie o ocazie grozavă pentru Sophie să cunoască pe cineva de vârsta ei.

— Nu o lăsa să te audă uneltind așa! mă previne, aplecându-se să tragă cu ochiul în biroul lui, unde Sophie se

joacă în continuare pe consolă. Adică, eu sunt de acord, dar ești sigură că vrei s-o faci și tu? O să fie o zi lungă.

— Bineînțeles! O să fie foarte distractiv. Mai ales pentru Sophie. A mai fost vreodată acolo?

— Poate o dată, când era mai mică...

Își masează ceafa.

— Nu am mai apucat să ajungem de când... știi tu.

— Înțeleg.

Întind o mână spre el fără să-mi dau seama, degetele alunecându-mi pe marginea șorțului lui în zona taliei înainte să-mi amintesc unde suntem. Mă retrag și-mi dreg glasul.

— Poți să vii și tu cu noi. Tragi chiulul?

Râde, uitându-se la activitatea frenetică din spatele lui.

— Cred că s-ar putea să mă bage într-un cuptor dacă încerc așa ceva.

— Ziceam și eu...

Văd umbra unui zâmbet în colțul gurii lui când se întoarce din nou spre mine, iar ochii îi sunt mai calzi, ceea ce-mi provoacă fluturi în stomac.

— Crede-mă că aș prefera să fiu acolo!

— Păi, măcar o să-ți trimit o grămadă de poze.

— Perfect! Trimite-mi puțin mai târziu mesaj să-mi reamintești și, când o să iau o pauză, o să comand biletele.

— A, nu, pot să...

— Le cumpăr eu, mi-o retează, fără să mai lase loc de discuții.

Buzele îmi zvâcnesc.

— Da, să trăiți!

— Cred că ar trebui să adăugăm asta pe lista de expresii pe care nu mi le poți spune în public.

Ridic dintr-o sprânceană și-mi cobor vocea:

— Devii un pervers obișnuit, nu-i așa?

— Cred că pur și simplu o trezești în mine, chicotește.

Fluturii din stomacul meu o iau razna, pentru că nu mă gândesc doar la ultima săptămână împreună, ci la toate momentele în care a fost și mai obscen de-atât în întunericul dormitorului meu, unde nu îi puteam vedea chipul. Trebuie să-mi reprim un fior, încercând să alung acele imagini și concentrându-mă în schimb la Sophie.

— Mă duc să-i dau vestea, îl anunț, ceea ce-l face să râdă iar.

— Doar ai grijă să nu-i spui că e vorba de o întâlnire pentru joacă! E posibil să-ți ardă una în fluierul piciorului.

— N-ar face-o niciodată, protestez. Mă iubește.

— Să nu zici că nu te-am avertizat!

Îmi dau ochii peste cap în timp ce trec prin bucătărie spre biroul din capătul opus, unde bat în tocul ușii și apoi îmi vâr capul înăuntru.

— Bună, Soph! Ai ceva planuri pentru mâine?

— E duminică, îmi răspunde încruntându-se. Și am zece ani.

— Ce zici să plecăm într-o mică aventură?

Se străduiește să nu pară *prea* încântată, iar consola îi cade în poală în vreme ce își dă silința să pară nonșalantă.

— Ce fel de aventură?

— Tot nu îmi vine să cred că te-ai uitat la ultimul filmuleț la serviciu, râd.

Devine un obicei ciudat al nostru – să discutăm o vreme după apelul pe Skype. Continuă să mă privească în timp ce-mi dau drumul, și sincer, mă bucur de asta puțin mai mult când e vorba de el. Absurd, nu?

— A meritat, șoptește. Deși colegii mei s-ar putea să nu fie de acord. Probabil că acum cred că am probleme cu stomacul.

Nu mă pot abține să nu râd din nou. Îmi aranjez masca pe față, zăbovind cu degetele acolo în vreme ce dinții îmi molfăie buza de jos de îngrijorare.

— Încerc să-mi imaginez, răspund încet. E atât de ciudat că nu știu cum arăți!

— Chiar că! Îl aud cum își drege glasul și adaugă: Dar, pe de altă parte, nici eu nu știu exact cum arăți.

— Destul de ciudat, chicotesc agitată, simțind că mi se întețesc bătăile inimii.

— Da, chicotește el încet. Ciudat!

Nu-mi cere să-mi scot masca, ceea ce e un lucru bun.

Pentru că în clipa asta n-aș putea spune că n-aș face-o pentru el.

CAPITOLUL 15

Cassie

— CE AVENTURĂ PLICTISITOARE! COMENTEAZĂ SOPHIE de pe locul pasagerului din mașina mea.

Oftez.

— Mai ai răbdare câteva secunde!

Încerc din nou să pornesc motorul, auzind huruitul tânguit, muribund, când motorul vechii mele mașini se străduiește câteva clipe să pornească înainte să hârâie un pic și să moară din nou.

— Haide! gem. Nu-mi face asta!

— Are nevoie de benzină?

— Are destulă benzină.

— Dar ulei?

— Ce, ești mecanic?

Sophie ridică din umeri.

— Doar încercam să te ajut.

— Știu, știu. Nu știu ce e în neregulă cu ea. Cred că pur și simplu mă urăște.

— Cum o să ajungem la zoo?

Îmi las capul să cadă pe volan, oftând în timp ce mă gândesc.

— Am putea chema un Uber.

— E oră de vârf, replică nonșalant. O să dureze o veșnicie.

Ridic o sprânceană spre ea în timp ce ridic capul.

— De unde cunoști tu de orele de vârf?

— Mama nu avea mașină. Mereu luam un Uber dacă mergeam departe.

— OK! Ce zici de autobuz?

Face o grimasă.

— Autobuz?

— Nu ai mers niciodată cu autobuzul?

— E cald.

— Păi, atunci, nu văd prea multe alte opțiuni. Prietena mea Camila locuiește în partea opusă a grădinii zoologice. Până ar ajunge ea aici, s-ar duce jumătate din timpul pe care îl avem disponibil pentru zoo.

— L-am putea suna pe tata.

Și să-i spun lui Aiden cât de groaznică e mașina mea? Nu, mulțumesc! La cum îl știu, probabil că ar încerca să-și lase mașina aici de acum încolo și să ia el autobuzul. I-ar sta în fire să facă ceva de genul ăsta.

— Nu vrem să-l deranjăm.

— Dar vreau să *merg*! se văicărește Sophie.

— Știu, dar, dacă nu putem lua un Uber și nu vrei nici să mergi cu autobuzul, nu văd cum am putea să...

Mă opresc. Mi-a venit o idee. S-ar putea să fie una proastă, de vreme ce abia ce am început să câștig puncte în fața persoanei pe care o am în minte, dar mă gândesc că ar putea fi o șansă să mai câștig câteva dacă îmi joc bine cărțile.

— Hei, Soph, reiau, întorcându-mă să-i arunc un zâmbet larg. La ce oră deschide mătușa ta florăria?

— Mersi că ai venit să ne iei! spun din nou când ne urcăm în mașina lui Iris. Chiar ne salvezi.

— E-n regulă! răspunde Iris. Nu vreau ca Sophie să meargă cu autobuzul.

Ce problemă au oamenii ăștia cu autobuzele?

Hotărăsc că nu e momentul potrivit să încerc să obțin un răspuns la această întrebare.

— Și ești sigură că nu vii cu noi?

— Aș veni, spune Iris și, ținând cont de tonul ei, cred că vorbește serios. Dar nu are cine să-mi țină locul până după-amiază. Acum am doar doi angajați.

— Uau, pare dificil! E foarte aglomerat?

Iris dă din cap.

— Începe sezonul nunților de toamnă, așa că am avut o grămadă de comenzi. Fac tot ce pot să mă descurc cu angajații pe care îi am. Momentan chiar nu-mi permit să mai angajez pe cineva.

— Îmi pare rău! spun jalnic, neștiind ce altceva să răspund.

— E-n regulă! ridică Iris din umeri. Face parte din afacere.

Mă privește cu coada ochiului în vreme ce iese de pe șoseaua principală.

— A fost ideea ta?

— Ăăă... da. Am o prietenă la școală care are o nepoată de aceeași vârstă cu Sophie. M-am gândit...

Mă opresc, aruncând o privire spre Sophie care ascultă curioasă.

— Vreau să spun că prietena mea m-a întrebat dacă știu pe cineva de vârstă apropiată cu nepoata ei, care ar putea dori să petreacă o zi la zoo împreună cu ele.

Iris mă privește cu subînțeles, iar apoi mă surprinde *zâmbind* cu adevărat, de parcă știe exact ce nu spun.

— Pare distractiv.

— Ai mai fost acolo?

— O, da! Eu și Rebecca am dus-o pe Sophie acolo când avea, cât... șase ani?

Sophie ridică din umeri.

— Poate. Eram mică. Îmi amintesc că am mângâiat o girafă!

— Am fost în safari în sălbăticie, precizează Iris. Rebecca era obsedată de girafe.

În tonul ei se simte nostalgia, având o expresie gânditoare, și văd secunda în care își dă seama de asta, mascându-și rapid trăsăturile în mina ei obișnuită, indiferentă.

— Pare să fi fost grozav, comentez.

Iris dă din cap.

— Chiar a fost. Cred că am o poză cu noi trei pe undeva, împreună cu o girafă.

— Mi-ar plăcea s-o văd și eu.

Iris mă fixează din nou cu privirea.

— O să încerc s-o găsesc pentru data viitoare.

„Data viitoare."

Iris și Sophie încep să vorbească despre o carte pe care a lăsat-o Iris, iar eu mă întorc cu fața spre geam ca să-mi ascund zâmbetul. Nu plănuiam să o văd azi pe Iris; nici nu mă gândeam să o invit la zoo, chestie pentru care acum îmi pare rău, dar, într-un fel, mă bucur că mi s-a stricat mașina azi-dimineață. Am senzația că, de fiecare dată când o văd pe Iris, o înțeleg ceva mai bine. Puțin câte puțin, știu că-i distrug armura.

În acest punct, a devenit misiunea mea personală.

Restul călătoriei e liniștit, iar Iris chiar îmi promite înainte să ne lase la destinație să-mi trimită acea poză când o găsește. O consider încă o victorie. Intrarea la zoo e aglomerată

chiar și într-o zi de duminică, și ne ia zece minute să le găsim afară pe Camila și pe Lucia, chiar dacă schimbăm în continuu mesaje.

— În sfârșit! spune Camila când ne găsește. Credeam că v-am pierdut.

Arunc o privire în jur.

— E aglomerat azi.

— Da. Lucia se purta de parcă urma să moară dacă mai trebuia să așteptăm.

Fetița, care are același păr negru ca noaptea și ochi căprui precum ai mătușii ei, se strâmbă la Camila.

— N-am zis asta.

— Îhî! o ia Camila peste picior. Oh! Da. Tu ești Sophie, nu?

Camila se apleacă să întindă mâna spre Sophie, care i-o scutură blând.

— Ea e nepoata mea, Lucia. Promit că nu e așa de rea precum pare!

Lucia își dă ochii peste cap.

— Nu sunt rea!

— Bună! spune Sophie, părând timidă.

Din fericire, Lucia nu pare să aibă niciun pic de timiditate în ea, ci doar arată spre rucsacul cu șnur pe care îl are Sophie în spate.

— Ăla e un ghiozdan cu *Encanto*?

— Da, încuviințează Sophie din cap. L-am luat de la Disneyland!

— Ce norocoasă! Eu o să mă duc cu mama anul viitor. Ai văzut-o pe Mirabel?

Lui Sophie îi strălucesc ochii.

— Îhî! Și pe Bruno!

— Dumnezeule! Au...

Cele două se apropie una de alta în timp ce continuă să flecărească zgomotos, iar noi le urmăm spre casa de bilete în timp ce Camila îmi aruncă un zâmbet din colțul gurii.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru ele două.

— Slăvită fie familia Madrigal! râd.

— Ba deloc. Dacă mai trebuie să aud cântecul ăla blestemat încă o dată, o să...

— Deci tu nu vorbești despre Bruno?

Camila mijește ochii când ne așezăm la coadă să ne prezentăm biletele, clătinând din cap.

— Acum dai prânzul *și* o înghețată.

Lucia și Sophie au devenit, practic, cele mai bune prietene până ajungem la Pădurea Pierdută, planul nostru de atac fiind să mergem într-un cerc mare ca să putem vedea totul înainte să ne îndreptăm spre ieșire.

Sophie își lipește nasul de geam ca să vadă mai bine hipopotamii, scoțând exclamații pline de apreciere. Lucia e ocupată să citească informațiile de pe panou.

— Aici scrie că hipopotamii omoară până la cinci sute de oameni pe an, citește Lucia, nu de parcă ar fi șocată, ci ca și cum i s-ar părea fascinant.

Sophie o privește neîncrezător.

— Hipopotamii?

— Ce? pufnește Lucia. Se așază pe ei?

— Nu, oftează Camila. Uită-te la colții ăia! Te-ar face ferfeniță!

— Bleah! face Sophie. Se uită înainte și adaugă: Suntem aproape de canguri? Vreau să văd cangurii!

Camila verifică harta.

— Sunt pe drumul înapoi spre ieșire, în Sălbăticie. Mai avem puțin de mers până ajungem acolo.

— Știați, intervin eu, că masculilor de canguri li se spune canguroi?

— Ce? strâmbă Sophie din nas. N-are cum!

— Nu, nu, oftează Camila, clătinând din cap. Sunt convinsă că e adevărat. Probabil a citit asta pe capacul unui ceai de piersici.

— Oh, și koala! pocnesc din degete. Dorm vreo douăzeci de ore pe zi.

Camila își dă ochii peste cap.

— Poți, te rog, să începi să bei Dasani[1], ca un om normal?

— Nu, râd. Sunt dependentă.

Observ că acum Lucia și Sophie sunt lipite una de cealaltă aproape de geam, așa că scot telefonul.

— Hei, fetelor! Întoarceți-vă spre mine! Haideți să vă fac o poză!

Lucia își trece un braț în jurul lui Sophie, care pare puțin surprinsă o clipă înainte să-i întoarcă gestul și să zâmbească larg, iar pieptul mi se strânge de fericire în timp ce fac câteva poze. Mă grăbesc să-i trimit una lui Aiden, știind că o să fie încântat să vadă că Sophia și Lucia se înțeleg așa de bine.

Adaug la poză:

CASSIE

Practic sunt cele mai bune prietene și nici nu am ajuns la jumătatea grădinii zoologice.

— I le trimiți tatei?

Văd că Sophie mă privește și dau din cap.

— A vrut o grămadă de poze.

---

[1] Marcă americană de apă îmbuteliată creată de compania Coca-Cola, lansată în 1999 (n. tr.).

— Spune-i că data viitoare trebuie să vină și el! zice Sophie. Vreau să-i spun cum omoară hipopotamii oameni.

Fac o grimasă.

— Poate omitem partea asta a excursiei.

Simt cum îmi vibrează telefonul și mă uit în jos să văd ce a răspuns Aiden.

AIDEN

Uimitor. Pare că toată lumea se distrează.

Și, doar o secundă mai târziu:

AIDEN

Chiar îmi doresc să fi putut fi acolo cu voi.

Simt un nod în stomac în vreme ce pe față îmi apare involuntar un zâmbet larg. Habar n-am cum poate un mesaj să mă bucure atât de mult. Apoi îmi amintesc de la cine e. Scriu un răspuns fără să gândesc.

CASSIE

A fost o corvoadă să ajungem aici, dar a meritat. Sophie se distrează de minune.

Răspunsul lui e instantaneu:

AIDEN

Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva?

Oh! Rahat! Încă nu i-am spus de mașina mea.

CASSIE

Oh. Păi... mașina mea a făcut figuri de dimineață.

Hotărăsc că să-i spun că Iris ne-a adus aici e probabil o discuție pe care ar fi de preferat să o purtăm față în față.

CASSIE

Putem pur și simplu să ne întoarcem cu un Uber... sau să luăm autobuzul.

AIDEN

Nu. Vin eu să vă iau. Doar spune-mi la ce oră

CASSIE

Nu-i nevoie. Știu cât de ocupați sunteți.

AIDEN

Am zis că vin. Spune-mi doar la ce oră.

CASSIE

OK, OK. Ce autoritar ești!

AIDEN

Ne vedem atunci.

E stupid să zâmbesc larg din cauza asta, dar nu mă pot abține. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun că îmi cam place de el când e așa autoritar.

Camila se uită ciudat la mine când ridic privirea, așa că îmi maschez repede zâmbetul într-o expresie mai relaxată.

— Sunteți pregătite să mergem mai departe? Cred că suntem aproape de câteva cafenele. Putem să luăm ceva de mâncare.

— Sunt *libnită*! se văicărește Lucia.

— Da, da! chicotesc. Hai să vă dăm de mâncare, spiridușilor!

Ignor dinadins felul în care Camila continuă să mă privească.

Camila așteaptă, din fericire, până după prânz ca să facă un comentariu, când ambele fete sunt distrase de urșii panda.

— Deci... cum e tatăl lui Sophie?

— Ha?

Încerc să afișez o mină inexpresivă.

— Oh, Aiden? E... grozav. Foarte drăguț.

De asemenea, are o gură obscenă și o sculă care sfidează știința, dar cred că nu e bine să pomenesc acum de asta.

— Îhî.

— Ce?

— Ai zis că e singur, nu?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce importanță are?

— Oh, știu și eu... Zâmbetul ei e obraznic în timp ce adaugă: Majoritatea oamenilor nu chicotesc când primesc mesaje de la șeful lor. M-ai făcut curioasă.

— Nu am „chicotit", protestez.

— Sigur că nu!

Merge în fața mea să urmeze fetele în Drumeția Panda, iar eu mă foiesc agitată în timp ce vin în urma lor. Chiar așa

de evident e? Trebuie să mă descurc mai bine să țin lucrurile sub control. Mă strecor lângă Camila, fără să mă uit la ea.

— Nu e ceea ce crezi, reiau.

Adică, este, dar mă îndoiesc că e ceva ce ar trebui să recunosc deschis în fața oamenilor.

Camila mă privește nevinovat.

— Nu credeam nimic.

— Ba da, credeai, pufnesc.

— Arată bine?

— *Șșt!*

Mă uit mai în față, spre locul în care Lucia și Sophie flecăresc încântate.

— Ce importanță are?

— Deci este, râde Camila. Pfui! Și locuiești cu el? Te rog, spune-mi că ți-o tragi cu el!

— *Dumnezeule!* șuier. Poți să vorbești și mai tare?

— Eu n-am mai fost la o întâlnire de câteva luni bune, adaugă ea. Doar știi ce program avem. Sincer, bravo ție că ți-ai găsit o sculă, la cât muncim!

— Nu-i chiar *așa*, repet, însă de data asta sună mai neconvingător.

— Hei, nu te judec! mă asigură Camila. Sophie e un copil mișto. Sigur și tatăl ei e destul de mișto!

Îmi mușc buza, întorcând capul să văd zâmbetul lui Sophie, și rânjește când mă vede că mă uit la ea și-mi face vag cu mâna drept răspuns.

— Chiar e un copil mișto, aprob.

— Seamănă cu un spiriduș mult mai puțin decât Lucia.

O împung pe Camila cu cotul.

— Lucia e grozavă.

— Da, da, e OK!

Ezit câteva clipe, luptându-mă cu dorința de a-i spune cuiva *ceva* și cu faptul că știu că ar trebui să-mi țin gura. Mai fac câțiva pași în liniște în vreme ce gândurile mă apasă, iar apoi respir prelung.

— Tatăl ei chiar *e* grozav, completez încet.

Camila zâmbește discret, dar se apleacă spre mine conspirativ, imitându-mi mișcarea când îmi trage un cot discret în coaste.

— Da, pun pariu!

Până la finalul zilei, tot grupul e epuizat. Am avut parte de mai mult decât necesarul unui om normal de lei și tigri și (of, Doamne!) urși, iar la ora șapte suntem toate pe deplin pregătite să mergem acasă.

— Sunteți sigure că nu vreți să vă duc acasă?

Clatin din cap spre Camila.

— E un ocol foarte mare pentru voi. Aiden a zis că o să vină să ne ia.

— A întârziat, mormăie Sophie lângă mine.

— Serios, încearcă din nou Camila. Nu e nicio mare scofală. Doar dă-i mesaj și spune-i...

— A, uite-l! adaug când îi văd mașina apropiindu-se de locul unde se coboară din mașini.

— *În sfârșit!* pufnește Sophie.

Mașina lui Aiden se oprește lângă bordură și acesta trage frâna de mână înainte să coboare din mașină ca să se aplece deasupra capotei.

— Scuze că am întârziat! ne spune. Traficul!

Încă e îmbrăcat cu haina de bucătar, așa că știu că a venit aici direct de la serviciu și că, cel mai probabil, va trebui să se întoarcă – și de ce faptul că a lăsat totul deoparte pentru noi mă face din nou să simt acea căldură?

Lucia și Sophie se îmbrățișează de rămas-bun și le aud vorbind despre schimbul de coduri pentru prieteni pe consolă, dar se pierd în fundal când Camila se apleacă să-mi șoptească la ureche:

— Iisuse, Cassie! Dacă nu ți-o tragi cu el, ar trebui să fii arestată!

Râd cu gura până la urechi.

— N-are nicio logică.

— E o crimă împotriva umanității. Gândește-te la noi ceilalți. Ocupați. Suprasolicitați. Nefutuți.

— OK, acum plecăm.

— Doar zic...

Îmi arunc brațele pe după gâtul ei ca să o îmbrățișez.

— Mulțumesc pentru ziua de azi! A fost grozavă.

— Se pare că fetele au devenit deja prietene pe viață, deci va trebui să repetăm figura.

— Sigur!

Camila vorbește din nou pe un ton jos:

— Și *chiar* sper că ai pus monopol pe pu...

— OK, fetelor! spun, depărtându-mă de Camila. E timpul ca eu și Sophie să plecăm. Dar ne mai vedem curând, bine?

Dau amândouă din cap și ne îmbrățișează din nou de rămas-bun, iar Sophie îi face cu mâna Luciei în timp ce o ajut să se urce în mașină.

— Chiar îmi pare rău că am întârziat, spune Aiden din nou pe când ne prindem centurile. Ar fi trebuit să plec puțin mai devreme.

— E-n regulă! îl liniștesc. Nu am așteptat atât de mult.

— Va trebui să mă întorc la muncă pentru încă puțin după ce vă duc acasă.

— M-am gândit eu, îi răspund.

Aiden se uită în oglinda retrovizoare în vreme ce intră în trafic.

— Te-ai distrat azi?

— *Enorm!* izbucnește Sophie. Știai că hipopotamii omoară oameni?

Scot un geamăt, iar Aiden mă privește cu coada ochiului într-o manieră ciudată.

— Nu întreba! replic. Nu întreba!

O ajut pe Sophie să se dea jos din mașină când oprim în fața casei, asigurându-mă că are punga cu suvenire înainte să o ia spre casă pe alee. Se întoarce spre mine când ajunge la jumătatea drumului.

— Vii?

— Imediat! strig după ea. Trebuie să-i spun ceva tatălui tău.

— Bine, dar mi-ai promis că faci cu mine puzzle-ul cu canguri.

— Da, da, o să facem puzzle-ul.

Aștept până dispare pe ușa de la intrare înainte să mă urc pe locul pasagerului din față, aplecându-mă peste consola centrală și cuprinzându-i în palme chipul lui Aiden ca să-l sărut. Un moment, e surprins, dar îi trece repede, iar apoi îi simt degetele în păr și limba pe buza de jos înainte să o împingă ca s-o atingă pe a mea.

Îl sărut *intens*, mult mai intens decât pare potrivit pentru interiorul unei mașini în mijlocul străzii – dar îmi zic că nu-mi pasă. Am avut o zi fenomenală cu un copil fenomenal, iar acum sunt condusă acasă de un bărbat fenomenal care mă lasă să-l atac din senin cu săruturi.

Situația ar putea fi mult mai nasoală.

Pare ușor uluit când mă desprind.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru că ești minunat.

Clipește la mine.

— Chiar sunt?

— Foarte!

— Încerci să mă ademenești ca să dau bir cu fugiții de la serviciu? Pentru că funcționează.

Buzele mi se arcuiesc, lipite de ale lui, și îi dau încă un sărut ușor.

— Mai târziu! îi promit.

Mă dau jos din mașină cu spatele și observ că se încruntă când picioarele mele ating trotuarul, cu mâna pe portieră.

— Ce e?

— E foarte posibil să fii cu adevărat malefică, mormăie drept răspuns.

Îi arunc un zâmbet viclean.

— Bine că știi unde locuiesc, domnule Reid!

Cred că-l aud mormăind chiar și după ce închid ușa.

Conversație cu @lovecici

I-ai trimis lui
@lovecici
un bacșiș de 50$

Ți-am trimis o jucărie
nouă. Vreau să văd
cum îți folosești gura
și să-mi imaginez
că aia e scula mea.

CAPITOLUL 16

Aiden

MI-E MULT MAI GREU SĂ MĂ ÎNTORC LA SERVICIU CU senzația buzelor lui Cassie lipite de ale mele, dar cumva reușesc. Găsesc restaurantul la fel de aglomerat cum l-am lăsat când mă furișez înăuntru pe ușa de serviciu, iar Marco pare la capătul puterilor, repezindu-se să mă întâmpine cu o expresie istovită.

— Am rămas fără eșalotă.

Fac un pas înapoi.

— Cum dracu' am rămas fără eșalotă?

— Eroare de inventar? Habar n-am! Dar tocmai le-am folosit pe ultimele la un *poulet au vinaigre*[1] și mai am în așteptare încă două comenzi identice.

— De ce am impresia că în seara asta o să țip la Alex? oftez.

— Nu e aici, e bolnav, replică Marco. Așa că, dacă nu vrei să țipi la el la telefon...

Băga-mi-aș!

[1] Rețetă franceză de pui sote în sos cu oțet (n. tr.).

Poate chiar *ar fi trebuit* să trag chiulul pentru restul serii. În clipa asta aş fi putut să fac un puzzle acasă, cu fetele.

Fetele.

Mă ia prin surprindere felul în care creierul meu le-a pus instantaneu aşa, împreună. Nu ştiu când am început să mă gândesc la ele ca la un pachet complet, aşteptându-mă acasă, dar îmi dau seama că exact asta *fac*. Iar faptul că trebuie să petrec atâta timp departe de ele devine din ce în ce mai exasperant.

— Ăăă, alo? face Marco, mişcând din mână în faţa mea. De ce zâmbeşti aşa? Mă bagi în sperieţi.

— Nimic, răspund, adunându-mă. Avem ceapă galbenă?

— Probabil. Se întoarce ca să ţipe la unul dintre bucătari să se ducă să verifice înainte să se întoarcă din nou spre mine şi să reia: Crezi că le putem folosi ca înlocuitor?

— E foarte posibil nici să nu-şi dea seama. Doar pune ceva mai mult usturoi! Mai bine de atât n-avem ce să facem.

— Rahat! Nici nu m-am gândit la asta, ţâţâie Marco. Super! Doamne, ce mă bucur că te-ai întors! Eram cât pe ce să sufăr o cădere nervoasă.

Îl bat pe umăr şi chicotesc:

— O să fie bine.

— Bine! repetă Marco, stupefiat. Cine eşti şi ce ai făcut cu Aiden Reid?

Încă mi se mai vede o umbră de zâmbet pe faţă când iau un şorţ curat, pe care mi-l leg în talie în timp ce mă pregătesc pentru restul unei seri aglomerate. În mod ciudat, pare mai puţin intimidantă decât atunci când am intrat pe uşă.

Şi ştiu că e sută la sută datorită faptului că *fetele* mă aşteaptă acasă.

Închidem uşile restaurantului abia după ora zece, iar Marco mă asigură că el şi ceilalţi se pot ocupa de curăţenie de vreme

ce eu a trebuit să vin azi mai devreme. În mod normal, l-aș contrazice, dar cu posibilitatea de a o prinde pe Cassie încă trează acasă... nu e nevoie de prea multă muncă de convingere să mă facă să mă fofilez.

Cred că datorită faptului că ea și Sophie mi s-au tot învârtit prin minte de-a lungul serii – ziua petrecută de ele împreună, faptul că nu am putut să fiu acolo – mă hotărăsc să îl sun pe Joseph, patronul, în drum spre casă. Nu îi ia mult să-mi răspundă, vocea lui răsunând în boxele mașinii după doar vreo douăzeci de secunde. În mod normal, eu mi-aș face griji dacă aș suna pe cineva la ora asta, însă Joseph e o pasăre de noapte notorie.

— Aiden? E totul bine?

— A, da! Totul bine.

— Seară ușoară, sper?

— Am avut un mic dezastru cu eșalota, dar nu a fost nimic ce nu am putut rezolva.

— Cepe galbene?

Râd.

— Da, cepe galbene.

— Mereu rezolvă problema!

— De fapt... cu alt motiv te-am sunat.

— Oh?

Îl aud foindu-se, fără îndoială instalându-se mai bine în fotoliul lui din piele preferat în care îi place să stea să fumeze.

— Totul în regulă?

— Da, minunat, doar că...

— Păi, scuipă tot, băiete! râde. Nu te-am știut niciodată legat la limbă.

— Mă gândeam la posibilitatea de a-i delega lui Marco o parte din îndatoririle mele. Să-mi micșorez puțin volumul de muncă.

— Nu te gândești să demisionezi, nu?

— *Nu*, accentuez. Bineînțeles că nu! Îmi place acolo și să lucrez pentru tine. Doar că... de când Sophie a venit să locuiască permanent cu mine, am început să-mi dau seama cu adevărat cât de multe chestii am ratat în viața ei. A devenit și mai evident de când o văd în fiecare zi și mi se reamintește de fiecare dată cât de multe chestii *nu* văd. Are logică ce spun?

— Bineînțeles că are, răspunde Joseph, iar eu oftez ușurat. Știi bine că voi lucra cu tine oricum voi reuși s-o fac.

— Normal că aș înțelege dacă ai vrea să renunț la poziția de chef sau dacă ai nevoie să îmi micșorezi salariul ca să compensezi numărul mai mic de îndatoriri...

— Ei, prostii! pufnește Joseph. Nu-și dorește nimeni așa ceva. Putem găsi o cale să ne asigurăm că petreci mai mult timp acasă fără să renunți la funcția ta. Râde și adaugă: Marco s-ar căca pe el dacă aș sugera așa ceva. Toți de acolo știu că bucătăria nu poate funcționa fără tine.

— Vreau doar să fiu corect față de tine.

— Fiule, ești corect față de mine de câțiva ani. Ai muncit de te-ai spetit. Întotdeauna am sperat că vei găsi un motiv pentru care să începi să-ți acorzi și niște timp pentru tine. Niciunul nu e mai întemeiat decât familia.

Dau ușor din cap, simțind cum mi se îngroașă vocea.

— Chiar apreciez.

— Acum mai trebuie doar să-ți găsești o fată și chiar pot înceta să-mi mai fac griji pentru tine.

Sunt foarte recunoscător că Joseph nu-mi poate vedea fața acum.

— Că tot veni vorba...

— Oh?

— Doar mă întrebam dacă pot să vin cu cineva la petrecerea de ziua ta de peste câteva săptămâni.

— Ei, să vezi și să nu crezi, le-am văzut pe toate! Vii la petrecere? *Și* vii cu cineva?

— Păi… încă nu am adus vorba… dar sper că va dori să vină cu mine.

— Crede-mă când îți spun că abia aștept să o cunosc pe femeia care te-a făcut să faci un pas în spate și să începi să te bucuri de viață în afara serviciului. Trebuie să fie o tipă grozavă!

Gura mi se arcuiește involuntar.

— Chiar este.

— Păi, tu du-te acasă, iar eu o să-mi văd de acest coniac minunat pe care tocmai mi l-am turnat!

Pufnesc în râs.

— Pare a fi o seară splendidă.

— Vorbim mâine mai multe despre partenera ta de la petrecere. Grăbește-te și invit-o!

— Da, da, o invit.

— Noapte bună, Aiden!

— Noapte bună, șefu'!

Mă simt mai ușor după ce închid; habar n-aveam cum era posibil să decurgă această discuție, dar cred că pot spune că nu mi-am imaginat vreodată să decurgă mai bine de-atât. Și chiar e timpul, cred. Să încep să fac un pas în spate și să fiu mai prezent acasă. Când a venit Sophie prima dată… totul în viața mea era un dezastru. Nu știam cum să fiu tatăl ei și în același timp să conduc o bucătărie. Și poate că acest lucru e în continuare oarecum adevărat, însă… știu că, dacă nu ar fi apărut Cassie, încă aș fi avut capul îngropat în nisip, prea ignorant să văd măcar cât de mult o făceam pe Sophie să sufere. Fără ea… poate că n-aș fi învățat niciodată cum să vorbesc așa cum trebuie cu fiica mea.

Faptul că îmi dau seama de asta mă face să-mi doresc să ajung cât mai repede acasă la ea.

Foarte puține chestii mi-ar putea strica buna dispoziție pe care o am acum, dar când dispozitivul Bluetooth mă anunță că primesc un alt apel, iar numele Iris îmi apare pe ecran, descopăr că acesta e singurul lucru care e periculos de aproape să facă așa ceva. Pur și simplu cu ea nu știu niciodată în ce direcție o va lua discuția, și de aceea mă face mereu să fiu atât de agitat.

— Alo?

Pare obosită.

— Bună! Îmi pare rău că te sun atât de târziu! M-am gândit că te ocupi de curățenia de seară de la restaurant.

— De fapt, am plecat mai devreme. M-am hotărât să mă duc acasă.

— Nu-ți stă în fire.

— Mda, păi, pur și simplu a fost o zi lungă.

— Ți-a spus Cassie că le-am dus azi la zoo?

Asta mă ia prin surprindere.

— Serios?

— Mașina ei a făcut figuri și m-a sunat. Ba chiar m-a invitat să mă duc cu ele.

— Și de ce nu te-ai dus?

— Nu a avut cine să-mi țină locul la florărie.

Rămâne tăcută preț de câteva clipe.

— E tenace, pentru o bonă.

Nu mă pot abține să nu râd încet.

— Așa e.

— Ascultă, nu e ceva ce să vreau să discut în preajma lui Sophie, dar simt nevoia să-ți spun... că știu că Cassie e foarte drăguță și plăcută. La dracu', până și *mie* începe să-mi placă de ea!

Simt cum mă înfoi, neștiind unde vrea să ajungă cu asta.

— Și?

— Doar zic... nu știu cum ar putea un bărbat singur să locuiască în aceeași casă cu ea fără să se întâmple ceva.

— Iris, nu știu ce insinuezi, dar nu cred că asta e treaba...

— Aiden, nu te *atac*, oftează ea. Sincer!

— Atunci, ce încerci să spui?

— Vreau doar să mă asigur că, indiferent ce relație s-ar putea înfiripa între tine și Cassie – și nu vreau să știu ce e asta –, nu vreau ca Sophie să fie o victimă colaterală. Ai grijă doar ca ea să rămână prioritatea ta numărul unu, bine?

Nu mă pot abține să nu mă enervez puțin.

— Știu și eu și fără să mi-o spui tu.

— Nu te enerva! Doar îmi fac griji pentru nepoata mea, bine? Pur și simplu vreau să mă asigur că ai grijă de ea așa cum trebuie.

— Încă o dată, nu e nevoie să-mi spui asta.

Iris oftează din nou.

— Bine! Îmi pare rău că te-am sunat! Pur și simplu mă apăsa chestia asta. Am observat că Sophie *o iubește* pe Cassie, e clar pentru oricine e în preajma lor mai mult de un minut, și sper doar că iei în calcul consecințele pierderii bruște a prezenței ei în viața lui Sophie dacă voi doi începeți ceva și se duce de râpă.

Chestia asta mă face să șovăi. Recunosc că e ceva ce încă nu am apucat să iau în considerare. În mare parte pentru că nu vreau să-mi imaginez posibilitatea unui viitor în care lucrurile între mine și Cassie să se ducă de râpă.

— Îți apreciez grija, replic crispat, încercând să rămân civilizat, dar pot să-ți promit că Sophie a fost și va fi întotdeauna prioritatea mea numărul unu.

— Bine! Asta e tot ce voiam să-ți spun.

— Bine, atunci, dacă ai terminat...

— Dacă are vreo importanță, adaugă ea, și simt cum mă încordez în timp ce aștept. Chiar cred că o iubește foarte mult pe Sophie. Cred că e ceea ce trebuie pentru ea.

Rămân tăcut câteva secunde, gândindu-mă la asta.

— La fel cred și eu, răspund în cele din urmă.

Iris închide, lăsându-mă în liniștea din mașină, împreună cu toate lucrurile pe care le-a rostit și noile posibilități pe care nu le-am luat în considerare. În niciun caz *nu* m-am gândit la ce ar putea însemna pentru Sophie dacă eu și Cassie ne-am certa dintr-odată, știind în adâncul sufletului că ar distruge-o pe Sophie dacă s-ar întâmpla așa ceva, la fel de bine cum îmi dau seama că m-ar distruge și pe mine.

Strâng și mai tare volanul în mâini.

Cu atât mai mult trebuie să am grijă să nu se întâmple.

E liniște în casă când intru pe ușă; e întuneric în camera lui Cassie și e trecut mult de ora de culcare a lui Sophie, așa că prima mea bănuială e că sunt singurul treaz. Încă mă mai simt ușor răvășit de apelul lui Iris, și acesta s-ar putea să fie motivul pentru care trec pe lângă camera lui Cassie și mă târăsc obosit în sus pe scări, în căutarea frigiderului. Poate o bere o să mă ajute să-mi potolesc gândurile.

Prin urmare, când ajung, e o surpriză pentru mine să dau de lumina blândă ce strălucește deasupra cuptorului: Cassie stă aplecată deasupra chiuvetei, cu o lingură în mână, în timp ce mănâncă direct dintr-o cutie de înghețată. Am prins-o în mijlocul îmbucăturii, cu lingura pe vârful limbii în vreme ce linge ultima bucățică de gustare dulce, și parcă e un răspuns pavlovian felul în care îmi zvâcnește scula când o văd.

Zâmbește în jurul lingurii.

— Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim așa.

— Devine un obicei, șoptesc drept răspuns, distras de gura ei.

— Cum a fost restul serii?

— Lung.

Mă apropii de blat și ajung lângă ea.

— Epuizant.

— Bietul de tine! mă tachinează ea.

„Dacă voi doi începeți ceva și se duce de râpă."

Urăsc că încă mă gândesc la asta. Ceea ce e între mine și Cassie abia dacă a avut suficient timp să respire, iar eu îmi fac deja griji pentru cum s-ar putea termina. Cine face așa ceva?

— E totul în regulă?

Cassie lasă lingura în chiuvetă, apoi bagă cutia înapoi în frigider în vreme ce eu ocolesc insula ca să ajung lângă ea.

— Pari încordat.

O trag lângă mine, inspirându-i aroma șamponului și lăsând-o să-mi potolească gândurile rătăcitoare.

— Am avut o seară foarte lungă.

— Oh?

Se îndepărtează, zâmbind timid în sus spre mine în timp ce degetele ei desenează un model pe sternul meu.

— Pot să te ajut cu ceva în privința asta?

Îi cuprind chipul în palme, mângâindu-i obrajii cu degetele mari. Cum de o știu doar de atât de puțin timp? De ce am impresia că mi-ar fi imposibil să supraviețuiesc dacă ea ar pleca brusc?

Încerc să alung această idee ridicolă.

— Ce te apasă?

— Păi, se întâmplă să știu cu certitudine că ai o metodă preferată prin care să fii consolat.

Zâmbesc larg cu gura lipită de a ei când se ridică pe vârfuri să mă întâmpine, iar ideea de-a o face să țipe *domolește* imediat o parte din încordarea pe care o simt în umeri.

— Aș fi bucuros să-ți fac pe plac dacă vrei să te cațări pe blat, șoptesc.

— O, nu! replică ea dulce, sărutându-mă ușor. Mă gândeam că aș putea să-ți întorc favoarea.

— Ce vrei să...

Inspir brusc când se lasă ușor în jos ca să se așeze în genunchi, trăgându-mă de șolduri până ajung lipit de blat și mă proptesc cu mâinile la spate.

— Cassie, nu...

Deja îmi desface cureaua.

— Domnule Reid, nu crezi că asta te va face să te simți mai bine?

— La dracu'! șuier, încordându-mă când mâna îi alunecă între materiale ca să mă cuprindă în palmă prin boxeri. Iisuse, Cassie!

Îmi întorc capul spre livingul gol din spatele insulei din bucătărie de care mă sprijin acum, încercând să văd ceva în capătul întunecat al scărilor.

— Sophie...

— Doarme tun, mă liniștește Cassie. N-o să facem gălăgie. Își ridică privirea spre mine cu o umbră de ezitare în privire și adaugă: Doar dacă nu cumva nu vrei să...?

Bunul meu simț se luptă cu senzația primordială a mâinilor lui Cassie asupra mea, observând că singurul lucru pe care l-ar putea vedea cineva de la baza scărilor dacă ar veni ar fi spatele meu, dat fiind că ea stă în genunchi în partea opusă a insulei care îmi ascunde picioarele. Probabil e o idee proastă, dar, pe de altă parte, în clipa asta găsesc incredibil de dificil să gândesc cu creierul.

— Liniște! șoptesc și eu, concentrându-mă la zâmbetul triumfător al lui Cassie. Repede! Înghit în sec și completez: Ești sigură?

— Foarte! practic toarce Cassie, făcându-mi scula să zvâcnească în palma ei. Doar stai nemișcat!

Continuă să mă atingă ușor, urmărindu-mi forma cu arătătorul și degetul mare înainte să se agațe de talia pantalonilor mei. Apucă elasticul, trăgându-l ușor în jos până când penisul se leagănă liber, deja tare de la atingerea ei ușoară. Pumnul i se strânge imediat în jurul meu ca să mă mângâie ferm de la bază spre vârf, făcându-mă să șuier printre dinți, degetele ei subțiri prinzându-mi scula și înfierbântându-mi sângele. Felul în care mă mângâie ușor e suficient să mă facă să o iau razna.

— Trebuie să faci liniște, Aiden, continuă ea cu același zâmbet prefăcut timid.

Mă provoacă ușor cu vârful limbii, suficient doar cât să mă facă să icnesc.

— Poți să faci liniște pentru mine?

— Ai grijă! o avertizez.

Își lasă pumnul să alunece, oprindu-se chiar sub capul penisului, învârtindu-și limba în jurul lui în vreme ce eu mă înfior, cu vocea la fel de joasă ca a mea.

— La ce ar trebui să am grijă?

— Ar trebui să ai grijă să nu-ți fut efectiv gura aia drăguță.

— Poți s-o faci, mă tachinează, înconjurându-mă cu buzele ca să sugă înainte să-mi dea drumul cu un pocnet umed. Dacă vrei.

Dumnezeule! Ce anume la Cassie mă face să-mi pierd controlul? Vreau să fiu blând cu ea, vreau să fiu pe cât de dulce merită să fiu cu ea – dar de fiecare dată când mă atinge par să involuez într-o stare brută în care nu mă pot concentra la nimic altceva decât s-o fut cât de tare și de adânc pot.

— Atunci deschide gura larg! o îndemn printre dinți. Oferă-mi limba ta!

Rămâne cu ochii în sus ca să se uite în continuare la mine pe când scoate limba și o proptește imediat sub capul gros, închizându-și buzele în jurul capului ca să o învârtă în jurul lui. Gura mi se deschide în timp ce genele încep să-mi flutture când simt căldura gurii ei, și ridic mâna aproape instinctiv ca să-mi trec degetele prin părul ei, dându-i-l de pe față chiar atunci când lasă capul să-i împungă obrazul.

Aș putea să-mi dau drumul doar văzând asta, dacă mi-aș dori cu adevărat.

Se ridică un pic în genunchi în vreme ce îmi prinde șoldul cu o mână, punându-și celălalt pumn la baza penisului în timp ce încet, *încet*, începe să-și treacă buzele în jos, pe toată lungimea tare. Închide ochii în vreme ce mă primește cât de adânc poate – buzele întâlnindu-i pumnul pe când înghite în jurul capului gros care se cuibărește în căldura moale a gâtului ei.

— *La dracu'*, Cassie! mormăi încet. Exact așa! *Băga-mi-aș!*

Capul îmi cade pe spate și șoldurile îmi zvâcnesc, încercând să rămân nemișcat în vreme ce ea revine ca să mângâie partea de jos a sculei. Stomacul mi se strânge când limba ei mângâie buza umflată de sub cap înainte să își învârtă ușor limba în jurul vârfului, și aproape că mă sufoc când începe să-și miște ușor limba pe mica despicătură de acolo.

Apoi lasă tot capul să-i alunece dincolo de buze, ținându-l în gură și mișcându-se ferm în sus și în jos înainte să mă elibereze complet. Îmi oferă puțină salivă pe care o lasă să picure pe capul penisului, mișcându-și imediat pumnul în jos, pe lungime, în manevre constante, înainte să mă tragă înapoi în gură, începând să își miște capul în același ritm cu pumnul care mă mângâie în continuare.

— O să mă faci să-mi dau drumul în gâtul tău, rostesc lipsit de răsuflare, încercând și nereușind să mențin o fărâmă de autocontrol. Asta vrei?

Mormăie în jurul sculei cu o încuviințare sacadată ce nu face decât să mă împingă și mai adânc în ea, nările lărgindu-i-se în vreme ce inspiră adânc pe nas.

Strâng atât de tare din dinți, încât mi-e teamă că s-ar putea sparge.

— Vrei să-mi dau drumul în gura aia sexy a ta?

Geme ușor pe când se lasă în jos ca să-și întâlnească pumnul care se mișcă la bază, și văd cum cealaltă mână dispare între picioarele ei, încheietura mișcându-i-se într-un fel ce nu poate însemna altceva decât că se atinge singură.

— O să-ți dai drumul cu scula mea în gură, Cassie?

Cuvintele îmi ies aspre și răgușite, încercând să-mi mențin vocea pe un ton coborât și dându-mi silința să fiu la fel de tăcut cum am rugat-o eu să fie prima dată.

— Gura ta e un afurisit de vis, gâfâi! înfigându-mi degetele în părul ei până când aproape că o trag de păr. Știam că așa o să fie. *Băga-mi-aș!*

Îi prind părul în pumn chiar în creștetul capului, nu suficient de tare cât s-o doară, dar suficient cât s-o țin acolo – iar mâna îi alunecă de pe penisul meu ca să-mi cuprindă șoldul, strângându-mă încurajator în timp ce privește în sus spre mine pe sub pleoape grele.

Dau încet din cap spre ea, iar apoi mă împing încet, curios, în gura ei – și Cassie pur și simplu închide ochii, scoțând încă un geamăt ușor în jurul meu. Alunec încet pe limba ei, dar înadins, împingând adânc în gura sa, cât de adânc pot, până aud sunetele slabe pe care le scoate când opune rezistență, retrăgându-mă imediat în timp ce măsor cât de mult poate lua în gură. Repet întregul proces ca s-o simt, cu dinții strânși și

penisul dureros de tare de la nevoia de a-mi da drumul, dar mă abțin în vreme ce o fac din nou, și *din nou* – fiecare împingere fiind doar un pic mai rapidă decât cea de dinainte.

— Nu există naibii nicio parte din tine – închid ochii în timp ce o trag ușor de păr și îi dau capul pe spate în vreme ce încep să intru și să ies mai repede din gura ei – pe care să nu vreau s-o fut.

Scâncește când intru puțin mai adânc – cu ochii încețoșați și umezi –, dar nu se ferește. Se îndreaptă ușor de spate, cu încheietura mișcându-i-se la fel de rapid în vreme ce-și mângâie clitorisul – deschizând gura puțin mai mult când penisul se atinge de fundul *gâtului*.

— *Să-mi bag!* spun răgușit. O să-mi dau drumul. Tu mai ai?

Drept răspuns, nu face decât să-și strângă buzele în jurul meu, forțându-mă să simt fiecare centimetru ud al gurii ei în timp ce mă afund iar și iar și *iar*. Din gâtul ei se aude un vaiet ascuțit și sacadat pe măsură ce crește și tot crește, transformându-se într-un geamăt tăcut când trupul începe să-i tremure, unul care reverberează în jurul fiecărui centimetru al penisului și care mă face să o iau razna.

Aerul îmi iese brusc din plămâni pe când gem și-mi dau drumul, cu scula în gura ei și apăsând-o ferm pe ceafă în timp ce mă golesc în gâtul ei. Simt cum înghite, acceptând tot ce îi ofer – și văd stele verzi datorită plăcerii pure.

După asta, respirația mea sacadată e singurul zgomot care se mai aude în bucătăria tăcută – degetele mele desfăcându-se din părul ei unul câte unul în timp ce mă retrag și-mi las scula care se înmoaie să-i cadă din gură. O ajut să se ridice în picioarele tremurânde și o trag la pieptul meu, fără să-mi pese câtuși de puțin că lichidul meu e, probabil, încă pe limba ei în vreme ce mâna mi se încolăcește cu forța în jurul cefei ei ca să o atrag într-un sărut.

Mâinile i se întind pe pieptul meu când o prind în brațe, sărutând-o adânc în vreme ce inima începe încet-încet să nu mai bubuie ca nebuna.

Îmi zgârie jucăuș tricoul cu unghiile.

— Te simți mai bine?

— Nu cred că există un cuvânt care să descrie cum mă simt, pufnesc în râs. Îmi las buzele să se aplece din nou spre ale ei pentru un moment scurt înainte să murmur: Cum de ești atât de perfectă?

Nu-mi răspunde, dar acel zâmbet timid de pe buzele ei vorbește de la sine – cel puțin pentru mine. Cum ar trebui să înțeleg toate chestiile pe care mă face să le simt când mă privește așa?

— Știi... dacă îți pui alarma să sune suficient de devreme, cred că ai putea să scapi basma curată dacă ai dormi în patul meu.

— Așa să fie?

Ochii îmi coboară spre gura ei.

— Nu pot să-ți promit că o să te las să dormi.

Zâmbetul i se lățește vag când mă trage de mână și mă conduce afară din bucătărie, spre scări. Cedez ușor, căci cum aș putea să nu o fac – gândindu-mă la beleaua în care mă aflu. Pentru că încă habar n-am cum să procesez tot ce simt, tot ce-mi *doresc* – și nici nu există nicio modalitate prin care să mă lupt cu îngrijorarea ciudată care vine împreună cu ele, grijile ce survin din implicarea tot mai profundă în chestia asta pe care am început-o, până vom ajunge într-un punct în care e posibil să nu supraviețuiesc finalului. Dar, în acest punct... nu sunt convins că aș putea face ceva – în niciun caz nu o să *opresc* nimic.

În adâncul sufletului știu... că acum e prea târziu pentru asta.

Conversație cu @alacarte

În același timp, e oarecum ciudat să îți spun doar „A".

Știu. Nu sunt foarte creativ.

Îmi pun întrebări și legat de asta. Care e numele tău adevărat

Uneori îmi doresc ca tu să-l fi știut.

Vreau să te aud strigându-l când îți dai drumul.

CAPITOLUL 17

Cassie

— DE CE NU MI-AI ADUS FATA CU TINE?

Ridic o sprânceană spre Wanda.

— A, deci acum Sophie e fata ta? Am fost înlocuită de o fată mai tânără?

— Inima își dorește ceea ce își dorește, replică Wanda ridicând din umeri.

— Corect! râd. Sophie iese de la școală abia peste câteva ore.

— Ah, nasol!

Wanda iese din bucătărie târșâindu-și picioarele ca să se instaleze pe fotoliul ei.

— Pare că s-a distrat foarte mult de ziua ei. Doar despre asta a vorbit în ziua în care ați adus tortul.

— S-a distrat de minune. Ar fi purtat rochia aia de prințesă la școală dacă am fi lăsat-o.

— Am uitat să-i dau cadoul pe care i l-am luat zilele trecute. Să i-l duci tu, da?

— Ține-l tu! îi răspund. O aduc pe aici mâine, după școală. Oricum Aiden trebuie să facă inventarul, deci probabil o să vină târziu acasă.

— Cum merg lucrurile pe frontul ăsta?

Îmi menţin expresia neutră, prefăcându-mă interesată de o scamă de pe tricou.

— Ei, ştii şi tu! Sunt bine.

— Doar bine, ai?

— Da.

Reuşesc să iau scama, învârtind-o între degete ca să îmi fac de lucru.

— Cred că o să decurgă bine. Aiden încă nu ştie cine sunt, aşadar, atâta timp cât am grijă în continuare, cred că o să fie...

— Ce ţi-am spus eu despre minţit?

Îmi ridic surprinsă privirea spre ea.

— Ce?

— Ţi-am mai spus că doar mincinoşii spun „bine".

— O, e o mare vrăjeală, şi ştii şi tu asta!

— Acum, să nu crezi că eşti atât de vioaie, încât să nu pot să-ţi trag una peste dos!

Îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune, totul e bine!

— Cassie.

Îmi molfăi îngrijorată buza de jos, ferindu-mi privirea şi uitându-mă spre covorul miţos de sub picioarele mele. Cred că mi-e teamă că, dacă o s-o spun cu voce tare, o să cobesc. Abia a trecut o săptămână de când ne-am întors din excursie şi, de fiecare dată când Aiden mă atinge (şi asta pare să se întâmple în fiecare minut furat în care are ocazia s-o facă), cred că acela va fi momentul în care o să afle. Am avut foarte multă grijă să-mi ţin cicatricea ascunsă de el, şi, dacă el crede că e ciudat că tot evit să-mi dau jos tricoul sau că-l atrag mereu într-o poziţie care îmi ţine spatele ascuns, încă nu a zis nimic.

— Încă nu și-a dat seama, repet. Cine sunt.

— Dar ceva e diferit, mă acuză Wanda. Pari mai agitată decât un curcan în noiembrie.

— Știi că doar curcanii masculi fac *glu-glu*?

— Fetițo, dacă nu îmi spui în clipa asta ce s-a întâmplat...

— Eu...

Scot un sunet de frustrare, trântindu-mă pe pernele canapelei și luând una dintre pernele decorative ca să mi-o pun pe față în timp ce-i rostesc gemând numele:

— *Wanda!*

— O, Doamne! Ce-ai făcut?

Rămân cu perna pe față și bombăn în material:

— M-am culcat cu el.

— Ce? Nu te-aud.

— M-am *culcat* cu el, rostesc mai tare, trăgând cu ochiul pe deasupra pernei.

Wanda clipește la mine cu o expresie indescifrabilă, uluită timp de câteva secunde înainte să răsufle prelung și să clatine din cap.

— Un drac!

— Știu.

— A fost bine?

— *Asta* e următoarea ta întrebare?

Își ridică mâinile ca o nevinovată.

— Ce? Dacă oricum mergi în iad, măcar să te bucuri de asta.

— N-ar trebui să-mi spui ce idee proastă e asta?

— A, chiar e o idee groaznică, dar, de asemenea, cât timp a trecut de când nu ți-ai mai tras-o? Optsprezece luni?

— Ți-am împărtășit-o cu titlu confidențial, mormăi.

— Dacă cineva merită o excursie zdravănă în Orașul Babardelii, tu ești aia.

— Te rog să nu mai pronunți niciodată Orașul Babardelii în prezența mea!

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Sunt bătrână, Cassie. Am nevoie de niște fiori în viața mea.

— Tu ai parte de mai multă acțiune decât toți ceilalți pe care îi cunosc.

— Încercam să nu-ți rănesc sentimentele.

Îmi trântesc un braț peste față.

— A fost grozav, bine? *Este* grozav. Nu ne-am mai oprit de când ne-am întors din Anaheim.

— O, Doamne!

— Știu. Sunt o persoană oribilă?

— Din ce motiv: că te culci cu șeful tău sau că nu îi spui că te-a văzut pe cameră jucându-te cu veverița?

— *Dumnezeule!*

— Ce? Cum îi ziceți voi, copiii, în ziua de azi?

— Vreau să mor.

— Nu, nu vrei, râde Wanda. Știi că doar fac mișto de tine.

— Dar ai dreptate. Sunt groaznică, nu? Ar trebui să-i spun adevărul.

— Păi, da. Cred că ar trebui. Cu cât aștepți mai mult, cu atât va fi mai nasol, știi?

— Știu. Știu, dar...

— Dar, ce?

— Mi-e frică, bine? Îmi *place* de el. Nu mai e o voce oarecare din laptopul meu, e *Aiden*. Și e perfect, și mi-e frică să n-o dau în bară și să dispară iar.

E puțin spus. Sunt *îngrozită*. Tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână a părut un vis și, în adâncul meu, ceva îmi spune că, dacă Aiden ar afla ce-i ascund, s-ar termina totul. S-a întâmplat deja o dată, deci e logic că se va întâmpla din nou.

— În primul rând, reia Wanda, nimeni nu-i perfect. Deci termină cu asta! În al doilea rând, nu-mi pasă dacă Aiden are două măciuci și o limbă de douăzeci de centimetri – ar fi un prost să renunțe la tine.

— Din nou, subliniez. S-a întâmplat deja o dată.

— Nu știa cine ești, insistă Wanda. Și nici tu nu-l cunoșteai. Nu cu adevărat. Nu îți poți planifica tot viitorul doar din cauza unei zile nasoale din trecut.

— Așa o fi.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să ții secrete.

Mă încrunt.

— Știam că o să zici asta.

— Pentru că știi că am dreptate, Cassandra.

— Auci! Nume întreg. Scoți armele alea puternice, ai?

— Tu întotdeauna crezi ce-i mai rău despre oameni. Nu poți doar să presupui că ceva se va duce de râpă înainte să-i acorzi o șansă.

— Păi, din experiența mea exact așa s-a întâmplat până acum.

— Ei, baliverne! Doar în ceea ce-i privește pe ratații ăia de părinți ai tăi. Și tu nici nu mai vorbești cu ei. Nu poți lăsa gustul amar lăsat de amândoi să-ți strice toată pofta de mâncare.

— Mda, asta e o analogie simpatică.

— Pur și simplu presupun că Aiden are gust bun.

— Scârbos!

Wanda chicotește, ridicând din umeri spre mine.

— Dar mă înșel?

— Pur și simplu ești prea bătrână ca să fii atât de excitată.

— Nu face discriminare pe baza vârstei!

— Da, da!

— Deci o să-i spui vreodată? Știi că am dreptate. Cu cât aștepți mai mult, cu atât o să fie mai urât.

— Știu asta. Știu. O să-i spun. Serios! Doar că... încă nu sunt pregătită.

— S-ar putea să nu fii niciodată. Asta nu înseamnă că n-ar trebui s-o faci.

Gem.

— De ce trebuie să ai mereu atâta dreptate?

— Am, pentru că sunt...

— Bătrână, închei. Da, știu.

— Doar acordă-i o șansă! Oamenii te pot surprinde, numai să le dai ocazia.

— Poate, oftez. Nu știu.

— Păi, eu știu, replică ea convinsă, mormăind în timp ce se ridică din balansoar. Știi de ce?

— Da, da, pufnesc, oprind-o cu o mișcare din mână.

— Vrei să bei ceva?

— E două după-amiaza.

— Crezi că timpul mai are vreo importanță când treci de 70 de ani?

— Trebuie s-o iau pe Sophie de la școală în curând.

— Atunci, mai mult pentru mine! ripostează ea.

O urmăresc cum își târăște picioarele în bucătărie, trăgând de halatul plușat și legându-și-l mai strâns în talie. Rămân uitându-mă la tavanul cu calciu al apartamentului ei în timp ce începe să răscolească prin frigider. Știu că are perfectă dreptate, că să continui să ascund lucrurile astea de Aiden nu va face decât să complice lucrurile când va afla, în mod inevitabil, adevărul; la urma urmei, nu e ca și cum pot ascunde pe vecie cicatricea de pe spate. Și, date fiind dimensiunea ei și semnificația și faptul că el e probabil unul dintre

cei patru oameni care știu că există – nu cred că o să pot găsi cu ușurință o explicație.

„Nu îți poți planifica tot viitorul doar din cauza unei zile nasoale din trecut."

Urăsc că are mereu dreptate.

Nu îi spun în acea seară sau în următoarele câteva seri și, o săptămână mai târziu, încă ezit dacă ar trebui sau nu să-i spun. Aș putea spune că nu prea avem timp de o discuție de acest gen, de vreme ce tot timpul pe care îl petrecem singuri e plin de sărutări secrete și atingeri care mă fac să-mi pierd mințile, dar sunt perfect conștientă că în cel mai bun caz e o scuză slabă. Cum naiba începi măcar o discuție ca asta?

A, apropo, de fapt, obișnuiai să mă privești cum mă ating. Credeam că îți place de mine, dar apoi ai dispărut fără urmă. Nu e amuzant cum ne-am regăsit din nou?

Până și în mintea mea sună ridicol.

În dimineață asta mă încrunt la filtrul de cafea, urmărind cum picură cafeaua în cană în timp ce sunt cu mintea în altă parte, și probabil de-asta nu-l aud coborând scările. Nu-mi dau seama că e acolo până nu-i simt mâinile alunecându-mi în jurul taliei ca să mă lipească de un corp solid, și nu-mi pot reține zâmbetul prostesc ce îmi apare pe chip când îi simt buzele pe gât.

— Bună dimineața!

— Sophie...?

— Doarme dusă, îmi răspunde. Tocmai am verificat.

— Cineva devine îndrăzneț, îl tachinez.

— Mm! Dependent, poate.

— Eu zic că asta e siguranța locului de muncă.

Se dezlipește de mine râzând.

— Foarte amuzant!

— Ce vrei să mâncăm la micul-dejun?

— Orice o fi, am face bine să începem acum, înainte să se trezească Sophie, sau o să mâncăm din nou clătite.

— Cred că doar te deranjează că nu-i plac clătitele *tale*.

— Am gătit pentru senatori și nu pot satisface o fetiță de zece ani. Tu cum te-ai simți?

— Poate ai putea încerca altceva. Nici măcar *tu* nu o poți da în bară cu ouă și bacon.

Văd cum își dă ochii peste cap lângă mine și îi fac cu ochiul înainte să-mi îndrept din nou atenția la aparatul de cafea care acum hipăie.

— Dă-i bătaie! Eu fac cafeaua. Tu poți fi eroul micului-dejun.

— Probabil că nici ăsta n-o să-i placă, bombăne.

— Nu-ți face griji! O să-ți arăt eu cum să le faci așa cum trebuie, rostesc serioasă. Îl imit cât pot de bine pe Norman Osborn[1]: Știi, și eu sunt o bucătăreasă destul de pricepută.

— O trimitere la Omul-Păianjen ar trebui să mă stârnească?

— Probabil că nu, răspund pe un ton mucalit. Cred că e ceva foarte în neregulă cu tine.

Țip când îmi trage brusc una peste fund, apoi rânjesc spre el când începe să scotocească prin dulapuri după o tigaie. Momentele ca acesta fac să-mi fie atât de greu să cochetez cu ideea de a-i spune adevărul, această rutină lejeră dintre noi îngreunându-mi și mai mult sarcina de-a încerca să găsesc un soi de oportunitate de-a dezvălui istoricul nostru. Lucrurile au fost perfecte, deci nu merit și eu puțină perfecțiune în viața mea? A trecut o groază de timp de când am mai avut

[1] Personaj negativ din seria de filme și benzi desenate *Omul-Păianjen* (n. tr.).

parte de așa ceva. Pentru toată lumea trebuie să existe un raport universal acceptat între perfecțiune și dezastru.

O *aud* pe Sophie cum coboară scările, întorcându-mă să o văd cum își întinde brațele deasupra capului când ajunge pe ultima treaptă. Arată exact ca tatăl ei când se trezește. Simt că nu ar trebui să fiu atât de fericită că am observat asta.

Te-ai îndrăgostit rău de tot, Cassie Evans!

Se împleticește somnoroasă în bucătărie ca să ni se alăture, precum un zombi proaspăt transformat care mormăie:

— Ce avem la micul-dejun?

— Tatăl tău gătește, îi răspund.

Face o grimasă.

— Nu face clătite, nu?

— Hei! intervine Aiden, părând jignit. Și dacă am exersat?

— Trebuie să fi exersat *mult*, pufnește Sophie.

Aiden mă privește neîncrezător, cu o spatulă într-o mână și o tigaie în cealaltă.

— Vezi cu ce am de-a face?

— O, bietul de tine! gânguresc în timp ce-i torn o cană de cafea. Atât de maltratat!

Clatină din cap, îndreptându-și din nou atenția la aragaz.

— Toată lumea e împotriva mea.

Sophie îmi rânjește de lângă insulă, unde și-a găsit un scaun, iar eu îi răspund conspirativ în timp ce-mi iau propria cană. Urmăresc în tăcere cum Sophie și Aiden continuă să flecărească în timp ce el se ocupă de micul-dejun, și simt din nou cum se furișează în mine acel sentiment de vinovăție care nu se instalează în piept ca o greutate lipicioasă. E ceva ce nu am mai experimentat până acum, sentimentul plăcut al *timpului petrecut în familie*. Când eram mică, îmi pregăteam de obicei singură micul-dejun și, de cele mai multe ori, o făceam într-o casă goală. Oare de-asta ezit atât de mult să distrug totul?

Mă doare capul când mă gândesc la asta.

— Cassie?

Mă întorc prea brusc, dându-mi seama că Aiden vorbește cu mine.

— Ha?

— Am întrebat cum îți plac ouăle.

— Oh! Oricum le faci pentru voi e în regulă. Nu sunt pretențioasă.

— Atunci prăjite și moi să fie! hotărăște el.

Sophie imită sunetul unui pârț.

— Mie îmi plac ouăle jumări!

— Jumări să fie! se corectează Aiden.

Sophie își sprijină coatele de blat.

— Putem să mergem înapoi în parc după micul-dejun?

— Azi trebuie să mergi la școală, îi amintește Aiden.

— Are liber azi, intervin. E zi de întâlniri cu părinții.

Aiden se încruntă.

— Nu știam. Trebuie să mă duc?

— Nu, răspunde Sophie plină de ea. Eu depășesc așteptările.

Rânjetul ei mă face să râd.

— Are un bilet în ghiozdan în care spun că nu trebuie să te duci la întâlnire. Are zece pe linie.

Arunc o privire spășită spre Aiden.

— Scuze, am vrut să-ți zic!

— Nu, nu, e-n regulă! Mersi că te ocupi de toate astea!

— Deci putem să mergem? Sophie pare a fi în expectativă când adaugă: În parc? Vă rog?

— Nu știu ce să zic, răspunde Aiden, plesnind din limbă. Nu știu dacă pot să merg până acolo, de vreme ce încă sunt distrus din pricina groaznicelor mele clătite.

— Ești bun la alte chestii, încearcă Sophie. Cum ar fi... tu știi mereu unde sunt bateriile!

— Uau! exclamă Aiden sec. Brusc, viața mea are din nou sens.

Încerc să-mi ascund zâmbetul după cana de cafea când se uită la mine, simțind fluturi în stomac când îmi aruncă un zâmbet leneș ce-i dezvăluie dinții. Chiar și după tot ce-am făcut, tot mă ia prin surprindere cât de superb este fără să depună niciun efort; doar să mă uit la gura lui e suficient ca să fiu tulburată. Desigur, nu cu vreun motiv anume. Chiar nu mă gândesc la gura lui între picioarele mele aseară, asta e sigur.

— Știi, îi spun lui Sophie încercând să alung acele gânduri înainte să încep să roșesc. Am găsit un Frisbee într-una dintre cutiile pe care le-am despachetat zilele trecute. Pun pariu că l-am putea face praf pe tatăl tău!

— Da, să-l facem praf!

Aiden se încruntă.

— *Sophie.*

— Ups! fac, și îi arunc o privire spășită. Scuze!

Nu pare furios; de fapt, cred că încearcă să nu zâmbească.

— De asemenea, probabil că amândouă ar trebui să știți că am fost într-o echipă de Frisbee Extrem în facultate.

— Oh, uau! exclam amuzată. Nu-mi dau seama dacă e impresionant sau trist.

Aiden ridică dintr-o sprânceană, dar nu spune nimic.

— Du-te și fă un duș! îi spune lui Sophie. O să termin de pregătit micul-dejun până o să fii tu gata. Se întoarce și îndreaptă spatula spre noi, adăugând: Și apoi o să vă fac pe *amândouă* praf la Frisbee.

Sophie chicotește în timp ce sare jos de pe taburet, urcând înapoi scările ca să ne lase singuri. Aiden întoarce iar baconul înainte să așeze spatula pe marginea tigăii, aruncând o privire spre scări înainte să mă înghesuie în blat.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că mă faci praf?

Mă uit printre gene în sus spre el, zâmbind cu viclenie.

— Ești îngrijorat, domnule Reid?

— Chiar deloc. Cu tot respectul față de tine și de dulcea mea fetiță pe care o iubesc din tot sufletul – o să vă distrug pe amândouă.

Cred că asta nu ar trebui să mă încânte atât de tare.

— Poate că în secret sunt campioană la Frisbee? Poate am jucat în campionatul național în liceu.

— Nu cred că există așa ceva.

— Vezi, faptul că nu știi de campionatul național nu îmi insuflă încredere în abilitățile tale.

Rânjește, aplecându-se să mă mângâie cu nasul pe maxila și distrăgându-mi atenția.

— Ai fi dispusă să pui pariu?

— Mm!

Închid ochii când îi simt buzele pe gât.

— Un pariu?

— Doar ca să facem lucrurile mai interesante.

— Și ce se întâmplă când voi câștiga?

— *Dacă* vei câștiga, mă corectează.

— Continuă să-ți spui asta!

— Dacă vei câștiga tu, reia, înclinându-și buzele pe pielea mea, o să ți-o trag pe blatul ăsta mâine, după ce o duc pe Sophie la școală.

— Oh?

Râsetul meu e ezitant acum, căci mâna lui m-a prins de șold, îngreunându-mi tentativa de-a ține cana dreaptă în mână.

— Ăsta e un premiu pentru mine sau pentru tine? Ce se întâmplă dacă vei câștiga tu?

Se retrage, zâmbind leneș în jos spre mine înainte să-mi acopere gura cu a lui.

— Dacă voi câștiga, îmi șoptește, o să ți-o trag mâine pe blatul ăsta după ce o duc pe Sophie la școală.

— Uau! Niște premii foarte serioase! Pare că, oricum ar fi, eu câștig.

— Jur că-n cazul ăsta eu sunt câștigătorul!

Buzele i se ating de ale mele, iar pleoapele mi se închid cu un fluturat când aplică și mai multă presiune. Mintea mea face iar chestia aia în care e încețoșată, la fel cum mi se întâmplă de fiecare dată când mă sărută. Îi simt căldura limbii în vreme ce se joacă cu gura mea, deschizând-o ca să-i dau voie să intre în timp ce mă sărută într-un mod lent, amețitor.

— Ți se arde baconul, mormăi distrasă.

Adulmecă în timp ce se dezlipește de mine.

— La dracu'!

— Ești sigur că ești bucătar?

Pufnește batjocoritor în vreme ce încearcă să salveze baconul.

— Toți sunt critici.

Încă mai zâmbesc când iau o altă înghițitură din cană, cu gândurile nu la fel de concentrate la propria-mi vinovăție după atingerea lui, însă fără să dispară complet. Cred că asta e ceea ce nu vreau să distrug. Dimineața asta lejeră ce ar putea deveni o normalitate, dacă aș lăsa-o. Nu vreau să pierd atingerea lui Aiden sau zâmbetul lui Sophie ori ciondăneala lor drăguță pe tema clătitelor. Nu vreau să pierd nimic din toate astea.

Poate că n-ar conta, speră mintea mea. *Că ne cunoșteam unul pe altul. Acum situația nu mai e la fel, nu?*

Iau încet încă înghițitură, încercând să alung ideea.

O să îi spun, mă liniștesc în gând.

Deși în clipa asta încerc să mă conving pe mine însămi mai mult decât pe oricine altcineva.

Ar fi trebuit să-i cer să o facă acum mult timp. Să o văd aplecată pe patul ei în timp ce și-o trage cu vibratorul pe care i l-am cumpărat – așa pot să văd absolut tot.

Îmi imaginez cât de moale ar fi dacă mi-aș lăsa
degetele să alunece în ea,
cât de udă ar fi dacă i-aș oferi scula mea.
Numai la asta mă mai gândesc,
și s-o văd așa... cu fundul în aer și păsărica aia drăguță
dezvăluită în toată splendoarea în fața mea?

Cred că e posibil să o iau cu adevărat razna.

CAPITOLUL 18

Cassie

AM HOTĂRÂT CĂ AM SĂ-I SPUN ASTĂZI.

Știu că nu sună bine că am mai așteptat încă o zi, dar pur și simplu ne-am distrat atât de bine ieri în parc (am pierdut un Frisbee, dar, având în vedere pariul pe care l-am făcut, oare chiar așa a fost?), apoi Aiden a lucrat până târziu, iar chestia asta chiar nu e ceva ce m-aș putea convinge singură să discut prin mesaje. Chiar și față în față, există o șansă reală să se înfurie foarte tare și să-mi spună să plec din casa lui, chestie pentru care am tot încercat să mă pregătesc, însă în adâncul sufletului știu că nu e ceva pentru care să mă pot pregăti vreodată.

Am bătut sufrageria în lung și în lat cât timp Aiden a dus-o pe Sophie la școală, recapitulând în minte toate deznodămintele posibile. În unele versiuni, Aiden e buimăcit, dar înțelegător. În altele, e atât de furios, încât nici nu se poate uita la mine. Iar în variantele cele mai iluzorii... e chiar *bucuros* că m-a regăsit.

Dar asta pare o ipoteză puțin probabilă.

Totuși, trebuie să-i spun. Astăzi. Înainte să se poată întoarce aici și să mă distragă cu sărutul și atingerea lui și tot

ce vine la pachet cu asta. Știu că, dacă îl las să mă atingă, o să-mi pierd hotărârea, chiar dacă ceva din străfundul minții mă imploră să-mi țin gura încă puțin, pentru că dacă astăzi e ultima zi în care o mai face vreodată? E un lucru la care nici nu vreau să mă gândesc, însă știu că trebuie s-o fac.

Și, dacă se întâmplă așa ceva, pot să supraviețuiesc. Sau cel puțin îmi spun asta. Doar am mai făcut-o o dată, nu? Sigur, a fost de rahat, dar am trecut peste. Cât de cât.

Știi că acum e altfel, șoptește mintea mea.

Și acesta e miezul întregii probleme. Aiden nu mai e acea persoană fără chip care mă excita și care îmi șoptea chestii în întuneric. Acum el e această persoană ce pare a fi mult mai mult decât merit, cu zâmbetul drăguț, ochii frumoși și râsul care dă dependență. Acum Aiden e alcătuit din glume despre tați și sărutări pe frunte (Sophie) și săruturi secrete (eu) și cuvinte dulci, obscene, șoptite în întuneric și murmurate direct în ureche, nu prin difuzoarele computerului. Acum e *real*, iar asta înseamnă că îmi va fi de o mie de ori mai greu să-l uit.

Mi-am repetat în minte discursul, încercând să pregătesc cu precizie ce am de gând să spun ca să am o șansă să încerc să-l conving că nu am avut nici cea mai vagă idee de istoricul nostru înainte să vin aici și că i-am ascuns tot de când am aflat numai de teama de cum ar putea reacționa. Cu siguranță nu mă poate învinovăți pentru asta, nu? E înțelept din partea mea să reacționez așa cum am făcut-o. Cel puțin mie așa mi se pare.

La dracu'!

O să fie un dezastru.

Telefonul îmi vibrează pe blat la treizeci de centimetri de locul în care mă plimb încolo și încoace, și sunt atât de agitată, încât efectiv mă face să tresar înainte să-l iau de acolo.

Un mesaj de la Aiden mă așteaptă pe ecranul de pornire, și îl deschid să-l citesc în timp ce simt un nod în stomac.

AIDEN

Mă întorc.

Chiar și așa agitată cum sunt, tot mai simt ceva palpitații dincolo de toată starea de tulburare, deoarece, în ciuda hotărârii mele de a-i sabota planurile, încă mă gândesc la calea alternativă pe care aș putea s-o urmez, cea în care pur și simplu îmi țin gura și îl las să se țină de promisiunea lui de-a mi-o trage pe blatul de bucătărie.

Trebuie să-i spui!

Urăsc foarte, foarte tare să fac ceea ce trebuie.

După ce am săpat un șanț de dimensiunea lui Cassie plimbându-mă pe covorul din living, mă duc la chiuveta din bucătărie să las să curgă niște apă rece ca să mi-o pot arunca pe pielea caldă a obrajilor și gâtului, în încercarea de a-mi domoli agitația în timp ce inima începe să-mi bubuie în piept din pricina tulburării ce tot sporește. M-am gândit s-o sun pe Wanda ca să-mi dea curaj, dar mi-e teamă că, dacă voi vorbi cu cineva înainte să o duc la bun sfârșit, s-ar putea să cedez de la tot acest stres. Mă întind după prosopul atârnat de mânerul cuptorului ca să mă șterg pe față, închizând ochii și inspirând adânc de mai multe ori în încercarea de a-mi potoli inima care îmi bate nebunește.

Habar n-am care parte din acest ușor atac de panică pe care îl simt mă face să ratez deschiderea ușii de la parter la un moment dat, un pic mai târziu – dar asta înseamnă că efectiv *sar în sus* când simt brațele lui Aiden alunecându-mi în jurul corpului și trăgându-mă în spate până când fundul îmi e lipit de șoldurile lui și el îmi sărută gâtul.

— *Iisuse!* icnesc. Mi-a sărit inima de frică!

Râde cu gura lipită de gâtul meu.

— Nu încercam să mă furișez.

Mâinile îi alunecă deja în sus și peste talia mea, iar pleoapele îmi flutură când își ridică șoldurile, dezvăluindu-mi că deja i s-a sculat.

— Uau, cineva e nerăbdător!

— Mă tot gândesc de acum două seri să ți-o trag pe blatul ăsta, îmi șoptește, continuând să mă sărute pe gât.

Închid ochii.

— Bănuiesc că asta a inspirat mizele pe care le-ai pus la partida de Frisbee la care ai trișat.

— Faptul că am prins discul nu înseamnă că am trișat.

— Ba da, asta înseamnă când ești uriaș.

— Îmi pare rău!

Simt cum mâna îi alunecă pe sub tricoul meu să-mi cuprindă abdomenul în palmă și să se joace cu betelia pantalonilor scurți.

— Pot să mă revanșez?

Gura mi se ridică încet, pierzându-mă în atingerea lui.

— Mm! Poate.

Stai! Nu! Exact asta încercam să evit.

Mă răsucesc brusc, încercând să pun niște spațiu între noi ca să mă pot concentra, dar trezindu-mă că acum sunt captivă între brațele lui pe care și le proptește de blatul din spatele meu.

— Aiden, de fapt, eu...

— Cumva cineva încearcă să se sustragă de la pariul nostru?

Iisuse, el crede în continuare că mă joc! Aiden cel jucăuș s-ar putea să fie kriptonita mea.

- Nu.

Îmi așez palmele pe șoldurile lui, intenționând să-l împing ușor, dar sunt distrasă de atingerea ușoară a penisului de degetul meu mare prin pantalonii de trening. *Fii tare!*

— Nu asta am...

Își lasă capul în jos, atingându-mi ușor buzele.

— Pentru că am câștigat cinstit, Cassie, rostește senzual.

— Știu, reușesc să îngaim.

Trebuie să se aplece doar *un pic* în așa fel încât forma lui, tare și plină de dorință, să se strecoare între coapsele mele și să mă treacă un fior.

— Și *o să ți-o trag* pe blatul ăsta.

Nu sunt puternică. Nu sunt deloc puternică.

Simt cum se întâmplă, simt cum uit tot ce am hotărât să fac – pierzându-mi concentrarea când gura i se lovește de a mea. Închid ochii atunci când limba lui îmi alunecă în gură, provocându-mă cu moliciunea ei complet diferită de duritatea dintre picioarele mele. Mă las să alunec atât de ușor în asta, încât abia dacă observ cum mâna lui îmi găsește fundul, săltându-mă ca să mă lipească de el dintr-o singură mișcare înainte să mă răsucească pentru a mă așeza pe insula din spatele nostru.

Și nu încetează să mă sărute, nici măcar o clipă.

La dracu' cu toate! mă gândesc distantă. *O să-i spun după.*

Încerc să nu mă gândesc la faptul că această decizie ar putea transforma acest moment în ultimul în care să mă atingă așa.

Mă surprinde încă o dată când mă răsucește, manevrându-mi corpul până ajung întinsă pe burtă pe blat, cu degetele de la picioare împingând în gresie. Mâinile lui mă prind de talie ca să mă țină nemișcată, aplecându-se peste mine ca să-i simt respirația în ceafă.

— Stai puțin, spune cu glas răgușit, și-i scapă un mârâit plin de satisfacție când mă agăț de marginile blatului.

Mâinile îi alunecă pe șoldurile mele, trăgându-mi încet pantalonii scurți în josul coapselor – murmurând încet când mă lasă doar în chiloții roz pal din bumbac, cu imprimeu cu pisici.

— Și mai multe imprimeuri! râde încet.

Mă prinde prin material, strângându-mi tare fundul în timp ce mă foiesc sub degetele lui. Degetele îi alunecă între picioarele mele, și sunt convinsă că simte imediat cât de udă unt deja. Bumbacul e practic îmbibat, chiar dacă abia dacă a atins, și freacă blând cu degetele acolo în vreme ce mie scapă un geamăt.

Picioarele îmi tremură când îmi dă în sfârșit jos și chilo- lăsându-mă dezbrăcată și în așteptare și *atât de deschisă* entru el! Își împinge un deget înăuntru, apoi încă unul, ți- ându-mă de șold ca să rămân nemișcată și oferindu-mi su- icient cât să mă excite, dar nu suficient cât să mă satisfacă complet.

— Aiden, mă aud gemând. Poți...

— Într-o clipă, mormăie răgușit. Vreau să te privesc.

Așa sunt complet expusă, poate mai mult decât am fost vreodată cu Aiden, dar fiind că e miezul zilei și noi suntem în mijlocul bucătăriei, pe blestematul de blat pe care mâncăm *micul-dejun*. Dar se pare că nu pot să simt niciun pic de rușine pentru poziția mea compromițătoare. Nu cu mișcarea lentă a degetelor lui, înăuntru și afară, grijulie, de parcă ar memora felul în care mă simt în clipa de față.

— Ești atât de frumoasă aici! șoptește pe un ton de venerație, împingându-și și mai adânc degetele și făcându-mă să nesc. Atât de moale!

Îmi întorc fața lipită de granit ca să mă uit în spate, spre el, și-i văd expresia amețitoare, cu ochii pironiți între picioarele mele în timp ce continuă să se joace cu mine. Îl prind când în sfârșit își îndepărtează mâna și-și vâră degetele în gură, ochii lui întâlnindu-i pe ai mei ca să-mi susțină privirea în vreme ce linge orice urmă din mine.

Nu cred că aș putea fi judecată pentru maniera în care am început să mă zvârcolesc disperată, nu cu felul în care mă privește Aiden.

Sunt tot cu ochii la el când și-o scoate din pantaloni și mă prinde de șolduri ca să mă țină în loc, trecându-și capul penisului printre pliuri. Mă simt din nou frapată de cât de expusă sunt în poziția asta atunci când începe să intre în mine, căldura inundându-mă în adâncul stomacului, pentru că știu că poate vedea *totul* așa. Și că mă urmărește... *cu interes.*

Simt fiecare centimetru din el intrând încet în interior, iar pe sub pleoape grele continui să urmăresc cum îi flutură genele și-și mușcă buza de jos în timp ce mă umple și *mă umple*, până când fundul mi se zvârcolește lipit de pelvisul lui, iar degetele mele șterg podeaua în vreme ce mă ține suspendată.

Sunt atât de *plină* de el! Îmi e greu să gândesc așa.

Iese cu grijă, scoțând-o afară, asigurându-se că simt fiecare centimetru atunci când o face. Intră înapoi puțin mai repede, șuierând printre dinți când iese afară doar ca să reia de la capăt tot procesul, fiecare împingere fiind mai puternică decât cea dinainte. Maniera în care mă ține aplecată înseamnă că o simt pe fiecare în parte și mai intens decât de obicei, fiecare împingere izbindu-mă parcă și mai adânc. E deopotrivă frustrant și delicios.

— Nu pot...

Simt că nu mai am aer, cu ochii închiși strâns și gura deschisă în timp ce mă concentrez la această senzație.

— Nu pot să mă ating așa.

— Îmi ceri s-o fac eu?

— *Aiden*, gâfâi.

Intră în mine și mai tare.

— Vreau să mi-o ceri, mormăie. Cere-mi să te fac să-ți dai drumul, Cassie!

— Aiden, jur că dacă nu – țip când mi-o trage și mai brutal, corpul meu zgâlțâindu-se pe blat – mă *atingi* naibii...

— Te ating.

Își înăbușă un râset, ridicându-mi puțin tricoul și trecându-și mâinile peste mijlocul meu înainte să se aplece ca să îmi dea un sărut pe șira spinării.

— Vreau doar să te aud cum mi-o ceri.

Se joacă cu degetele pe partea de sus a coapsei mele, desenând o linie în jos pe interior și zăbovind în timp ce urcă înapoi, la câțiva centimetri de locul unde am nevoie de el. Dar concentrarea îmi e brusc atrasă de mâna care îmi mângâie spatele. Inima începe să-mi bubuie din motive care nu au nicio legătură cu scula din mine, știind că, dacă îmi mai ridică puțin tricoul – o să vadă totul.

Vârfurile degetelor sale trec chiar pe sub breteaua sutienului, iar cealaltă mână a lui continuă să mă mângâie între coapse în timp ce intră mai departe în mine într-un ritm constant.

— Cere-mi-o, Cassie!

— *Atinge-mă* dracului! rostesc printre dinți, pulsul bubuindu-mi în urechi atât de plăcere, cât și de teamă. *Te rog!*

Mormăie cu gura lipită de pielea mea, supunându-se instantaneu și ducându-și degetele între picioarele mele ca să găsească micul mugure al clitorisului. Gem când îl freacă,

trupul meu oftând practic de ușurare când palma de pe spatele meu alunecă înapoi jos, în zona mai sigură de la baza coloanei.

Mulțumesc, în pizda mă-sii!

În cele din urmă și-o retrage complet ca să mi-o pună pe șold, blocându-mă acolo în timp ce mă mângâie în ritm constant, dar trăgându-mi-o *neconstant*. Lovește adânc acum, cu trupul arcuindu-i-se în timp ce gâfâie pe spatele meu și pielea lui o plesnește pe a mea. Îmi dau seama că e aproape după zvâcnetul șoldurilor și după gemetele ușoare care îi scapă.

— Mă simt atât de bine când îți dai drumul! gâfâie. *Atât de bine!*

Alunecă adânc, rotindu-și degetele pe clitorisul umflat.

— Mai bine decât m-am simțit vreodată.

Cuvintele lui mă inundă, făcându-mă să ard și mai tare, și simt presiunea aceea dulce acumulându-se între picioare, anticipând momentul când explodează într-o plăcere completă.

— Chiar acolo, șoptesc. Nu te opri!

Degetele îi alunecă pe clitoris de cât de udă sunt, dar continuă să mă maseze în același loc care mă face să scâncesc după mai mult.

— Niciodată!

Degetele mi se strâng și mi se desfac pe marginea blatului și spatele încearcă să mi se arcuiască, deși nu am loc pe suprafața tare, iar *sunetele* care îmi ies pe gură sunt șoptite, profunde, *pline de nevoie* – și apoi o simt.

Începe cu o trepidație în interior, un spasm al pereților interiori intensificat de scula lui care se mișcă în continuare în mine. Scoate un sunet sonor, gutural, în vreme ce se împinge adânc pentru ultima oară, și nu se retrage, nu

se *mișcă* – doar se încordează și îi dă voie trupului meu tremurător să-l tragă peste marginea prăpastiei.

Penisul îi zvâcnește puternic, umplându-mă cu lichidu lui, cu căldura lui, cu *el* – și e prea greu ca să mă acopere așa cum o face, dar nu mă deranjează. E atât de plăcut să stea lipit de mine, corpul lui masiv rămânând mulat peste al meu în vreme ce gura îi rătăcește fără contenire! Ceafa, gâtul, maxilarul – fiecare bucățică de piele la care poate ajunge.

— Ce bine că ești atât de slabă la jocul cu Frisbee! gâfâie în părul meu.

Expir greoi.

— Cu miză precum cea stabilită de tine, nici nu a contat.

— Adevărat!

Îi aud chicotitul slab, și se cutremură lipit de mine, cu fruntea sprijinită de coloana mea.

— Nu vreau să ies din tine.

— Domnule, așa te pricopsești cu infecții urinare.

Pufnește în râs.

— Sexy!

— Igiena vaginală corespunzătoare e *foarte* sexy, insist. Pe de altă parte, o să curgă din mine peste tot pe...

Încremenim amândoi când se aude soneria, uluiți pentru un moment, ca și cum poate ne-am imaginat. Însă apoi sună din nou – și parcă s-a declanșat un întrerupător, Aiden ieșind din mine cu un șuierat și o tresărire în timp ce fugim amândoi ca doi nebuni ca să facem să parcă că adineauri *nu* ne-am tras-o pe blatul din bucătărie.

Mă privește istovit în timp ce își ridică pantalonii.

— Aștepți pe cineva?

— Nu, pufnesc, trăgându-mi chiloții. *Tu?*

— Habar n-am cine ar putea fi.

— Poate-i poștașul.

— Păi, dă-mi voie...

Își scoate tricoul de sub betelia pantalonilor de trening pe sub care e băgat.

— Apoi o să...

— La dracu'! Fac o grimasă și adaug: Curge din mine.

Aiden se oprește din ceea ce face.

— Chestia asta n-ar trebui să mă excite, nu?

— Nu, *în clipa asta* n-ar trebui! pufnesc, alungându-l cu o mișcare a mâinii. Du-te să răspunzi la ușă cât timp mă duc eu la baie!

— Lasă-mă o secundă și o să vin să te ajut să te cureți! ripostează cu un rânjet viclean.

— *Du-te!* râd.

Se răsucește ca să coboare scările în grabă când soneria sună din nou, iar eu o iau în direcția opusă, să mă ascund în baia de serviciu de lângă bucătărie. Închid ușa în urma mea și răsuflu prelung, apoi încep să râd în timp ce adrenalina curge prin mine. Știu că există un întreg etaj și o ușă între locul în care am stat și oricine o aștepta pe verandă, dar, având în vedere felul în care mi-a sărit inima în gât când a sunat soneria, de parcă am fi fost *prinși*, tot trupul îmi vibrează în continuare de la energia produsă de această surpriză.

Mă curăț repede înainte ca Aiden să poată veni după mine și să se țină de promisiunea de a mă „ajuta" – am fost suficient de expusă pentru o zi, mulțumesc –, încă râzând în barbă pe când mă spăl și îmi șterg mâinile înainte să ies înapoi pe hol. Fac vreo cinci pași înainte să-i aud vocea, râsetul amuțindu-mi pe limbă când aceeași adrenalină revine, și mai întunecată de această dată, încercând să o alung în timp ce-mi reamintesc că *în niciun caz* nu are de unde să știe ce făceam noi adineauri.

Văd chipul care se potrivește cu acea voce când mă îi torc în bucătărie. Iris stă de-o parte a canapelei în livingu alăturat în vreme ce Aiden stă încordat în fotoliul din fața ei. Aceasta se ridică privirea când mă vede, zâmbind anemic, dar vizibil, iar acesta e un semn bun, nu?

— Bună! o salut pe un ton degajat. Când ai ajuns?

— Adineauri.

— A, scuze! Încerc să zâmbesc în timp ce adaug: Eram în spălătorie. Nici n-am auzit soneria.

Nu ratez felul în care ochii lui Iris se plimbă de la mine la Aiden, dar fac tot ce pot ca s-o ignor.

În niciun caz nu are cum să știe.

Ochii îi fug spre Aiden.

— Am fost surprinsă că sunteți amândoi aici. Tu nu te duci la sală dimineața?

— Oh?

Aiden ridică nonșalant din umeri.

— Nu în fiecare zi.

Dumnezeule! Nu ne pricepem să fim subtili.

Pășesc pe gresie spre frigider, deschizându-l ca să iau o sticlă cu apă.

— Voiai ceva, Iris?

— Nu, mulțumesc! strigă. De fapt… am venit doar ca să te văd pe tine.

Mă opresc lângă frigider.

— Pe mine?

— Da. Pare aproape stânjenită când zice: Tocmai mi-am amintit că am vorbit zilele trecute în mașină… despre pozele alea?

— Oh! Închid în grabă ușa frigiderului și zic: Corect! Cele cu tine și Sophie și mama ei?

— Corect…

Își bagă mâna în geantă, răscolind câteva clipe înainte să scoată un plic gros cu poze.

— Mi-am permis să vă comand niște fotografii cu imagini aleatorii de pe telefonul meu.

Îl ține în mână stânjenită preț de câteva secunde în vreme ce eu îmi croiesc drum spre living înainte ca în cele din urmă să se întoarcă și să i-l ofere lui Aiden.

— Și pentru tine, presupun. Nu știu. Poate nu ți-ai dorit atât de multe.

— Nu, e un gest foarte drăguț, răspund pe un ton vioi, întinzându-mă să înșfac plicul de la Aiden, care pare destul de uluit.

Deschid plicul și dau de o Sophie mult mai mică, mult mai dințoasă, cu obrajii rotunzi, în vreme ce o femeie o îmbrățișează din spate.

— Doamne! Uită-te la Sophie când era bebeluș! Semăna atât de mult cu o păpușă!

Fac o pauză, observând că Iris mă urmărește.

— Rebecca era superbă.

— Așa este, aprobă Iris.

— Oh, rahat, îmi pare rău!

Îi dau plicul înapoi lui Aiden, amintindu-mi cum trebuie să mă comport.

Îl ia prudent, părând în continuare ca și cum nu ar fi în apele lui.

— E... foarte drăguț din partea ta, Iris.

— Chiar pot fi drăguță, replică ea tăios, și strânge din buze înainte să adauge: Uneori.

Acum Aiden chiar râde și clatină din cap.

— Da, presupun că da.

— Serios, îți mulțumesc că le-ai adus! spun și eu.

Iris ridică din umeri.

— Am avut timp și eram prin zonă. Nu e nicio mare scofală.

— Corect! adaug zâmbind. Păi, sunt convinsă că l· Sophie o să-i facă mare plăcere să se uite prin ele.

Privirea lui Iris se îmblânzește, iar colțurile gurii i se dică abia perceptibil.

— Așa sper.

— Știi, ai putea...

Sunt întreruptă de soneria unui telefon mobil, iar lui Aiden îi ia câteva secunde să-și dea seama că e al lui.

— Oh! Scuze!

Se ridică de pe fotoliu și intră în bucătărie ca să-l ia de pe blat, unde probabil l-a aruncat mai devreme. Se încruntă spre ecran înainte să ne privească spăsit.

— E de la serviciu. O să vorbesc dincolo.

Dau din cap spre el înainte să dispară pe hol, presupun că spre spălătorie, aproape uitând la ce mă gândeam înainte ca ochii să-mi pice pe plicul cu fotografii pe care Aiden l-a lăsat pe fotoliu. Traversez livingul ca să mă așez acolo, luând plicul și uitându-mă în interior ca să văd pozele.

— În fine, reiau. Voiam să spun că poți să te întorci după ce se termină orele. Când e Sophie acasă.

Ridic privirea ca să-i observ expresia.

— Dacă dorești.

Mă întreb dacă va exista vreo vreme în care Iris să nu fie surprinsă că încerc să o includ și pe ea.

— Serios?

— Aiden o să fie la serviciu, deci, de obicei, mâncăm ceva simplu la cină, dar ești binevenită să ni te alături. Ne-am putea uita la poze? Sunt convinsă că lui Sophie i-ar plăcea foarte mult să te aibă aici, să-i vorbești despre cele în care era prea mică să și le mai amintească.

— Ar fi...

Nu-și duce vorba până la capăt, cercetându-mi uluită chipul înainte să înghită în sec.

— De fapt, ar fi minunat.

— Bun! îi zâmbesc. De obicei eu și Sophie ne întoarcem în jurul orei patru... iar cina o servim între cinci și șase... deci poți veni oricând dorești.

— Sună grozav, spune din nou, părând în continuare că ar procesa totul.

Încuviințez din cap.

— Minunat!

Trece câteva secunde în care pur și simplu stăm amândouă acolo, în tăcere – eu ținând plicul în mână și Iris privindu-mă de parcă ar încerca să deslușească ceva, însă, după un minut, poate, clatină din cap de parcă și-ar limpezi mintea și dă să se ridice.

— Ar cam trebui să mă întorc la serviciu, adaugă în grabă.

Vocea îi e mai groasă decât acum o clipă.

— Cred că pot să ajung aici pe la șase totuși, dacă e-n regulă.

— E perfect. Sophie o să fie mai mult decât încântată.

Își ridică privirea spre mine după ce își ia geanta, cu un zâmbet vag și precaut.

— Și eu.

— Perfect!

Îmi dau seama că zâmbesc larg ca o idioată, așa că mă ridic brusc de pe fotoliu.

— A, dă-mi voie să te conduc!

— Nu, e-n regulă! dă Iris din mână spre mine. Știu unde e ușa.

Se foiește de pe un picior pe altul.

— Dar... ne vedem mai târziu.

Am senzația că micile mele victorii se adună ca să alcătuiască una *mare*, dar îmi spun că e prea devreme să mă entuziasmez. Iris e ca o ciută. Trebuie să ai grijă cu ea.

Își ia la revedere în grabă înainte să coboare repede scările și nu mă așez înapoi pe fotoliu să mă uit la poze înainte să aud ușa închizându-se în urma ei. Nici nu conștientizez c încă rânjesc.

— A plecat Iris?

Mă întorc să-l văd pe Aiden intrând înapoi în cameră : dau din cap.

— Adineauri. Ridic bărbia, îngâmfată, și adaug: *Dar* s întoarce la cină, ca să petreacă timpul cu noi.

— Pe bune? pufnește Aiden în timp ce clatină din cap. Cum dracu' te-ai împrietenit cu Iris în aproximativ o lună când eu mă chinui să fac asta de un an întreg?

— Mi s-a spus că sunt foarte fermecătoare.

Buzele îi zvâcnesc.

— Chiar ești?

— Cum altfel aș prinde în mreje un bucătar profesionist?

Zâmbește larg și-și dă ochii peste cap.

— Sper că asta nu e vreo escrocherie de durată. S-ar putea să mă trezesc fără un rinichi și să aflu că nici măcar nu e adevărat că te cheamă Cassie.

E o glumă, știu asta, însă, aparent, doar de acest lucru e nevoie ca să mă lovească din nou. Cu tot entuziasmul, mi-am îngăduit să las deoparte toate îngrijorările mele de azi-dimineață și să fiu cuprinsă *din nou* de atingerea lui Aiden fără să-i spun adevărul.

Iar acum suntem din nou singuri și nu mai am nicio scuză.

Dacă observă schimbarea din starea mea de spirit, nu o zice imediat, scoțându-și telefonul din buzunar și uitându-se la ceas când îmi dispare zâmbetul.

— Apropo, Aiden, voiam să...

— Rahat! bombăne. Ar trebui să mă grăbesc.

Clipesc.

— Ce?

— M-au sunat de la serviciu. A avut loc un dezastru legat de cuptor în timpul pregătirilor. Trebuie să văd care sunt pagubele.

— O... păcat!

Încearcă să pari mai dezamăgită! Nu lăsa să fie atât de evident că ești ușurată!

— Știu.

Se apropie și se apleacă, apoi îmi dă părul de pe față înainte să-mi depună un sărut pe frunte.

— Încep să regret traseul meu profesional.

— Dar adori să fii bucătar, replic serioasă, ceea ce-l face să zâmbească și mai larg.

— Într-o zi o să te fac să regreți toate tachinările astea.

— Nu mai spune!

Încă e acolo, senzația de îngrijorare din măruntaie ce survine din faptul că în acest moment ar trebui să spun tot ce știu, dar îmi potolesc vinovăția argumentând că ar fi o idee proastă să deschid această discuție când e pe jumătate ieșit pe ușă. Ceva de felul ăsta va necesita mai mult timp ca să-i dăm de cap, îmi spun. Mai bine aștept.

Deși, dacă e pentru binele lui sau al meu, nu am cum să fiu sigură.

— A! Ce voiai să zici?

— Nimic, răspund după o clipă, încercând să nu par că m-aș scufunda înapoi într-o oază infinită de anxietate. Mă întrebam doar pe la ce oră ajungi diseară acasă.

— Sper că nu prea târziu.

Se apleacă mai mult, buzele zăbovindu-i deasupra alor mele înainte să mă sărute.

— Să știu că mă aștepți aici o să-mi facă seara mai suportabilă.

Ba nu, mă gândesc. *Nu dacă ai ști bomba pe care o să ți-o dezvălui.*

— O să fiu aici, șoptesc drept răspuns.

O altă atingere ușoară pe buze, de parcă nu s-ar putea abține.

— Mă duc să mă schimb.

— OK!

Nu expir până nu îi aud pașii îndepărtându-se în sus pe scări, și rămân aici cu o grămadă de emoții în fierbere, alcătuite în egală măsură din părți din prezentul și trecutul nostru și tot ce s-a întâmplat între timp. Îmi dau acum seama că, pe măsură ce aștept mai mult să-i spun totul, va însemna să mă lupt și mai mult cu anxietatea ce survine din asta, știind că mă așteaptă câteva ore bune în care să mă simt așa înainte să aflu dacă Aiden mă va da sau nu afară din casă după ce va auzi ce am să-i spun. Iar acum, că am adăugat o vizită lungă a mătușii care *abia* a început să mă placă, îmi dau seama că va trebui să-mi țin toate sentimentele în frâu până va pleca ea.

Mă cufund în fotoliu și oftez.

Nu e nici măcar zece dimineața și deja mi-ar prinde bine ceva de băut.

Conversație cu @alacarte

Păi, dacă vrei să auzi ceva CU ADEVĂRAT nebunesc... uneori devin gelos pe toți ceilalți care te privesc.

Crezi că e mai ciudat decât faptul că eu devin entuziasmată de fiecare dată când suntem doar noi doi?

Poate sunt subiectiv, dar nu cred că e deloc ciudat

Știai că ești singura persoană căreia i-am arătat vreodată cicatricea mea? Te face să te simți mai bine?

E un început. Să fiu singurul care să te vadă vreodată dezbrăcată ar fi altul.

CAPITOLUL 19

Cassie

ÎN SEARA ASTA FOST UN CHIN SĂ MĂ PREFAC CĂ sunt într-o dispoziție plăcută în prezența lui Sophie și a lui Iris. Din fericire, astăzi Sophie s-a împrietenit cu o fată interesată de excursia la Disney de ziua ei, așadar principala activitate a lui Sophie din seara asta a fost să întoarcă discuția pe toate părțile. Am fost sincer fericită să aud că e posibil să-și fi făcut o prietenă și, dacă nu aș fi fost atât de agitată din cauza a ce trebuia să fac când urma să ajungă tatăl ei acasă, poate chiar aș fi sugerat să ieșim în oraș ca să sărbătorim. Apoi au fost fotografiile, și, de vreme ce Iris a fost cea care a povestit toate amintirile legate de fiecare dintre poze, în mare parte am reușit doar să stau prin preajmă și s-o ascult pe Iris rememorând totul.

A fost o seară reușită, în ciuda frământării mele interioare. E una pe care cred că aș putea s-o transform într-un obicei, s-o avem pe Iris în vizită.

Mă rog, dacă o să mai am ocazia. Din câte știu, asta ar putea fi ultima mea seară aici.

Nu gândi așa! Încă mai există o șansă ca lucrurile să se rezolve.

Am făcut teme ca să mă țin ocupată de când s-a băgat Sophie în pat, dându-mi seama după ce m-am autentificat în portal că săptămâna asta am rămas mult mai în urmă decât aveam de gând. De parcă nu aș fi fost destul de stresată azi, am ratat complet un termen de predare a unei lucrări, însemnând că acum am prima restanță. Știu că o temă ratată nu o să fie un motiv ca să fiu dată afară din program sau ceva de genul, însă cu siguranță nu-mi îmbunătățește starea de spirit din acest moment.

Mi-am turnat paharul acela de băutură; a trebuit să aștept ca Sophie să adoarmă buștean, dar paharul foarte mare de vin din sticlă, a cărui denumire nu o pot pronunța, care are un gust de parcă ar costa mai mult decât câștig eu într-o săptămână, mă ajută să mă mai liniștesc întrucâtva. Am șterpelit-o din frigiderul cu vinuri al lui Aiden, deci, dacă lucrurile se duc de râpă în seara asta, aceasta s-ar putea să fie încă una dintre picăturile care umplu paharul. Totuși, asta nu mă împiedică să beau vinul.

În ultima oră am urmărit ușa de la intrare de pe divanul de lângă scări, unde stau la laptop, fiecare mașină care trece pe stradă făcându-mă să mă ridic și întrebându-mă când o să ajungă Aiden acasă.

Port același tricou roz care ne-a băgat în belele de câteva ori; probabil trișez încercând să stârnesc amintiri despre, ăăă, *excitații* într-un moment ca acesta – dar mă gândesc că nu poate fi un lucru rău să folosesc în favoarea mea orice pot. Ca Aiden să fie, cumva, atât de distras de țâțele mele, încât să uite că îl mint de câteva săptămâni.

Nu minți, mă corectează creierul meu. *E doar o omisiune.*

Pentru că e o mare diferență.

Mai iau o gură de vin, plimbând-o o clipă prin gură înainte să o înghit. E sec și ușor amar, însă gustul mă ajută să rămân trează. Încep să văd în ceață ecranul laptopului și ochii mă usturā de oboseală, așa că mi-i frec cu degetele în timp ce-mi înăbuș un căscat. Ai crede că aș fi perfect trează de la starea de tulburare, dar se pare că are efectul opus. Am fost atât de îngrijorată azi, încât corpul meu se pare că se revoltă. Bănuiesc că nici toate serile târzii pe care le-am petrecut cu Aiden în ultima vreme nu prea m-au ajutat în privința asta, dar nu am cum să mă plâng de asta.

Închid laptopul și îl așez alături înainte să mă întind și să-mi pun paharul pe măsuța de lângă mine. Îmi întind apoi mâinile deasupra capului, trosnindu-mi gâtul în vreme ce mi-l întorc într-o parte și-n alta. Telefonul arată că e puțin trecut de ora 23.00 și știu că Aiden ar putea intra pe ușă în orice clipă.

Dumnezeule, poate *ar fi trebuit* s-o sun pe Wanda!

Probabil că ea ar fi știut exact ce să-mi spună. Asta sau pur și simplu mi-ar fi spus să-mi scot tricoul ca să-i distrag și mai mult atenția. Oricare dintre cele două ar fi posibilă. Probabil că ar fi mândră de mine că port în seara asta cel mai subțire sutien pe care îl am. Eu, pe de altă parte... Mda... Tot am impresia că trișez.

Oftez și mă întind din nou după paharul de vin, ținându-l aproape de gură în timp ce mă uit la balustrada ce mărginește scările, pierzându-mă în gânduri și contemplând cel mai rău final posibil. Întotdeauna am știut că nu poți fi niciodată dezamăgit dacă *te aștepți* să fii dezamăgit, așadar probabil acesta e motivul pentru care îmi imaginez cum arată cel mai urât final.

În cel mai rău caz, Aiden îmi spune că nu i se pare în regulă să rămân bona lor, darămite... orice oi fi pentru el. (Cât de jalnic este că abia acum îmi dau seama că nici măcar nu am definit ce naiba suntem.) În cel mai rău caz, cel mai rău – Aiden o să-mi spună că trebuie să-mi strâng lucrurile mâine, o să-mi ofere un cec frumușel pe post de salariu compensator (pare genul care s-o facă), iar apoi o să mă conducă afară din casa și din viața lui. Pentru *a doua* oară.

Nu fi dramatică! Atunci nici măcar nu știa cum te cheamă.

Clatin din cap în vreme ce-mi apropii din nou paharul la gură, închizând ochii și lăsându-mi capul pe spate în încercarea de-a da pe gât ultima înghițitură de lichid roșu. Acum nu sunt cu adevărat beată; abia dacă sunt *amețită* – deci nu pot spune de ce aleg fix acest moment să fiu neîndemânatică. Poate e din cauza agitației sau poate e doar stresul apăsător care m-a răscolit în ultimele câteva zile... Nu știu. În orice caz, paharul meu alege exact acest moment să-mi rateze gura, ultimul dram de vin prelingându-mi-se de pe buza de jos și vărsându-mi-se pe tricou.

— Rahat!

Răul a fost făcut; aparent, rămăsese în pahar mult mai mult vin decât crezusem. (De ce a trebuit să-l aleg pe cel mai mare din dulap?) Tricoul e îmbibat de la țâțe până la buric și, când mă ridic repede să evit să dau și pe divan, îmi dau seama că picură peste tot pe gresie.

— Minunat! bombăn, întorcându-mă să pun paharul înapoi pe măsuță. Perfect!

Îmi trag tricoul peste cap înainte să apuc să mă gândesc mai bine și abia după ce mă așez în genunchi să șterg puținul vin care s-a vărsat pe jos mă izbește ilaritatea situației. Nu

l-am găsit pe Aiden fix în poziția asta în seara în care l-am așteptat? Atunci a zis că fusese o prostie. Ce pereche minunată suntem!

Învârt cârpa udă pe gresie în timp ce sânii și burta îmi sunt tot ude de la picăturile de vin rămase, blestemându-mi norocul în vreme ce curăț dezastrul pe care l-am făcut ca să mă pot grăbi să mă schimb înainte să ajungă Aiden acasă.

Dar norocul meu din trecut legat de întâlnirile cu el în orice situație s-a dovedit a fi în mare parte de rahat, și nici acum nu e o excepție. Rămân mult prea uluită ca să mă mișc când aud cheile în ușă, încremenind în patru labe, cu gura deschisă și un tricou pătat de vin în mână. Intră pe ușă așa cum o face întotdeauna, atârnându-și cheile în cui și dându-și pantofii jos la ușă, și îi ia o clipă să mă vadă acolo în timp ce mă uit la el cu o privire tâmpă.

— Cassie?

Dintr-odată, uit cum să vorbesc, holbându-mă în continuare la el. Aerul rece de pe spate mi se pare ceva înfricoșător.

Face un pas spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am vărsat vinul, reușesc să răspund, ridicându-mă în genunchi pentru a rămâne cu spatele ascuns față de el. Mi-am udat tricoul.

— Uau! râde. Iar primul tău instinct a fost să ți-l dai jos? Cred că ai petrecut prea mult timp cu mine.

Cu cât se apropie mai mult, cu atât mă cuprinde și mai mult panica, și mă ridic cât pot de repede în picioare în vreme ce se-apropie de mine. Îmi zâmbește în timp ce-și plimbă degetul pe pielea umedă a sânilor mei, și vocea mi se blochează în gât, căci nu mă mai pot gândi decât să evadez.

Nu așa voiam să-i spun

— Ar trebui să merg să-mi iau alt tricou, încerc să zic, dând să trec pe lângă el.

Mă cuprinde în brațe și mă lipește de el.

— Doar ca să ți-l pot da iar jos?

— A, ăăă...

Inima îmi izbește coastele atât de tare, încât mă trezesc că mă întreb dacă nu cumva o aude. E prima dată când sunt cu el fără să port tricou, într-o poziție în care să nu stau pe spate sau deasupra – deținând complet controlul. Ceva ce acum nu simt. Că aș deține controlul. Degetele lui îmi alunecă în sus pe șira spinării ca să urce tot mai sus, și cu fiecare centimetru găsesc că îmi e și mai greu să respir.

— Aiden, trebuie să stăm de vorbă.

Geme încet, aplecându-se să mă sărute pe maxilar.

— Despre?

— Doar – mi-e greu să gândesc când mă sărută pe gât în felul acesta – despre un lucru pe care vreau să ți-l spun de ceva vreme.

Mâinile îi sunt atât de aproape acum, și știu că o s-o simtă în orice clipă, iar apoi nu voi avea ocazia să-l iau cu ușurelul, așa cum aveam de gând. Îmi proptesc mâinile între noi ca să-l împing ușor în piept, luptându-mă cu dorința de a-l trage mai aproape și cu faptul că știu că ar trebui să-l împing departe de mine.

— Aiden, eu...

Băga-mi-aș picioarele!

Îl simt cum încremenește. Inițial, e curioasă, atingerea lui – vârfurile degetelor sale urmărindu-mi conturul cicatricei de parcă încă nu și-a dat seama ce e. Simt cum mâna i se întinde pe toată forma ei, simțind fără îndoială diferența de textură între cicatrice și restul pielii.

— Cassie, ce e...?

Atunci îl împing ușor, coborându-mi privirea spre propriile picioare de vreme ce îmi e greu să mă uit la el. Știu că acesta ar putea fi momentul, că după asta s-ar putea să nu-mi mai zâmbească niciodată, și de ce, brusc, mi se pare atât de devastator? Ne cunoaștem de foarte puțin timp și am cedat acestor dorințe de doar câteva *săptămâni* – deci de ce mi se pare că acesta s-ar putea să fie finalul a ceva important?

— Ar fi trebuit să-ți spun de îndată ce mi-am dat seama, bombăn încet spre podea. Eu nu... Inițial nu am știut cum să îți spun și mi-a fost frică să nu-mi pierd locul de muncă, și *știu* că ar fi trebuit să spun ceva după ce am făcut sex, dar pur și simplu... E groaznic, știu, însă pur și simplu mi-a fost prea teamă că o să dispari din nou, și m-am simțit atât de groaznic prima dată, și îmi dau seama că sună jalnic, dar...

— *Hei!*

Mă uit în sfârșit la el, simțindu-i mâinile pe umeri în timp ce își coboară fața la același nivel cu a mea.

— Cassie, ce tot zici?

În ochii lui e un amestec de derută sinceră amestecată cu o îngrijorare adevărată, de parcă habar n-ar avea despre ce vorbesc. Și cum ar putea să știe? Abia dacă are vreo logică ceea ce spun. Simt cum mi se umezesc ochii și percep o frică reală de orice e pe cale să se întâmple, însă inspir adânc, știind totodată că asta trebuie să fac.

Mă întorc încet, încercând să îmi mențin spatele drept ca să nu arăt la fel de jalnic precum mă simt, uitându-mă la alcovul de lângă scări cât timp îl aștept să spună ceva. Durează câteva secunde sau poate ore, nu sunt sigură, dar apoi îi simt mâinile pe piele, refăcând din nou conturul. Poate încearcă

să-și dea seama de unde o știe. Poate nici măcar nu-și *amintește* de ea și, în clipa asta, aproape că am senzația că acest lucru ar putea fi și mai rău. Să fiu un punct atât de mic pe radarul lui, încât nici măcar să nu-și mai amintească.

Vocea îi e incredibil de joasă când spune în sfârșit ceva:

— Pregăteai cina.

Își amintește. Nu ar trebui să fiu încântată că își amintește.

— Pentru că eram singură acasă, șoptesc.

— Și ai tras din greșeală pe tine oala cu apă fiartă.

Abia mă aud când răspund:

— Nu m-am putut feri la timp. M-a atins pe spate.

— Eu...

Tremur, dar nu cred că din cauza aerului condiționat.

— Cassie, tu ești...?

Nu reușesc decât să încuviințez din cap.

Apoi rămâne din nou tăcut, imposibil de tăcut. Vreau să mă uit la el, dar mi-e prea frică. Mi-e prea frică să aflu ce expresie va avea pe chip când o voi face. Dezamăgire? Furie? Nu știu care ar fi mai rea.

— De când știi?

Înghit în sec.

— De când ți-am văzut cicatricea.

— Deci, tot timpul în care noi am...

Încuviințez din nou din cap.

— *Iisuse*, Cassie! Cum ai putut să nu-mi spui?

Închid ochii strâns. Cu siguranță pare furios.

— Mi-a fost frică.

— Frică de ce?

— E doar chestia că... ai dispărut atât de brusc atunci, și credeam... Dumnezeule! Presupun că am fost naivă. Credeam că mă placi de-adevăratelea și că voiai cu adevărat

să ne întâlnim. Așa că, atunci când pur și simplu... *ai dispărut*, eu doar...

Dau drumul unei răsuflări tremurate.

— Nu mai voiam să trec din nou prin asta. Mai ales acum, că... te cunosc. Acum ar fi mult mai nasol.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată?

Deschid ochii brusc, iar acum nu mă mai pot abține, așa că mă întorc spre el ca să poată vedea, sper, sinceritatea de pe chipul meu.

— Da! Aveam de gând să-ți spun în seara asta. Aveam de gând să-ți spun *azi*, de fapt, dar apoi, ăăă... mi-ai distras atenția, și apoi a fost tot rahatul ăla cu Iris și a trebuit să pleci la serviciu, și pur și simplu am crezut că e necesar să avem o discuție adevărată despre asta, și...

Amuțesc, observându-i în cele din urmă expresia. E furios, asta e sigur-sigur, și derutat, bineînțeles, însă observ că pe chipul lui nu se citește deloc emoția pe care mi-a fost cel mai teamă că o voi vedea.

Dezamăgire.

Nu pare dezgustat sau supărat; sigur, arată de parcă ar fi furios că l-am primit în patul meu de atâtea ori fără să-i spun adevărul, dar, cumva, nu mi se pare atât de fioros pe cât credeam că va fi.

— Îmi pare rău! repet. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme.

Ochii încă îi sunt duri.

— Da. Ar fi trebuit. Tot nu-mi vine să cred că n-ai făcut-o.

— Știu.

Îmi cobor iar privirea, spre propriile picioare. Încă sunt pe jumătate dezbrăcată și plină de vinul ăla nenorocit.Lucrurile nu pot să se înrăutățească mai mult de-atât.

— Știu. Îmi pare rău!

Continui să-mi fixez cu privirea degetele de la picioare în timp ce aștept să spună ceva, cu pulsul bubuindu-mi în urechi în vreme ce aștept să văd dacă Aiden va alege să încerce să lămurească lucrurile cu mine sau dacă îmi va cere să plec. Nu mi-e rușine de trecutul meu și nu o să-i permit cuiva să mă facă să simt că ar trebui să-mi fie, nici măcar lui Aiden – dar să fiu a naibii dacă n-o să mă doară dacă se dovedește că el nu e cine am crezut că e pentru că încearcă să mă facă să mă simt așa. Pe de altă parte, i-am ascuns chestii, deci poate că ar fi îndreptățit? Nu știu. Mă ia durerea de cap și, în clipa asta, îmi doresc pur și simplu să terminăm cu asta.

Orice ar fi „asta".

Conversație cu @lovecici

Habar n-ai ce ți-aș
face dacă te-aș
putea atinge
cu adevărat.

 Am o idee.

Chiar? Ai cea mai vagă
idee despre cum aș
folosi păsărica aia
frumoasă a ta?

 Să i-o tragi, A.

 Pentru ce altceva?

CAPITOLUL 20

Aiden

SUNT PREA ULUIT CA SĂ MAI SPUN CEVA. DINTRE toate lucrurile la care mi-aş fi putut imagina că mă întorc acasă, acesta nu era nici măcar pe-aproape de una dintre posibilităţi.

Ştiu că aşteaptă să deschid gura şi să spun ceva – la cum fixează podeaua cu privirea cu o înfrângere resemnată, de parcă deja s-a hotărât că o s-o alung din cauza asta. Nu mă pot preface că nu sunt furios că mi-a ascuns treaba asta, dar probabil nu din motivele la care s-ar putea gândi ea. Pur şi simplu urăsc ideea că a măcinat-o îngrijorarea când ar fi putut să fie sinceră cu mine. Chiar înţeleg, cred, toate motivele pentru care nu a făcut-o. După ce m-am întrebat atât de mult unde a dispărut, chiar şi acum, oare aş fi fost la fel de ezitant să risc să o fac să dispară din nou?

„Credeam că mă placi de-adevăratelea şi că voiai cu adevărat să ne întâlnim."

Asta e partea care îmi atrage atenţia. În tot acest timp, am presupus că *eu* am înţeles greşit lucrurile. Oare ea a petrecut tot acest timp gândind acelaşi lucru?

„Nu mai voiam să trec din nou prin asta. Mai ales acum, că... te cunosc."

Oare s-a simțit și ea la fel de dezamăgită când m-am distanțat precum m-am simțit eu când ea a făcut același lucru?

— Cassie, ăăă...

Acum mă simt puțin mai liniștit, însă nu mai puțin uluit.

— Îmi plăcea de tine. *Chiar voiam* să ne întâlnim.

Se uită în sfârșit la mine, și urăsc că are ochii umezi din cauza mea.

— Ce?

— Nu am vrut să dispar, îi explic. Când s-a întâmplat... tocmai aflasem că Rebecca murise. Luna aceea a fost o nebunie. Îmi făceam griji pentru Sophie și făceam aranjamente și încercam să-mi dau seama cum să-mi reorganizez viața în întregime. Până am reușit să scot capul la suprafață și să respir din nou, trecuseră câteva săptămâni fără să-mi dau seama. Iar când m-am întors ca să-mi cer scuze...

— Îmi ștersesem contul, șoptește.

Încuviințez solemn din cap.

— Credeam că eu am fost cel care înțelesese greșit.

Văd cum rămâne cu gura căscată de surprindere în timp ce așază la loc toate piesele puzzle-ului și îmi dau seama că nimic din toate astea nu i-a trecut prin minte până acum. Că ea chiar a petrecut aproape un an întreg gândindu-se că, după tot ce ne spuseserăm, totul fusese doar o tranzacție. Că nu ținusem niciodată la ea așa cum o făcusem să creadă. Îi fusese extrem de teamă că – până și acum, chiar și după ce se pare că nu poate trece o zi fără să o ating sau să fiu aproape de ea – aș da-o la o parte.

Nu mă pot abține; e întrebarea care mă macină încă de când m-am autentificat din nou în cont ca să aflu că ea și-l ștersese de tot pe-al să .

— Unde ai dispărut?

— Eu...

O urmăresc cum își roade îngrijorată buza și roșește. Își ferește privirea de parcă i-ar fi rușine.

— N-am mai putut s-o fac. După ce ai dispărut. Știu că probabil e prostesc, dar... îmi era dor de tine și credeam că dispăruseși de pe fața pământului, și pur și simplu...

Inspiră adânc, cu ochii umezi.

— N-am mai putut s-o fac.

Totul pare ireal. De parcă în orice clipă o să mă trezesc în patul meu și nimic din toate astea nu se va fi întâmplat. Cum e posibil ca, dintre toți oamenii din orașul ăsta care mi-ar fi putut răspunde la anunț, s-o fi făcut chiar ea? Ca acea persoană de care Sophie avea cea mai mare nevoie să fi fost, de asemenea, singura de care *eu* să fi avut cea mai mare nevoie, fără ca ea să-și dea măcar seama de asta?

— Înțeleg dacă vrei să plec, reia Cassie cu stoicism și cu buza tremurând. Dar nu am vrut să-ți ascund asta așa. Eu doar... nu am știut cum să-ți spun.

Poate să-i cer să plece chiar *este* soluția rațională. Poate un om mai rațional m-ar certa că nici nu mă gândesc la asta. Însă, în ciuda trecutului nostru ciudat și a prezentului și mai ciudat și a tot ce s-a întâmplat între timp, ideea care mă deranjează cel mai tare e ca ea să iasă pe ușă și să nu se mai întoarcă niciodată. Probabil că nu are logică că mă simt așa; nu cunoaștem *nimic* unul despre celălalt care să justifice faptul că mă simt atât de posesiv în privința ei, de parcă nu pot s-o las să plece, dar...

Asta nu mă împiedică să simt acest lucru.

— Nu vreau să pleci, îi spun în cele din urmă cu voce răgușită.

Are ochii mari când îmi întâlnește din nou privirea.

— Nu ești furios?

— Ba da, sunt, răspund și, când începe să pară din nou demoralizată, adaug: Dar nu pentru că mi-ai ascuns chestia asta.

— Ce?

— Sunt furios pentru că te-ai confruntat singură cu ea. Sunt furios pentru că ai petrecut tot acest timp făcându-ți griji că te-aș alunga, fără să-mi oferi șansa să-ți spun că în *niciun* caz nu te las să scapi încă o dată.

I se taie respirația și pare tare dulce în acest moment; părul îi cade pe față din cocul ciufulit, gura îi e deschisă într-o manieră adorabilă, tăcută, care imploră s-o sărut, iar ochii ei... ochii ei exprimă atât de multă ușurare, încât îmi provoacă o durere în piept.

Am grijă când mă întind spre ea, apropiindu-mă ca de un animal înspăimântat care s-ar putea să fugă, și, din toate punctele de vedere, chiar ar putea s-o facă. Observ că încă mai tremură ușor când îi cuprind maxilarul în palme, închizându-și ochii cu o fluturare a genelor în vreme ce degetele i se încolăcesc în jurul încheieturii mele. Poate e imprudent din partea mea să fiu pe cât de extaziat sunt să aflu că e *ea* – că persoana pentru care îmi pierd mințile astăzi e aceeași persoană care m-a înnebunit și atunci. Are ochii închiși când mă aplec spre ea și simt pe obraz ușoara umezeală de pe genele ei când îmi ating buzele de ale ei.

Are un gust dulce. De vin și ceva ce e tipic lui Cassie, și mă trezesc că o trag și mai aproape ca să încerc să-i simt și mai bine gustul, ceva ce devine un obicei de câte ori o ating. De parcă indiferent cât de mult am din ea, cumva, niciodată nu e suficient.

Simt cum degetele i se furișează pe sub tricoul meu, găsind pielea ridicată de lângă buric și mângâindu-mi cicatricea. Mă face să mă înfior, atingerea ei împreună cu faptul că știu totul despre aceste semne de pe trupurile noastre – conștientizarea a tot ce i-am spus și a tot ce am văzut izbindu-mă ca un val. De câte ori mi-am dorit să o pot atinge astfel? De câte ori mi-am dorit să pot afla dacă buzele ei sunt la fel de moi precum arată?

Cum e posibil ca, după atâta timp, să găsesc răspunsul la toate acele întrebări într-o manieră atât de neașteptată?

Ar trebui s-o duc în camera ei, știu asta, dar se pare că nu pot să mă opresc să o ating suficient de mult cât să o fac. Aproape ca și cum, dacă i-aș oferi un centimetru de spațiu, s-ar putea să-mi alunece printre degete. O împing și mai mult în alcovul din spatele scărilor, cu mâinile pe talia ei și pe șolduri și peste tot pe unde pot să o ating, în vreme ce limba ei o atinge pe a mea și aproape că mă face să mă pierd cu totul.

Îmi aplec capul ca să-mi lipesc buzele de umărul ei în timp ce o îndemn să se întoarcă, și ezită doar un pic înainte să se supună, arătându-mi spatele pe când mâinile i se proptesc de perete. Îmi las gura să rătăcească, provocând pielea ridicată dintre omoplații ei într-un fel cum nu am mai avut ocazia s-o fac până acum. Simt cum se înfioară când limba mea urmărește conturul cicatricei, coloana arcuindu-i-se sub apăsarea insistentă a gurii mele în clipa în care degetele mele găsesc închizătoarea sutienului ca să-l desfacă. Faptul că spatele ei e gol face să-mi fie mai ușor să-l explorez și, dacă nu aș fi atât de agitat, chiar ar fi posibil să fie ceva pe care să-l fac toată noaptea. Îmi spun că voi avea timp mai târziu.

Pare că a rămas fără răsuflare când o răsucesc din nou spre mine, ajutându-mă când îi dau sutienul jos și să-l dau să

cadă pe podea. Respirația îi e greoaie și, pentru o clipă, sunt fascinat de ridicarea și coborârea sânilor ei, de parcă m-ar implora să-i ating. Îi susțin privirea când mă aplec să-mi trec buzele peste umflătură, închizând ochii și concentrându-mă pe bubuitura pulsului ei pe buzele mele.

— Ce repede îți bate inima!

Își mușcă buza, înfigându-și degetele prin părul meu ca să mi-l dea de pe frunte.

— Știi că, în general, inimile femeilor bat mai repede decât ale bărbaților?

— Oh?

Buzele mi se mulează pe sânul ei când îi dau un alt sărut acolo, mai murdar de data asta, ca să-i pot simți gustul.

— Cred că Snapple n-a auzit-o niciodată pe a mea când te ating.

Icnește când îi acopăr sfârcul cu gura, și sunt fermecat de modul în care i se lipesc buzele – de maniera în care mă privește pe sub pleoapele îngreunate. Mă întreb dacă au existat semne pe care ar fi trebuit să le văd; de câte ori am văzut-o pe un monitor având orgasm? Am senzația că am văzut-o în fiecare mod posibil, în toate acele nopți, dar ceva la timpul pe care l-am petrecut împreună îmi pare diferit față de atunci, și nu pot să nu mă întreb dacă e din cauză că o ating *eu* în loc s-o facă ea. Mi-ar plăcea să mă amăgesc să cred asta.

Și pielea ei are gust dulce, aroma persistentă a vinului pe care l-a vărsat acoperindu-mi limba în vreme ce o las să se învârtă în jurul unui vârf întărit. Îl strâng pe celălalt între degete în vreme ce-mi las o mână să-mi alunece în josul burții ei, depășind pantalonii scurți ca să intre în chiloți și să văd cât de udă este.

La dracu', deja e udă leoarcă!

— E ciudat?

Îi dau drumul cu un pocnet umed și-mi las capul pe spate ca s-o văd mai bine.

— Ce?

— Nu știu… Cu tot ce s-a întâmplat…

Scoate un râset agitat.

— Adică, există… o grămadă de chestii pe care mi-ai cerut să le fac.

Buzele mi se arcuiesc când îmi apăs degetele mai adânc între picioarele ei, arcuindu-le ca să le las să alunece în interiorul ei în vreme ce gura ei formează un O tăcut.

— Îmi amintesc tot ce ți-am cerut vreodată să faci, Cassie.

— Mm!

Șoldurile i se înclină spre mâna mea și-și închide ochii.

— Mi-a plăcut.

— Îți plăcea când îți spuneam ce să faci?

Dă leneș din cap.

— Mm-hmm!

— Pot să o mai fac, murmur. De ce nu începi dându-ți ăștia jos?

Îmi las degetele să alunece afară din ea ca să-i prind partea din față a pantalonilor scurți, trăgând de ei. Când îmi scot mâna cu totul, îndreptându-mă complet ca să văd dacă o să mi se supună, simt cum mă traversează un fior familiar. Una a fost să o privesc dincolo de un ecran făcând orice îi ceream să facă, și altceva e acum. Aceasta nu e o femeie fără chip oarecare față de care am o pasiune nechibzuită, aceasta e *Cassie* – caldă, moale, *reală*. O femeie care îmi invadează mintea din ce în ce mai mult cu fiecare zi.

O urmăresc cum se întinde ca să-și dea jos de-a lungul coapselor pantalonii scurți, chiloții coborând odată cu ei până

îi aruncă pe podea. E mai întuneric aici, în acest colț mic, lumina de deasupra ușii fiind insuficientă ca să o lumineze cum trebuie, însă disting fiecare umflătură moale și fiecare curbă blândă, de la plinătatea sânilor ei la panta ușoară a abdomenului și rotunjimea șoldurilor care-mi fac palmele să zvâcnească de nevoia de-a o atinge. Culoarea rozalie a buzelor ei se potrivește cu vârfurile ascuțite ale sfârcurilor, și știu din experiență că ambele se potrivesc cu rozul drăguț dintre picioarele ei.

Totul la Cassie pare să fie creat ca să mă înnebunească.

— Nu-mi vine să cred că am petrecut tot acel timp întrebându-mă – nodurile degetelor îi mângâie ușor partea de sus a coapselor când se înfioară, și îmi strecor degetele printre ele, arcuindu-mi mâna și plimbând-o tot mai sus – cum ar fi să te ating.

Buzele i se despart într-un icnet tăcut când degetele mele intră și ies dintre pliurile ude și simt cum penisul împinge insistent în fermoar.

— Habar n-am avut cât de mult mai *plăcut* ar fi în realitate.

— Aiden, oftează, degetele sale subțiri mângâindu-mi partea din față a pantalonilor.

— Dă-i jos!

— Aici?

Împing și mai adânc, simțind cum se strânge în jurul degetelor mele.

— Vrei să ți-o trag aici?

Degetul i se strecoară sub betelia pantalonilor mei, trăgând insistent.

— *Aiden.*

Am senzația că suntem într-un moment diferit în timp, unul în care așteaptă un semn de la mine, de parcă singurul

lucru care contează e orice urmează să-i cer. Mă face să mă simt ameţit şi ca şi cum mi-am pierdut controlul.

Mă strânge prin blugi şi mă face şuier printre dinţi:

— *Futu-i!*

— Îmi place când înjuri, spune cu un râset şoptit.

— Da?

Încuviinţează din cap.

— Zău!

Continui să-mi mişc degetele în ea, proptindu-mi cealaltă mână lângă capul ei în vreme ce o privesc atingându-mă.

— Îmi vrei scula, Cassie?

Un fior vizibil o străbate şi abia dacă reuşeşte să dea ezitant din cap.

Îmi împing şoldurile şi mai mult în mâna ei.

— Aşadar...

Îşi muşcă buza în vreme ce-mi desface fermoarul, folosindu-şi ambele mâini ca să-mi tragă pantalonii în jos înainte să-mi mângâie forma prin boxeri. Trebuie să închid ochii când mi-o scoate, cu mâinile calde şi moi în timp ce-şi plimbă pumnul de la bază spre vârf. Se ridică pe vârfuri ca să-şi treacă buzele peste ale mele, mângâindu-mă cu o mişcare lentă în sus şi în jos care mă înnebuneşte.

— Spune-mi ce vrei să fac! îmi şopteşte cu gura lipită de a mea. Ştii că voi face orice doreşti.

Acum alunecă în trecut odată cu mine, şoptindu-mi chestii pe care nu le-am mai auzit de când mi le-a spus într-o cameră întunecată şi cu chipul acoperit. Doar să o aud e suficient să mă facă să-mi dau drumul în mâna ei, dar nu asta vreau.

— Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu! îi cer.

Regret pierderea mâinilor ei de pe sculă când se supune imediat, dar ştiu că o să mă simt mult mai bine în ea.

— Ţine-te de mine!

Face ceea ce-i cer, și-mi scot mâna dintre picioarele ei ca s-o prind de șolduri, ridicând-o în brațe și lipind-o de perete în timp ce-mi cuprinde mijlocul cu picioarele. Suntem suficient de aproape pentru ca penisul meu să-și facă loc între picioarele ei și mă acoperă cu căldura ei lunecoasă când îmi înclin șoldurile suficient cât să o simt. O țintuiesc de perete și îi șoptesc să se țină strâns, ducându-mi mâna la spate ca să-mi trag tricoul și să mi-l dau jos înainte să-l las să cadă pe podea. Brațele i se strâng imediat înapoi în jurul gâtului meu, și abia dacă e nevoie să fac ceva ca să mă poziționez suficient de bine ca să alunec în ea.

Scoate un zgomot, ceva între un scâncet și un geamăt, și mă aplec mai aproape de ea ca să-mi las buzele să-i șoptească în ureche:

— *Șșt!*

O așez mai bine ca să pot împinge mai adânc.

— Trebuie să taci, ai uitat? Fii cuminte!

— Da... *Oh!*

Călcâiele i se înfig și mai tare în fesele mele, iar degetele i se înfig în părul meu.

— Promit! Acum îmi șoptește, de parcă ar vrea să mi-o dovedească: Nu te opri!

E nevoie doar de o mișcare ușoară ca să intru cu totul în ea, șoldurile fiindu-i complet lipite de ale mele în timp ce tremură cu totul. Trebuie să-mi acord un moment ca să mă adun și să nu-mi dau imediat drumul în ea – întotdeauna e un pericol la cât de bine mă face să mă simt –, și-mi las capul să cadă pe umărul ei în vreme ce o mențin nemișcată, cu mâinile pe șoldurile ei.

— N-o să-ți vină să crezi cât de mult m-am gândit la asta, pufnesc. Cât de tare voiam să te ating, Cassie. Atunci... acum... mereu.

Mă sărută pe gât, apoi îmi linge pielea de acolo.

— Poți să mă atingi oricând dorești.

— Da?

Îmi mișc capul ca să o privesc. Mâinile îmi alunecă să-i cuprindă fundul, ieșind ușor afară din ea doar ca să intru la loc.

— Oricând vreau?

— *Da!* șuieră.

O ridic ca să o trag de pe mine, suficient cât să fiu doar puțin în interiorul ei înainte s-o las să cadă înapoi.

— Așa?

— *Ah!*

Capul îi cade pe spate, lipit de perete.

— Orice dorești.

— Doar...

Mormăi când o salt și o trag înapoi pe sculă și mai tare.

— Pe tine te vreau.

— Așa! gâfâie ea. Mm!

— Poți să-ți dai drumul așa? Spune-mi de ce ai nevoie!

— Cred că... dacă tu...

Își arcuiește atât de mult spatele de la perete, încât trebuie să o țin și mai strâns de șolduri ca să o mențin dreaptă. Înseamnă că de fiecare dată când împing în ea mă lovesc de acel loc care o face să icnească, trupul săltându-i la fiecare izbire a șoldurilor mele, iar picioarele sale strângându-se și mai tare în jurul mijlocului meu, deși ar părea imposibil.

— *Exact acolo!* geme, chinuindu-se să vorbească pe un ton mai coborât. *Oh* – nu te opri!

De parcă în clipa asta ar fi o opțiune.

Simt cum i se înfig unghiile în umerii mei, suficient de adânc ca să lase semne, dar abia percep usturimea datorită

felului în care se încordează. Aud pocnetele degetelor ei de la picioare și simt cum îi tremură corpul, dovadă a faptului că e pe cale să-și piardă controlul. Mi-e greu să-mi aplec capul ca să-i pot suge umflătura moale a sânilor, dar am nevoie să-mi lipesc gura de ea, oriunde pot să ajung. Simt cum se adună din nou presiunea în timp ce împing în ea iar și iar și *iar* – cu picioarele slăbite și pulsul bubuind sub fiecare centimetru al pielii mele.

— Cassie, sunt... *Futu-i!*

O țin strâns în vreme ce ne cutremurăm în timpul orgasmului, simțind în ureche respirația ei fierbinte pe când îmi îngrop fața în gâtul ei. Dinții mi se înfig în pielea suplă de la curbura gâtului său ca să-mi înăbuș geamătul, iar ea îmi depune sărutări apăsate pe maxilar când încerc să-mi revin după apogeu. O țin aproape în timpul orgasmului, incapabil să-i dau drumul. Îmi dau seama că încă o țin strâns, înfipt în continuare adânc în ea, apoi îi simt degetele înfigându-se în părul meu în vreme ce mă mângâie pe umăr cu mișcări circulare.

Când în sfârșit mă retrag ca să mă uit la ea, sentimentul pe care mi-l oferă să o văd desfrânată, ciufulită și satisfăcută, zâmbindu-mi de parcă i-am oferit un blestemat de cadou – e de nedescris.

— Te rog să te gândești să-mi lași un bacșiș! șoptește.

Pufnesc în râs, uluit de ideea că acest lucru chiar se întâmplă, că e aici și că atâtea lucruri s-au aliniat ca să ne aducă din nou în viața celuilalt. Am totuși impresia că ar putea fi un vis, și poate chiar mi-aș face griji că ar fi dacă nu ar fi așa de caldă și cât se poate de *reală* în brațele mele. Mă face să mă întreb câte zile trebuie să petrecem împreună ca să fie

acceptabil din punct de vedere social să nutresc ideea că s-ar putea să fiu îndrăgostit nebunește de femeia asta. Cu siguranță mai multe decât am petrecut deja împreună, aș zice.

Și ce e și mai incredibil este că, până și acum, chiar și după ce tocmai am avut-o... deja vreau din nou să o posed.

— De cât somn ai nevoie?

Ridică o sprânceană spre mine.

— Pe bune? Din nou?

— Ai cerut bacșiș, răspund pe un ton serios.

Rămâne cu gura căscată în timp ce-mi trage una peste umăr, însă ochii ei îmi transmit că e mai mult decât bucuroasă să-și sacrifice cele opt ore. Cunosc destul de bine că, la un moment dat, *trebuie* s-o las să doarmă; sunt conștient de asta.

Dar nu se va întâmpla prea curând.

Conversație cu @alacarte

 @alacarte ți-a trimis un bacșiș de 100$

Îmi doresc în schimb
să fi cheltuit banii ăștia
să te scot în oraș.
Poftim gest siropos!

CAPITOLUL 21

Cassie

CÂND SIMT LUMINA SOARELUI PE FAȚĂ LA PRIMELE ore ale dimineții, prima mea reacție e să intru în panică. Mă ridic brusc în pat, simțind cum Aiden se foiește lângă mine în timp ce bâjbâi după telefonul de pe noptieră.

Puțin trecut de ora șapte. Pfui!

De obicei Sophie nu se dă jos din pat mai devreme de cel puțin opt și jumătate. Mai ales în weekend. Totuși, azi am laboratoare și, de vreme ce activitățile târzii în noapte împreună cu Aiden m-au împiedicat să-mi amintesc să-mi pun ceasul să sune, sunt în întârziere cu douăzeci de minute. Casc în timp ce îmi las telefonul unde l-am găsit, rotindu-mi umerii și întinzându-mă în vreme ce încerc să mă trezesc. Aș pune pariu că azi-noapte am dormit doar patru sau cinci ore și mă dor mușchi care până azi nici nu știam că există, dar totuși... Să-l văd pe Aiden tolănit în patul meu, cu părul peste ochi și gura întredeschisă în somn – aș zice că merită.

Aseară am avut parte de o surpriză și o ușurare enorme; eram atât de convinsă că Aiden urma să-mi ceară să plec,

încât înțelegerea lui m-a dat pe spate. Și ce e și mai remarcabil este *fericirea* lui vizibilă să afle cine sunt, cine suntem *amândoi*. Parcă o greutate imensă mi s-a ridicat de pe umeri când știu că nu mai există secrete între noi. Acum am senzația că poate chiar i-am putea acorda o șansă relației noastre. Asta dacă și-o dorește și el. Sunt perfect conștientă că, în entuziasmul nostru frenetic ce a urmat după descoperirea sa de aseară, eu și Aiden nu am apucat să stăm de vorbă. E un lucru pe care cred că va trebui să-l facem la un moment dat. M-aș simți mult mai bine dacă aș auzi că nu sunt singura implicată în chestia asta dintre noi, nu doar din punct de vedere fizic.

Știu că sunt în întârziere și că ar trebui să sar în duș, însă mă simt lacomă cu el stând așa lângă mine. Trupul lui pare prea masiv pentru salteaua patului de o persoană, cu unul dintre brațele groase peste cap și cu celălalt așezat pe burtă peste cearșafurile înfășurate în jurul șoldurilor. Există chestii care sunt mult mai ușor de observat în lumina strălucitoare a dimineții și pe care nu am reușit să le apreciez în timpul întâlnirilor noastre târzii – chestii precum firele rare de păr moale de pe pieptul lui, mai deschise la culoare decât cele de pe cap. Îmi las degetele să îl atingă cu grijă când se foiește, nu destul cât să se trezească, dar suficient cât să se miște în așa fel încât cearșaful să-i alunece de pe talie, lăsându-l, în mare parte, dezbrăcat.

Și cu siguranță nu mă plâng de asta.

Mă uit din nou la ceasul de pe telefon, cântărindu-mi opțiunile înainte să-mi spun că șamponul uscat sigur e la modă dintr-un motiv întemeiat. Sigur, probabil că nu a fost inventat pentru escapadele sexuale din orele mici ale dimineții cu cavalerul tău pe un cal alb, în persoana fetei de mult pierdute

pe care obișnuiai s-o privești pe un ecran, dar în fine. Sunt grijulie în timp ce mă bag lângă el, urmărind încet partea de jos a cicatricei lui care se dezvăluie de sub brațul întins. Mă aplec după aceea să-l sărut acolo, simțind cum pielea îi zvâcnește sub gura mea, însă sforăielile ușoare nu se opresc.

Zâmbesc când îi dau un alt sărut mai jos, chiar lângă V-ul relaxat de lângă șold, jucându-mă acolo cu limba în vreme ce Aiden scoate niște zgomote ușoare în somn.

Penisul îi atârnă greu pe coapsă, și arunc o privire spre fața lui în vreme ce-mi trec un deget de-a lungul lui și-l simt cum tresaltă ușor la atingerea mea. Coapsele îi sunt ușor desfăcute, unul dintre genunchi fiind ridicat într-o parte, deci nu îmi e chiar atât de greu să mă strecor între ele, întâlnindu-mă foarte aproape și foarte personal cu cea mai intimă parte a lui. Îl simt greu în palmă când îmi pun mâna dedesubt și, chiar și așa, simt cum zvâcnește.

Mă face să mă întreb cu câte pot să scap înainte să se trezească.

Am grijă cu limba, trecând-o pe întreaga lungime cu o atingere abia simțită, și simt cum se încordează sub cealaltă mână sprijinită pe partea de sus a coapsei lui. Îmi răsucesc limba în jurul capului înainte să încerc să-l cuprind și mai mult și simt cum începe să mi se întărească în gură. Închid ochii când împing mai adânc, nereușind să-l primesc cu totul, dar compensând centimetrii rămași strângându-mi pumnul la bază.

Nu observ că e treaz până nu mă ridic la loc, deschizând brusc ochii când simt greutatea palmei lui pe ceafă. Acum, e greu să zâmbești cu o sculă în gură, deci sunt convinsă că arăt ridicol, însă încerc să mă revanșez întinzându-mi limba sub cap, ca să acopăr și mai mult din el.

— Asta e...

Vocea îi e răgușită de somn și ochii îi sunt încețoșați și pe jumătate deschiși în timp ce mă privește.

— Asta e o trezire dată-naibii!

Acum e complet tare, făcând să-mi fie mai ușor să-i sărut scula în vreme ce geme pe un ton jos, din piept.

— Cât e ceasul?

— E devreme, îi răspund. O să mai doarmă o vreme.

Genele îi flutură când îmi trec limba de-a lungul lui.

— OK!

— Dar eu am laboratoare azi, adaug, mișcându-mi leneș pumnul. Așa că trebuie să mă mișc repede.

Un colț al gurii îi saltă ușor.

— Dacă o să continui să mă atingi așa, nu cred că timpul va fi o problemă.

Îmi place felul în care mă privește când i-o iau în gură, uitându-se la mine de parcă aș fi vreo creatură mitologică pe care nu-i vine să creadă că o vede. E suficient să facă orice fată să se simtă încrezătoare. Îmi înclin capul ca să pot cuprinde cât mai mult în gură, folosindu-mi în continuare pumnul ca să-l mângâi acolo unde nu pot ajunge cu gura.

E mai blând de data asta – nu mai e niciun pic din duritatea frenetică de ultima dată când l-am avut în gură, dar mă bucur de partea asta a lui la fel ca și de cealaltă. Într-o doară, mă întreb dacă există *vreo parte* a lui Aiden care nu îmi va plăcea. Presiunea mâinii lui în părul meu e ușoară, abia simțită, însă până și asta mă face să mă simt amețită. Îmi cam place să fiu măcar o dată eu cea controlează tot.

Capul îi cade pe pernă, iar gura i se deschide în vreme ce respirația îi devine mai sacadată ca să-mi dea un imbold să continui. Simt pe limbă fiecare zvâcnire, fiecare atingere

ușoară a degetelor sale în păr – toate făcându-mă să-mi doresc și mai mult să vreau să-l fac să-și piardă mințile. Îmi dau seama că n-a glumit când a zis că treaba asta nu o să dureze mult; abia dacă i-am luat-o în gură de vreun minut sau cam așa ceva, iar respirația i s-a redus la o serie de gâfâieli sacadate, și șoldurile i se ridică aproape ca într-un reflex de fiecare dată când îl cuprind cât de mult pot.

— Cassie, zice răgușit. Ar trebui... O să...

Știu exact ce spune și poate e o aroganță din partea mea, dar îmi place. Îmi place pentru că îmi dă impresia că nu se poate abține. Îmi place pentru că îi place *lui*. Aș putea face asta de câte ori ar fi nevoie ca să-i sucesc mințile atât de tare, încât să nu fie în stare nici măcar să *se uite* la propriul penis fără să-mi simtă gura pe el.

Deși, având în vedere felul în care gâfâie, nu cred că va fi nevoie să fac prea multe.

Corpul îi e imposibil de încordat acum și degetele chiar i s-au încurcat puțin în părul meu, dar sunt atât de preocupată de felul în care se umflă pe limba mea, încât abia dacă simt. Îmi mișc pumnul în același timp cu gura, auzindu-i geamătul bâlbâit înainte să simt împroșcarea caldă din fundul gâtului. Încerc să mă concentrez la sunetele pe care le scoate, la felul în care trupul îi tremură sub mine, închizând ochii în timp ce înghit tot ce îmi oferă. Maniera în care rămâne inert după aceea e foarte satisfăcătoare și face să merite ochii umezi și lipsa de aer când mă îndepărtez de el. Pare uluit în timp ce se uită spre tavan, abia mișcându-se când mă cațăr deasupra lui ca să mă întind pe pieptul său.

— Bună dimineața! îl tachinez.

Răsuflă prelung.

— Ceasurile deşteptătoare o să pară incredibil de mediocre.

— Siguranţa locului de muncă, râd, bucurându-mă de gluma pe care tot continui s-o fac.

Mă aplec să-l sărut, şi nu pare deloc deranjat de faptul că tocmai l-am avut în gură, trăgându-mă spre el să facă sărutul mai adânc. După aceea îi dau un sărut scurt şi blând.

— Totuşi, chiar trebuie să plec. Din cauza ta, nu mai am timp să fac duş.

— Mi-ar plăcea să zic că mă simt prost pentru asta, dar...

Rânjesc.

— Da, nu mi-ar plăcea să te transform într-un mincinos.

— Voi întoarce mai târziu favoarea.

— A, categoric! Ţin în minte socoteala orgasmelor. Nu-ţi face griji!

— Uau, fără presiune sau ceva de genul!

Zâmbetul mi se lăţeşte şi mai mult şi îi dau un ultim sărut.

— Ar trebui să-mi iau maşina de la service după ore, deci o să o iau pe Sophie de la restaurant mai târziu, bine?

— Au reparat-o?

— Aparent, martorul pentru motor *nu* e ceva de ignorat şi nici nu e bine să speri că va dispărea.

— Chiar aş putea să te duc eu la cursuri, să ştii, insistă.

E o discuţie pe care am avut-o de câteva ori de când mi-a crăpat rabla, şi îmi dau ochii peste cap la fel ca de fiecare dată.

— S-ar putea să fiu singura persoană din casa asta care să nu aibă o problemă personală cu transportul public.

Mă ciupeşte de fund, făcându-mă să ţip.

— Mă bucur că măcar e reparată.

— Eu şi hârbul meu puţin mai puţin stricat vom fi în perfectă stare să venim să o luăm pe Sophie după cursuri.

— Ea o să aștept cu nerăbdare să vii s-o salvezi, sunt convins, pufnește.

Mă rostogolesc din pat, simțindu-l cum mă privește, însă fără să urăsc atenția pe care o primesc, și arunc încă o privire spre el înainte să intru în baie să mă pregătesc în grabă.

— Poate azi o să le mai ofere o șansă clătitelor tale?

Râd când închid ușa în urma mea, auzindu-l cum bombăne în continuare.

Restul zilei nu e la fel de grozav ca dimineața.

Trezirea pe care i-am oferit-o de dimineață lui Aiden nu m-a făcut să ies pe ușă fiind oficial în întârziere, însă, de vreme ce am plecat mai târziu decât de obicei, blocajul în trafic în care a rămas autobuzul meu drept urmare a unui accident *cu siguranță* m-a făcut să întârzii. Cu temele ratate săptămâna asta și faptul că am întârziat aproape treizeci de minute la primul laborator, instructorul meu a avut câteva vorbe să-mi spună ca să-mi bag mințile în cap. Mi-a colorat întreaga zi, dându-mă peste cap și făcându-mă să scap chestii pe care nu ar trebui să le scap și să notez incorect lucruri – comițând tot felul de greșeli pe care în mod normal nu le-aș face dacă nu aș fi atât de tulburată.

Când ies din campus, sunt epuizată, iar călătoria mea înapoi spre San Diego pare mult mai lungă decât de obicei. Faptul că-mi recuperez mașina mă ajută – dar factura babană cu siguranță nu o face. La dracu', înainte să devin bona lui Sophie, aceeași factură ar fi însemnat că urma să mănânc tăiței fierți la cuptorul cu microunde timp de o săptămână sau două.

Încerc să ies din starea sumbră dând la maximum întreaga discografie a lui Taylor Swift pe drum spre restaurant, dar

până și Spotify pare să fie împotriva mea astăzi, punând mult prea multe piese din *evermore* și nici pe departe suficiente piese din *Red*. Parcă universul *ar vrea* să plâng azi.

E o javră capricioasă, vă zic sincer!

Am fost deja de câteva ori la restaurantul lui Aiden ca s-o iau pe Sophie de la primul nostru interviu, și, deși hostessa nu mă mai privește pieziș așa de mult din cauza sprayului de corp, pare să aibă o anumită părere despre pantofii mei, dacă e să mă iau după felul în care îmi urmărește perechea uzată de teniși Chuck Taylor de fiecare dată când intru pe ușă. Nici măcar nu-i recunosc prezența în seara asta, făcându-i indiferentă cu mâna în timp ce mă duc direct spre bucătărie. Trebuie să trec prin zona barului ca să ajung acolo, însă am reușit să învăț să mă mișc pe lângă barmani fără să-i încurc împingând în ușile duble ce duc spre bucătărie.

Acum, sunt pe deplin conștientă că momentan nu sunt în cea mai bună stare de spirit, dar nu mă pot preface că faptul că-l văd pe Aiden în modul *chef* – dându-le ordine celorlalți bucătari și uitându-se peste umerii lor cu o expresie exigentă, în timp ce poartă acea haină care probabil că nu ar trebui să mă atragă atât de mult – nu mă ajută deloc. Inițial nu mă observă, prea ocupat să critice fierberea unei cărni într-o tigaie pe care nu o pot vedea.

Sophie e cocoțată pe scaunul ei obișnuit într-un colț sigur, lângă chiuvete, și-mi face cu mâna când mă vede și-și pune consola de jocuri pe blat înainte să sară de pe scaun.

— Putem să mergem acasă?

Aruncă o privire prudentă spre tatăl ei.

— Tata e într-o pasă proastă.

Parcă am fi conectați sau ceva de genul.

— Ce s-a întâmplat?

Sophie ridică din umeri.

— Nu știu. Un client s-a enervat dintr-un motiv necunoscut.

— Auci!

Arunc o privire spre Aiden, care continuă să certe pe cineva ce presupun că e ajutor de bucătar, întrebându-mă dacă ar fi mai bine, poate, să ne furișăm de aici și să-i trimit un mesaj. Nu mi-ar plăcea deloc să-i înrăutățesc și mai mult seara. Înainte să apuc să iau o decizie, Aiden mă observă într-un final cum stau în partea opusă a bucătăriei și expresia i se schimbă imediat în timp ce îi aruncă o ultimă vorbă ajutorului de bucătar înainte să vină spre mine.

— Bună! spune, zâmbind cu ochi obosiți. Cum ți-a fost ziua?

Îmi dau ochii peste cap.

— Cam la fel de bună ca și a ta, bag de seamă. Ce s-a întâmplat?

— Un rahat, mormăie Aiden. Nu am observat când a plecat o friptură arsă și a fost trimisă înapoi împreună cu o observație dacă ne merităm sau nu stelele.

— Auci! mă strâmb. Pare că nu prea au ce face pe-acolo.

— Ce s-a întâmplat cu ziua ta?

Știu că, dacă îi voi spune că am întârziat, o să dea vina pe el însuși, și, de vreme ce a fost complet alegerea mea să mai rămân și să mă bucur de el în dimineața asta, nu vreau să îi fac seara și mai nasoală văicărindu-mă inutil.

Ridic evaziv din umeri.

— Doar o zi proastă. Nimic în mod special.

— Îmi pare rău!

Îl resping cu o mișcare a mâinii.

— Eh! E-n regulă!

— Sophie, i se adresează Aiden fiicei lui. De ce nu-ți iei lucrurile din birou?

— Bine!

După ce rămânem singuri, Aiden mă privește cu coada ochiului.

— Acum chiar vreau să te sărut.

— Cât de bârfitori sunt bucătarii tăi?

— Ei, ar afla toată lumea înainte să ajungi la mașină.

Asta mă face să râd.

— Atunci, ar fi bine să nu riști!

Dă din cap de parcă ar fi de acord, însă încordarea gurii lui spune altceva. Maxilarul i se încleștează în timp ce ezită să continue, arătând de parcă se luptă cu ceva.

— Știi, începe el. Șeful meu dă o petrecere weekendul viitor.

Buna dispoziție îmi revine.

— O petrecere?

— De ziua lui. O organizează în fiecare an.

Presupun că îmi spune că în curând eu și Sophie o să avem o seară singure.

— Oh!

Dau din cap.

— Pare distractiv.

— M-am gândit că poate am putea merge împreună.

Asta mă ia prin surprindere.

— Ce?

Sfiala e o expresie ciudată pentru un tip atât de masiv, dar nu una neatrăgătoare.

— Ca la o întâlnire?

Rămân cu gura căscată de surprindere.

— Dar... ce i-am spune lui Sophie?

— Păi...

Întinde mâna suficient, încât degetele noastre mici să se atingă ușor, și abia dacă poate fi numită atingere, dar cu toate astea mă face să mă înfior.

— Presupun că i-am spune adevărul.

Simt cum inima începe să-mi bată și mai tare, iar o senzație intensă de fluturi în stomac se instalează comod când văd seriozitatea expresiei lui Aiden.

— Și tu... ești de acord cu asta?

— O să afle până la urmă. Nu e ca și cum o să pleci prea curând.

Atunci se vede o umbră de nesiguranță pe chipul lui, de parcă nu ar fi absolut convins, dar căutând o asigurare în acest sens.

— Nu?

Gura mi se deschide și mi se închide de parcă aș imita un peștișor auriu; credeam că în curând va trebui să vorbim despre ce reprezentăm amândoi și în ce direcție ne îndreptăm, dar nu m-am așteptat niciodată ca Aiden să se arunce fără nicio ezitare în asta. Abia am avut timp să procesez ideea, iar Aiden dă deja toate cărțile pe față. Mi se pare ușor imprudent și foarte înduioșător, dar până la urmă răspunsul e simplu:

— Nu, îi spun. Nu plec.

Zâmbetul îi e sclipitor, atât de sclipitor, încât aproape îmi taie răsuflarea, iar acum simt o nevoie intensă să-l *sărut*.

— Deci? Vrei să mergi?

— E o petrecere elegantă? Mă îndoiesc că am o rochie pe care s-o pot îmbrăca.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta! Zi-mi că vii!

Îmi mușc buza în timp ce mă gândesc, făcându-mi în continuare griji pentru cum va primi Sophie această veste, dar fiind prea încântată de ideea că Aiden *vrea* să-i spună ca să accept măcar ideea de a refuza. Pentru că pe cine încerc să păcălesc? În niciun caz nu o să fac așa ceva. Imprudent sau nu, știu că și eu sunt la fel de pregătită ca și el să mă arunc cu capul înainte. Cum aș putea să nu fiu?

— Da, îi răspund. Vreau să merg!

Încă un zâmbet care îmi distrage atenția, drept mulțumire pentru deranjul meu.

— Atunci, e o întâlnire.

„E o întâlnire."

Am mai avut destule prime întâlniri, dar nu cred că am mai fost vreodată la una cu un tip cu care mă culcam deja Și totuși, mă simt de o mie de ori mai încântată pentru asta decât pentru oricare alta la care am mai fost. Mă simt, practic, de parcă tocmai am fost invitată la banchet.

Sophie se întoarce înainte să apuc să mai spun ceva, dar cred că rânjetul caraghios de pe față, pe care se pare că nu reușesc să mi-l șterg, spune probabil mai mult decât suficient. Măcar Aiden arată aproximativ la fel, deci nu mă simt complet ridicol.

— Putem să ne uităm la *Encanto* după cină?

În mod normal, m-aș văita – e un film bun, dar l-am văzut deja de zeci de ori –, însă, ciudat, nici măcar nu sunt supărată. O mângâi pe cap cu același zâmbet lipit pe față.

— Sigur! Putem să ne uităm.

— Da! Se întoarce să-și încolăcească brațele în jurul lui Aiden și să adauge: Pa, tati! Te iubesc!

— Pa! răspunde și el, cuprinzând-o într-o îmbrățișare. Și eu te iubesc!

Sophie se repede pe lângă mine, iar eu îi arunc lui Aiden o ultimă privire înainte s-o urmez.

— Ne vedem mai târziu?

— Da.

Privirea pe care mi-o aruncă e plină de semnificații, căpruiul și verdele ochilor lui părând mai calde decât de obicei.

— O să vezi.

Îmi ia cel puțin o oră să încetez să mai zâmbesc.

Inima îmi bate foarte repede. Ar putea fi o mare greșeală.
El ar putea fi cineva complet diferit față de ceea ce pare.

Dar asta nu pare să mă descurajeze deloc.

Iar el încă îmi așteaptă răspunsul.

— Și eu vreau să te văd, șoptesc. Să te văd cu adevărat.

Îl aud cum expiră, repede, de parcă
și-ar fi ținut respirația.

Întind mâna spre mască, dar mă oprește,
scoțând un sunet de protest.

— Dar ai spus...

— Vreau să te pot atinge când te văd prima dată, spune.

Căldura îmi învăluie stomacul.

— Pentru că, atunci când te voi vedea...
am senzația că nu voi mai putea să mă opresc.

CAPITOLUL 22

Cassie

ÎI SPUNEM LUI SOPHIE ABIA ÎN ZIUA PETRECERII. POATE că nu e cel mai inteligent lucru pe care l-a făcut vreodată vreunul dintre noi – să tărăgănăm lucrurile în felul acesta –, dar cred că și Aiden și-a făcut la fel de multe griji ca mine în privința reacției ei. Fata stă pe fotoliul din fața canapelei, cu degetele unite sub bărbie ca un cap al mafiei în timp ce ne privește gânditoare.

— Deci… voi sunteți, gen, iubiți?

Eu și Aiden ne privim, apoi clatin din cap. Asta e treaba lui.

— Da, răspunde el, dregându-și glasul. Suntem împreună.

Sophie se uită din nou de la mine la tatăl ei și înapoi la mine.

— De ce ați ținut-o secret?

— Nu încercam s-o ținem *secret*, subliniez. Noi doar…

— Nu voiam să te derutăm, încheie Aiden.

Fetișoara ei e în continuare goală ca o pânză nepictată. Felul în care ne privește e aproape suficient să mă facă să mă foiesc stânejnită; parcă i-aș spune tatei de primul meu iubit, ceea ce e hilar, de vreme ce știu că nu ar fi dat doi

bani pe asta. Evident, să-i spunem lui Sophie e o experiență mult mai stresantă.

— *Știu* ce înseamnă să fiți împreună, spune Sophie. Adică vă sărutați și alte chestii.

Observ că Aiden pare că ar prefera să fie oriunde, numai aici nu.

— Și ieșim împreună în oraș, adaugă el, ignorând comentariul. Cum ar fi în seara asta. Vreau să merg cu Cassie la o petrecere.

— La o întâlnire, clarifică Sophie.

— Da, spune el. La o întâlnire.

Mijește ochii, de parcă s-ar gândi la asta. Fir-ar să fie, zici că e Nașul! Seamănă cu un gangster de un metru șaizeci. Sau poate mi se pare.

— Dar Cassie e încă bona mea. Nu?

— Bineînțeles că sunt, o liniștesc. Din acest punct de vedere, nu se va schimba nimic.

Strâmbă din nas.

— Trebuie să vă sărutați?

— Putem încerca să menținem sărutările la un nivel minim, îi face Aiden o contraofertă, chiar dacă sunt destul de sigură că intenționează să continue să facă asta cât mai mult posibil, ferit de privirea lui Sophie. Dacă asta te face să te simți mai confortabil.

— E scârbos, spune ea, scoțând un „bleah!", ceea ce mă face să râd.

— Într-o zi, n-o să mai crezi asta.

— Ba nu, mă contrazice.

Aiden pufnește pe nas.

— Întotdeauna, sper.

Își privește fiica precaut.

— Ești... în regulă? Cu asta? Soph, pentru mine e foarte important să fii de acord cu asta.

— A! E-n regulă! ridică ea din umeri. Dar, dacă vă despărțiți, am dreptul s-o păstrez pe Cassie drept bona mea.

— Mă bucur să aflu unde mă plasez în piramida priorităților tale, bombăne Aiden.

Îl bat pe umăr și rânjesc.

— Să nu uiți!

— Acum pot să mă joc pe consolă? Ultima oară aproape am învins monstrul cel mare.

— Da, poți, îi răspunde Aiden. Dacă ești sigură că ești de acord.

Dă să plece, dar se întoarce cu o expresie nedumerită.

— Ia stați așa! Eu unde merg diseară?

— Oh! exclam cu o voce pițigăiată. Deci. Dacă și tu ești de acord, Wanda a întrebat dacă vrei să stai cu ea în seara asta.

Ochii i se luminează.

— Pot să dorm la ea?

— Sophie, intervine Aiden. Sunt sigur că Wanda nu a vrut să spună că...

— O s-o întreb, îl întrerup, știind că Wandei nu-i va păsa. Mă întorc spre Aiden și adaug: Sincer, probabil că îi va plăcea. Doar dacă ești și tu de acord cu asta.

El se încruntă.

— Dacă ești sigură că nu o deranjează.

— Wanda va fi prima care să-mi spună dacă e așa, râd.

O ușuiesc pe Sophie la etaj, așteptând până a dispărut ca să-mi las capul pe umărul lui Aiden și să rânjesc.

— A fost relativ nedureros.

— Sunt singurul care a avut senzația că ăsta a fost un interviu?

— A, nu, clar a avut un aer de Don Corleone!

El continuă să se uite încruntat spre scările pe care a dispărut fata.

— E bine că i-am spus, nu? Oricum urăsc s-o mințim.

— Cred că o să fie bine, îl liniștesc. Sophie e un copil isteț. Până la urmă, și-ar fi dat singură seama.

— Cred că ai dreptate.

Îi mângâi maxilarul cu un deget.

— Mai ales de vreme ce nu văd cum o să funcționeze treaba aia cu „menținerea sărutărilor la un nivel minim".

Pufnește disprețuitor.

— Insinuezi cumva că nu-mi pot ține mâinile la locul lor?

Nu-i răspund, în schimb mă uit în jos și-l bat ușor pe dosul palmei așezate pe genunchiul meu, în locul unde degetele lui au desenat inconștient un cerc în ultimele zece minute.

Aiden își dă ochii peste cap.

— OK, bine!

— Așadar, sper că ai avut grijă ca floarea mea de prins la mână să se asorteze cu rochia. Mă aștept la o fanfară diseara.

— Fanfară, repetă, clătinând din cap în timp ce râde. Să știi că nu ți-am luat o floare de prins la mână, dar ți-am luat o rochie.

Mă desprind de el ca să-l privesc cu o sprânceană ridicată.

— De unde ai știut ce mărime port?

— E posibil... să mă fi uitat în șifonierul tău, îmi răspunde sfios.

Îmi astup gura cu o mână, icnind teatral și fals.

— Dumnezeule, mai ai puțin și o să scotocești prin sertarul meu cu lenjerie intimă!

— Îmi place mai mult ca lenjeria ta intimă să fie pe podea decât în sertar.

Îmi rețin un zâmbet, privind din nou spre propria-mi poală ca să nu-mi vadă roșeala. Desenez și eu conturul unui cerc pe dosul palmei lui rămase în continuare pe genunchiul meu.

— Deci... sunt curioasă de rochia asta. Ce fel de rochie mi-ar cumpăra Aiden Reid?

— Ceva cu un decolteu discutabil.

Clatin din cap dojenitor.

— Perversule!

— Poate, chicotește, apoi se apleacă de parcă ar vrea să mă sărute, dar îmi duc mâna între noi ca să-i acopăr gura.

— Gata, gata! Minimum de sărutări!

Țip când îmi linge palma, trăgându-mi-o repede când mâna îi țâșnește ca să mă apuce de încheietură și să mă poată trage mai aproape. Mă ține ferm în timp ce îmi acoperă gura cu a lui, protestele mele provocatoare neputând fi comparate cu moliciunea buzelor lui. Murmură mulțumit și mai zăbovește o clipă, retrăgându-se doar când m-am topit complet.

— Asta va trebui să ne ajungă până mai târziu, șoptește.

Abia în acest moment înțeleg că „mai târziu" înseamnă o întreagă casă goală doar pentru noi după prima noastră întâlnire oficială, pentru prima dată de când am venit aici, și, văzând felul în care mă privește Aiden, trebuie să presupun că și el se gândește la același lucru. Trebuie să depun toate eforturile posibile să-mi mențin vocea neutră când vorbesc din nou:

— Așadar, rostesc într-o manieră complet normală, care nu trădează faptul că mă gândesc la un viitor sex fără inhibiții. Hai să vedem rochia asta!

— Nu te mai foi! râd pe când așteptăm în fața ușii Wandei.

Aiden își aranjează cravata (probabil aș putea să scriu un întreg eseu cu tema motivului pentru care Aiden ar trebui

să poarte cravată în fiecare zi, pentru că, sfinte Sisoe!), având aceeași expresie agitată care mă face să-mi doresc să chicotesc de fiecare dată când mă uit la el.

— De ce am senzația că fac cunoștință cu părinții tăi?

— Păi, Wanda e mai aproape de asta decât părinții mei adevărați, prin urmare... Nu ești prea departe de adevăr.

— Corect! Rahat! Scuze!

— Cuvânt urât, tati, îl ceartă Sophie.

— Știu, îi cere el scuze. Îmi pare rău!

Sophie se apropie ca să se uite la tatăl ei.

— Lui tati îi e frică de Wanda?

— Nu mi-e frică de Wanda, o contrazice el.

O înghiontesc pe Sophie cu cotul.

— Clar îi e frică de Wanda.

— *Nu* îmi e frică de...

Aiden amuțește când ușa se deschide în cele din urmă, Wanda apărând la ușă cu papuci de casă în picioare, pijamaua roz din flanel și halat. Practic, opusul complet al intimidării. Asta nu-l împiedică pe Aiden să încremenească lângă mine ca o statuie. Ea îi aruncă un zâmbet luminos lui Sophie, care se grăbește imediat să o îmbrățișeze, iar Wanda se apleacă spre fată în timp ce o mângâie pe cap. Mă topesc când văd cum se luminează Wanda în prezența lui Sophie și o privește cu o expresie serioasă.

— Ești gata să iei bătaie la remi în seara asta?

— Nu! În seara asta o să câștig. M-am antrenat!

Wanda nu pare convinsă, doar o fixează cu privirea.

— Mai are ceva pâine de mâncat înainte să încep s-o târăsc după mine la cazino.

Aiden a rămas complet mut în tot acest timp, iar Wanda nu-i recunoaște prezența inițial. Nu înainte s-o trimită pe

Sophie în casă ca să îi caute pachetul de cărți. Sophie își ia la revedere de la noi în grabă, dar îmi dau seama că acum are priorități mai importante decât noi.

Chipul Wandei își pierde căldura blândă când se întoarce în cele din urmă din nou spre Aiden, proptindu-și mâinile în șolduri în vreme ce îl studiază din cap până-n picioare.

— Tu ești Aiden?

El încuviințează bățos din cap.

— Da, doamnă.

— Lasă-mă cu „doamnă"! Poți să-mi spui Wanda.

— Corect! Wanda. Scuze!

Wanda își țuguie buzele în vreme ce bate din picior.

— Ai o minune de fată, adaugă ea.

— Mulțumesc! răspunde Aiden. Vorbește foarte frumos despre tine. Apreciem că ai grijă de ea în seara asta!

— Păi, având în vedere că pe asta ai înhățat-o – arată cu degetul mare spre mine –, mi-ar prinde bine puțină companie.

Aiden pare că și-ar dori să intre în pământ, și trebuie să mă străduiesc să nu râd.

— Scuze pentru asta! Eu, ăăă, nu am intenționat să o fur de lângă tine.

Wanda se uită la mine și fluieră.

— Uită-te la tine! mă laudă ea. Rochia aia îți face fundul să arate de milioane!

Îmi ridic bărbia și o privesc pe sub sprâncene, bătând din gene în timp ce mă întorc să-i ofer o imagine din profil.

— Nu-i așa? Aiden a ales-o.

— Oh?

Aruncă o privire spre Aiden, părând amuzată.

— Așa a făcut?

Îmi trec palmele peste materialul negru, mătăsos, care îmi vine mănușă, bătând ușor curbele șoldurilor în vreme ce dau din cap.

— A făcut o treabă bună.

— Sunt convinsă că nu se gândea deloc la fundul tău când a cumpărat-o, ne ia ea peste picior.

Mă întorc din nou să arunc o privire spre fundul aflat în discuție.

— Sunt destul de convinsă că nu se întâmplă din greșeală.

Când arunc o privire spre Aiden, observ că vârfurile urechilor îi sunt roșii și hotărăsc să pun capăt tachinărilor. S-ar putea să nu mă mai scoată niciodată în oraș dacă se gândește că la asta trebuie să se aștepte. Încerc să-i spun Wandei din priviri să termine, dar nu funcționează absolut eloc.

— Deci, Aiden, reia Wanda, aplecându-se ca să vorbească ai încet. Nu te mai uiți la filmulețele alea cu țâțe, nu?

— *Wanda!* o apostrofez. Dumnezeule!

Aiden pare că mai are trei secunde până o să facă scurtcircuit și simt cum mi se încinge gâtul de umilință. Clar nu o să mă mai invite niciodată la o întâlnire. Wanda zâmbește în sfârșit când încep să implor în tăcere să mor, pufnind în âs în vreme ce-l bate ușor pe Aiden pe piept.

— Fac mișto de tine, băiete, râde ea în hohote. Să fii bun u fata mea, bine?

Aiden dă mecanic din cap.

— Da. Bineînțeles!

— Ți-a zis că mi-am pus proteză de șold? Dacă-i frângi inima, o să...

— Bine, o întrerup. Ar fi bine s-o luăm din loc. Ai numerele noastre de telefon, deci, dacă ai nevoie de ceva...

Wanda încă râde, și îi arunc o privire care îi transmite că o să o cotonogesc mai târziu.

— Voi duceți-vă să vă distrați! ne ușuiește. Mă ocup eu de mica teroristă.

— Serios, insistă Aiden. Sună-ne dacă ai nevoie de ceva!

— Nu vă faceți griji! replică Wanda zâmbind. Mă descurc, tati!

Ne face cu mâna în timp ce împinge ușa, țipând ceva despre împărțitul cărților înainte ca ușa să se închidă în urma ei. Aiden nu se pune imediat în mișcare, părând la fel de uluit când îmi întâlnește privirea.

— Nu-mi dau seama dacă mă urăște sau nu.

— Oh! râd. Te adoră.

Dă din cap.

— Păi, bine, atunci!

— Haide! adaug, întinzându-mă spre mătasea roșie a cravatei lui și lăsând-o să-mi alunece printre degete. Hai să facem să merite banii dați pe rochia asta!

Locul de muncă al lui Aiden arată diferit când nu e plin de clienți guralivi și mese pline. Proprietarul a închis mare parte din restaurant, mai puțin zona principală de servit masa, unde au așezat câteva mese pentru personal. Observ hostessa care îmi aruncă mereu priviri (Aiden m-a informat că o cheamă Laura și că pur și simplu așa e fața ei) la o masă din apropiere cu unul dintre barmani, iar ea dă din cap spre mine când ni se întâlnesc privirile. Poate-mi aruncă și un zâmbet. Nu-mi dau seama.

Poate că pur și simplu chiar așa e fața ei.

Lumina are aceeași strălucire estompată obișnuită ce pare romantică, iar când Aiden mă conduce prin sală și mă

ajută să mă aşez pe unul dintre scaunele sofisticate pe care nu am mai stat de la prima noastră întâlnire ciudată – îmi dau cu adevărat seama că asta chiar e o *întâlnire*. Ceea ce-mi face inima să bată şi mai repede când mă aşez pe scaun, cu Aiden vizavi de mine şi oferindu-mi un zâmbet cald atunci când mă prinde holbându-mă.

— Ce?

— E amuzant, îi răspund.

— Ce anume?

— Ultima oară când am fost aici, în aceeași postură, aproape am scuipat pe tine.

— A fost foarte drăguț.

— Pe bune?

— Cât de dubios mă face să par dacă îți spun că m-ai cui să mă gândesc la gura ta tot restul serii?

— Incredibil de dubios, replic pe un ton mucalit. Direct la închisoare!

Zâmbetul i se lățește.

— Atunci, o să am grijă să nu-ți dezvălui niciunul dintre celelalte gânduri dubioase pe care le-am avut în privința ta de când te-ai mutat la noi.

— A, în niciun caz! protestez. Vreau să ştiu totul. Oricum ştiu deja că ești un pervers.

— Dar cât de dubios sună dacă zic că vreau să fiu pervers doar cu tine?

Expir prelung, întinzându-mă după gentuța pe care am adus-o de parcă m-aş întinde după telefon.

— Uau! Mda! Sun la poliție.

Aiden râde, iar eu renunț la teatru și îi zâmbesc larg.

— E-n regulă! Eu am petrecut mare parte din prima noapte gândindu-mă la mâinile tale, deci suntem chit.

— Mâinile mele? Își privește degetele cu o sprânceană ridicată și adaugă: Ce-i cu ele?

— Sunt foarte mari.

— Și?

— Știi ce se spune despre tipii cu mâini mari.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Uau! Acum cine e perversul?

— Presupun că am fost făcuți unul pentru celălalt, tâțâi spre el, iar expresia i se îmblânzește.

— Da.

Observ atunci că cineva se apropie de masa noastră, un bărbat de vârstă mijlocie care nu poate avea mai mult de cincizeci de ani, judecând după părul cărunt și rar. Face cu mâna după ce îi atrage atenția lui Aiden în timp ce se apropie. E îmbrăcat într-un costum negru și poartă o cravată asortată, arătând mai stilat decât ceilalți petrecăreți, așa că presupun că e șeful lui Aiden.

— Aiden! Mă bucur mult că ai venit! Eram convins că o să-mi servești și anul ăsta replica „petrecerile nu sunt genul meu".

— Ah, păi...

Observ că Aiden roșește.

— M-am gândit că ar fi drăguț să ies măcar o dată.

Bărbatul se întoarce atunci ca să-mi zâmbească, dinții abia zărindu-i-se pe sub mustața deasă și sură.

— Și partenera ta minunată nu ar avea absolut nimic de-a face cu asta, sunt convins.

Întinde o mână.

— Joseph Cohen, dragă. Eu dețin acest vechi local.

— E superb, îl laud. Eu sunt Cassie.

— Cassie, repetă el. Cum a reușit un tip atât de urât să pună mâna pe o fată atât de frumoasă ca tine?

Îmi dau seama că glumește, văzând cum Aiden dă ochii peste cap în spatele lui Joseph, și ridic din umeri în vreme ce-mi mișc mâinile prefăcându-mă că nici mie nu-mi vine să cred.

— M-a tocat până am cedat. Vorbesc de curtare la nivel de poezii-citite-sub-fereastră.

— N-am nicio îndoială, râde Joseph, apoi îl aţinteşte pe Aiden cu un deget. Îmi place de el. Apoi ne spune amândurora: Să vă distrați amândoi în seara asta, bine? Beți niște vin! Dansați puțin! E ziua mea, așa că insist.

— Nu mi-ar plăcea deloc să te insult refuzând vinul gratis, replic serioasă.

Joseph râde din nou.

— Exact!

Bate în marginea mesei.

— Trebuie să-mi fac turul. Toți adoră o vizită din partea șefului lor în seara liberă, nu?

Aștept până când se îndepărtează suficient ca să nu mă mai audă înainte să mă aplec peste masă.

— Bun! Șeful tău se preface sau chiar e mișto?

— Nu, chicotește Aiden. E grozav. A riscat pentru mine când mi-a oferit slujba asta. Fusesem ajutor de bucătar timp de vreo doi ani la un local de trei stele după ce terminasem școala și nu reușisem să prind niciun post în locurile la care mă înscrisesem. Joe a intrat într-o zi dintr-o toană şi i-a plăcut atât de mult mâncarea, încât a vrut să cunoască persoana care o gătise. A insistat să trec pe aici la un interviu și, ei bine, restul e istorie.

— Sună grozav. Cu siguranță e mai bine să-ți placi șeful decât să lucrezi pentru un nemernic.

Lui Aiden îi zvâcnesc colțurile gurii.

— Și tu știi asta din experiența personală?

— O, categoric! Şeful meu e un mare dur. Foarte solicitant.

Aiden își încrucișează degetele în timp ce se apleacă mai aproape.

— Mi-ar plăcea să fiu și mai solicitant, dacă dorești.

Căldura îmi inundă abdomenul și trebuie să-mi reamintesc că încă mai trebuie să trecem peste niște băuturi, cină și ceva dans înainte să-mi poată da jos rochia asta. Nu că Aiden ar părea să aibă vreo intenție să facă așteptarea mai ușoară. Încerc să par neafectată, chiar dacă îmi lipesc mai strâns coapsele, dând din cap spre barul cu băuturi gratuite.

— Cred că mai întâi ai face bine să-mi cumperi ceva de băut.

Restul serii pare să se scurgă ca în ceață; cina e un fel uluitor cu carne de vită pe care nu-l pot pronunța, dar care mi se topește în gură, iar după felul principal, aduc un sorbet din mure care mă face să-mi doresc să locuiesc în congelatorul lor. Dacă nu am fi fost într-un restaurant de cinci stele, probabil aș fi lins castronul. Joseph vine și stă cu noi o vreme între felurile de mâncare, depănând povești despre Aiden și restaurant și, între ele, tot felul de anecdote amuzante. La un moment dat, o femeie începe să cânte încet din difuzoarele de deasupra noastră, un cântec franțuzesc pe care nu îl înțeleg, și urmăresc cum oamenii încep să se ridice de la mesele lor, în căutarea spațiului deschis din mijlocul încăperii.

Acum sunt o femeie de 25 de ani care a ieșit la întâlniri și la cine și a dansat de mai multe ori înainte de asta, dar, când Aiden se ridică din scaun să-mi ofere mâna și să mă întrebe încet dacă vreau să dansez, mă simt de-a dreptul năucită. Aproape ca și cum ar fi prima dată.

Mă conduce spre ring și mă trage aproape, iar palmele mari care i se așază pe șoldurile mele sunt calde, o greutate

plăcută prin mătasea rochiei. Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său și îi zâmbesc timid când începe să mă miște în ritmul muzicii; nu e nimic complicat în sine în maniera în care o face, doar o mișcare a picioarelor într-un du-te-vino lent, însă, cu toate astea, tot mă simt agitată.

— Apropo de primele întâlniri, reiau, asta a ridicat ștacheta destul de sus.

Simt cum degetul mare îi alunecă pe șoldul meu.

— E bine de știut. A trecut foarte mult de când am fost ultima oară la o primă întâlnire.

— Și la mine, recunosc. Apoi, puțin mai încet: Mai bine de un an.

Zâmbetul îi e vag și abia vizibil, dar tot pot să-l observ.

— Și la mine.

— Uneori, nimic din toate astea nu-mi pare real, recunosc. Tot aștept să mă trezesc pe canapeaua Wandei.

— Cum crezi că mă simt eu? Trebuie să mă conving în fiecare zi că cineva ca tine ar vrea să rămână prin preajmă.

— Ăăă! Las-o moale, domnule Reid! Hai să nu ne prefacem că nu ești un popas al tentației de un metru optzeci și ceva cu ochi sexoși!

— Ochi sexoși?

— Ei, haide! Sunt atât de frumoși, încât nici nu e corect!

Simt cum mâna îi alunecă puțin mai sus ca să mă apese pe talie pentru ca apoi să alunece din nou în jos, de parcă ar vrea doar să-mi simtă forma. Îmi face stomacul să freamăte.

— Cred că ai tăi sunt mai drăguți.

— Tu, prietene, ești nebun!

Râsetul îi e atât de slab, încât aproape că nu-l aud din cauza muzicii, dar apoi se apleacă în așa fel încât să simt căldura răsuflării lui pe ureche și să mă facă să mă înfior.

— Tu mă faci să mă simt nebun, Cassie.

Închid ochii în timp ce-i simt apăsarea ușoară a buzelor pe maxilar, iar genunchii mi se clatină așa cum credeam că doar în filme e posibil.

Suntem la petrecerea asta de mai bine de o oră, aproape două, de fapt, și brusc nu mă mai gândesc decât să plecăm din locul acesta stilat și să ne întoarcem acasă la Aiden ca să facem chestii mult mai puțin stilate. Chestiile pe care îmi doresc să le fac ar fi posibil să fie considerate de-a dreptul obraznice.

Trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să mă apropii de urechea lui și să-mi cobor vocea până la o șoaptă:

— Cât mai trebuie să rămâi aici?

Simt cum se încordează când unghia mea îi mângâie gulerul cămășii în zona cefei.

— Cât timp mai vrei tu să rămânem, îmi răspunde, trăgându-mă și mai aproape.

— Cred că sunt gata de plecare, domnule Reid.

Scoate un sunet pe un ton slab din gât, care îmi pune din nou genunchii în pericol, apoi mă strânge și de șold, pentru orice eventualitate.

— Atunci, hai să te duc acasă!

„Acasă."

În mod bizar, cuvântul mă face să mă înfior.

Sunt incredibil de recunoscătoare că nu trebuie să așteptăm nota.

Habar nu am cum ajungem în casă, darămite cum urcăm cele două șiruri de scări până la dormitorul lui Aiden. Nu am timp să zăbovesc prea mult asupra ideii că asta e prima dată când mă aflu în camera lui Aiden, de vreme ce de obicei nu am fost niciodată suficient de curajoși să ne furișăm aici sus, cu Sophie în celălalt capăt al coridorului. Undeva în

străfundul minții sunt conștientă de gama de culori din camera lui Aiden; aceleași nuanțe de negru și gri de peste tot din restul casei, însă e o idee *foarte* îndepărtată. Acum nu prea am timp să-l iau peste picior în privința asta. Nu la cum îmi cuprinde fața în palmă, limba lui mângâind-o pe a mea în vreme ce bâjbâi cu nasturii cămășii.

Deja a smuls agrafa care îmi ținea părul strâns, iar acum degetele i se încurcă în masa densă în timp ce palma îi alunecă în sus pe coapsa mea ca să-mi salte rochia. Geme când îi desfac cămașa, iar mâinile mi se plimbă pe pieptul și umerii lui ca să-l tragă de cap, încercând să fac, cumva, sărutul și mai adânc. Totul la seara asta pare a fi, într-un fel, *mai intens* decât orice altă dată în care am fost împreună; o combinație îmbătătoare între întâlnire și faptul că i-am spus totul lui Sophie făcând ca totul să pară, cumva, mai *real*.

Nu-mi revin din euforia sărutului decât abia când simt cum îmi desface fermoarul de pe spatele rochiei; deja am reușit să-i desfac cămașa și cravata și să-i deschei șlițul când îmi vin în fire.

— Stai, stai!

Ochii îi sunt sălbatici când se desprinde de mine.

— Să stau?

— Rochia, pufnesc. Trebuie s-o pun pe un umeraș.

— Dă-o dracului de rochie! mârâie, încercând să mă sărute din nou.

— Acum e cea mai drăguță rochie pe care o am! O să se șifoneze pe podea!

— O să-ți cumpăr altă rochie, mi-o întoarce, ceea ce mă face să râd, nevoia din vocea lui gâdilându-mi egoul în nenumărate feluri.

— Treci în pat, domnule Reid! Revin imediat.

— O, nu! Nu te duci tocmai până la parter, pufnește, după care dă din cap spre o ușă din apropiere. Atârn-o în dressingul meu!

Îl sărut scurt, expresia lui de frustrare aducând cu cea a unui copil mic în timpul unei crize de isterie – cortul din partea din față a pantalonilor lui transmițând cu totul altceva. Traversez în grabă camera spre dressing, deschizând ușile și aprinzând lumina în căutarea unui umeraș.

— Iisuse! mormăi.

Dressingul lui Aiden e la fel de mare ca baia mea de la parter. Văd umerașe goale în spate, dincolo de o mare de tricouri negre și pantaloni de trening gri și blugi negri, intrând ca să iau unul în timp ce încep să-mi dau rochia jos. Îmi desfac sutienul pentru orice eventualitate, ca să-l scap pe Aiden de deranj, când observ ceva interesant, oprindu-mă o clipă când o idee mi se înfiripă în minte. Îmi mușc buza în timp ce mă gândesc.

Ar fi prostesc sau sexy? mă întreb.

— Dacă nu vii încoace, strigă Aiden nerăbdător, o să vin să ți-o trag în dressing!

Ei, ce mama dracului!

Înainte să mă răzgândesc, iau de pe umeraș haina care mi-a atras atenția, vârându-mi mâinile pe mâneci. Haina lui de bucătar e mult prea mare pentru mine, tivul ajungându-mi la jumătatea coapsei și mânecile aproape acoperindu-mi ambele palme, însă, când mă întorc spre oglinda ce pornește din podea de pe peretele din spate al dressingului, trebuie să recunosc că efectul general – material desfăcut care îmi dezvăluie doar puțin din sâni și lasă complet la vedere dantela neagră a lenjeriei (am cumpărat una fără imprimeuri pentru seara asta, mulțumesc foarte mult!) – nu e deloc rău.

Încerc să o imit cât de bine pot pe Jessica Rabbit[1] când ies din dressing, luminată din spate de becul din interior în timp ce-mi duc o mână în sus pe marginea ușii ca să mă sprijin de ea. Aiden se ridică în capul oaselor în pat când mă vede; a scăpat de toate hainele, cu excepția chiloților, și face ochii mari în vreme ce mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare.

— În ediția de azi a emisiunii „Cui i se potrivește mai bine"..., încep cu un râset agitat.

Aiden nu râde. De fapt, pare de-a dreptul încordat.

— Nu-i niciun concurs, spune crispat. Iar apoi, cu o mișcare a degetului: Vino încoace!

Reușesc să traversez camera fără să mă împiedic sau să fac orice altceva care să strice atmosfera sexy spre care țintesc, cățărându-mă în pat să mă alătur lui lângă tăblia unde se odihnește pe (evident) perne negre. Mă trage în poala lui, astfel încât miezul să-mi să stea chiar pe lungimea lui ce împinge în lenjerie; căldura îmi provoacă un fior între picioare. Ochii lui Aiden îi urmăresc mișcarea mâinii când își pune palma pe abdomenul meu, privind cum și-o duce mai sus, între sâni, ca să desfacă partea din față a hainei și să-mi lase pieptul dezgolit.

— Cum de ești atât de al dracului de perfectă?

Îmi arcuiesc corpul în așa fel încât sfârcul să-i atingă ușor pieptul, ambii cutremurându-ne când îmi întorc fața ca să-i dau o serie de sărutări ușoare pe mandibulă.

— Cum de încă nu mă atingi?

— Încerc să mă hotărăsc cum vreau să te ating prima dată.

Mâna îi alunecă pe șoldul meu ca să intre pe sub chiloți și să-mi cuprindă fundul în palmă.

---

[1] Personaj fictiv din filmul Disney *Cine vrea pielea lui Roger Rabbit?* (n. tr.).

— Cu mâinile?

Își lasă capul în jos ca să traseze cercuri cu limba în jurul sfârcului meu și făcându-mă să scot un icnet slab.

— Cu gura?

Mâna de pe fundul meu mă trage mai aproape de el, suficient de aproape ca să-și poată mișca șoldurile și să-și lase penisul să se frece între picioarele mele.

— Cu altceva?

În clipa asta mi-e greu să rostesc cuvinte, dar reușesc să șoptesc:

— Există vreo opțiune care să le cuprindă pe toate trei?

— Întotdeauna există o opțiune care să le cuprindă pe toate trei, chicotește sec.

Degetele sale găsesc un sfârc cu care să se joace, răsucindu-l încet în vreme ce gura sa o găsește pe a mea. Sărutul îi e neauzit, chiar leneș – un contrast evident față de graba disperată de mai devreme. Aproape ca și cum nu s-ar grăbi deloc. Trăgând de timp, poate. Sunt împărțită între a-l îndemna să se grăbească și a savura senzația.

Îmi mușcă încet buza de jos, sărutându-mi apoi colțul gurii.

— Te-am urmărit atâta timp!

Un alt sărut lent, prelung.

— Eram obsedat, Cassie.

— La final am încetat să mai țin show-uri private, mărturisesc. Doar pentru tine le mai țineam.

Penisul îi zvâcnește între picioarele mele. Îi place.

— Erai naibii uimitoare! Făceai tot ce-ți ceream să faci.

— Îmi plăcea, șoptesc.

Se depărtează de mine ca să mă privească cu ochi întunecați.

— Ți-ar plăcea și acum?

— Ce anume?

— Mereu mi-am imaginat cum arătai – cum arătai *cu adevărat* – când îți dădeai drumul. Făcând ceea ce îți spuneam eu să faci. Poți să-mi arăți?

Burta mi se strânge de agitație și încântare, și îmi mușc buza când mă gândesc la asta. Dorința de pe chipul lui face ca ideea se fie cu atât mai atrăgătoare, și îmi ia doar o secundă să iau o decizie, aplecându-mă să-l sărut adânc.

— Și ce fel de show ți-ar plăcea să vezi în seara asta, A?

Respirația îi e neregulată în timp ce gâfâie.

— De fapt, mă gândesc la asta de câteva zile.

— Hmm! Chiar așa?

Mâna îi bâjbâie în noptiera de lângă pat, deschizând sertarul și răscolind prin el până când scoate un săculeț lung din mătase.

— Ți-am luat un cadou.

— Un cadou?

Îmi oferă săculețul, urmărindu-mă nerăbdător când desfac șnurul și bag mâna înăuntru. Degetele mele întâlnesc un silicon moale, catifelat, care îmi e foarte cunoscut, iar căldura îmi coboară în abdomen și mai jos când scot un vibrator roz-aprins care arată... foarte realist.

— Nu trebuia, șoptesc.

Mă dau în spate până ajung să-i încalec picioarele, punând suficient spațiu între noi cât să poată vedea totul. A trecut mult timp de când am făcut-o ultima dată, însă acum, că mă privește, mi se pare ușor să o fac iarăși.

Îmi pun vârful vibratorului între sâni, lăsându-l să traseze o cărare în josul burții.

— Mă bucur că te-ai întors! rostesc dulce. Mi-ai lipsit.

Efectul asupra lui e imediat. Respirația îi devine mai greoaie și nările i se lărgesc în timp ce tot trupul i se încordează.

— Mă faci să-mi fie foarte greu să stau departe de tine.

— Oh?

Fac un cerc cu vibratorul în jurul buricului, asigurându-mă că îi susțin privirea.

— Doar asta e de-ajuns să ți se întărească?

— Îmi place ținuta ta, îmi răspunde cu glas răgușit.

Zâmbesc în jos spre un umăr al hainei, ducându-mi mâna liberă să îl împing puțin într-o parte.

— Asta? E a iubitului meu.

— Chiar așa?

— Ar fi furios dacă ar ști că am îmbrăcat-o pentru tine.

Observ cum își încleștează pumnii pe lângă corp când încep să duc vibratorul mai aproape de talia chiloților și mă întreb cât o să mai reușim să continuăm acest joc.

— Atunci, am face bine să nu-i spunem.

— Tot nu mi-ai spus ce vrei, A, mustăcesc. Știi că o să fac orice dorești.

— Serios?

Pieptul i se ridică și îi coboară brusc.

— Dacă aș vrea să te joci cu păsărica aia frumoasă a ta cu jucăria pe care o ai acolo?

— A, cu asta?

O duc mai sus, făcând o cărare leneșă în sus, peste stern, până o aduc în dreptul gurii ca să-i ling vârful.

— Nu știu. Crezi că pot s-o primesc pe toată?

— Ar fi bine să poți, îmi răspunde printre dinți. O să trebuiască să fii moale și udă dacă mai târziu o să mă primești pe mine.

Mi se întretaie respirația.

— Așa am să fac? O să mi-o oferi mai târziu, A?

— Ți-ar plăcea, Cici? Ți-ar plăcea să te despic cu pula mea?

— Mmm!

Nu mă opresc în timp ce duc jucăria și mai jos, de data asta lăsând-o să alunece dincolo de chiloți și să vâr capul mai gros printre labii, umezindu-l.

— Sună mult mai bine decât jucăria asta prostească.

— Mai târziu! promite el, și nu pot descrie cât de extaziată sunt să știu că de data asta chiar *va exista* un mai târziu.

— Scoate-ți chiloțeii ăia ca să pot vedea cât de umedă ești!

E nevoie de câteva manevre ca să-mi scot lenjeria în poziția asta, dar reușesc să-i cobor suficient de mult de-a lungul picioarelor ca să le dau drumul în partea opusă a patului înainte să îl încalec iar. Știu că acum vede tot, mai ales cu becul din dressing care continuă să lumineze interiorul camerei, iar acest lucru e și mai evident din maniera în care ochii i se fixează pe jucăria cu care mă joc mai departe în dezastrul ud dintre picioare.

Îmi las capul într-o parte.

— Așa?

— Exact așa! îmi răspunde răgușit. Poate puțin mai lent.

Fac mișcări lente, exagerate, ținându-mi picioarele cât de desfăcute pot ca să nu rateze nimic. Mișcarea mâinii mele face ca haina să-mi alunece de pe un umăr, practic căzând cu totul de pe mine.

— Atinge-ți sfârcurile pentru mine! îmi șoptește. Joacă-te ele!

Închid ochii în timp ce fac ce-mi cere, simțindu-mă ciulat de puternică datorită *nevoii* pure din vocea lui. De parcă ar fi nevoie de fiecare dram de control pe care îl posedă să nu întindă mâna și să mă atingă. Cum de nu am recunoscut-o niciodată?

— Poți să-l bagi în tine? Lasă-mă să văd cum ți-o tragi singură!

Inspir șuierător când împing capul jucăriei în găurică; alunecă ușor înăuntru, la cât de umedă sunt – ca să nu mai vorbim despre cât de mică este în comparație cu a lui Aiden. Nici nu știu cum m-aș mai putea întoarce vreodată la asta după el. Încep să o mișc lent înăuntru și afară din mine, sunete umede, alunecoase, răsunând prin aer în timp ce continui să-mi ciupesc sfârcul cu cealaltă mână.

— Pun pariu că scula ta ar fi mult mai bună decât jucăria asta, comentez cu o pudoare prefăcută. Mă întreb dacă ai putea măcar să intri tot în mine.

— M-ai putea primi pe tot, îmi răspunde cu glas răgușit. Te-aș ține pe scula mea *zile* întregi, dacă aș putea, Cici.

— Sună bine, răspund încet și împing jucăria și mai adânc. Dar, pentru moment… pot să mă prefac că tu ești jucăria asta, dacă vrei.

— Atunci, va trebui să te fuți mai tare de atât, Cici. Pentru că eu asta aș face. Te-aș fute până ai începe să țipi după asta.

Devine din ce în ce mai greu să continui jocul, mai ales de vreme ce știu cât de *bine* o să fie când o să mă atingă *cu adevărat*.

— Pot să pornesc vibrația, A? Am nevoie de puțin mai mult, mă bosumflu.

— Nu știu ce să zic, răspunde precaut. Crezi că ai fost suficient de cuminte pentru ea?

— Am fost mai mult decât cuminte, șoptesc. Te rog, A?

— Dă-i drumul! scrâșnește. Pregătește bine pentru mine păsărica aia drăguță!

Pornesc vibrația, modificând puțin setările până când simt în interior o vibrație constantă, zumzăitoare, care mă face să icnesc.

— *Oh!*

— Te simți bine, Cici?

Dau din cap, închizând ochii și concentrându-mă la felul în care jucăria intră și iese din mine.

— Mm-hmm!

— Crezi că e mai plăcut decât dacă aș fi eu?

Clatin din cap.

— Tu ai fi mult mai plăcut.

— Pentru că ai prefera asta, nu-i așa? Să te umplu.

— *Da*, oftez.

— Zi-mi cât de mult îmi vrei pula, Cici!

— Eu a... *ah!*

Ating acel loc din mine care mă face să mă cutremur și încheietura începe să mă înțepe ușor în vreme ce încerc să mențin ritmul.

— Îmi doresc să fii tu. Vreau să mă umpli tu în locul jucăriei ăsteia. *Am nevoie*, A.

— Da? Poți să mă implori? Imploră-mă să ți-o dau, Cassie!

Deschid puțin ochii, observând cât de *zdruncinat* pare. Pieptul îi e roșu și vene subțiri i se văd proeminente pe brațe de cât de tare-și strânge pumnii. Gura îi e deschisă și pleoapele îi sunt grele, așa că hotărăsc să-i iert scăparea, încercând să mă concentrez din nou la joc.

— Te rog, A! șoptesc, împingând jucăria în mine puțin mai tare. Te rog, dă-mi-o!

— Nu te cred. Ești sigură că o vrei?

Gura mi se deschide când ating din nou acel loc, cutremurându-mă din nou în timp ce orgasmul e tot mai aproape.

— Mă gândesc tot timpul la asta. Cât de bine m-ai umple.

Capul îmi cade pe spate în vreme ce coapsele îmi tremură, atât de aproape, încât aproape că pot să-i simt gustul.

— Pun pariu că tu ai...

Respirația mi se întretaie și mâinile îmi tremură.

— Pun pariu că tu ai putea...

Mă încordez când mă izbește, nu atât de copleșitor precum cel pe care știu că mi-l poate provoca Aiden, dar suficient cât să-mi lase o peliculă subțire de transpirație pe corp și să mă transforme într-un dezastru cu respirația îngreunată. Când în sfârșit pot să deschid iar ochii, văd că Aiden mă urmărește de parcă aș fi un fel de creatură mitologică, cu o expresie plină de mirare și uluire și un pic din altceva ce-mi face pieptul să mă doară.

— *Să-mi bag*, Cassie! Cum de ești așa de...

— Cassie?

Îi zâmbesc în timp ce mă căznesc să-mi recapăt suflul.

— Cine-i asta? Știi bine că numele meu e Cici.

— Cici, rostește încordat.

— Îți dorești să mă fi putut atinge, A?

Scot jucăria din mine și opresc vibrația, dar apropii capul pe burtă ca să întind puțin din fluidele mele acolo.

— Îmi doresc să mă fi putut atinge.

Maxilarul i se încordează.

— Nu știu dacă pot să fac asta.

— Oh? Care-i problema? Credeam că îți place să mă privești.

Mă surprinde ridicându-se de pe perne și târându-se spre mine până când poate să mă împingă pe spate. Își proptește mâinile de-o parte și de alta a capului meu în vreme ce rămân întinsă sub el.

— Aiden?

— M-am răzgândit, îmi spune serios, fixându-mi privirea. O vreau pe Cassie.

Îmi trage mâneca de pe braț ca să o facă să alunece mai jos.

— Doar pe Cassie.

Inima începe să-mi bată tare în piept când îmi dă jos haina, aruncând-o deoparte.

— Și nu vreau să mai privesc.

Abia pot respira când se lasă în jos peste mine, dându-mi un sărut care îmi face degetele de la picioare să se încovoaie. Limba îi alunecă în gura mea ca să o lingă pe a mea, și închid ochii în vreme ce pielea mă furnică și simt o agitație în măruntaie. Simt cum mâna i se mișcă spre șoldul meu ca să mă strângă, apoi începând să rătăcească – în sus, pe coaste și sub sâni, și înapoi în jos peste abdomen până ajunge între picioare.

— Ești atât de udă! se minunează.

Îmi las degetele să-i atingă ușor coapsele și-l trag mai aproape.

— Din cauza ta.

— *Futu-i!*

Graba a revenit în timp ce mă sărută, dar restul trupului se mișcă încet. Mă ține de șold ca să mă prindă sub el, mișcându-se lipit de mine ca să pot simți căldura penisului în centru. Materialul subțire al lui pare mult prea mult, și încep să trag de ei cu nerăbdare, căci am nevoie să-l simt în totalitate. Reușește să-și scoată chiloții mai ușor decât mine și în doar câteva secunde e lipit de mine complet dezbrăcat.

Oftez cu gura lipită de a lui când îl simt lipit de miez, menținând acea mișcare continuă care lovește capul penisului de cea mai sensibilă parte din mine la fiecare mișcare.

— Aiden, șoptesc între sărutări. Aiden, poți...

Și, de parcă mi-ar putea citi gândurile, simt împingerea lui la intrarea în mine, desfăcându-mă ușor înainte să intre încet. Nu încetează să mă sărute în vreme ce îmi oferă

centimetru după centimetru, umplându-mă într-o manieră lentă, chinuitoare, ce face să pară că durează o veșnicie până să fiu plină. E atât de diferit de jucărie, mult *mai plăcut*, încât mă întreb iarăși cum aș mai putea fi vreodată complet satisfăcută de altceva în afară de asta după ce am avut parte de ea. Sper să nu fiu niciodată nevoită să aflu.

Trupul lui lipit de mine e cald, o greutate plăcută, iar buzele lui, care au reînceput să rătăcească, îmi provoacă mici scântei pe piele acolo unde mă atinge. Nu se mișcă deloc în mine, cu gura lipită de obrazul meu, de maxilar, în josul gâtului – iar după un moment de tortură încep să mă foiesc nerăbdătoare.

— Stai nemișcată! îmi cere, nu ca o solicitare, ci ca o rugăminte. Lasă-mă să te simt!

Încremenesc când scoate un geamăt tremurător pe gâtul meu, sărutându-mă blând după aceea în vreme ce mâna îi alunecă în jos pe coapsa mea. Mâna i se arcuiește în spatele genunchiului ca să-l salte un pic, ridicându-l ca să mă deschidă și mai mult în timp ce-și ridică ușor capul ca să se uite la mine. Gâtul i se mișcă când înghite în sec în vreme ce se uită la mine pe sub pleoapele îngreunate, ținându-mi genunchiul lipit de piept și zâmbind visător înainte să mă sărute din nou.

Și apoi începe să se miște.

Își trage șoldurile în spate ca să intre din nou în același ritm lent, buzele și limba lui distrăgându-mă prea tare ca să mă mai plâng măcar de ritmul lent. Nu că aș vrea s-o fac. Fiecare intrare aduce cu ea o frecare delicioasă, fiecare centimetru din el atingând fiecare parte din mine. Sunt încă sensibilă după orgasmul pe care tocmai mi l-am provocat, iar asta înseamnă că fiecare simț e mai ascuțit și fiecare atingere pare și mai *intensă*.

Simt cum brațul i se furișează pe sub spatele meu, lipindu-mă de el și proptindu-mi genunchiul la pieptul lui. Se lasă pe cot de cealaltă parte a mea, fără să-și dezlipească gura de a mea. Suntem atât de apropiați, încât simt baza penisului frecându-se de mine la fiecare împingere, o furnicătură intensificându-se între picioarele mele în vreme ce își mișcă șoldurile între ale mele iar și iar și iar.

Coapsa începe să mă ardă din cauza felului în care mi-a lipit-o de burtă, dar unghiul acesta înseamnă că mă izbește imposibil de adânc la fiecare împingere, plăcerea fiind mai importantă decât orice disconfort. Sărutările îi sunt neregulate, de parcă i-ar fi greu să rămână concentrat, capul căzându-i în cele din urmă peste gâtul meu în timp ce scoate un geamăt. Mă țin de umerii lui pe când iuțește ritmul, cu respirația fierbinte pe pielea gâtului meu.

— *Aiden*, icnesc, fiorul acela fierbinte din interior fiind pe cale să explodeze. Oh! *Oh!* Sunt...

— O să-ți dai drumul?

Încerc să dau din cap.

— Nu te opri!

— Nicio clipă.

Împingerile au devenit neregulate.

— Futu-i! Nu vreau să mă opresc *vreodată*.

— Doar... continuă... *acolo*! Sunt...

E ca un foc de artificii care explodează în spatele ochilor și peste tot pe piele, lumini și culori străfulgerându-mi câmpul vizual în timp ce tot corpul mi se încordează de la orgasm. Aiden se mișcă mai departe, gâfâielile fiindu-i mai sonore și mai aspre în urechea mea, și îmi plimb degetele peste umerii lui, dându-i sărutări oriunde ajung.

Și el încremenește când atinge extazul, trupul lui masiv rămurând lipit de al meu și scula zvâcnindu-i adânc, adânc

în interior înainte să se prăbușească moale peste mine. E greu și mult prea masiv pentru asta, dar îmi place să îi simt greutatea. Continui să-i dau sărutări apăsate pe maxilar cât timp încearcă să-și recapete suflul, cutremurându-se la fiecare atingere a degetelor mele pe piele.

Mă ține aproape de el până când respirația i se mai domolește, inhalând adânc doar ca să expire înainte să iasă din mine cu o tresărire. Nu se îndepărtează, ci doar se răsucește ușor pe o parte ca să mă poată ține lipită de el fără să mă strivească cu greutatea sa și privindu-mă în timp ce îmi ridic mâinile ca să mi le așez sub cap. Pare epuizat; capul îi e așezat pe un biceps, iar celălalt îi e întins leneș peste șoldul meu, însă ochii îi sunt expresivi și luminoși în vreme ce îmi studiază chipul.

Îmi duc vârfurile degetelor la gura lui, urmărindu-le ușor conturul.

— Știai că cele mai sensibile părți din corp sunt vârfurile degetelor și buzele?

— Da? Îmi sărută vârfurile degetelor și reia: Pare destul de aluziv, pentru un capac de Snapple.

Mâna îi urcă pe coastele mele până îmi cuprinde mâna între degete, răsucind-o ca să-mi sărute palma. Umbra unui zâmbet i se zărește pe față când își ridică ochii spre mine, de parcă ar ține un secret pe care nu îl poate împărtăși, și mi se pare molipsitor la cum mă face să-i zâmbesc timid.

— Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit atunci?

Gura sa îmi atinge în continuare palma.

— Dacă ne-am fi întâlnit?

— Îhî! Adică, ce crezi că s-ar fi întâmplat?

Râsetul nu îi e nimic mai mult decât o expirație rapidă pe nas, și îmi răsucește din nou mâna ca să-mi atingă nodurile degetelor cu buzele.

— Cred că am fi fost exact aici.

Fluturi îmi roiesc în stomac și până sus, în piept, și, un moment, am senzația că aș putea să zbor dacă mâna lui Aiden nu m-ar ține lipită de patul lui. E un sentiment cu totul nou, însă nu unul care să-mi displacă.

— Parcă ar fi un vis, șoptesc. Tot cred că o să mă trezesc.

Zâmbește, și nici nu am timp să mă simt complet zăpăcită înainte să revină deasupra mea.

— E-n regulă, adaugă, ochii fugindu-i spre gura mea pentru o clipă înainte să se aplece să mă sărute.

E un sărut lent și dulce, exact așa cum este și el, și simt cum genele îmi flutură de uluire când se retrage.

— Oricum în noaptea asta nu am de gând să te las să dormi.

— Perversule! îl tachinez.

Simt cum se întărește din nou lipit de coapsa mea când mă sărută iar.

— Nu-ți face griji! șoptește lipit de mine. O să te trezești chiar aici, în patul meu.

Greutatea acestui sentiment pare și mai mare decât a corpului său, și îl las să se încolăcească în jurul meu ca o pătură până mă topesc din nou lipită de el, îngăduindu-i să mă amețească cu sărutul și atingerea lui și toate celelalte.

Conversație cu @alacarte

Poate aș putea ține
în mână un trandafir.
Cum fac în Burlacul.
Ca să știi că sunt eu.

Te uiți la Burlacul?

Nu pot nici să confirm,
nici să infirm asta.

CAPITOLUL 23

Cassie

ÎN NOAPTEA ASTA ÎMI VISEZ PĂRINȚII, CHESTIE CARE mă ia complet prin surprindere, având în vedere că nu am mai vorbit cu ei de când am plecat de acasă, la optsprezece ani. Visez ziua în care am plecat, expresia dezamăgită de pe chipul tatei și polemica mânioasă a mamei – o ceartă pe care abia dacă mi-o mai amintesc. Chipul mamei e o imagine ncețoșată ce se potrivește cu imaginea tatei și, chiar dacă ijesc ochii, nu le disting figurile. Oare am uitat cum arată?

Odată cu visul vine și o durere, una pe care nu mi-am mai găduit să o simt de foarte multă vreme – o angoasă zdroitoare provocată de teama de-a rămâne singură. O grijă sufocantă ce survine din faptul că am fost o mare dezamăgire pentru cele două persoane a căror iubire ar fi trebuit să o primesc cu ușurință.

Simt cum picioarele mi se cufundă în iarba din fața casei când vocea mamei începe să se estompeze, iar panica îmi strânge pieptul în vreme ce mă chinui să răzbesc la suprafață. Îmi desfac larg brațele în timp ce deschid gura să țip, dar nu iese niciun cuvânt și îmi dau seama că pământul o să mă înghită fără să pot face ceva în privința asta.

Dar apoi îmi aud numele, ca un oftat ușor al vântului, și mâini puternice le prind pe ale mele să mă scoată din nou la suprafață. O străfulgerare de căprui cald și verde care mă privește, un zâmbet orbitor ce vine odată cu asta. Îmi șoptește numele iar și iar, și panica din piept descrește, transformându-se într-o căldură înfloritoare care îmi trimite fiori peste tot.

Cassie.

Cassie.

Cassie.

— Cassie.

Mă trezesc cu așternuturi moi sub mine și buze și mai moi pe umăr, gemând în vreme ce-mi întind brațele ca să mi le bag sub pernă. Îmi revin. Mâna lui Aiden mă mângâie blând pe spate în timp ce buzele lui continuă să-mi dea sărutări ușoare pe spate.

Ce vis ciudat! mă gândesc.

Nu că aș avea timp să mă gândesc prea mult la asta, torcând ca o pisică mulțumită atunci când îi simt gura pe cicatrice în timp ce-i urmărește vag conturul.

— Bună dimineața! mormăie pe pielea mea.

Casc, răsucindu-mi fața ca să-i pot arunca o privire peste umăr.

— Cât e ceasul?

— E devreme, cred. Telefonul meu e încă în pantaloni.

— Al meu e jos.

Să mă mișc pare ultimul lucru pe care îmi doresc să-l fac acum.

— Cum de ești atât de vesel la ora asta matinală?

Rânjește înainte să mă sărute iar pe umăr.

— Am avut o noapte grozavă.

— Dar nu ești epuizat?

— Sunt obișnuit să funcționez cu puține ore de somn. Tu doar îmi oferi o motivație și mai plăcută.

Trebuie să fac un efort incredibil să mă întorc pe o parte, cu ochii încă îngreunați de somn pe când îmi proptesc obrazul în pumn. Știu că în poziția asta sânii îmi sunt aproape complet la vedere și nu mă voi preface că nu e deosebit de satisfăcător să văd cum Aiden îi fixează avid cu privirea.

— Nici să nu te gândești! îl avertizez. Sunt scoasă din funcțiune. Bietul meu vagin e în grevă. De fapt, cred că am pareză temporară acolo.

— Mă îndoiesc serios! chicotește el. Azi-noapte nu-mi amintesc să te fi auzit plângându-te.

— Nu voi fi trasă la răspundere pentru chestii pe care le-am făcut sau le-am spus în timpul orgasmului!

Râde iarăși, apropiindu-se în schimb de mine ca să mă sărute.

— Asta îmi e permis să fac?

— Atâta timp cât ești cuminte, șoptesc, aplecându-mă spre el.

Oftează cu gura lipită de mine înainte să-și sprijine frun-ea de a mea.

— Trebuie să ne dăm jos din pat. Sunt convins că Wanda deja gata s-o dea pe Sophie afară pe stradă.

— Mă îndoiesc, replic. Când am sunat-o aseară, în drum spre casă, a zis că Sophie încă o bătea la cărți. Probabil că Wanda nici măcar n-o s-o lase să plece înainte să-și ia revanșa cu o serie de victorii.

— Poate că Wanda o să facă clătite la micul-dejun, astfel încât Sophie să mai poată adăuga o persoană pe lista celor care le fac și pe care le preferă, în detrimentul meu.

— Uau, cineva e ursuz!

Pufnește.

— Nu sunt ursuz.

— Sigur că nu!

Mă las să cad pe spate, întinzându-mi din nou brațele deasupra capului.

— S-ar putea să trebuiască să mă cari în brațe până jos.

— Doar dacă pot s-o fac cât timp ești dezbrăcată.

— *Bine!* Eu mă dau jos. Oricum am nevoie să beau niște apă.

Îmi trec picioarele pe marginea patului, simțind o arsură în coapse și o durere de spate – dar totul îmi amintește de cum am ajuns să mă simt așa, ceea ce nu mă mai deranjează atât de tare. Aiden se întinde în pat în spatele meu când ridic tricoul alb aruncat pe jos pe care l-a purtat aseară pe sub cămașă și mi-l trag pe cap. Mă face să arăt ca o pitică, dar mă gândesc că e suficient pentru un drum până jos după niște apă.

Îl aud cum coboară din pat când ies din cameră, mișcându-mi gâtul într-o parte și în alta ca să mi-l relaxez în vreme ce mă îndrept spre scări. Casa e mult mai tăcută fără zgomotele făcute de Sophie când hoinărește pe-aici; de obicei, aud sunetele consolei ei Switch sau poate chiar melodia „Encanto" cântând pentru a zecea oară, și îmi dau seama că oricât de uimitoare a fost noaptea trecută, tot mi-e dor de spiridușă.

Iau sticla de apă din frigider și mă uit la ceasul de la cuptor. E doar opt dimineața, adică aproximativ ora la care se trezește Sophie de obicei, așa că, până ne îmbrăcăm și pornim la drum, îmi imaginez că Sophie o să se suie pe pereții bucătăriei Wandei. Râd când mă gândesc la asta; deja o aud pe Wanda prefăcându-se epuizată de energia lui Sophie.

Tocmai mi-am umplut paharul și l-am dus la gură să beau când aud tropăit de pași pe scări – greoi și grăbiți, aproape ca și cum Aiden ar alerga. Și apoi îl aud vorbind:

— Nu, desigur, spune pe un ton crispat. Ajung acolo imediat. Și Sophie, ea e...? Corect. Da. Da. Știu. Mătușa ei? E acolo? Asta e...

Se oprește la baza scărilor, cu telefonul strâns în mână și închizând ochii în timp mâna cealaltă i se încleștează în pumn pe lângă corp.

— Bun! Mă bucur că Sophie nu e singură! Da. Ajung acolo în cincisprezece minute.

Las paharul pe blat după ce închide telefonul, urmărindu-l cum fixează podeaua câteva secunde, părând pierdut. Mă apropii repede de el ca să-i atrag atenția și-i cuprind maxilarul cu palma ca să-l forțez să se uite la mine.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Clipește spre mine de parcă abia acum m-ar vedea; gura i se deschide în vreme ce ochii îmi cercetează chipul, de parcă ar încerca să-și găsească cuvintele.

— Cassie, e...

— S-a întâmplat ceva?

Simt cum îngrijorarea mi se furișează în membre ca un fior rece.

— Sophie e bine?

— Ea e bine, mă liniștește Aiden, întinzându-se ca să-mi ıprindă încheieturile cu mâinile. Ea e bine. E...

Strânge din buze, cu o expresie îndurerată.

— E vorba de Wanda.

Îngheț cu totul.

— Ce?

— Wanda, ea...

Înghite în sec și pare că ar prefera să spună orice altceva decât ceea ce e pe cale să-mi spună.

— Wanda a făcut un infarct.

Nu scot nicio vorbă în timp ce fug în camera mea ca să ıă schimb.

flu mai multe detalii despre ce s-a întâmplat pe drum spre ɔital; azi-dimineață, devreme, Wanda a început să simtă

dureri în piept și a trezit-o pe Sophie. Sophie a sunat la 911 la indicațiile Wandei înainte să leșine, în mod inevitabil, ceea ce a însemnat că Sophie a rămas singură, înspăimântată, încercând să dea de noi.

Și telefoanele noastre au fost uitate undeva pe podea.

Vinovăția pe care o simt e palpabilă și pot doar să-mi imaginez că și Aiden se simte la fel, dacă nu mai rău. Nodurile degetelor i-au rămas albe ca hârtia în timp ce strânge volanul tot drumul până la spital, și nu rostește niciun cuvânt. Știu că ni s-a spus că Wanda e stabilă și că ce a fost mai rău a trecut, dar totuși… Am acea senzație iminentă de groază la ideea că prima persoană pe care am iubit-o cu adevărat zace în spital.

Când ajungem într-un final, trebuie să alerg ca să țin pasul cu el în timp ce traversăm grăbiți culoarul etajului unde e internată Wanda, iar când luăm în sfârșit colțul în apropierea salonului Wandei și descoperim o Sophie ce pare obosită și se agață de mătușa Iris, mă simt totodată ușurată și înspăimântată. Inițial, Sophie nu ne observă. Stă lângă Iris pe o băncuță pe hol în vreme ce femeia privește drept în față cu o expresie furioasă pe chip. Știu că treaba asta nu o să decurgă prea bine.

Iris ne observă prima, întorcându-și capul când ne aude pașii și uitându-se urât la noi în vreme ce își strânge și mai tare brațul în jurul umerilor lui Sophie.

— Ce frumos din partea voastră să veniți, în sfârșit!

Aiden o ignoră, ducându-se direct la Sophie ca să se lase pe vine în fața ei. Îi cuprinde fața în palme și o face să-l privească în ochi.

— Ești bine?

— Da, mormăie Sophie, cu buza tremurându-i. Wanda e bolnavă. Am încercat s-o ajut, dar ea… ea a adormit și nu am reușit s-o trezesc.

— Șșt! o liniștește Aiden, desfăcând brațul lui Iris de pe umerii fiicei lui și trăgând-o pe Sophie în brațele lui. Te-ai descurcat de minune. Nu e vina ta. Îmi pare rău că nu am răspuns la telefon!

Iris e lividă, expresia ei fiind mai întunecată decât am văzut-o vreodată în timp ce se uită la noi cu ceea ce poate fi descris doar ca dispreț.

— Cum ai putut s-o lași cu o femeie în vârstă și apoi pur și simplu să-ți ignori telefonul toată noaptea?

— Nu l-am auzit când a sunat, răspunde Aiden crispat.

Îmi dau seama că se străduiește să fie civilizat, însă, în același timp, simt cât de stresat e în acest moment.

— A fost o greșeală.

— O greșeală, pufnește Iris, ridicându-se în picioare ca să gesticuleze spre noi. Mă întrebe de ce? Crezi că asta s-a întâmplat probabil pentru că ai hotărât să pleci – îmi aruncă privire intenționată care e oricum, numai plăcută nu – și ă te distrezi de unul singur?

Simt cum stomacul mi se strânge de și mai multă vinovăție, urând faptul că eu sunt motivul pentru care e certat acum. Iris se uită la mine de parcă aș fi ceva ce se chinuie să curețe de pe talpa pantofului, iar expresia precaută a lui Aiden mă face să mă simt ca și cum exact asta aș fi. Văd cum fiecare dram de apreciere pe care l-am câștigat în fața lui Iris dispare precum praful luat de vânt, fiecare victorie ducându-se pe pustii. Se vede pe fața ei că mă învinuiește pentru asta la fel de mult, sau poate chiar mai mult, decât pe Aiden.

— Iris, nu a fost vina lui, a fost...

— Nici măcar să nu încerci! scuipă, practic, Iris. Știi, niar m-ai fraierit. Credeam că *ții* la ea. Dar pur și simplu icercai să obții altceva. Nu-i așa?

Fac un pas în spate de parcă m-ar fi plesnit și aud cum Aiden inspiră adânc. Zâmbește spre Sophie, băgându-și mâna în portofel ca să scoată câteva bancnote și să i le dea.

— De ce nu te duci să-ți iei ceva de la automat? E chiar în capătul holului.

Arată spre un automat masiv din capătul holului pe care ne aflăm.

— Sunt sigur că ți-e foame.

Sophie încuviințează solemn din cap, luând bancnotele și privind precaută către cei trei adulți foarte încordați care o înconjoară, înainte să plece.

Iris mă privește din nou de parcă aș fi un gunoi, ceea ce mă face să roșesc de rușine. Pare că m-am înșelat să cred că făceam progrese, pentru că, de la o singură greșeală, totul se destramă.

Vocea lui Aiden e precaută când reia:

— Hei, mă bucur că ai fost aici pentru Sophie, dar...

— Bineînțeles că sunt aici pentru Sophie! șuieră Iris. Sunt *întotdeauna* aici pentru Sophie. Și fix acesta e motivul pentru care ea ar trebui să fie cu mine!

Îl împunge pe Aiden cu un deget în piept.

— Tu ai lăsat-o pe Sophie cu o femeie în vârstă pe care abia dacă o cunoști ca să poți să fugi și să i-o tragi bonei. Ce mama dracului a fost în capul tău?

Simt cum aerul îmi iese brusc din plămâni, de parcă tocmai am primit o lovitură care mi-a tăiat răsuflarea. Maniera în care o spune face ca treaba asta să pară o chestie murdară, ieftină – de parcă aș fi o tipă pe care Aiden a agățat-o ca să și-o tragă rapid. Mă face să mă *simt* murdară să o aud spunând-o așa.

Aiden e livid, cu maxilarul încordat, de parcă s-ar strădui din răsputeri să nu îi rupă capul lui Iris.

— Nu știi ce vor...

— De fapt, cred că știu, i-o retează Iris ironic. Am închis ochii pentru că am crezut că ea ține la Sophie, dar e evident că ține mai mult la *tine*. Se pare că Sophie e doar un detaliu nesemnificativ pentru voi doi.

— Iris, rostește Aiden crispat. Nici să nu îndrăznești...

— Nu-mi *spune* tu mie ce să fac, Aiden Reid! spumegă ea, fiind clar pornită să meargă până la capăt cu asta. Stau în banca mea și te privesc cum bâjbâi încercând să fii tată, și am făcut tot ce pot ca să te ajut și să găsesc o soluție care să fie cu adevărat *în* interesul lui Sophie. Dar ai fost atât de absorbit de propriul ego, încât nici nu ai încercat vreodată să te gândești la ce ar putea fi cel mai bine pentru ea. Adică, evident, să nu locuiască cu tine.

— „Egoul" meu nu are nicio legătură cu asta! se răstește . Sophie e copilul *meu*, nu al tău, și n-o să stai aici să-mi spui că...

— Nu trebuie să stau aici și să-ți spun nimic, replică ea cu un râset lipsit de umor. În schimb, pot să-i spun asta unui judecător. Cred că ar găsi toată această situație extrem de interesantă!

Panica a revenit, zgândărindu-mi pieptul din interior de parcă ar putea ieși la iveală în orice clipă.

— Stați așa! intervin. Iris. Îmi pare foarte rău! E vina mea. Eu nu aș face niciodată ceva care să-i facă rău lui Sophie. Eu sunt cea care a propus...

— Nu-mi pasă! mă întrerupe Iris cu ochii furioși și umezi e la lacrimi nevărsate. Singurul lucru de care îmi pasă e nepoata mea, care m-a sunat azi-dimineață absolut înspăimântată dintr-o ambulanță, pentru că *tatăl* ei nu i-a răspuns la telefon. Doar pentru că el își uda scula!

— *Ajunge!*

Aiden e roșu la față și are o expresie dură, cum nu am mai văzut niciodată la el.

— Pleacă dracului de aici, Iris! Acum!

— Nu poți să-mi spui ce să...

— Dacă nu pleci în momentul ăsta, spune sumbru, o să mă duc mâine direct la judecătorie și o să depun actele pentru un ordin de restricție împotriva ta. Vrei să cheltuiești banii necesari ca să duci lupta asta?

Ea mijește ochii.

— Și crezi că o să țină?

— Vrei să afli?

Se scurg câteva clipe în timp ce eu rămân deoparte, tăcută și uluită.

— Bine! cedează Iris în cele din urmă. Dar discuția asta nu s-a terminat, Aiden. Am știut de la început că o s-o dai în bară. A trebuit doar să am răbdare și să aștept să se întâmple.

Se oprește lângă mine ca să mă privească în ochi, expresia ei fiind un amestec între dezamăgire, suferință și furie, toate combinate.

— Sper că ai meritat.

Aiden fixează cu privirea un punct oarecare de pe peretele din spatele ei în timp ce Iris se îndepărtează furioasă, iar eu îmi întorc capul să o văd luându-și la revedere de la Sophie în capătul holului. Întind o mână spre Aiden ca să fac ce? Nu știu – să-l liniștesc, poate –, dar îmi trag înapoi mâna, luptându-mă cu un sentiment ciudat.

„Sper că ai meritat."

Brusc, orice sentiment plăcut pe care l-am avut în ultimele 24 de ore se stinge, lăsând în urmă doar îngrijorare, vinovăție și rușine. Înainte de acest moment nu m-am gândit ce ar putea însemna asta pentru Aiden pe termen lung, ca noi doi să fim împreună – ce ar putea

spune lumea despre faptul că el, în lipsa unei expresii mai potrivite, i-o trage bonei.

Aiden se uită în sfârşit la mine, cu chipul străbătut de o multitudine de emoții diferite. Teamă, furie, regret – sunt toate acolo. Dar ce e mai rău decât atât, cred, este umbra de dezamăgire din privirea lui. Nu știu pentru cine este, pentru el, pentru mine sau doar pentru situația asta, însă trezește în mine tot felul de emoții vechi din vremuri când eram mult prea familiarizată cu această expresie. E practic singura pe care mi-au oferit-o părinții mei.

Am fost o povară și pentru ei.

— Îmi pare rău, șoptesc, simțind în continuare acea senzație neplăcută de vinovăție.

Aiden clatină din cap.

— Nu e vina ta, Cassie.

Ba da, este. Cum ar putea să nu fie?

Vreau să plâng, dar mă silesc să-mi păstrez cumpătul.

— Eu am făcut o greșeală, adaugă pe un ton sec, privind jos spre podea. Și tot eu o să mă ocup de asta.

O greșeală? Se referă la mine? Nu reușesc să mă adun ca să întreb. Înghit un nod care îmi crește în gât, încercând să-mi găsesc cuvintele, dar în zadar.

— Ar trebui să verifici ce face Wanda, îmi spune, expresia lui fiind una de înfrângere și oboseală. O duc eu acasă pe Sophie.

Te îndepărtează.

O parte din mine se gândește că nu ar face asta, dar acea parte e amuțită în acest moment de o voce foarte sonoră, însă jalnică.

— Bine! răspund încet. Mda. Ai dreptate.

— Ne vedem acasă! adaugă, încercând să zâmbească, dar fără să reușească.

Încuviințez din cap în timp ce mă bate ușor pe umăr, gestul neavând niciun pic din căldura pe care simt că mi-ar fi oferit-o înainte de asta. Lucru care are darul de-a mă face să mă simt și mai rău. Îl urmăresc cum se apropie de Sophie, care s-a instalat pe o bancă un pic mai sus pe hol, iar ea aruncă o privire înapoi spre mine în vreme ce pleacă alături de Aiden, făcându-mi vag cu mâna.

Îi răspund cu un zâmbet, însă, la fel ca în cazul lui Aiden, nu mi se citește și în privire.

Să o văd pe Wanda conectată la aparate îmi înrăutățește proasta dispoziție. Asistenta a spus că medicamentele pe care i le-au dat îi provocau somnolență, și doarme de mai bine de o oră, dar sunt hotărâtă să aștept până se trezește. Telefonul meu e oprit de când am plecat mai devreme, o consecință a faptului că nu l-am pus deloc la încărcat peste noapte. O altă greșeală pe care am făcut-o în ultimele 24 de ore.

Îmi las capul pe spate, sprijinindu-mi-l de peretele salonului Wandei, și-mi frec brațele ca să alung frigul spitalului. Nu am avut nimic altceva de făcut în ultima oră decât să reiau iar și iar în minte confruntarea cu Iris – retrăind din nou și din nou vorbele ei furioase, chipul îngrijorat al lui Sophie și epuizarea înfrântă a lui Aiden.

„Am făcut o greșeală."

Poate că nu s-a referit la mine, continui să-mi spun. Poate se referea la situație. Nici măcar nu sunt sigură că mai contează. Indiferent de cum am ajuns aici azi-dimineață, în adâncul sufletului știu că acum am devenit ceva ce Iris a introdus în arsenalul ei ca să mă folosească în lupta aceea neîncetată ca s-o ia pe Sophie. Acum se pare că eu sunt *cea mai puternică* armă a ei. Și cum mama naibii aș putea trăi cu așa ceva?

„Sper că ai meritat."

Îmi apăs podul palmelor pe ochi, inspirând și expirând în vreme ce lacrimile amenință să se adune în ei. Am senzația că sunt pusă la zid, blocată între ceea ce-mi doresc și ce e cel mai bine pentru familia asta mică la care țin atât de mult. Oare voi fi întotdeauna un obstacol pentru ei? Doar ceva care să fie folosit împotriva lui Aiden? Ce se întâmplă dacă Iris îl dă în judecată, iar el decide că nu merită să se agite pentru mine? Nu e ca și cum m-ar alege pe mine în detrimentul lui Sophie, iar eu nu l-aș dori dacă ar face asta. Jumătate din motivul pentru care îl iubesc e pentru că e atât de devotat față de Sophie.

Îmi iau mâinile de la ochi, clipind năucă spre tavan.

Oare... îl iubesc?

Conștientizarea asta mă lovește ca un sac plin cu cărămizi, însă, în loc să mă simt euforic, pot să simt doar spaimă. Dacă îl iubesc pe Aiden și o ținem tot așa – o să se implice atât de mult în această chestie cu mine, încât se va încăpățâna să se agațe de asta mult timp după ce se va dovedi că nu sunt o alegere potrivită pentru el și Sophie. Sau, mai rău, mă va da la o parte. Ambele variante îmi provoacă o durere în piept, și știu că mă va distruge să trec prin vreuna dintre cele două.

Nu pot scăpa de suspiciunea asta bolnavă: cu cât stau mai mult, cu atât voi deveni o povară mai mare pentru ei.

— Arăți groaznic.

Mă ridic brusc, văzând-o pe Wanda în pat cum se uită la mine cu ochi mijiți.

— Dumnezeule, ești trează! rostesc ușurată, ridicându-mă de pe scaun ca să mă apropii de patul ei. Cum te simți?

— Eh! Măcar nu a fost nevoie să mă deschidă. Sunt sigură că după faza asta o să mă frece la icre să-mi schimb regimul alimentar.

— Ceea ce *vei și face.*

— Mama e moartă de ani buni, fată. Încetează să mai vorbești ca ea!

În ciuda celor întâmplate, tot mă face să râd.

— M-ai băgat în sperieți, Wanda. Am nevoie să trăiești cel puțin încă douăzeci de ani de acum încolo.

— Dumnezeule, sper că nu! mormăie ea. În orice caz, cum te-ai furișat aici?

— Le-am zis că sunt nepoata ta.

— Ingenios! Foarte ingenios!

Mă încrunt.

— Serios, acum, ești bine?

Îmi aruncă un zâmbet obosit.

— Ți-am zis că într-o bună zi o să-mi provoci un infarct.

Zâmbetul i se stinge când vede că mi-a picat fața.

— Ei, încetează!

Se chinuie să se ridice în capul oaselor în pat și o sprijin de spate ca să o ajut să se ridice.

— Nu-s moartă încă.

Acum pare îngrijorată.

— Unde e Sophie?

— A dus-o Aiden acasă.

Simplul fapt de a-i pomeni îmi face pieptul să bubuie.

— Cât de multe îți amintești?

Wanda ridică din umeri.

— I-am spus să sune la 911 când am început să simt durere în piept. S-a descurcat foarte bine. Țin minte frânturi din drumul cu ambulanța, dar după asta nu-mi mai amintesc mare lucru.

— N-a reușit să dea de noi, spun vinovată. Aseară am uitat amândoi să ne ținem telefoanele la îndemână.

Wanda chicotește.

— Îmi imaginez că erați prea ocupați să șifonați cearșafurile.

— Nu e amuzant! Ne simțim amândoi de tot rahatul. Sophie a trebuit s-o sune pe mătușa Iris.

— La naiba! Harpia aia încă vă mai deranjează? Pare distractiv!

— A fost groaznic, Wanda. Cum a sărit la gâtul lui Aiden…

Simt cum mi se umezesc ochii și trebuie să-mi acord un moment să îi mențin sub control.

— A amenințat că o să se ducă la judecător.

— Ei, dați-i pace! E doar ranchiunoasă.

— Wanda, l-a amenințat pe Aiden din cauza *mea*. Dacă nu ar fi fost cu mine aseară…

— Atunci, din ce știm, eu aș fi putut fi moartă, completează Wanda pe un ton ferm. Fetița aia mi-a salvat viața. Așa funcționează soarta, fată.

— Știu, dar dacă eu nu aș fi fost…

— Termină cu tâmpeniile! mi-o retează, pocnind din limbă. Încetează să mai încerci să dai vina pe tine! Nu e vina ta că am o inimă de doi bani.

— Nu știu ce să fac, recunosc încet, lacrimile acelea pe care le-am alungat mai devreme adunându-se la coada ochilor și amenințând să se reverse. Dacă rămân cu ei, o să se folosească de asta împotriva lui Aiden.

— Ce mama dracului vrei să spui cu „dacă rămân”? Nu te gândești să pleci, nu?

— Ăăă…

Înghit cu greu în sec, simțind o singură lacrimă pe obraz.

— Nu pot fi eu cea care distruge tot ce au. Nu…

Inspir adânc, încercând să îmi rețin un suspin.

— Nu vreau să fiu povara cuiva. Nu din nou.

Wanda rămâne tăcută, urmărindu-mă cum îmi las capul în jos și mă șterg la ochi. Nenumărate emoții mă lovesc

simultan și mă simt și mai prost că stau aici și mă vait pentru problemele mele când Wanda tocmai a trecut printr-un blestemat de infarct. Așteaptă să mă liniștesc și să nu mă mai smiorcăi în timp ce mă holbez la propriii genunchi.

— Ai terminat?

Ridic din umeri fără tragere de inimă și-mi șterg nasul.

— Cred că da.

— De câte ori ți-am spus că nu toți sunt ca părinții tăi? Sunt destul de sigură că ăia doi au fost asamblați de fapt într-o fabrică de nemernici furioși. Nu a fost niciodată vina *ta*.

— Nu? Nu m-au vrut niciodată. Tot ce am făcut vreodată a fost să le creez probleme. Nu m-au sunat nici măcar *o dată*, Wanda. Nici măcar o dată în șapte ani. Erau în extaz când au văzut că plec. Cum e posibil să nu fie din vina mea?

— Pentru că sunt niște oameni egoiști și de tot căcatul. Părinții tăi nu ar fi trebuit să fie părinți. Mai ales ai cuiva atât de special ca tine. Au fost niște oameni ursuzi, cu vieți pline de amărăciune și care au strâmbat din nas la un dar superb, în loc să-l aprecieze.

— Nu știu ce să zic...

— Crezi că o să rezolvi ceva dacă pleci? Nu o să o împiedici pe cucoana aia să mai hărțuiască familia asta. Cassie, oamenii încăpățânați nu cedează în fața unui obstacol. Pur și simplu găsesc altă cale.

— Îmi pare rău! rostesc cu glas jalnic. Nu-mi vine să cred că stau aici și mă lamentez după noaptea pe care ai avut-o tu.

— Singura mea altă opțiune ar fi o telenovelă proastă, ripostează ea, oprindu-mă cu o mișcare a mâinii.

— Totuși...

— Scumpo, nu te demoraliza singură! Poți avea parte de lucruri bune, însă trebuie să-ți *îngădui* să le ai.

Ceea ce spune pare înțelept sau, mai bine zis, ar părea din perspectiva unei persoane mai înțelepte. Momentan nu mă simt foarte înțeleaptă. Mă simt furioasă și tristă și, în general, pur și simplu... dărâmată. De parcă aș fi încolțită, cu o singură cale de scăpare, însă ieșirea e plină de piroane ruginite.

Îmi șterg din nou ochii, ca să fiu sigură, când aud cum se deschide ușa salonului ei, iar o asistentă veselă intră să ne salute pe amândouă în vreme ce începe să bombăne că Wanda e trează. Femeia pomenește ceva despre semne vitale și analize, și, chiar dacă Wanda nu o spune, simt respingerea din vocea ei.

— O să mă întorc mai târziu, o anunț pe Wanda. Nu fi :a cu asistentele!

Wanda își dă ochii peste cap.

— Măcar încă n-am mușcat niciuna.

Dacă nu m-aș simți groaznic, aș râde când văd privirea pe care i-o aruncă asistenta.

— Ține minte ce ți-am zis! îmi reamintește Wanda. Nu face nicio tâmpenie!

Dau din cap, dar, în timp ce o fac, știu că e o minciună. Ies din salonul Wandei cu o greutate apăsătoare pe umeri, implorându-mi ochii să nu elibereze lacrimile înainte să găsesc un loc liniștit afară care să găzduiască o petrecere a milei înainte să încerc să opresc un taxi. Pentru că *nu pot* fi eu cea care să intervină între Aiden și Sophie. Nu voi permite să se întâmle așa ceva. Indiferent cât de mult... țin la ei. La amândoi.

O să le fie mai bine dacă o fac acum, înainte ca lucrurile ă evolueze prea mult. Înainte să ajungem într-un punct de ınde să nu ne mai putem întoarce. Înainte ca Aiden să își dea seama că, încă de la bun început, nu am meritat. Nu pot să-mi dau seama dacă decizia pe care am ajuns să o iau este sau nu stupidă, însă... știu că o să doară al dracului de tare.

În viața mea n-am mai fost atât de agitat. Aștept această zi de săptămâni bune, încă de când am hotărât să ne întâlnim față în față. E ridicol să fiu atât de înspăimântat de o întâlnire la vârsta mea, și totuși mi-am verificat părul de trei ori și mi-am schimbat ținuta de cel puțin cinci ori.

Mă mănâncă mâinile să o ating și sunt disperat să-i aud vocea, să o aud cu adevărat.

Iar astăzi pot în sfârșit s-o fac.

Verific încă o dată cum arăt în oglinda din hol, tresărind când soneria telefonului de pe blatul de bucătărie îmi distrage atenția. Mă încrunt când observ cine sună – nu există niciun motiv pe lume pentru care să mă sune sora Rebeccăi.

Groaza mi se instalează în piept. E posibil să se fi întâmplat ceva cu Sophie?

Răspund la apel, ducându-l la ureche cu respirația întretăiată.

— Iris?

CAPITOLUL 24

Aiden

SOPHIE NU ROSTEȘTE NICIUN CUVÂNT TOT DRUMUL înapoi spre casă. De când am plecat, i-am spus de trei ori cât de rău îmi pare că nu i-am răspuns la apeluri; nici nu pot descrie cât de tare simt că am eșuat ca părinte știind că a petrecut ore întregi singură, fără să aibă pe nimeni alături care s-o liniștească. Am rămas cu un gol în stomac din clipa în care am văzut-o pe hol, unde părea mai nefericită decât am văzut-o vreodată.

Rămâne tăcută și când ajungem acasă, târșâindu-și cu greu picioarele când urcă cele două etaje spre camera ei și spunând că e obosită, și mă contrazic singur dacă ar trebui sau nu să-i acord puțin spațiu sau să o implor să vorbească cu mine. În clipa asta, habar nu am ce soluție va ameliora lucrurile, dacă o va ameliora ceva, însă în cele din urmă hotărăsc că astăzi a petrecut destul timp singură.

O urmez în dormitorul ei și o ajut să-și dea pantofii jos în timp ce se așază pe marginea patului. Privește în gol în direcția mea. Mă așez lângă ea după ce o ajut să se bage sub cuverturi și-i observ cearcănele.

— Sophie, îmi pare foarte rău! repet, dorindu-mi să fi existat vreo cale prin care să îndrept lucrurile. Ar fi trebuit să fiu acolo. Mă simt groaznic că a trebuit să treci singură prin asta.

Ridică din umeri.

— E-n regulă!

— Ba nu, nu este, Soph, insist, aplecându-mă să o mângâi pe păr. Eu sunt cel care ar trebui să te protejeze. E treaba mea să am grijă că nu te simți niciodată așa, și nu am făcut o treabă bună. O să fac tot ce pot să mă asigur că nu o mai dau niciodată în bară în halul ăsta.

— Nu sunt supărată pe tine, îmi spune încet.

Clatin din cap.

— Eu aș fi supărat pe mine dacă aș fi în locul tău.

— Nu sunt. Pe cuvânt!

— Dar nu ești bine, insist. Vorbește cu mine! Dă-mi voie să te ajut!

Își bagă nasul în pernă, închizând strâns ochii în timp ce lacrimile se adună în ei.

— Wandei îi era rău, rostește cu glas subțire. Nu știam ce să fac. Credeam că avea să moară.

— Of, scumpo!

Mă cuibăresc cu grijă lângă ea, instalându-mă în spatele ei în pat și trăgând-o la pieptul meu ca să o strâng tare în brațe. Se răsucește ca să-și îngroape fața în el și îmi lipesc obrazul de părul ei.

— Te-ai descurcat de minune, Soph. A fost o zi înfricoșătoare. Mult mai înfricoșătoare decât ar trebui să trăiești vreodată. Dar te-ai descurcat grozav. *De-a dreptul* grozav. I-ai salvat viața Wandei. Înțelegi?

Nu îi pot vedea chipul, dar simt cum încuviințează la pieptul meu.

— E bine?

— Ne-au spus că o să fie bine după ce se va odihni puțin. Acum e Cassie cu ea.

— Crezi că e cumva Cassie supărată pe mine?

— Poftim? Mă întorc să mă uit în jos spre ea și adaug: Normal că nu. Cassie nu ar putea să fie vreodată supărată pe tine. Doar te iubește.

Vocea lui Sophie e mai moale acum:

— Nu vreau să se supere și să plece.

— Sophie.

Simt cum mi se strânge pieptul.

— De-asta îți faci tu atâtea griji acum? N-o să se întâmple așa ceva.

— Promiți?

— O să fac tot posibilul să mă asigur că nu se va întâma niciodată.

— Și eu o iubesc pe Cassie, îmi șoptește în cămașă.

Închid ochii în timp ce o mângâi pe spate, mișcându-mi mâna în cercuri alinătoare ca să o mențin liniștită și relaxată. Trece ceva timp până începe să respire din nou într-un ritm constant, dar îmi dau seama când alunecă în brațele somnului, corpul înmuindu-i-se în brațele mele în vreme ce tensiunea de azi-dimineață o doboară până la urmă. O țin în brațe și după ce adoarme, profitând de acest moment tăcut ca să mă gândesc la discuția noastră.

Nu-mi pot imagina ce a simțit Sophie când era singură cu Wanda – neputând să dea de mine sau de Cassie și neștiind ce să facă. Panica pe care sigur a simțit-o mă distruge. Mă macină vinovăția și pur și simplu mi-e rușine că nu am fost acolo pentru ea. Mai ales ținând cont de cât de uimitoare a fost seara trecută, de cât de fericit am fost până în

clipa în care am văzut toate apelurile ratate. Până atunci lucrurile mi se păruseră al dracului de perfecte. Acum, mă simt ca un căcat.

Peste toate astea, mă simt vinovat și pentru că am lăsat-o pe Cassie la spital, dar chiar nu știam ce altceva să fac. Sunt convins că ea înțelege cât de mult a avut Sophie nevoie de mine și cât de distras am fost de tot ce se întâmpla – însă asta nu ameliorează vinovăția.

Și Iris. Afurisita de *Iris*.

Nu m-a plăcut niciodată, nici când Rebecca a rămas însărcinată, nici când încercam să facem lucrurile să funcționeze, nici când am hotărât că ne e mai bine despărțiți – mai cu seamă când viața mea a devenit atât de haotică după ce am primit slujba pe care o am acum. Totul a devenit de o mie de ori mai rău după moartea Rebeccăi și după ce Sophie a venit la mine. Acum e ca și cum misiunea vieții ei e să demonstreze că sunt un părinte incapabil. Și iată-mă aici, punându-i în mână cuțitul pe care l-a tot căutat ca să mi-l înfigă în spate.

Ce dezastru absolut!

Mă tot gândesc la chipul lui Cassie când eram la spital – expresia ei descumpănită spunându-mi că se învinuia pentru criza de isterie a lui Iris. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult ca să o liniștesc, știu asta, însă cu Sophie, care părea aproape inertă, nu m-am putut gândi decât să o duc acasă, în siguranță, și să o aduc din nou la starea ei obișnuită. Plănuiesc să îi cer scuze așa cum se cuvine în fața lui Cassie când ajunge înapoi acasă. Nu că aș avea vreo idee când se va întâmpla, având în vedere faptul că telefonul ei e mort.

„Și eu o iubesc pe Cassie."

E singura parte din tot acest dezastru care îmi oferă un dram de bucurie. Mărturisirea tăcută a lui Sophie. Felul în care Cassie o iubește pe fiica mea, felul în care o iubește și Sophie – mă face să simt chestii pe care nu le-am mai simțit vreodată. Mă face să-mi imaginez tot felul de chestii pe care nu ar trebui să mi le imaginez împreună cu Cassie după puținul timp petrecut împreună, chiar *și cu* ciudatul nostru istoric comun. Și totuși… tot mi le imaginez.

O strâng și mai tare în brațe pe Sophie, amuțind bâzâitul din propria minte. Avem timp să lămurim toate astea mai târziu, de preferat într-o zi când nu suntem toți puși la încercare. Închid ochii, căscând în timp ce mă liniștesc în tăcere.

Avem destul timp.

Nu știu când am ațipit, însă Sophie încă doarme tun lângă mine în pat când mă trezesc, așa că mă rostogolesc cu grijă de lângă ea ca să o las să se mai odihnească. Casc în vreme ce-mi scarpin ceafa și iau telefonul de pe noptiera pe care l-am pus, ca să verific cât e ceasul. E trecut de prânz, dar încă nu am primit nimic de la Cassie. Mă întreb dacă asta înseamnă că e încă la spital.

Mă încrunt în timp ce bag telefonul în buzunar. Nu-mi place deloc că n-am primit nicio veste de la ea. Știu că telefonul ei nu mai avea baterie când am plecat, dar speram că poate sună din salon, măcar ca să ne pună la curent. Îmi imaginez că e ocupată cu Wanda, spunându-mi că o să ia legătura cu noi când o să aibă un moment liber. Hotărăsc să-mi distrag atenția cu prânzul în timp ce aștept, gândindu-mă că o pot lăsa pe Sophie să doarmă cel puțin până termin de pregătit ceva.

Închid încet ușa camerei în urma mea, pășind cu grijă pe hol ca să nu fac niciun zgomot. Am ajuns la jumătatea scărilor înainte să observ ceva nelalocul lui. Am ajuns la jumătatea scărilor când sunt luat prin surprindere de silueta lui Cassie pe canapeaua mea, unde își ține capul în mâini.

— Cassie?

Își ridică imediat capul să mă privească, cu ochii roșii și chipul palid, de parcă ar fi plâns. Mă neliniștește să o văd atât de tulburată și mă grăbesc să cobor ultimele trepte ca să ajung la ea.

— Bună! spun pe un ton liniștitor, așezându-mă lângă ea, pe canapea. Când te-ai întors? Cum se simte Wanda?

Mă privește într-un mod ciudat, ochii zăbovindu-i pe liniile de pe fața mea în timp ce buza îi tremură. Își trage nasul o dată în vreme ce încuviințează din cap. O simt încordată.

— Păi, începe ea. O să rămână internată câteva zile ca să o țină sub observație.

Oftez ușurat.

— Astea sunt vești bune, nu? Știai că e prea dură ca să permită să fie doborâtă de așa ceva.

— Mda, răspunde încet. O să trăiască mai mult și decât noi doi.

Ceva în tonul ei sec e neliniștitor și e evident că e în continuare apăsată de o greutate.

— Te mai deranjează ceva? Ce s-a întâmplat?

— Noi...

Înghite în sec, dregându-și vocea de parcă ar chinui-o ceva.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat la spital. Cu Iris.

Rahat!

Închid ochii strâns în vreme ce pufnesc de frustrare.

— La dracu', Cassie! Îmi pare rău! N-ar fi trebuit nici-odată să-ți vorbească așa. Ar fi trebuit să fac mai mult, dar totul a fost așa de...

— Nu e vina ta, mă întrerupe.

Se întinde să-și pună o mână peste a mea, pe genunchiul meu.

— *Nimic* din toate astea nu e vina ta.

— Știu că nu aș fi putut prezice cum avea să se desfășoare această dimineață, dar asta nu înseamnă că nu mă simt groaznic pentru chestiile pe care ți le-a spus. Urăsc faptul că ai fost atrasă în rahaturile mele!

Încerc să zâmbesc, în principal pentru că sunt disperat să văd o altă expresie pe figura ei, în afară de nimicul melancolic pe care îl afișează acum.

— Ciudat final al unei nopți grozave!

Nu zâmbește; de fapt, ochii i se umezesc de parcă e posibil să plângă iar.

— Cassie.

Mă aplec să-i cuprind fața în palmă.

— Te rog, vorbește cu mine! Spune-mi ce e în neregulă!

— Pur și simplu... nu cred că mi-am dat seama cât de complicată urma să fie chestia asta.

Mă încrunt.

— Te referi la Wanda? O să fie bine. În câteva zile o să se întoarcă acasă și totul o să fie bine. O să vezi.

— O să mă mut la ea, adaugă.

Asta mă ia prin surprindere, și abia în acest moment observ geanta așezată de cealaltă parte a ei, lângă canapea.

— Bine... sigur.

Încuviințez încurajator din cap, lăsându-mi la o parte propriile sentimente, căci în clipa asta vreau să le pun pe ale ei pe primul plan.

— Desigur! Sunt convins că Wanda o să aibă nevoie de ceva ajutor când se va întoarce acasă. Ar trebui să-ți acorzi oricât timp ai nevoie împreună cu ea.

O lacrimă singuratică îi alunecă de pe gene ca să curgă pe obraz, și atunci bag de seamă ceea ce nu am văzut până în această clipă. Nu am observat felul în care mă privește, de parcă nu o să mă mai vadă niciodată.

Simt ceva usturător și ascuțit în piept.

— Cassie, cât timp crezi că vei fi plecată?

Buza de jos îi tremură, iar acea înțepătură din piept devine o durere, de parcă am nevoie să respir, dar nu reușesc.

— Cassie, încerc, cu vocea sunându-mi parcă greșit. Te rog, nu...

— Nu pot s-o fac, Aiden, îmi răspunde cu glas pustiit. Nu pot fi ceva care să fie folosit pentru a te răni. Sau pe Sophie. Pur și simplu nu pot!

— Cassie, ce a spus Iris... O să fie bine. Acum e doar furioasă. O să se potolească. Nu o să permit să se întâmple nimic.

— Deja s-a întâmplat. Și o să fie din ce în ce mai rău. Întotdeauna o să scoată în evidență faptul că așa a început totul. O să mă folosească drept atu. Nu pot fi așa ceva. Nu vei *dori* ca eu să fiu așa ceva. O să ajung să fiu o povară pentru voi, amândoi.

Nu reușesc să procesez ce spune. Cum poate să creadă că ar fi un lucru potrivit să plece? Simpla idee ca ea să iasă pe ușă în acest moment mă face să mă simt de parcă înghit apă în adâncuri, chinuindu-mă să înot în sus, dar rămânând blocat la adâncime mare. Simt că mă *înec*.

— Cassie. Hai să discutăm despre asta! A fost o dimineață stresantă și ești supărată. Nu trebuie să iei nicio decizie acum. Dacă...

— Aiden, nu o să mă răzgândesc.

Mai am doar câteva luni până împlinesc 32 de ani, și niciodată în viața mea de adult nu m-am simțit la fel de neajutorat ca acum. Simt cum îmi alunecă printre degete, și mi se pare nedrept, *ireal* – abia dacă am avut-o, iar acum o s-o pierd.

— Tu chiar pleci. Nu-i așa?

Dă din cap, și simt cum ceva se frânge în mine.

— Am în geantă o parte din lucrurile mele – dă din cap spre geanta pe care mi-ar plăcea s-o arunc pe geam – și o să trimit pe cineva după restul lucrurilor.

O să dispară. Din nou.

— Sophie, reiau buimac. Doarme. Ar trebui să mă duc...

— Nu, clatină ea din cap. Cred că pentru ea ar fi mai ușor dacă nu mi-aș lua la revedere.

Atunci simt cum mi se încinge gâtul, și mă ridic de pe canapea în timp ce tristețea și frustrarea mea se ciocnesc cu furia.

— Pentru cine va fi mai ușor, Cassie? Pentru tine? Sau pentru ea?

— Pentru amândouă, șoptește, lacrimi proaspete apărându-i în ochi.

Atunci se ridică de pe canapea, abia uitându-se la mine.

— O să-i fie mai ușor dacă mă urăște.

— Tu chiar crezi asta? Ea te *iubește*. N-am mai văzut-o atât de fericită de când a murit mama ei, și asta s-a întâmplat datorită ție. Dacă dispari, o s-o distrugă.

Nu doar pe ea! îmi vine să urlu. *Nu e vorba doar de ea.*

— Știu, șoptește deznădăjduită.

— Ai zis că nu pleci nicăieri, îi reamintesc. De ce m-ai lăsat să-i spun despre noi dacă aveai de gând să pleci?

— Îmi pare rău! e tot ce spune, întinzându-se după geantă. Mi-aș dori să existe o altă cale.

— *Există.*

Îmi las mâinile pe umerii ei, răsucind-o spre mine înainte să-i cuprind fața în palme.

— Rămâi! Rezolvă asta împreună cu mine! Abia ce te-am găsit. Nu da cu piciorul la tot înainte să apucăm să avem măcar o șansă! *Te rog*, Cassie!

Ochii îi coboară spre gura mea în vreme ce buzele îi tremură, și simt cum îmi pierd stăpânirea de sine. Nu mă oprește când mă aplec și aud cum inspiră încet cu câteva secunde înainte ca gura mea s-o atingă pe a ei. Sărutul e ud de lacrimi, făcându-mă să mă simt și mai disperat, și, în timp ce o trag mai aproape, încerc să acopăr distanța dintre noi care am impresia că se mărește pe măsură ce se scurg secundele.

Există un moment în care se apleacă și ea, când cred că poate o să îmi cadă în brațe și o să uite de toată această discuție – dar e trecător, alunecându-mi printre degete așa cum o face și ea. Se îndepărtează, ținându-și ochii strâns închiși în timp ce degetele i se încolăcesc pe încheieturile mele ca să-mi îndepărteze blând mâinile de pe chipul ei. Se îndepărtează de mine, și există doar o jumătate de metru între noi, însă par a fi kilometri întregi.

— Îmi pare rău!

Trei cuvinte, dar sunt suficiente să mă sfarme în bucăți. Dar nu sunt ignorant față de expresia din ochii ei. Văd cât de tare o doare. Cât de mult își dorește să nu plece. Cum pot s-o las să plece când mă privește în felul ăsta? De parcă ar vrea să o strâng în brațe?

— Nu vrei să pleci, spun disperat. Știi că nu vrei asta. Nu o să te las să pleci pentru un motiv de rahat. *Am nevoie* de tine!

Inspiră adânc, făcând ochii mari. Începe să șovăie. Închide gura doar ca să o deschidă la loc, de parcă ar încerca să formeze cuvinte, dar nu își amintește cum s-o facă. Următoarea ei răsuflare e tremurătoare, cu buzele strânse și ochii în podea, și pentru o clipă cred că am reușit să o conving. Că nu va pleca.

— Aiden, eu... Nu e doar chestia cu Iris.

— Atunci, despre ce e vorba? Orice ar fi, putem să-i dăm de cap împreună. Trebuie doar să-mi oferi șansa să...

— Totul e mult prea mult pentru mine, adaugă sec.

Mă simt de parcă cineva mi-a luat suflul. Simt cum toată iguranța și încrederea mea se duc pe pustii, căci nu am nicio nodalitate prin care să mă pregătesc pentru posibilitatea ca să nu plece doar pentru mine, ci și pentru *ea*.

— Ce?

— Eu...

Își masează brațul agitată. E din cauză că se simte vinovată?

— Am fost prea distrasă de toate astea. Am tot dat-o în bară la școală și pur și simplu... nu am timp pentru tot ce vine odată cu asta. Cu noi. O iubesc pe Sophie, chiar o iubesc, dar nu sunt pregătită să fiu mama nimănui. E mult mai mult decât ceea ce mi-am asumat. Nu e momentul potrivit în viața mea să încerc să fiu ceea ce aveți voi nevoie să fiu.

Fiecare emoție care a urlat în mine din clipa în care ni-am dat seama care e intenția ei se stinge și moare. În rma lor rămâne un vid rece, care descopăr că este, cumva, mai înfricoșător decât ideea plecării ei de acum doar câeva momente. Am senzația că e sfârșitul a ceva. Sau poate ni pare a fi ceva ce nici n-a existat vreodată.

— Oh!

Nu știu ce altceva să spun. Cum aș putea răspunde la așa ceva? M-am amăgit să cred că și Cassie avea sentimente la

fel de puternice față de mine, precum am ajuns să am eu față de ea. Ce naiv din partea mea!

Un râset sec, găunos, îmi scapă.

— Corect! Nu...

Vocea îmi e groasă.

— Nu mi-am dat seama că asta simți.

— Îmi pare rău! repetă.

„Îmi pare rău!"

Ce propoziție ridicolă! Lipsită de sens. Cum de nu am reușit în milioane de ani să găsim o înșiruire mai potrivită de cuvinte pe care să le oferim cuiva a cărui inimă e călcată în picioare? „Îmi pare rău!" mi se pare că e ca un plasture oferit pentru o mușcătură de rechin.

Absolut. Inutil.

— Să nu-ți pară, îi răspund.

Acum eu sunt cel care nu o poate privi în ochi. Nu știu dacă sunt rușinat sau pur și simplu amorțit.

— A fost greșeala mea.

Trec pe lângă ea ca să mă trântesc pe canapea, să elimin o parte din presiunea din picioarele mele acum nesigure.

— N-ar fi trebuit să presupun că sentimentele tale coincid cu ale mele.

O aud cum își reprimă un suspin, dar tot nu reușesc să mă uit la ea. Mi-e teamă că, dacă o s-o fac, o să-mi pierd cumpătul.

— Aiden, eu...

— O să-i spun eu „rămas-bun" lui Sophie în locul tău, adaug, sleit. Până la urmă va înțelege.

Cu coada ochiului, îi observ picioarele mișcându-se spre geantă și văd cum își întinde mâinile spre mâner. Îi tremură. Cred că plânge din nou. Încă-mi doresc s-o țin în brațe, dar

faptul că știu că nu vrea s-o fac mă reține pe canapea, cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp și cu ochii fixați în podea.

— Adio, Aiden! îmi spune încet, abia șoptit. Îmi pare atât de rău!

Eu nu îmi iau adio. Nu cred că sunt fizic capabil să îmi conving gura să formeze cuvântul. Aproape de parcă ar fi cusută în semn de revoltă. De parcă, dacă nu aș spune nimic, toate astea ar dispărea.

Însă o văd cum se îndepărtează de mine, și conștientizarea zdrobitoare a faptului că nu se va mai întoarce e o chestie tangibilă, grea, care mi se așază pe umeri. Nici nu mai respir înainte să aud ușa de la intrare închizându-se în urma ei; cred că am sperat că, în timp ce va coborî spre parter, se va răzgândi. Habar nu am ce o să-i spun lui Sophie, la fel cum habar nu am cum o să mă ridic de pe canapea și o să-mi dau seama cum să trec peste faptul că am pierdut-o pe Cassie doar la câteva clipe după ce am găsit-o.

Nu plâng. Cred că mi-ar plăcea s-o fac, dar totul e prea amorțit. În schimb, îmi proptesc capul în palme, cu umerii tremurând în vreme ce închid ochii și încerc să uit felul în care m-a sărutat Cassie, de parcă nu voia să plece. Chiar dacă știu deja că treaba asta o să mă bântuie. Am un sentiment înfricoșător că ea mă va bântui.

O parte din mine crede că ar fi trebuit să-i spun că o iubesc.

O parte din mine știe că tot n-ar fi convins-o să rămână.

Conversație cu @alacarte

Nu-mi vine să cred că
mi-ai tras clapa!

S-a întâmplat ceva?

Te rog, spune-mi
că s-a întâmplat ceva!
Altfel, o să mă simt
de-a dreptul stupid.

Alo?

CAPITOLUL 25

Cassie

— ŞTII, LA UN MOMENT DAT VA TREBUI SĂ ÎNCETEZI să mai lâncezești.

Îmi ridic capul de pe canapeaua veche a Wandei și mă uit urât la ea din living.

— N-ar trebui să fii mai înțelegătoare?

— De ce? mă ia ea peste picior în timp ce amestecă în supă. Nu eu sunt cea care ți-a zis să te duci și să te porți ca o tântăloaică.

Gem și îmi îngrop din nou fața în canapea, locul în care am dormit în ultimele două săptămâni. Au trecut mai bine de două luni de când mi-am plâns ultima oară de milă aici și, după tot ce s-a întâmplat, faptul că mă găsesc în acest loc pare o ironie groaznică. Uneori mă trezesc că mă întreb dacă ar fi mai bine dacă aș putea cumva să mă întorc în timp și să mă împiedic să accept slujba de la bun început.

Cel puțin așa nu aș mai fi atât de tristă.

Să-l mint pe Aiden și să-l fac să creadă că nu aveam timp pentru el și Sophie în viața mea va fi consemnat în istorie ca fiind cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată.

Știu că până la urmă a fost necesar și că amândurora le va fi mai bine fără mine în viețile lor – dar asta nu înseamnă că mă doare mai puțin. Nu cred că îmi voi scoate vreodată din minte expresia distrusă de pe chipul lui. Și cu siguranță am încercat.

Nici nu-mi dau voie să mă gândesc la cum e posibil să fi reacționat Sophie când a aflat că plecasem – să zăbovesc prea mult asupra acestei idei mă face să mă simt ca o nemernică absolută, în loc de o *mare* nemernică. În niciun caz un copil de zece ani nu are cum să înțeleagă aiureli complicate precum sacrificarea personală pentru binele tuturor. La naiba, după săptămâni în care am făcut o obsesie pentru această decizie, până și eu cred că e o porcărie! Nimic făcut spre binele suprem nu ar trebui să te facă să te simți atât de jalnic.

— Nu ai mai vorbit cu el de atunci?

Clatin din cap pe pernele canapelei.

— Sunt sigură că ar fi amândoi bucuroși să nu mă mai vadă niciodată.

— Ei, vrăjeală! Nu există nimic pe lumea asta ce-ai fi putut spune și să nu poată fi reparat cu o tăvăleală zdravănă prin fân.

— Sunt atât de multe chestii în neregulă în ceea ce ai spus!

— Tot ce spun eu e genial!

Îmi dau ochii peste cap.

— Nici nu știu unde ai putea găsi fân în San Diego.

— Înțelegi ce vreau să zic.

— Mă urăște, Wanda, mă văicăresc, îngropându-mi fața în mâini. Și așa ar și trebui. Am fost o mare dobitoacă.

— Ai făcut ce ai crezut că trebuie să faci. Chiar dacă a fost o prostie a dracului de mare.

— Vai! Mulțumesc!

— Eu am încercat să te conving să n-o faci!

— Știu.

Închid ochii pentru a nu mai plânge a suta oară de când am plecat din casa lui Aiden.

— Dar e mai bine așa.

Wanda scoate un sunet ce sugerează că are multe de spus, însă din fericire nu mai zice nimic. Nu că n-ar fi zis destule de când am adus-o acasă de la spital. Am încercat să mă îngrop în munca pentru școală și în eforturile zadarnice de a găsi altă slujbă; mi-ar plăcea să spun că i-am fost de folos Wandei pe parcursul recuperării ei, dar a fost nevoie de doar 24 de ore după ce a ajuns acasă ca să decidă că nu dorește să fie „răsfă-țată". Încăpățânată ca un catâr e femeia asta! Cu toată bosumflarea mea, aș zice mai degrabă că ea are grijă de mine.

— De ce nu ieși din casă?

Clatin din cap.

— Nu vreau.

— Bântui locul ăsta blestemat precum o stafie. Dacă nu ieși curând pe afară, o să începi să faci pânze de păianjen.

— Sunt bine, Wanda.

— Spune-i asta și părului tău! pufnește ea în râs. Când ți l-ai pieptănat ultima oară?

— Chiar mă bucur că te am de partea mea! replic sec. Mă simt foarte îngrijită.

— Dacă vrei să ai parte de îngrijire, ieși din casa mea și spune-i acelui tip mare și frumos că îl iubești! Pun pariu că o să-ți ofere toată îngrijirea pe care ți-o dorești!

Mă salt de pe canapea, întorcându-mă pe o parte și apoi săltându-mă în picioare.

— Bun! Ies pe-afară.

— Te duci la Aiden?

— La *magazin*.

— Prostănacă încăpățânată! bombăne ea.

— Da, da, și eu te iubesc!

Mă încalț cu pantofii de lângă ușă, fără să mă deranjez să îmi pieptăn părul, așa cum a sugerat ea. Când îmi iau cheile, mă văd în mica oglindă ce atârnă lângă ușa de la intrare și observ că arăt într-adevăr ca naiba. Părul castaniu îmi e ridicat în toate direcțiile, iar pielea, care de obicei arată bine, acum pare pământie – totul fiind înrăutățit de cearcănele de sub ochi provocate de orele de somn insuficiente. În plus, e expresia de suferință generală pe care se pare că nu pot să mi-o șterg de pe față. În timp ce folosesc elasticul de păr de la încheietură ca să-mi prind părul, fac o notă mentală să mă silesc să fac un duș lung și fierbinte după ce mă întorc de la magazin.

— Ia niște pâine! strigă Wanda în urma mea.

— Da, da! strig peste umăr, apoi închid ușa.

N-am mai ieșit din casă decât weekendul trecut, pentru laborator, și chiar și atunci am făcut tot posibilul să evit discuțiile cu oameni reali pe cât de mult a fost posibil, mai ales cu Camila. Drumul spre magazin e unul scurt – doar la câteva străzi de casa Wandei –, însă e de departe cea mai needucativă călătorie pe care am făcut-o în ultimele câteva săptămâni, așa că o s-o consider o victorie.

De fapt, nu am nevoie de nimic de la magazin. Ca să fiu sinceră, doar am vrut să-i arăt Wandei că *sunt* capabilă să fac lucruri fără să plâng – dar arunc un baton de ciocolată (două, chiar) pe bandă în ultima clipă, plus un ceai de piersici înșfăcat în grabă, înainte ca pâinea Wandei să fie scanată de casier. Poate că dulciurile o să mă ajute să-mi amintesc ce senzație îmi dau endorfinele.

În ultima vreme, parcă aș fi o variantă mai puțin mișto a lui Wednesday Addams.

Încă e lumină afară când plec, deci n-a trecut suficient de mult timp ca Wanda să-și fi terminat cina, și, în vreme ce mă întorc spre casă, mă gândesc să găsesc o bancă pe care să mă așez pentru încă vreo douăzeci de minute ca să dau impresia că mă plimb. Poate asta o să mă scape de bombănelile Wandei. Deși mă îndoiesc. Îmi deschid băutura în timp ce merg, întorcând din obișnuință capacul ca să citesc ce scrie în interior.

Cherofobia este teama de fericire.

Mă opresc din mers în mijlocul străzii, încruntându-mă cu dispreț spre micul cerc insultător. Chiar nu pot inventa chestia asta. Dacă Aiden ar fi fost aici, probabil m-ar fi acuzat că mint. Să mă gândesc la el îmi îndurerează și mai tare sufletul. Pun capacul înapoi cu agresivitate, aruncând sticla în sacoșa de plastic în timp ce continui să merg spre Wanda, cu gândul să arunc sticla în primul coș de gunoi întâlnit în cale.

Pe drum înapoi spre apartament e o cafenea care îmi place, mirosul familiar al produselor de patiserie proaspăt coapte asaltându-mi nările când trec prin față și oferindu-mi primul impuls de endorfine pe care l-am simțit de când am plecat de la Aiden. Zăbovesc în fața ușii în timp ce îmi cântăresc opțiunile. Un foitaj cu brânză sună mult mai bine decât o bancă oarecare, acum, că mă gândesc mai bine.

Trebuie să-mi alung din minte faptul că arăt de parcă am trăit într-o peșteră în aceste ultime săptămâni ca să găsesc curajul să intru, spunându-mi că sigur acești oameni au văzut și lucruri mai ciudate decât o studentă care arată dezastruos și care pare că s-ar putea să izbucnească în lacrimi

în orice clipă. Probabil că în cazul nostru oricum asta se întâmplă de obicei. Măcar nu e foarte aglomerat înăuntru, și rostesc un „mulțumesc" tăcut pentru micile binecuvântări.

Îmi scot telefonul din buzunar în timp ce mă așez la coadă și mă uit la panoul gol de notificări cu un sentiment de melancolie tot mai puternic. Aiden nu m-a contactat de când am plecat, și de ce ar fi făcut-o? Practic, i-am spus că nu îl vreau. Ceva ce e atât de departe de adevăr, încât la fel de bine ar putea să fie publicat în *National Enquirer*. Chiar lângă știrea despre cântărețul de muzică pop ce ține un extraterestru în beci.

Nici măcar nu știu de câte ori m-am întrebat până acum dacă voi înceta vreodată să-l mai iubesc.

Coada înaintează și mă mișc și eu odată cu ea, aruncând o privire prin cafenea ca să văd pe câți îi chinui cu aspectul meu neîngrijit. Mare parte din mese sunt goale, în afară de câteva de-a lungul peretelui din spate; un bărbat mai în vârstă soarbe ceva dintr-o cană în timp ce citește un ziar, un cuplu de tineri stă animat de vorbă din părți opuse ale mesei și, în cel mai îndepărtat colț, scriind rapid pe un laptop și părând deloc entuziasmată de multe lucruri în viață se află...

Nu mă pot abține să nu mă holbez.

Știu exact cât de mare e acest oraș și, prin urmare, sunt destul de conștientă care ar fi șansele să vezi întâmplător pe cineva pe care nu-ți dorești să-l vezi. Nu pot pronunța un număr sau ceva de genul de vreme ce nu dau doi bani pe studiile demografice și nici nu lucrez la recensământ, dar tot pot să presupun că e un număr *foarte* mic.

Însă acolo stă Iris, ascunsă în colțul unei cafenele pe care am vizitat-o de o sută de ori, ca un client fidel.

Nu mă vede, de vreme ce se uită la ecranul laptopului ei, și mă trezesc întrebându-mă oare la ce se concentrează atât de atent. În ciuda încercărilor mele disperate de a mă detașa mental de Aiden și de Sophie, să o văd pe Iris e o reamintire brutală a faptului că nu am făcut absolut niciun progres. Faptul că o văd irită gaura pe care au lăsat-o în urmă, făcând-o să pară la fel de sensibilă și de proaspătă ca în ziua în care mi-am săpat-o singură în piept când i-am părăsit.

Nu e o decizie conștientă să mă duc la ea; nici nu cred că îmi dau seama că pornesc în direcția sa până nu ajung aproape de masa ei, picioarele mișcându-mi-se cu de la sine putere în timp ce mă duc pas cu pas acolo unde stă ea. Nici nu mă vede până nu mă trântesc în scaunul din fața sa din micul separeu, lăsând jos lângă mine sacoșa cu pâinea Wandei, apoi face ochii mari de surprindere, de parcă ar încerca să proceseze faptul că sunt aici.

— Bună! încep.

Pare ușor derutată că mă vede.

— Cassie? Ce cauți aici?

Nu știu cum să răspund la asta. Nici eu nu sunt prea sigură.

— Eu... te-am văzut că stai aici, și atunci...

Observ pentru prima dată cearcănele negre de sub ochii ei, care seamănă foarte mult cu ale mele. Observ cât de mult seamănă cu Sophie – aceiași pomeți, același nas – și îmi dau seama că nu știu mai nimic despre femeia asta, iar acum mi-a dat toată viața peste cap. Îmi dau seama în acest moment câtă nevoie am să știu de ce a trebuit să se ajungă la asta.

— Îl urăști pe Aiden? Chiar vrei să o iei pe Sophie de lângă el?

Se trage în spate, părând iritată.

— Pardon?

— Trebuie să știu, insist. Trebuie să știu că nu am avut de ales.

— Ce spui tu n-are nicio logică, pufnește ea, închizând laptopul cu un pocnet. Și nu vă datorez nimic nici ție, nici lui Aiden. Așa că poți să-i spui…

— Nu pot să-i spun nimic, o informez încet, simțind acea usturime familiară în ochi.

Îi implor în tăcere să rămână uscați.

— Am plecat. În ziua în care te-am văzut la spital.

Pufnește.

— Ce, a încetat să mai fie distractiv când ți-ai dat seama cât de nepotrivit era?

— Nu, clatin din cap. Am plecat pentru că Aiden e un tată bun.

— Ca și cum ăsta ar fi un motiv.

— Este, spun direct. E un tată grozav și își iubește fiica, și nu aveam de gând să reprezint motivul pentru care să o ia cineva de lângă el.

— Plecarea ta nu schimbă faptul că a lăsat-o cu o bătrână străină și apoi nu a răspuns la telefon când fata avea nevoie de el, pentru că era cu *tine*.

— Iar eu nu pot schimba asta, ripostez. Știu. A fost o greșeală. Nu pot repara asta. Dar pot să mă asigur că nu le mai provoc și altă suferință. Chiar dacă asta înseamnă că îi rănesc prin ceea ce fac.

Mă privește îndelung, cu sprâncenele blonde încruntate și gura țuguiată în vreme ce mă studiază.

— De ce îmi spui treaba asta, mai exact?

— Pentru că trebuie s-o auzi. Știu că programul lui Aiden e nebunesc, dar lucrează enorm de mult ca să găsească

un echilibru pentru Sophie. O *adoră* pe fetiță. Își dorește ce e mai bine pentru ea. Nu înțeleg de ce te-ai strădui atât de tare să o iei de lângă el când ea *vrea* să fie cu el.

— Ea nici nu știe ce vrea, spune Iris puțin mai încet, ferindu-și privirea.

— Ba cred că știe. Am văzut asta în fiecare zi timp de câteva săptămâni. Cât de mult își dorea să fie cu tatăl ei. Sigur știi că ar suferi dacă i-ai despărți, deci de ce mama naibii te străduiești atât de tare să o faci?

— Pentru că *trebuie*, pufnește, trecându-și degetele prin păr. Tu nu înțelegi.

— Atunci, explică-mi!

— De ce ar trebui s-o fac?

— Pentru că mă ofer să ascult și încep să cred că nu există nimeni altcineva în viața ta care să o facă.

— Tu nu știi nimic despre viața mea, replică ea batjocoritor. Habar n-ai cum este să-ți pierzi singura rudă.

Îi zâmbesc, dar e un zâmbet găunos.

— S-ar putea să fii surprinsă.

— Oh? Știi cum e să te trezești într-o zi și sora ta să fie pur și simplu... dispărută? Cealaltă jumătate a ta, cea mai importantă persoană din viața ta – pocnește din degete –, dispărută. Uite-așa!

Își ridică privirea spre tavan, cu ochii strălucind.

— Ea era tot ce aveam. Părinții noștri sunt morți. Știai? De când eram adolescente. Practic, eu am *crescut-o*, și nici nu am apucat să-mi iau adio. *Nu ai cum* să știi cum e.

— Ai dreptate, îi răspund sincer.

Din nefericire, eu am fost supusă părinților mei pentru foarte mult timp înainte să reușesc să plec.

— Nu știu cum e.

— Iar apoi nepoata mea, singura parte care mi-a mai rămas din Rebecca – dintr-odată, și ea e smulsă de lângă mine. *La câteva zile* după ce am îngropat-o pe Rebecca.

Iris își trece degetele prin păr. Pare pierdută.

— Brusc, sora mea nu mai era, iar apoi un individ oarecare, care o văzuse doar o dată sau de două ori pe lună, vine și o ia? Doar pentru că au parțial același ADN? Cum să mi se pară corect? Am văzut-o pe Sophie venind pe lume. Am ținut-o pe Rebecca de mână când a împins. I-am tăiat cordonul lui Sophie. *Eu*. Nu Aiden. *Eu*. Iar acum, ea e...

Are ochii roșii, lacrimile amenințând să se reverse, și, pentru prima dată de când am cunoscut-o pe Iris, nu văd femeia precaută pe care am văzut-o de fiecare dată de când o cunosc. Văd o soră speriată, îndurerată, o mătușă singuratică – cineva care nu știe încotro se îndreaptă sau ce să facă în continuare. Pentru prima dată de când am întâlnit-o, pare... tristă. De fapt, cam cum mă simt și eu acum.

— Nu o pot pierde și pe Sophie, șoptește Iris, scoțând un suspin. Își șterge ochii și apoi adaugă: Sunt convinsă că savurezi asta.

Clatin din cap.

— Ba nu. Pur și simplu mă gândesc că am fi putut evita o grămadă de suferință dacă tu și Aiden ați fi purtat o discuție adevărată.

— Nu crezi că am încercat?

— *Oare?* O privesc cu subînțeles înainte să reiau: Ascultă, îl cunosc pe Aiden! E un om bun. Cu siguranță nu este unul nerezonabil. Nu ar ține-o pe Sophie departe de tine din răzbunare. Uită-te la cum au fost ultimele luni! Nu am găsit noi modalități prin care să fiți amândoi prezenți în viața ei?

Închide gura, cu o expresie plină de vinovăție în ochi în timp ce privește în jos la masă.

— Nu Aiden a făcut asta, ci tu.

— Mă bucur să aud că cel puțin o parte a ta crede în continuare că țin la Sophie.

— Ascultă, sunt sigură că așa este, dar trebuie să înțelegi...

— *Tu* trebuie să înțelegi că Aiden va face greșeli. Cu sau fără mine în viața lui. Nu cred că putem evalua părinții în funcție de greșelile pe care le fac. Cred că trebuie să luăm în calcul cât de tare se străduiesc să le îndrepte.

Iris mă fixează cu o figură buimacă, întorcându-și un pic capul de parcă ar încerca să mă înțeleagă.

— Nu înțeleg de ce vrei atât de tare să mă ajuți. Ai zis că ai plecat.

— Da, râd amar. Și a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Acum mă întreb dacă a fost măcar lucrul potrivit.

— Atunci, de ce încerci să mă ajuți?

— Nu asta încerc, o corectez. Încerc să-i ajut *pe ei.* Vreau ca Aiden și Sophie să aibă parte de fiecare dram de fericire pe care îl merită. Dacă asta înseamnă că trebuie să-ți explic cuvânt cu cuvânt cum să porți o discuție adevărată, ca un om normal... ei bine... Merită să purtăm discuția asta stânjenitoare.

Clipește. Apoi încruntătura i se îmblânzește, ochii ei făcând același lucru în vreme ce se uită la mine de parcă m-ar vedea prima oară.

— Îl iubești. Nu-i așa?

— Eu...

Înghit în sec, simpla aducere-aminte trezind un val proaspăt de durere care bănuiesc că nu se va potoli mult timp de-acum încolo.

— Da, încuviințez încet din cap, uitându-mă în jos, în poală. Îi iubesc. Pe amândoi.

Iris nu spune nimic, și sincer, nici nu cred că mai e ceva de zis. Dau stânjenită din cap spre masă înainte să-mi las degetele pe ea ca să bat darabana cu ele.

— Acum te las în pace, adaug. Doar... gândește-te la asta! Nu există niciun motiv pentru care vreunul dintre voi să sufere în continuare așa.

Iris încuviințează din cap buimacă, continuând să se uite la mine de parcă îmi crește un alt cap dintr-o parte a gâtului. Presupun că nu o pot învinui, din moment ce e cea mai ciudată întâlnire pe care am avut-o vreodată. Nici nu reușesc să-mi dau seama dacă o să ajute cu ceva, dar măcar pot spune că am încercat.

— Cassie! strigă Iris când dau să ies din separeu.

Mă opresc la margine.

— Da?

— Îmi pare rău! Pentru ce am spus. Sufeream.

Încă un râset sec, gol, îmi scapă.

— Da, păi... E o grămadă de suferință pe aici.

Nu îmi mai iau la revedere, ci o las la masă și nu mă mai uit în urmă. Ies din cafenea cu sacoșa cu pâine a Wandei în mână și uitând cu totul de foietaj. Nu am de unde să știu dacă ce am făcut va avea vreun rezultat, dar gaura din piept îmi pare mai mică, mai puțin dureroasă. Poate că nu se va închide niciodată. Poate că acesta e cel mai bun lucru la care pot spera – că Aiden și Sophie vor găsi fericirea.

Conversație cu @alacarte

@alacarte e offline

Ultimul mesaj a fost
cu 23 de zile în urmă.

CAPITOLUL 26

Cassie

LA CÂTEVA ZILE DUPĂ CE AM DISCUTAT CU IRIS, MĂ trezesc, în mod ciudat, într-o stare mai puțin posomorâtă. Încă mă simt mai degrabă jalnic și foarte furioasă pe propria persoană, dar nu mai simt că ar cădea cerul pe mine. În mare parte din timp. Cred că se datorează faptului că am ales să-mi îngădui să visez cu ochii deschiși că discuția pe care am avut-o cu Iris va duce la ceva bun pentru mica familie pe care am lăsat-o în urmă. Că undeva, în toată acea suferință, își vor găsi finalul fericit. Că nu voi mai fi o povară pentru nimeni. Niciodată.

Stau tot pe canapeaua Wandei, dar măcar nu sunt gata să ating homeostaza deplină. Am făcut duș (de mai multe ori, mulțumesc!) și mi-am pieptănat părul. Chiar mi-am dat deoparte pantalonii de trening pentru depresie și am ales o ținută o idee mai puțin tristă, compusă din colanți și un tricou supradimensionat, care e curat, aș putea adăuga. Ceea ce clar e un lucru bun.

Am petrecut mare parte din zi lucrând la teme pe care m-am obișnuit să le las pe ultima sută de metri ca să-mi acord mai mult timp să plâng și, până ajung la zi cu lecțiile – prima

dată după câteva săptămâni când am făcut-o mai devreme de ultima seară înainte de laboratoare –, mă simt din nou aproape în starea mea naturală. Aproape.

O aud pe Wanda traversând holul din dormitorul ei în timp ce îmi închid laptopul. Își leagă halatul și mă privește peste ochelari.

— Uită-te la tine! începe, părând impresionată. Chiar exista o femeie pe sub toată duhoarea aia.

Îmi dau ochii peste cap.

— Încă o dată, mă bucur să te am de partea mea!

— Doar fac mișto de tine. Mă bucur că semeni mai mult cu tine. Începeam să mă gândesc să chem un exorcist sau ceva de genul.

— Da, toți suntem foarte amuzați de glumele tale cu fantome.

— Am folosit o dată replica asta veche din *Ghostbusters*, replică sec. Mi-a picat în plasă un prostănac din Kentucky.

— Nu e timpul să te pregătești pentru bingo?

— Am timp.

Se apropie de fotoliul ei ca să se trântească în el și mă studiază peste ochelari.

— Chiar arăți mult mai bine. Crezi că încuiata aia răutăcioasă a priceput ceva din ce i-ai spus?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Totuși, aș vrea să cred că da. Să cred asta mă face să mă simt mai bine.

— Probabil te-ai simți și mai bine dacă te-ai duce să vezi cu ochii tăi cum stă treaba.

— Nu port din nou discuția asta.

— Nici măcar nu am purtat-o, de fapt. Mereu te furișezi la baie sau te îngropi în canapeaua mea ca o adevărată vagaboandă.

— Uau! Acum câteva luni mă implorai să mă mut aici.

— Mda, păi, asta s-a întâmplat înainte să ai o adevărată familie acolo care să-și dorească să te întorci la ea.

Mi se strânge pieptul.

— Nu asta își doresc. Crede-mă!

— Crezi că te-ar da uitării după câteva săptămâni?

— I-am spus că nu am timp pentru ei. Că nu mi-am asumat nimic din toate astea.

— Da, păi, toți facem chestii tâmpite când iubim pe cineva.

— Da, râd. Așa e.

— Nu vreau să ajungi să ai regrete.

— Poate o să ajung ca tine, chicotesc. Cu un iubit nou în fiecare săptămână. Mie mi se pare de vis.

— Nu e, replică Wanda sec. Ai impresia că treaba asta pare a fi de vis?

Mă trag în spate.

— Ce?

— Crezi că mie îmi place să locuiesc de una singură în apartamentul ăsta mic?

— Ăăă...

Simt că mi-am pierdut cuvintele.

— Nu înțeleg.

— Cassie, râde Wanda. Ești prea deșteaptă ca să fii atât de toantă. Bineînțeles că viața mea nu e de vis. Pocnește din limbă și adaugă: Visul e să vii în fiecare zi acasă la cineva care te iubește.

— Dar, dacă asta simți, atunci de ce...

— Pentru că eu am avut șansa mea o dată și am distrus-o. La fel cum încerci și tu să faci acum.

Habar n-am ce să zic. În toți anii de când o cunosc pe Wanda, nu mi-a dat niciodată de înțeles că ar avea vreo

remușcare în privința propriei vieți. Sigur, e puțin ieșit din comun să ajungă la vârsta pe care o are fără să se fi așezat vreodată la casa ei, dar am presupus că asta a fost viața pe care și-a ales-o. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că și-ar putea dori ceva diferit.

— De ce abia acum aud prima dată de asta?

Wanda ridică din umeri.

— Nu a fost niciodată nevoie s-o auzi până acum.

Se așază picior peste picior și oftează adânc, admirându-și piciorul care i se mișcă prin aer de parcă s-ar gândi la asta.

— Nu eram mult mai mare decât ești tu acum când l-am cunoscut pe Henry.

— Henry?

Zâmbește, amintindu-și.

— Surferul tipic, cu un corp perfect pentru plajă, ce locuia în La Jolla în anii '70. Păr blond, ochi albaștri... mult prea drăguț pentru binele lui. Și, desigur, pentru că eu arătam atât de bine, evident că după ce ne-am cunoscut nu a mai putut să-și ia gândul de la mine.

— Bineînțeles, repet rânjind.

— Pe vremea aia credeam că arăt bestial. Pe cuvânt, Cassie, dacă filmulețele cu țâțe ar fi existat pe vremea aia, aș fi rupt gura târgului!

— N-am nicio îndoială.

— Așadar, iată-mă acolo, bruneta cu țâțe mari care credea că rahatul ei nu pute, și apare Henry. Ascultă-mă bine, Cassie! M-a amețit de-a binelea. Mi-a cumpărat în prima zi o înghețată când ne plimbam pe promenadă, și nici nu îmi mai amintesc despre ce am vorbit, dar pur și simplu am fost – face cu mâinile un gest care imită o explozie – cucerită. Chiar de la început.

— Ce s-a întâmplat?

— În vara aia am fost împreună în fiecare zi. Stăteam întinși pe plajă, ne sărutam în mașina lui, făceam... alte chestii.

Mă strâmb, iar Wanda pufnește pe nas la adresa mea.

— Of, mai taci! Știm amândouă că niciuneia dintre noi nu ne sunt străine pușele!

Cuvinte pe care mi-ar plăcea să nu le mai aud niciodată, mulțumesc foarte mult!

— În orice caz, reia Wanda. Bineînțeles că îl iubeam pe Henry. Și bineînțeles că el era obsedat de mine...

— Evident! o tachinez.

— Să fii al naibii de sigură! pufnește. Dar...

Oftează și clatină din cap.

— Am fost o fraieră. Aveam 27 de ani și încă nu știam nimic despre nimic. Mereu căutam următoarea petrecere, următoarea chestie mare, iar Henry, destul de surprinzător, ei bine... voia mai mult.

Observ acum ușoara încruntare a sprâncenelor ei, tristețea din ochii ei care îmi spune că asta e o rană ce nu s-a vindecat niciodată, oricare ar fi ea.

— M-a cerut de soție, completează cu o voce pierdută. La finalul acelei veri. S-a așezat într-un genunchi și toate cele. Avea...

Wanda zâmbește, însă, din nou, e un zâmbet plin de tristețe.

— Avea chiar și un inel. Mic și demn de milă, dar știu că făcuse economii toată vara ca să-l cumpere.

Își închide ochii, și îmi dau seama că își amintește acest moment de parcă s-ar fi întâmplat ieri. De parcă nu a încetat niciodată să se mai gândească la el.

— Primise o slujbă la o firmă de construcții în San Francisco și voia să plec cu el. Voia să ne începem viața împreună tocmai în partea opusă a statului.

Știu ce s-a întâmplat, evident, de vreme ce Wanda e aici și Henry nu este, însă felul în care amuțește în clipa asta îmi spune că îi e greu să vorbească despre asta, chiar și acum, după atâta timp, și mă trezesc că rostesc oricum ce e evident:

— Ai spus nu, zic încet.

Încuviințează.

— Am zis nu.

— De ce?

— De ce, râde Wanda sec, întorcându-și privirea spre tavan și clătinând din cap. Credeam că trebuie să petrec. Că nu sunt pregătită să mă așez la casa mea și să o fac pe casnica. Credeam că, într-un fel, viața asta pe care mi-o oferea Henry avea să mă țină pe loc.

Inspiră adânc doar ca să expire prelung, cu același zâmbet trist pe buze.

— Așa că a plecat. Și-a făcut bagajele și a acceptat slujba. M-a lăsat în urmă, așa cum l-am silit s-o facă.

— Wanda, ăăă...

— Nu.

Face o mișcare din mână ca să mă amuțească.

— Asta s-a întâmplat acum aproape o jumătate de secol. Dorm așa cum mi-am așternut.

— Dar habar n-aveam.

— Pentru că nu a trebuit să știi până acum, dar acum trebuie. Știi de ce?

Clatin din cap.

— De ce?

— Uite de-aia! La opt luni după plecarea lui Henry, m-am trezit că mă simt groaznic. Mi-era atât de dor de el, încât dimineața abia reușeam să mă dau jos din pat. Mi-a luat *opt* luni întregi să-mi dau seama că făcusem cea mai

mare greșeală din viața mea și că nu voiam să continui să alerg după petreceri. Îl voiam pe Henry.

— Și atunci ce s-a întâmplat?

— L-am căutat. Dă din cap și apoi reia: Da, chiar așa am făcut. Am zburat tocmai până în San Francisco cu acest plan măreț de a-l recâștiga. Eram hotărâtă să fac tot ce era nevoie. Să mă ploconesc, să implor… orice.

— Dar?

Durerea din expresia Wandei e palpabilă și e uluitor că încă poate fi atât de proaspătă pentru ea, chiar și după tot acest timp.

— Însă el mersese mai departe, îmi răspunde încet. Se însurase cu o frumușică ce era recepționeră la locul lui de muncă. I-am văzut pe unul dintre șantierele la care mă dusesem să încerc să-l găsesc. Era îmbrăcată într-o rochie albă și îi dădea un pachet de prânz, și păreau… păreau atât de *fericiți*! Nici măcar nu am reușit să mă conving să-l abordez. M-am întors și am plecat direct acasă.

Mă privește fix în ochi, de parcă asta ar fi cea mai importantă parte a poveștii, cea pe care vrea s-o pricep.

— Și *niciodată* nu am mai simțit ceva apropiat de ce am simțit pentru Henry. Toată viața.

— Wanda, îmi… îmi foarte de rău! Am crezut mereu că îți iubești viața.

Expiră prelung.

— Mă descurc. Mă distrez, chiar mă distrez. Și acum te am și pe tine, iar asta e suficient pentru mine. Dar te văd cum stai acolo, făcând aceleași greșeli ca și mine, și nu pot să stau deoparte și să privesc cum retrăiești viața mea. Crede-mă, Cassie! Nu vrei să-l vezi pe Aiden într-o zi cu blonda lui drăguță într-o rochie albă. Nu uiți asemenea durere. Nu uiți

niciodată că ai iubit pe cineva care ar fi putut fi al tău, dacă nu l-ai fi alungat.

Privesc în jos, în poală, încercând să mă gândesc la un răspuns. Mă simt oribil că am petrecut atât de mult timp cu Wanda fără să am habar de partea asta a trecutului ei; de ce până acum nu mi-a spus toate astea? Poate, dacă aș fi știut povestea asta, ar fi fost mai puțin probabil să...

Nu.

Nu pot să stau aici și să încerc să dau vina pe altcineva pentru alegerile mele. *Eu* sunt cea care i-a spus lui Aiden lucrurile alea și eu sunt cea care am hotărât pentru amândoi că îi e mai bine fără mine. Aș fi putut vorbi cu el și am fi putut încerca să găsim împreună o soluție, dar l-am privat de acea opțiune când l-am mințit și i-am spus că nu îl vreau. Nu am pe cine altcineva să dau vina în afară de mine pentru iadul prin care am trecut în aceste ultime săptămâni. Oare așa va arăta tot restul vieții mele? Voi regreta mereu ce-ar fi putut fi între noi?

Deja cunosc răspunsul. O știu, deoarece, chiar și înainte să îi știu numele lui Aiden, înainte să știu cum arată sau de unde vine sau zâmbetele și săruturile și toate celelalte – îmi lipsea. Mi-a lipsit timp de un an, când nu știam nimic. Știu că îmi va lipsi *întotdeauna*, acum, că știu atât de multe.

— Dumnezeule! mormăi, lăsându-mi capul să-mi cadă în piept. Am dat-o în bară.

— Îhî! mă aprobă Wanda. Dar încă mai ai timp să repari greșeala. Poți să te duci și să-ți ceri scuze. Spune-i tipului că îl iubești și că ești o mare idioată!

— Așa, pur și simplu? chicotesc, ridicându-mi privirea spre ea.

Wanda dă din cap.

— Floare la ureche!

Se uită la ceasul de pe perete, verificând ora înainte să se ridice de pe fotoliu.

— Acum, dacă îmi permiți, trebuie să mă duc să mă pregătesc.

— Bingo?

— Nup. Ies la o întâlnire.

Rămân cu gura căscată.

— Ce?

— Așa e, spune, ținându-și capul sus. O întâlnire autentică.

— Cu cine?

— Fred Wythers.

— *Ce?* Credeam că i-ai dat papucii.

— Da, păi... Din cauza că voia să mă vadă mai des. Atunci nu căutam ceva de genul ăsta.

Mă simt la fel de uluită de această nouă revelație.

— Și acum cauți?

— Un infarct chiar pune lucrurile în perspectivă, fată! Mâine aș putea fi moartă. Ridică din umeri: Poate am decis că nu vreau să dau colțul singură.

— Asta e...

Încă mai încerc să procesez tot ce am aflat în ultimele douăzeci de minute.

— E grozav, Wanda.

— Mai vedem. Cel puțin o să obțin o masă gratis din treaba asta.

Nu mă pot abține și rânjesc când aud acest foarte clasic punct de vedere al Wandei.

— Corect!

— Acum, vreau să stai acolo pe canapeaua aia...

— Nicio problemă, pufnesc în râs.

— ...și să te gândești la ce ți-am zis. Poate o să-ți dai seama că, până la urmă, nu vrei să fii ca mine. Îmi face cu ochiul și conchide: Chiar dacă eu sunt al naibii de mișto.

Râd în timp ce ea traversează din nou holul ca să se pregătească de întâlnire – o să-mi ia ceva să mă obișnuiesc cu asta –, lăsându-mă exact acolo unde m-a găsit cu o groază de alte lucruri la care să mă gândesc.

Wanda a plecat acum o oră, și, deși a fost ciudat s-o văd într-unul dintre taioarele ei mai drăguțe și fiind luată de acasă de parcă ar fi fugit la bal, îmi place cât de drăguț arăta încercând să nu pară entuziasmată. Fred m-a salutat prietenește înainte să plece, făcându-mi cu mâna și ținând un buchet de flori în cealaltă mână, și nu am ratat roșeala din obrajii Wandei când el i-a dat florile. Cu siguranță e ceva nou, dar îi stă bine, cred.

Deși acel „nu mă aștepta" pe care mi l-a aruncat peste umăr m-a făcut să mă simt ca o ratată. 72 de ani, și tot se descurcă mai bine decât mine la treaba asta.

Nu am făcut prea multe de când a plecat Wanda, nu că asta ar surprinde pe cineva, însă m-am gândit la multe lucruri. La povestea Wandei, la propria mea situație delicată... dar, în principal, la Aiden și Sophie. Am rulat în minte fiecare scenariu posibil la care mă pot gândi cu privire la cum mi-aș putea cere scuze sau dacă ar trebui măcar s-o fac, și fiecare spirală nu face decât să mă aducă înapoi la aceeași vină și la teama zdrobitoare că nimic din ce le-aș putea spune vreodată nu va schimba vreun pic lucrurile. Cum oare m-ar putea ierta după felul în care am plecat? De parcă ei doi nici nu ar fi contat.

Știu că la un moment dat va trebui să mă târăsc de pe canapeaua asta și să mă silesc să îmi fac ceva de mâncare, dacă am de gând să mențin aparența că îmi revin încet, dar am creierul terci după toate chestiile la care m-am gândit și nu o să

mă prefac că să mă bag în pat devreme, la ora – arunc o privire spre ceas și gem – șapte, pare o opțiune mult mai atrăgătoare.

Încă mai oscilez între fascinantele mele opțiuni când se aude o bătaie în ușă și mă încrunt de cealaltă parte a ei, întrebându-mă cine ar putea veni aici. În niciun caz Wanda nu s-ar întoarce atât de devreme și, din câte știu, eu sunt singura ei prietenă adevărată, deci cine altcineva ar putea fi? La norocul meu, e din nou bătrânul de la 2B cu pachetul meu pe care „l-a desfăcut accidental după ce i-a fost livrat lui din greșeală". Sigur! Fusese dezamăgit că nu găsise nimic bun acolo. Pufnesc pentru că sunt silită să părăsesc tronul trist din catifea pe care mi-l transformasem în cămin, târându-mi picioarele spre ușa Wandei și uitându-mă prin vizor, însă holul pare pustiu. Mă încrunt și mă uit din nou, confirmând că nu, nu e nimeni afară. În 2023 încă se mai poartă să suni și să fugi?

Desfac lanțul înainte să bâjbâi enervată cu încuietoarea, reușind în cele din urmă să descui totul ca să pot deschide ușa în speranța că îl pot prinde pe micul nemernic care îndrăznește să-mi dea bătăi de cap când eu încă îmi plâng de milă. Aflu imediat că de fapt nu m-am înșelat întru totul când nu am văzut pe nimeni prin vizor, însă nici nu am avut dreptate.

Pentru că de cealaltă parte a ușii se află cineva, cineva care e mult prea mic de înălțime ca să fie văzut prin vizor și care nu are ce să caute aici, mai ales de unul singur. Mă holbez la un păr castaniu, niște pistrui și un chip mic care mă face să mă doară inima, uluită preț de câteva clipe, în vreme ce încerc să pricep că aici e chiar ea. Îmi răsucesc capul spre hol ca să-mi confirm că, da, chiar e singură, alungându-mi ușoara dezamăgire și concentrându-mă la fetița de la ușă care mă face să mă simt atât extaziată, cât și incredibil de vinovată.

— Sophie?

Cred că mă simt ca o tâmpită, mai mult decât orice altceva.

Nu sunt proastă. Eu nu fac lucruri de genul ăsta.

Dar aproape să mă îndrăgostesc de cineva al cărui nume nu-l cunosc și a cărui față nu am văzut-o niciodată... ei bine... Nu mă ajută cu nimic.

Mă uit la meniul cu setări la fel cum am făcut-o de zeci de ori în ultimele câteva săptămâni, întrebându-mă dacă nu cumva sunt proastă. Oare să mă fi simțit atât de rănită de către un relativ necunoscut, încât să iau în considerare ștergerea completă a contului?

Dar mi-e dor de el!

Și simt că nu mai pot s-o fac, nu fără să mă gândesc la el de fiecare dată când intru în cont.

Inspir adânc în timp ce apăs pe butonul de ștergere.

Ești sigură că vrei să îți închizi contul?

Am mințit.

Cu siguranță mă simt mai mult rănită, decât tâmpită.

CAPITOLUL 27

Cassie

— CE FACI AICI?

Sophie a rămas pe mocheta tocită a holului din fața apartamentului. Cred că sunt efectiv prea uluită ca să mă mai gândesc măcar să o invit înăuntru, blocată în cadrul ușii în vreme ce ea își masează vinovată brațul.

— Sophie, insist, apucând-o blând de braț și trăgând-o în apartament înainte să închid ușa. Cum ai ajuns aici?

— Cu un Uber, îmi răspunde direct.

— Cu un Uber, repet prostește. Ai luat un Uber?

— Da.

— De una singură?

Ridică un telefon pe care îl recunosc.

— Am folosit telefonul tatei.

— Ai folosit telefonul...

Clipesc, încercând să pricep ce spune.

— El unde e?

— Lucrează. Am ieșit pe furiș din biroul lui.

— Sophie, a fost *extrem* de periculos. Înțelegi? Ești mult prea mică să sari într-un Uber și să te plimbi prin oraș. Cum ai găsit adresa?

— O avea tata salvată în telefon.

Tot ce spune sună perfect rezonabil și logic, însă nimic din toate astea nu are nicio logică. Știu că Sophie e o fetiță incredibil de deșteaptă, dar mi se pare imposibil, chiar și pentru ea.

— Sophie, ce cauți aici?

Fixează podeaua cu privirea.

— Aveam nevoie să te văd.

— Aveai nevoie să mă vezi.

— Da. Tata nu m-a lăsat să te sun.

Mi se strânge stomacul. A vrut să mă sune? Vinovăția pe care o simt pentru că nu mi-am luat adio de la ea se reaprinde de parcă ar fi proaspătă.

— Sophie... tatăl tău probabil că e foarte speriat.

— Nu, nu e, mormăie. O să renunțe la mine.

— Ce?

Mă privește cu o expresie plină de neajutorare.

— O să renunțe la mine! Mă trimite la mătușa Iris!

— Vino încoace!

O trag de mână, conducând-o spre canapea, și bat ușor cu palma locul de lângă mine ca să se așeze.

— Ce tot zici acolo?

— L-am auzit vorbind cu ea. La telefon. Vorbea cu ea că o să mă duc la ea acasă. Nu vrea să mă mai țină pentru că te-am alungat.

— Of, Sophie!

Simt că mi se frânge inima.

— Nu tu m-ai alungat.

— Dar eu mereu alung bonele. Și...

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu am putut s-o ajut pe Wanda. De-asta ai plecat? Tata n-a vrut să-mi spună, dar de-asta ai plecat, nu-i așa?

— Of, scumpo!

O trag aproape de mine, strângând-o tare în brațe în vreme ce aroma familiară a șamponului ei cu pepene roșu îmi invadează nările. Îl inspir, emoțiile blocându-mi-se în gâtlej. Credeam că n-o să mai simt niciodată aroma asta.

— Nu de-asta am plecat. Tu nu ai greșit cu nimic. *Cu nimic!*

Își răsucește fața ca să se lipească și mai tare de pieptul meu, cuprinzându-mi mijlocul în brațe.

— Atunci, de ce ai plecat?

— E... complicat.

— Erai supărată pe tata?

— Nu. *Nu*. Nu eram. Nu eram supărată pe nimeni.

— Tatei îi e dor de tine, mormăie în tricoul meu. Nu vorbește niciodată despre tine, dar pare tot timpul trist.

Trebuie să închid ochii ca să mă pot abține să nu plâng din nou.

— Și mie îmi e dor de el, recunosc cu glas slab. Mi-e dor de voi, amândoi.

— Atunci, întoarce-te! Poate, dacă te întorci, tata nu o să mai renunțe la mine!

— Soph...

O fac să se tragă în spate și mă uit în ochii ei.

— Tatăl tău nu o să renunțe la tine. În niciun caz nu ar face-o vreodată. El te iubește.

— Atunci, de ce vorbea cu mătușa Iris să mă duc la ea acasă?

Discuția mea cu Iris îmi revine în minte și nu am cum să fiu sigură dacă ceea ce se petrece între Iris și Aiden

înseamnă că fac progrese, dar trebuie să sper că asta se întâmplă. Știu că Aiden nu ar renunța niciodată la Sophie. Sub nicio formă.

— Sunt convinsă că nu e vorba despre ceea ce crezi tu, îi spun. Poate încearcă să nu se mai certe atât de mult. Sunt sigură că amândoi vor să te facă fericită.

— Nu vreau să plec de la tata, spune ea cu glas jalnic. Eu vreau să stau cu el.

— Normal! o liniștesc. Și știu cât de mult vrea și el să stai acolo. Te iubește enorm de mult, Sophie, motiv pentru care sunt convinsă că acum e înnebunit de îngrijorare.

— Poate, bombăne ea.

— Eu sunt convinsă, insist, și de-asta trebuie să te duc napoi.

— Dar, chiar dacă rămân cu tata, continuă Sophie, tu nu o să te întorci.

Simt cum totul în piept parcă îmi e strâns prea tare, iar ochii mă usturä când privirea ei pătrunzătoare o fixează pe a mea. Ochii aceia verzi seamănă enorm de mult cu ochiul drept, verde, al lui Aiden, iar expresia ei de acum arată ca o versiune mai mică a lui. Mă face să-mi fie și mai dor de el.

— Sophie, eu nu cred că tatăl tău ar vrea să mă întorc. Am spus... o grămadă de chestii groaznice când am plecat.

— De ce?

— Pentru că... am crezut că trebuie s-o fac. Credeam că trebuie să plec ca să vă protejez.

Sophie strâmbă din nas.

— E absurd. Nu poți să ne protejezi. Ești prea mică! Tata e *mult* mai mare decât tine. Ar trebui să-l lași pe el să ne protejeze!

Nu mă pot abține să nu râd; logica ei de copil de zece ani e atât de simplă, și totuși absolut corectă din toate punctele de vedere. Întind o mână ca să îmi trec degetele prin părul ei, dându-i-l de pe față înainte să îi cuprind obrazul în palmă.

— Nu știu dacă e chiar așa de simplu, îi spun. Sunt convinsă că eu sunt ultima persoană pe care tatăl tău vrea s-o vadă.

— Dar tu nu-l iubești?

Asta mă ia complet prin surprindere.

— Ce?

— Ați ieșit la întâlniri, insistă. Și voi – face o grimasă – v-ați sărutat și alte chestii. Asta înseamnă că îl iubești, nu?

— Eu... uau! Chiar știi cum să pui pe cineva la locul lui.

— Ce înseamnă asta?

Mă ciupesc de șaua nasului și oftez.

— Nu contează. Nu cred că are vreo importanță dacă îl iubesc.

— Ba da, are! Mama zicea mereu că poți repara orice cu dragoste.

Strâng din buze, simțind o împunsătură în inimă.

— Așa spunea?

— Da, dă Sophie entuziasmată din cap. Deci, dacă îl iubești, putem repara lucrurile! Poți să te întorci, iar apoi el n-o să mă mai trimită de acasă și totul va fi iar bine!

— Sophie, nu e chiar așa de simplu.

— Dar dacă tu...

— Pur și simplu crede-mă! o întrerup. Îmi doresc ca lucrurile să fi fost altfel, dar nu sunt.

Își lasă capul în jos, și simt acea gaură din piept – cea care fusesem atât de sigură că începea să se vindece – zvâcnind

cu o durere nouă, de parcă ar fi fost deschisă doar cu câteva clipe în urmă. Aş da orice ca lucrurile să fie pe cât de simple crede ea că sunt; mi-ar plăcea să o duc înapoi, să-i cer iertare şi să mă arunc în braţele şi la picioarele lui Aiden, dar ştiu că nu aşa funcţionează lumea. Ea nu a văzut expresia de pe faţa lui când i-am spus că ei doi erau mai mult decât îmi asumasem. Am luat fiecare moment cald pe care îl petrecuserăm împreună în timpul în care am stat acolo şi i le-am aruncat drept în faţă. Nu cred că există ceva ce aş putea spune ca să repar asta.

— Dar trebuie să te duc înapoi la el, rostesc resemnată. Aşa că am nevoie să suni la restaurant şi să afli dacă el e încă acolo sau a plecat acasă.

Nici nu îmi pot imagina cât de panicat e Aiden acum; probabil că în clipa asta a scos pe stradă toţi poliţiştii din San Diego. Sophie pare demoralizată, şi ştiu că nu voia să audă nimic din toate astea, şi îmi doresc să fi avut răspunsuri mai bune pentru ea. Îmi doresc să fi putut repara totul pentru ea – dar nu cred că se pune problema de aşa ceva. Nu pentru mine, şi nu pentru noi.

O ajut să formeze numărul de telefon al restaurantului şi îi dau telefonul, pentru că sunt mult prea laşă să sun eu însămi. Îmi ţin respiraţia în timp ce sună, dându-mi seama că în foarte scurt timp voi fi silită să-l văd din nou pe Aiden. Nu-mi pot imagina ce fel de discurs va avea pregătit pentru Sophie când va ajunge înapoi la el, şi îmi dau seama că şi ea se gândeşte la acelaşi lucru, judecând după expresia agitată de pe faţa sa, însă cred că am mai multe chestii pentru care să mă tem.

Pentru că mă îndoiesc că Aiden va vorbi măcar cu mine.

Aiden a plecat deja de la restaurant – colegii lui au zis că a plecat imediat după ce a descoperit că Sophie plecase pe furiș și s-a dus direct acasă ca să încerce să o caute acolo. Am avut dreptate cu privire la nivelul panicii lui; e evident după luminile intermitente cu care suntem întâmpinate în fața casei când intrăm pe stradă. Sophie mă privește cu teamă în ochi în timp ce parchez în fața porții, regretându-și în mod evident decizia de vreme ce e, fără îndoială, îngrijorată de cum o va primi tatăl ei când va intra în casă.

— Intri cu mine?

Mă încrunt și mă uit de la ea, pe scaunul pasagerului, la ușa din față, scăldată în luminile girofarurilor.

— Nu știu dacă e o idee bună...

— Dar el vrea să te vadă, insistă Sophie. Și poate, dacă vii și tu, nu o să fie atât de furios.

— Oh, cred că oricum o să fie furios! o avertizez. Ai făcut un lucru prostesc, Soph.

Își lasă capul în jos.

— Știu.

Ideea de a-l vedea din nou pe Aiden e ceva pentru care sunt împărțită în două, între a-mi dori asta incredibil de mult și a-mi dori incredibil de mult să evit asta, însă expresia neajutorată de pe chipul lui Sophie îmi atinge sufletul, și știu că, în ciuda disconfortului meu, îi datorez asta. Probabil și mai mult de-atât.

— Bine! cedez. O să merg cu tine. Doar ca să te duc înăuntru, da? Apoi trebuie să plec.

Dă nerăbdătoare din cap, părând o idee mai ușurată.

— Bine!

Mă simt de parcă *eu* sunt copilul de zece ani aflat într-o mare belea când intru pe poartă în urma ei, ținându-mi cu blândețe mâna între omoplații ei în vreme ce o îndemn să înainteze pe alee. Ușa din față e întredeschisă și toate luminile din casă sunt aprinse, însă parterul e pustiu când intrăm. Aud voci la etaj, o cacofonie de oameni diferiți care vorbesc în același timp, însă peste toate astea aud una pe care o recunosc. Una care îmi provoacă fluturi în stomac, chiar și acum.

Sophie mă ia de mână la baza scărilor, privindu-mă din nou îngrijorată în vreme ce îi cuprind mâna cu a mea. Nu îi dau drumul cât timp urcăm și, inițial, când ajungem la etaj, nu ne observă nimeni. Sunt prea ocupați să ia notițe și să dea telefoane, iar acolo, în mijlocul tuturor acestor lucruri, este un Aiden Reid ce pare disperat. Are încă pe el haina de bucătar și-și ține brațele încrucișate strâns la piept, discutând aprins cu un polițist, și observ că părul îi e ciufulit de la cât și-a tot trecut degetelor prin el. Pare înnebunit de îngrijorare.

Observ când ne vede într-un final; se oprește la mijlocul frazei și-și întoarce fața spre noi, cu ochii mari și gura deschisă, de parcă ar fi uitat complet ce avea de gând să spună. Urmăresc cum se uită de la Sophie la mine și înapoi la ea, încercând să priceapă că ea s-a întors. Și mai ales, cu mine.

— Sophie, șoptește, traversând încăperea cu pași apăsați și lăsându-se în genunchi ca să o cuprindă în brațe. Unde ai fost? Ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine? Nu poți să dispari așa!

O împinge în spate, cercetând-o din cap până în picioare.

— Ești rănită? Ești bine?

Fetița încuviințează din cap fără vlagă.

— Sunt bine.

— Unde ai fost?

— La Wanda, răspund cu încet.

Aiden își ridică privirea spre mine și, chiar și așa – îngrozit, buimac și ușor uluit –, îmi frânge inima să mă uit la el. Simt totodată fiecare sărut și atingere, reamintindu-mi de toate dintr-o singură privire. Înghite în sec și se ridică în picioare, uitându-se la mine de parcă aș fi o fantomă.

— La Wanda?

Dau din cap.

— A luat un Uber.

— Un Uber, repetă sec, apoi se uită în jos la ea, cu sprâncenele unite. Ai luat un Uber?

Ea scoate telefonul lui din buzunar, înapoindu-i-l spășită.

— Am găsit adresa în telefonul tău.

— Ai găsit... Iisuse, Sophie! Locul acela e tocmai în capătul opus al orașului. Ai idee cât de periculoasă a fost treaba asta?

Fata își fixează degetele cu privirea și-și mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Îmi pare rău!

— De ce-ai făcut chestia asta?

— Pentru că... am crezut că urmează să renunți la mine.

E limpede că îl ia prin surprindere.

— Ce? De ce Dumnezeu ai crede asta?

— Te-am auzit vorbind dimineață cu mătușa Iris, mormăie ea. Ai zis că o să mă duci la ea acasă.

Aiden oftează și-și trece o mână peste față.

— În *vizită*, Sophie. Nu ca să rămâi acolo. Eu și mătușa ta... încercăm să găsim un numitor comun în ceea ce te privește. Încercăm să nu ne mai certăm atât de mult.

Se apleacă să-i cuprindă cu blândețe bărbia în palmă.

— Nu aş renunța *niciodată* la tine. Înțelegi? Niciodată!

— Asta a spus și Cassie, răspunde Sophie cu o voce tremurată. Dar mi-a fost frică.

— Îmi pare rău! spune Aiden istovit. Aveam de gând să vorbesc mâine cu tine despre asta. Habar n-am avut că ai auzit discuția. Dar trebuie să înțelegi că nu ai putea face sau spune nimic, vreodată, care să mă facă să te dau. Bine?

Îmi dau seama că îi e greu să-mi recunoască prezența. O văd în felul în care se uită fix pe deasupra capului lui Sophie un moment sau două înainte să se întoarcă spre mine, crispat.

— Mulțumesc! îmi zice. Că ai adus-o înapoi acasă.

— Desigur! răspund stânjenită. Voiam să mă asigur că ajunge acasă în siguranță.

— Corect!

Își încordează subtil maxilarul.

— Desigur!

Îmi masez brațul, simțindu-mă la fel de stânjenită.

— Bun, așadar... Presupun că ar fi bine să plec, să vă las în pace.

Dau să mă întorc înapoi spre scări, fiindu-mi incredibil de greu să continui să-l privesc. Sper că, odată cu trecerea timpului, creierul meu va reuși măcar să estompeze imaginea chipului său, pentru că, dacă va trebui să-mi amintesc o dată la două zile fața lui perfectă, e posibil să o iau razna.

Aiden mă surprinde când mâna îi țâșnește să îmi înșface încheietura și să mă tragă înapoi.

— Asta chiar e tot ce vrei să spui?

— Ce?

Mă uit la mâna lui, care mă ține în loc, înainte să-i întâlnesc privirea.

— La ce te referi?

Ochii par să-i ardă în timp ce îmi susțin privirea, cel căprui de o culoare mai întunecată, caldă, a mierii, și cel verde la fel ca spuma mării, strălucitoare și profundă. Din nefericire, nu cred că mintea mea ar putea să îi uite vreodată, chiar dacă ar încerca.

— Eu și Iris am avut o discuție lungă azi-dimineață, reia el. A avut o grămadă de chestii interesante de spus.

— Ă-ău!

Îmi crește pulsul.

— Serios?

— Da, serios. Aparent, cineva s-a trântit pe scaun în fața ei la o cafenea și a convins-o să mă sune și să lămurim lucrurile.

— Ah, păi... m-am gândit că măcar atât aș putea să fac.

— Dar ce nu înțeleg este... de ce?

— Cum adică, de ce?

— Adică, dacă ai fi vrut să ne părăsești, dacă eram mai mult decât îți asumaseși – de ce ți-ar păsa de ce se întâmpla între mine și Iris? De ce ai insista ca ea să încerce să lămurească lucrurile cu mine?

— Eu...

— Și de ce i-ai spune totul despre cât de minunat eram cu Sophie și cât de mult meritam noi fericirea?

— Ah, păi, eu...

— De ce i-ar păsa de ceva din toate astea cuiva care voia să ne părăsească?

— Aiden, e doar...

— Pentru că *te iubește*, intervine Sophie cu o voce pițigăiată.

Ne uităm amândoi surprinși la ea. Are o expresie plină de nonșalanță și, sincer, enervare. De parcă s-a săturat de discuția asta.

Aiden mă fixează din nou cu o figură plină de speranță, și chiar și acest licăr de nevoie din privirea lui e suficientă să-mi facă stomacul să tresalte de speranță. Niciunul dintre noi nu mai zice nimic și cred că poate așteaptă ca eu să confirm sau să infirm acest lucru, dar se pare că nu îmi pot regăsi vocea. Deschid gura, și așa-mi rămâne în vreme ce încerc să formez cuvinte, însă Sophie se hotărăște să ne mai ajute o dată:

— Nu-ți face griji! spune pe același ton plictisit. Și tata te iubește.

Îmi imaginez că pe fața mea se citește aceeași uluire ca și pe a lui când privirile ni se reîntâlnesc, și observ cum ochii lui îi cercetează pe ai mei, căutând orice semn că ar fi o minciună.

— E adevărat?

— Eu...

Înghit în sec, simțindu-mi gura uscată.

— Da.

— Mă iubești?

Încerc să par mai sigură decât mă simt.

— Da, te iubesc.

Mă ia prin surprindere când mă trage în brațele lui, șocul risipindu-mi-se într-o clipă când gura sa o acoperă pe a mea. În sărutul lui, disperarea se amestecă cu ușurarea, iar brațele mi se încolăcesc în jurul gâtului lui parcă din instinct, încercând să mă tragă cât mai aproape de el e posibil. Degetele mi se înfig în părul lui, iar mâinile i se mulează pe șira spinării mele ca să mă strângă și mai tare, și abia când auzim cum cineva își drege glasul în spatele nostru ne amintim amândoi de situația în care ne aflăm.

Simt cum mi se încing obrajii de la roșeală când observ polițistul ce stă pe loc stânjenit în apropiere de noi, încercând să privească oriunde altundeva în timp ce ne atrage atenția.

— Presupun că putem spune că e un caz închis, nu?

— Oh!

Aiden privește buimac de la mine la fiica lui înainte să îl pufnească râsul.

— Presupun că da. Îmi pare rău, domnule polițist!

— Păi, ăăă… O să vă lăsăm în pace.

Polițistul face un cerc cu degetul, adunându-și colegii înainte să o privească fix pe Sophie.

— Data viitoare, poate ar fi bine să-i spui cuiva unde te duci, domnișoară.

Sophie se albește la față.

— Da, domnule!

— Bun așa!

Gura polițistului se arcuiește într-un zâmbet în vreme ce ne dăm la o parte din capul scărilor, apoi dă din cap spre noi.

— Să aveți o seară plăcută!

Nu cred că ne mișcăm până nu auzim cum se închide ușa de la intrare, Aiden privindu-mă în continuare de parcă s-ar putea să dispar în orice clipă înainte să-și concentreze atenția asupra fiicei lui.

— Noi doi avem multe de discutat, Sophie.

— Da, spune ea, plecându-și capul. Știu.

Îmi dă drumul din brațe și se apleacă să o sărute pe Sophie pe păr.

— Dar mă bucur că ești bine!

— Îmi pare rău! repetă ea.

— De ce nu te duci în camera ta? Vin și eu imediat.

Sophie face o grimasă.

— O să vă sărutați iar?

— Da, îi răspunde Aiden. O să ne sărutăm iar.

Zâmbește când ea scoate limba la el.

— Dar cred că acum ne ești datoare.

— *Bine!* geme fata.

Își târșâiește picioarele spre scările care duc spre camera ei și Aiden așteaptă până aude cum se închide ușa de la dormitor înainte să se uite din nou la mine.

— Știi că nu ar fi trebuit să mă minți, mă dojenește. Au fost câteva săptămâni de rahat.

— Știu.

Îmi plec privirea.

— Și pentru mine a fost la fel.

Îmi saltă bărbia cu încheietura degetului ca să mă forțeze să mă uit la el.

— Mi-a fost dor de tine, recunoaște. Al dracului de mult, Cassie! Pufnește și clatină din cap, apoi adaugă: Mi-a fost dor până și de afurisitele alea de informații comice ale tale de la Snapple.

Mi se ridică un colț al gurii.

— Știai că nu există două amprente identice ale buzelor?

— Asta pare a fi una pe care mi-ar plăcea s-o testez.

Mă salt pe vârfuri, închizând ochii în timp ce îi ating gura cu a mea.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Dacă vrei să te revanșezi în fața mea, reia pe când mă trage mai aproape, mută-te înapoi aici!

Nici nu mă pot preface că nu-mi stă inima când buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet larg.

— Îmi oferi o altă slujbă?

— Nu.

Clatină din cap, aplecându-se în așa fel încât buzele să-i zăbovească la câțiva centimetri de ale mele.

— Îți ofer întreaga mea afurisită de viață, dacă o vrei!

Totul în mine se aprinde ca o bombă din artificii care explodează, și simt furnicături pe piele și inima îmi bate cu putere, și toate simțurile îmi sunt copleșite de ceea ce pot descrie doar ca fericire pură. Știu că mai sunt multe de discutat și multe de spus, dar cred că vom avea timp pentru asta mai târziu. Cred că în clipa asta mă pot delecta cu faptul că ne aflăm aici și că încă mă vrea – chiar și după toate cele întâmplate. În acest moment, e mai mult decât suficient.

Mă prefac că mă gândesc la asta.

— O să faci tu clătite?

— Nu.

— Hmm! Păi, în cazul ăsta...

Zâmbește și mă trage spre el pentru încă un sărut, făcându-mă să mă topesc, iar inima îmi joacă fericită. Simt cum gaura din piept se închide în tăcere, de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Îmi dau seama că nu era chiar o gaură, ci mai degrabă o bucată lipsă – și că aceasta era chiar aici, cu ei, așteptându-mă doar să o recuperez.

— Oh, șoptește și mă sărută. În caz că n-am fost clar...

Buzele i se lipesc de colțul gurii mele, și simt acolo zâmbetul lui, de parcă mi s-ar fi imprimat pe piele.

— Și eu te iubesc!

Mă cufund din nou în sărutul lui, calculând în minte cât de mult timp putem să furăm sărutându-ne înainte ca Sophie să vină să ne certe, și, când mă gândesc la asta, simt un vag impuls de panică. Îl împing pe Aiden și îl fixez cu o mină serioasă.

— Nu putem să-i spunem vreodată, *în veci*, lui Sophie cum ne-am cunoscut.

Râde, trăgându-mă deja înapoi spre el.

— Cum zici tu, Cici!

Sunt convinsă că va trebui să ne dăm seama mai târziu cum să facem cu sărutatul; știu că Sophie va insista să o facem cât mai rar posibil, așa a zis, dar cred că în seara asta primim bilet de voie. Nu în fiecare zi îți găsești dragostea datorită filmulețelor cu țâțe. Cred că asta impune câteva săruturi pentru a sărbători. Aud deja glumele pe care le va face Wanda. În niciun caz nu va înceta *vreodată* să mai vorbească despre asta.

În mod straniu... descopăr că nu mă deranjează absolut deloc.

Am reîmprospătat pagina de o mie de ori.

Pare exagerat, dar sigur e adevărat.

Însă creierul meu nu poate concepe ideea ca ea să fi… dispărut pur și simplu. Fără urmă.

Calculez în minte câte zile au trecut între aceasta și ultima oară când am vorbit cu ea – și simt o durere în piept când îmi dau seama câte au trecut. S-au contopit în această ultimă lună, și cu tot ce s-a întâmplat…

Ar fi trebuit să spun ceva.

Aș fi putut spune orice, orice ca să o informez că nu am vrut să-i trag clapa.

Dar nu am făcut-o, iar acum a dispărut.

Nici măcar nu-i știu numele adevărat.

EPILOG

Aiden

UN AN MAI TÂRZIU

— ÎNCETEAZĂ SĂ MAI DAI REFRESH! RÂD. NU O SĂ SE schimbe în cinci secunde.

cassie îmi aruncă o privire dinspre blatul din bucătărie, adorabil de bosumflată în timp ce se uită din nou la ecranul laptopului.

— Au zis că rezultatele vor fi postate azi.

— Corect, dar habar n-avem la ce oră! O s-o iei razna tot verificând obsesiv.

Își duce degetul mare la gură ca să-și roadă nerăbdătoare unghia, așa că bat ușor canapeaua lângă mine.

— Vino aici și stai cu mine!

S-a epuizat singură așteptând rezultatele examenelor de acreditare; ultimul obstacol pe care trebuie să-l depășească în lunga ei călătorie prin facultate. Îi înțeleg perfect agitația, având în vedere că acest test va spune dacă munca ei a dat rezultate și va deveni terapeut ocupațional licențiat, dar urăsc să o văd stresându-se atât de mult. Își târăște picioarele

din bucătărie încoace, și o prind de încheietură înainte să poată trece pe lângă mine, trăgând-o în poala mea.

— O să fie bine, o liniștesc, trăgându-i chipul la pieptul meu. O să treci.

Scoate un sunet plin de frustrare.

— Și dacă nu trec?

— Atunci încerci din nou. Nu o să fie sfârșitul lumii. Dar... nu contează, de vreme ce sigur *o să treci*.

— Mi-e teamă că o să pic, recunoaște ea încet. Deja am acceptat o grămadă de ajutor din partea ta și, dacă nu pot începe să contribui curând, atunci...

— Nu trebuie să contribui, chicotesc. Nu îmi pasă ce faci. Atâta timp cât o faci aici, cu mine.

— De ce sună pervers ceea ce ai spus?

— Cred că îți proiectezi sentimentele.

Pufnește.

— Sigur că da!

— Încetează să-ți mai faci griji sau o s-o sun pe Wanda!

Acum scoate un geamăt.

— Nu face asta! O să vină încoace.

— Și?

— O să-l aducă și pe Fred cu ea.

Râd.

— Păi, acum sunt căsătoriți.

— Corect! Dar se pipăie prea mult. Au trecut trei luni de la nuntă. Trebuie să înceteze la un moment dat să se mai sărute tot timpul, nu?

— Parcă ai fi Sophie, o tachinez.

Schițează o grimasă.

— Așa trebuie să se simtă ea când ne prinde sărutându-ne.

— Wanda ți-ar spune să încetezi să te mai porți prostește.

— Mda, păi, Wanda nu a trebuit să treacă printr-un examen contracronometru, punând sub semnul întrebării tot ce-a învățat.

— Ești *bine*, Cassie.

O sărut pe păr.

— O să fie totul bine.

— S-ar putea să nu mai spui asta după ce iubita ta o să-și distrugă viitorul.

Îi cuprind bărbia în palmă să-i ridic ușor fața, zâmbind când îi văd expresia îmbufnată. Îi mângâi buza de jos cu degetul mare. E uimitor că, după un an în care a locuit aici, încă mai reușește să mă impresioneze. Ochii ei albastru-deschis sunt de culoarea cerului în care m-aș putea pierde, și o fac, adesecori – și, pentru ceea ce trebuie să fie a mia oară, sunt pur și simplu recunoscător că ea e aici.

Mă aplec să o sărut, bucurându-mă de felul în care o parte din încordare îi părăsește corpul.

— Fă ce vrei cu viitorul tău! Atâta timp cât eu fac parte din el.

— Frate!

Zâmbește, cu gura lipită de a mea.

— Ai devenit siropos.

— Îți place siropoșenia.

— Poate, puțin.

— Nu-ți mai face griji! o îndemn.

— Dar dacă...

O sărut din nou.

— Încetează!

— Dar aș putea...

O sărut și mai apăsat.

— *Încetează!*

— *Aiden*, dar dacă...

— Hei! strigă o voce din bucătărie. Ai trecut!

Sărim amândoi departe unul de celălalt, observând cum suntem judecați de o fată de unsprezece ani foarte enervată. Clatină din cap în timp ce arată cu degetul spre calculator.

— Ai trecut, repetă Sophie.

— Ce?

Cassie se uită de la Sophie la mine și înapoi la Sophie.

— Am trecut?

Sophie se uită din nou la ecran.

— Așa scrie aici.

— Dumnezeule!

Cassie se luminează la față în timp ce își aruncă brațele de gâtul meu.

— Am trecut!

Mă trage într-un sărut care mă face să-mi închid ochii și să-mi doresc foarte mult să fi fost singuri, și îmi strâng brațele în jurul corpului ei ca să-i țin trupul lipit de mine.

— *Câh!* geme Sophie. Ați promis că nu o să vă mai sărutați atât de mult!

Zâmbesc, cu gura lipită de a lui Cassie.

— Sărbătorim.

— Păi, faceți ceva mai puțin scârbos ca să sărbătoriți!

— De fapt, e o idee grozavă, spun, lăsându-mă pe spate ca să zâmbesc larg spre ea. Motiv pentru care am făcut rezervare pentru diseară.

Sophie se înviorează.

— Ieșim în oraș?

— A-ham!

O mângâi pe spate cu mișcări circulare.

— Le-am invitat pe Iris și pe noua ei iubită. Și pe Wanda și Fred.

Cassie pare încă surprinsă.

— Ai făcut rezervare?

— Da.

— Și dacă nu treceam?

Îi mângâi tâmpla cu degetele, dându-i după ureche o șuviță de păr rebelă. Palma îmi zăbovește pe obrazul ei, iar în ochii aceia albaștri precum cerul văd cum mă privește întreaga viață.

— Știam că vom avea ceva de sărbătorit, îi șoptesc.

Zâmbetul îi apare lent, mai întâi ridicându-i-se un colț al gurii, apoi celălalt, până zâmbește larg, și, când se apleacă să mă sărute din nou, abia pot auzi geamătul lipsit de entuziasm al lui Sophie. Cred că, cel mai probabil, de ăsta o să ne lase să ne bucurăm. Îmi las mâna să alunece spre buzunarul unde stă micuța cutie căptușită cu catifea, zâmbind larg cu gura lipită de a lui Cassie, pentru că, într-adevăr, *avem* destule de sărbătorit.

Și abia acum începem!

Cred că e o idee proastă.

Când Marco a sugerat să încerc, cred că a spus-o în glumă. Doar încă o modalitate prin care să facă mişto de mine că nu ies la întâlniri.

Atunci de ce stau aici, holbându-mă la calculator cu un cont proaspăt pe OnlyFans?

Dau scroll rapid, şi sincer, nu-mi dau seama care e diferenţa între acesta şi orice alt site porno. Ceea ce mă aduce înapoi la aceeaşi întrebare: de ce sunt aici?

Sunt pe cale să mă deconectez şi să uit că s-a întâmplat vreodată, pentru că Marco nu poate afla niciodată… dar, apoi, îi văd contul la sugestii.

Nu ştiu care e treaba cu ea; faţa îi e acoperită, părul îi e de un lila-deschis ce trebuie să fie un fel de perucă – dar ceva la poza ei mă atrage.

Dau clic pe profilul ei, apoi umblu prin conţinutul gratuit din pură curiozitate.

Cici.

Poate că până la urmă nu mă voi deconecta…